Scrieri Timpurii

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

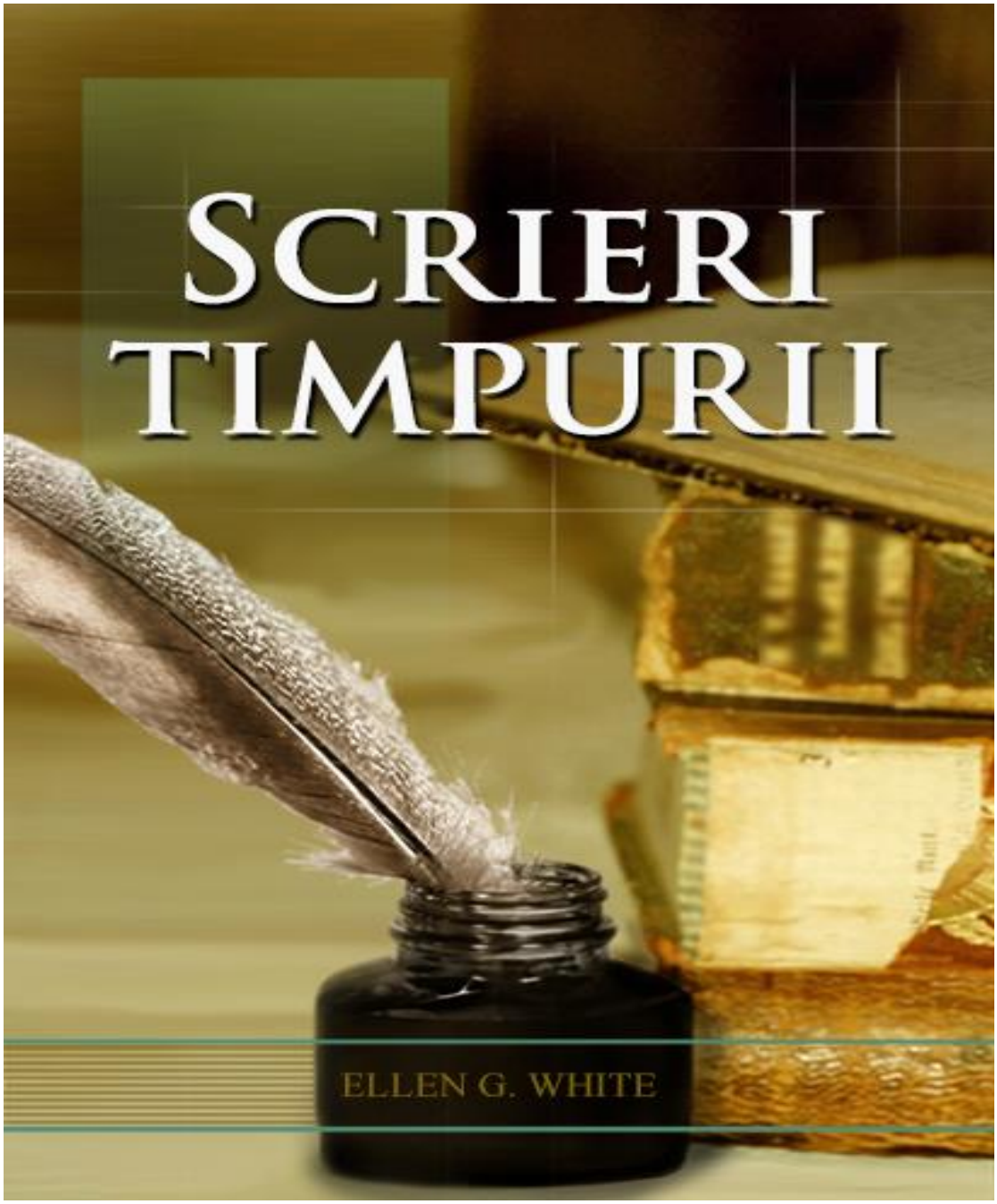
SCRIERI
TIMPURII
ELLEN G. WHITE

17 ‘În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice
făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi
bătrânii voştri vor visa visuri! **18** Da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele
voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor proroci. **19** Voi face să se arate
semne sus în cer şi minuni jos pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum;

Faptele Apostolilor 2:17-19

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adeverește despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Cuprins..... 3
I. Prefață la prima ediție a cărții „Experiențe și viziuni” 7
II. Prolog Istoric..... 8
III. Experiențe și Viziuni 24
Capitolul 1 - Prima mea Viziune..... 27
Capitolul 2 - Viziuni care au Urmat 40
Capitolul 3 - Sigilarea..... 43
Capitolul 4 - Dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său 45
Capitolul 5 - Zdruncinarea puterilor cerului..... 47
Capitolul 6 - Ușa deschisă și cea închisă..... 48
Capitolul 7 - Punerea la probă a credinței noastre 51
Capitolul 8 - Dragi frați, ... 53
Capitolul 9 - Ultimele plăgi și judecata..... 56
Capitolul 10 - Sfârșitul celor 2300 de zile..... 58
Capitolul 11 - Datoria, având în vedere timpul de strâmtorare..... 60
Capitolul 12 - „Ciocăniturile misterioase” 62
Capitolul 13 - Mesagerii..... 64
Capitolul 14 - Semnul fiarei 67
Capitolul 15 - Orbii care îi conduc pe orbi..... 70
Capitolul 16 - Pregătirea pentru sfârșit..... 71
Capitolul 17 - Rugăciune și credință 73
Capitolul 18 - Timpul Secerișului 75
Capitolul 19 - Dragă cititorule,..... 77
Capitolul 20 - Visele lui Ellen White 79
Capitolul 21 - Visul lui William Miller..... 81
Capitolul 22 - O Explicație..... 83
Capitolul 23 - Ordinea evanghelică..... 91

Capitolul 24 - Dragi frați și surori, ... 96
Capitolul 25 - Nădejdea bisericii 98
Capitolul 26 - Dragi frați și surori, ... 101
Capitolul 27 - Credincioșia în întâlnirile de părtășie 104
Capitolul 28 - Pentru cei lipsiți de experiență 107
Capitolul 29 - Tăgăduirea de sine 109
Capitolul 30 - Lipsa de respect 110
Capitolul 31 - Păstori mincinoși 111
Capitolul 32 - Darul lui Dumnezeu pentru om 113
Capitolul 33 - Introducere 115
Capitolul 34 - Căderea lui Satana 122
Capitolul 35 - Căderea omului 124
Capitolul 36 - Planul de mântuire 126
Capitolul 37 - Prima venire a lui Hristos 129
Capitolul 38 - Lucrarea lui Hristos 133
Capitolul 39 - Schimbarea la față 135
Capitolul 40 - Trădarea lui Hristos 137
Capitolul 41 - Judecarea lui Hristos 140
Capitolul 42 - Răstignirea lui Hristos 144
Capitolul 43 - Învierea lui Hristos 148
Capitolul 44 - Înălțarea lui Hristos 154
Capitolul 45 - Ucenicii lui Hristos 155
Capitolul 46 - Moartea lui Ștefan 159
Capitolul 47 - Convertirea lui Saul 161
Capitolul 48 - Iudeii hotărăsc să-l ucidă pe Pavel 163
Capitolul 49 - Pavel vizitează Ierusalimul 166
Capitolul 50 - Marea apostazie 169
Capitolul 51 - Taina nelegiuirii 171
Capitolul 52 - Moarte, nu viață veșnică în nenorocire 174

Capitolul 53 - Reforma protestantă 177
Capitolul 54 - Unirea dintre biserică și lume 180
Capitolul 55 - William Miller 182
Capitolul 56 - Solia Primului înger 185
Capitolul 57 - Solia celui de-al doilea înger 189
Capitolul 58 - O Altă ilustrație 194
Capitolul 59 - Sanctuarul 198
Capitolul 60 - Solia celui de-al treilea înger 201
Capitolul 61 - O bază solidă 204
Capitolul 62 - Spiritismul 206
Capitolul 63 - Lăcomia 209
Capitolul 64 - Zguduirea 211
Capitolul 65 - Păcatele Babilonului 214
Capitolul 66 - Marea strigare 217
Capitolul 67 - Încheierea vestirii celei de-a treia solii îngerești 219
Capitolul 68 - Vremea marii strâmtorări 221
Capitolul 69 - Izbăvirea sfinților 223
Capitolul 70 - Răsplata sfinților 225
Capitolul 71 - Pământul pustiit 226
Capitolul 72 - Cea de-a doua înviere 228
Capitolul 73 - Moartea a doua 230

I. Prefață la prima ediție a cărții „Experiențe și viziuni”

Suntem conștienți că mulți cercetători sinceri ai adevărului și sfințeniei biblice au prejudecăți legate de viziuni. Două mari cauze au stat la baza acestor prejudecăți. Mai întâi, fanatismul, însoțit de viziuni și manifestări false, a existat, mai mult sau mai puțin, aproape pretutindeni. Aceasta i-a făcut pe mulți dintre cei sinceri să se îndoiască de orice lucru de acest fel. În al doilea rând, expunerea publică a mesmerismului și a ceea ce este în mod obișnuit numit „ciocăniturile misterioase”, este calculată perfect să amăgească și să creeze necredință în ce privește darurile și procedeele folosite de Duhul lui Dumnezeu. {ST v.3}

Dar Dumnezeu nu Se schimbă. Lucrarea Sa prin Moise, în prezența lui Faraon, a fost desăvârșită, chiar dacă lui Iane și Iambre li s-a îngăduit să facă minuni prin puterea lui Satana, care se asemănau cu minunile înfăptuite de Moise. Contrafacerea a apărut și în zilele apostolilor, dar, cu toate acestea, darurile Duhului s-au manifestat în urmașii lui Hristos. Iar scopul lui Dumnezeu nu este de a-și lăsa poporul, în acest veac în care amăgirea aproape că nu are limite, fără darurile și manifestările Duhului Său. {ST vi.1}

Scopul unei contrafaceri este de a imita o realitate prezentă. De aceea, manifestarea de acum a duhului rătăcirii reprezintă o dovadă că Dumnezeu Se dezvăluie copiilor Săi prin puterea Duhului Sfânt și că este pe punctul de a-și împlini cuvântul într-un mod glorios. {ST vi.2}

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri!” Faptele Apostolilor 2, 17; Ioel 2, 28.) {ST vi.3}

Cât despre mesmerism, l-am considerat întotdeauna periculos și de aceea nu am avut nimic de a face cu el. Nici măcar nu am văzut vreodată o persoană într-un somn hipnotic și nu cunoaștem nimic — prin experiență proprie — legat de această practică. {ST vi.4}

Difuzăm această mică lucrare cu nădejdea că îi va mângâia pe sfinți. {ST vi.5}

James White.

Saratoga Springs, New York,

August 1851.

II. Prolog Istoric

Scrierile timpurii reprezintă o lucrare de un interes durabil și deosebit pentru adventiștii de ziua a șaptea, căci ea reunește primele scrieri ale lui Ellen G. White. Acestea au fost scrise și publicate prima dată în anii 1850 pentru zidirea și învățătura celor care, împreună cu autoarea, trecuseră prin experiențele adventiștilor păzitori ai Sabatului, în 1840 și în primii ani ai deceniului următor. Așa stând lucrurile, autoarea a considerat că cititorul este familiarizat cu istoria trezirii advente și dezvoltarea mișcării adventiste de ziua a șaptea, care a început în 1844. Prin urmare, se face doar în treacăt referire la experiențe bine înțelese în acel timp și sunt folosite expresii care, pentru a fi înțelese în mod corect, trebuie să fie privite în ansamblul istoriei adventiștilor păzitori ai Sabatului din acele prime zile. {ST vii.1}

În 1858, scriind despre trâmbițarea soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14, Ellen White tratează experiențele celor care au participat în lucrare și mai degrabă desprinde lecții din aceste experiențe decât să ofere, așa cum ne-am putea aștepta, o prezentare completă a caracterului acestor mesaje. Vezi paginile 232-240; 254-258. Când și când, ea folosește termeni atât de neobișnuiți acum, ca „adventist nominal ”, „ușă închisă”, „ușă deschisă” etc. {ST vii.2}

Între noi și acele vremuri eroice, se află mai bine de un secol. Cititorul trebuie să țină bine minte acest lucru. Istoria care a fost atât de bine cunoscută contemporanilor lui Ellen White va fi trecută în revistă de către noi, atingând unele din punctele de vârf ale experiențelor adventiștilor păzitori ai Sabatului din timpul a zece sau douăzeci de ani care au precedat prima publicare a materialelor care apar aici. {ST vii.3}

În primele paragrafe, E. White se referă pe scurt la convertirea sa și la primele sale experiențe creștine. Spune, de asemenea, și despre audierea unor prelegeri despre doctrine biblice, legate de așteptata venire, în trup, a lui Hristos, despre care se credea că este foarte aproape. Marea trezire adventă, la care ne referim aici pe scurt, a fost o mișcare ce a cuprins întreaga lume. Ea s-a născut ca rezultat al unui studiu atent al pasajelor biblice profetice de către mulți, și al acceptării veștilor bune despre venirea lui Isus de către un număr mare de oameni de pe tot globul. {ST viii.1}

Marea trezire adventă

Însă solia adventă a fost vestită și primită cel mai mult în Statele Unite. Pe măsură ce profețiile biblice, care relatau reîntoarcerea lui Isus, erau acceptate de bărbați și femei destoinici, aparținând multor confesiuni, s-a format un grup mare de credincioși adventiști sinceri. Ar trebui să notăm, totuși, că nu s-a format nici o organizație religioasă distinctă, separată. Speranța adventă a dus la redeșteptări religioase, care au fost de folos tuturor

bisericilor protestante, și i-au făcut pe mulți care fuseseră sceptici și necredincioși să-și mărturisească public credința în Biblie și în Dumnezeu. {ST viii.2}

Când mișcarea s-a apropiat de punctul său culminant, în primii ani de după 1840, mai multe sute de slujitori ai Evangheliei s-au unit în vestirea soliei. În frunte se afla William Miller, care locuia în partea estică a statului New York. El era un membru de seamă în comunitatea sa, câștigându-și traiul ca fermier. În ciuda bogatei educații creștine primite în familie, el devenise sceptic în tinerețe. Și-a pierdut credința în Cuvântul lui Dumnezeu și a adoptat vederi deiste. Într-o dimineață de duminică, în timp ce citea o predică în biserica baptistă, Duhul Sfânt i-a atins inima și a fost condus să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor al său. Miller s-a apucat să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, fiind hotărât să găsească în Biblie un răspuns satisfăcător la toate întrebările sale și să afle el însuși adevărurile descrise în paginile ei. {ST viii.3}

Timp de doi ani, el a consacrat mult timp studierii Scripturilor, verset cu verset. S-a hotărât să nu treacă la versetul următor până nu simțea că a găsit o explicație satisfăcătoare a celui pe care îl studia. Nu avea înaintea lui decât Biblia și o concordanță. În timp, a ajuns în studiul său la profețiile celei de-a doua veniri literale, în trup, a lui Hristos. S-a concentrat, de asemenea, cu putere asupra marilor profeții legate de timp, în special cea de 2300 de zile din Daniel 8 și 9, pe care a legat-o de profeția din Apocalipsa 14 și solia îngerului care vestește ceasul Judecății lui Dumnezeu (Apocalipsa 14, 6.7.) În acest volum, la pagina 299, E. White declară că „Dumnezeu și-a trimis îngerul pentru a mișca inima” lui William Miller „pentru a-l determina să cerceteze profețiile”. {ST ix.1}

În adolescență, E. White a auzit două serii de prelegeri, susținute de Miller în orașul Portland, statul Maine. Asupra inimii sale a rămas o impresie durabilă, profundă. O vom urmări în timp ce desfășoară înaintea noastră calculul profețiilor, așa cum le-a prezentat ascultătorilor pastorul Miller. Pentru aceasta, vom folosi o carte scrisă de E. White mai târziu, Tragedia Veacurilor: {ST ix.2}

Calculul perioadelor profetice

Profeția care părea să descopere, în modul cel mai clar, timpul celei de a doua veniri era aceea din Daniel 8, 14: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit”. Folosind regula lui de a face din Scriptură propriul ei interpret, Miller a văzut că o zi în profeție reprezintă în mod simbolic un an [Numeri 14, 34; Ezechiel 4, 6]; a văzut că perioada de 2300 zile profetice sau ani literali se întindeau până departe, dincolo de încheierea dispensațiunii iudaice, deci nu se poate referi la sanctuarul acelei dispensațiuni. Miller a acceptat concepția unanim recunoscută pe atunci și a înțeles că, în era creștină, pământul este sanctuarul și, ca urmare, curățirea sanctuarului prezisă în Daniel 8, 14 reprezintă curățirea pământului prin foc la a doua venire a lui Hristos. Dacă punctul corect de început pentru cele 2300 zile ar fi găsit, susținea el, timpul celei de a doua veniri putea fi

precizat cu ușurință. Numai așa putea fi descoperit timpul acelei mari împliniri, vremea în care starea actuală cu „toată mândria și puterea ei, pompa și vanitatea ei, nelegiuirea și apăsarea își vor găsi sfârșitul; când blestemul va fi îndepărtat de pe pământ, moartea va fi distrusă, răsplata va fi dată slujitorilor lui Dumnezeu, profeților și sfinților, celor care se tem de numele Său, și va prăpădi pe aceia care prăpădesc pământul”. [Notă de subsol: Bliss, Memoirs of Wm. Miller, 7.] {ST ix.3}

Cu o stăruință înnoită și mai profundă, Miller a continuat cercetarea profețiilor, zile și nopți întregi fiind devotate studiului a ceea ce găsea acum de o importanță copleșitoare și de un interes care absorbea totul. În capitolul 8 din Daniel, el n-a găsit nici o cheie pentru începutul celor 2300 de zile; îngerul Gabriel, cu toate că i se poruncise să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea, i-a dat numai o explicație parțială. Iar când persecuția teribilă, care urma să se abată peste biserică, a fost descoperită viziunii profetului, puterea fizică l-a părăsit. El n-a mai putut suporta, iar îngerul l-a lăsat singur pentru o vreme. Daniel „a leșinat și a fost bolnav timp de câteva zile”. „Eram uimit de vedenia aceasta, spunea el, dar nimeni n-a înțeles-o.” {ST x.1}

Însă Dumnezeu a poruncit solului Său: „Fă-l pe acest om să înțeleagă vedenia”. Această însărcinare trebuia îndeplinită. În ascultare de această însărcinare, îngerul s-a întors la Daniel și i-a zis: „Am venit să-ți dau pricepere și înțelegere”; „de aceea ia aminte și înțelege vedenia.” [Daniel 8, 27.16; 9, 22.23.25-27.] În vedenia din capitolul 8 era un punct important, care fusese lăsat neexplicat, și anume, cel referitor la timp — perioada de 2300 de zile; de aceea îngerul, rezumând explicația, a zăbovit îndeosebi asupra acestui punct. {ST x.2}

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății sfinte.... Să știi deci și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul, Mesia, la Cârmuitorul, vor trece 7 săptămâni; apoi timp de 62 de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste 62 de săptămâni, Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic.... El va face legământ cu mulți timp de o săptămână; dar la jumătatea săptămânii, va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” {ST xi.1}

Îngerul fusese trimis la Daniel cu scopul precis de a-i explica punctul pe care nu-l înțelesese în viziunea din capitolul 8, declarația cu privire la timp — „până vor trece 2300 de zile, apoi sfântul Locaș va fi curățit”. După aceea, i s-a poruncit lui Daniel: „Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia”. Primele cuvinte ale îngerului au fost: „70 de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și cetății tale cele sfinte”. Cuvântul tradus aici prin „hotărât” înseamnă literal „tăiat”. 70 de săptămâni, reprezentând 490 de ani, sunt declarați de înger a fi tăiați, ca aparținând îndeosebi iudeilor. Însă din ce au fost tăiați? Din moment ce cele 2300 de zile erau singura perioadă de timp menționată în capitolul 8, aceasta trebuie să fie perioada din care au fost tăiate cele 70 de săptămâni. Ele sunt deci o

parte din cele 2300 de zile, iar aceste două perioade trebuie să înceapă în același timp. Îngerul declara că acele 70 de săptămâni încep la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului. Iar dacă se putea găsi data acestei porunci, atunci putea fi precizat punctul de plecare pentru marea perioadă de 2300 de zile. {ST xi.2}

Decretul căutat se găsea în Ezra 7, 12-16. În forma lui completă, fusese dat de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î. Hr., însă în Ezra 6, 14 se spune că a fost clădită Casa Domnului din Ierusalim „după porunca [decretul] lui Cirus, Darius și Artaxerxe, împăratul Persiei". Acești trei împărați, prin emiterea, reafirmarea și finalizarea decretului, l-au adus la desăvârșirea prevăzută de profeție pentru a marca astfel începutul celor 2300 de ani. Luând deci anul 457 î. Hr., anul formulării decretului, ca dată a poruncii, s-a văzut că toate precizările profeției cu privire la cele 70 de săptămâni se împliniseră. {ST xii.1}

„De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Mesia, Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni, apoi 62 de săptămâni", adică 69 de săptămâni sau 483 de ani. Decretul lui Artaxerxe a intrat în vigoare în toamna anului 457 î. Hr. Începând cu această dată, cei 483 de ani se întind până în toamna anului 27 d. Hr. Atunci s-a încheiat această profeție. Cuvântul „Mesia" înseamnă „Cel Uns". În toamna anului 27 d. Hr., Hristos a fost botezat de Ioan și a primit ungerea Duhului. Apostolul Petru mărturisește că „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere de sus pe Isus din Nazaret". [Faptele Apostolilor 10, 38.] Iar Mântuitorul însuși declara: „Duhul Domnului este peste Mine, căci M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia". [Luca 4, 18.] Și, după botez, S-a dus în Galileea „predicând Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea, și împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie»". [Marcu 1, 14.15.] {ST xii.2}

„El va încheia un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână." „Săptămâna" amintită aici este ultima din cele 70; ea reprezintă ultimii șapte ani din perioada pusă deoparte pentru iudei. În vremea aceasta, care începe de la anul 27 până la anul 34 d. Hr., Hristos, în mod personal, apoi, prin ucenicii Săi, a adresat invitația Evangheliei, îndeosebi iudeilor. De asemenea, când apostolii au pornit cu vestea cea bună a împărăției, îndrumarea Mântuitorului era: „Să nu mergeți pe calea Neamurilor și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel". [Matei 10, 5.6.] {ST xii.3}

„La mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare." În anul 31 d. Hr., la trei ani și jumătate după botez, Domnul nostru a fost răstignit. Astfel, o dată cu jertfa cea mare, oferită pe Calvar, s-a încheiat și sistemul jertfelor, care arătase timp de patru mii de ani către Mielul lui Dumnezeu. Tipul se întâlnise cu Antitipul și toate jertfele și darurile de mâncare din sistemul ceremonial trebuia să înceteze. {ST xiii.1}

Cele 70 de săptămâni sau 490 de ani, rezervați îndeosebi iudeilor, s-au încheiat, așa cum am văzut, în anul 34. La această dată, prin acțiunea sinedriului iudeilor, s-a pecetluit

lepădarea Evangheliei prin uciderea lui Ștefan și prin persecutarea urmașilor lui Hristos. Așa că, începând de atunci, solia mântuirii n-a mai fost restrânsă la poporul ales, ci a fost dată lumii. Ucenicii, obligați fiind de persecuții să fugă din Ierusalim, au mers pretutindeni, vestind Cuvântul. „Filip a mers în cetatea Samariei și le-a predicat pe Hristos." Petru, prin călăuzire divină, a făcut cunoscut Evanghelia sutașului din Cezareea, Corneliu cel temător de Dumnezeu; iar zelosul Pavel, câștigat la credința lui Hristos, a fost însărcinat să ducă vestea cea bună „departe, la Neamuri". [Faptele Apostolilor 8, 4.5; 22, 21.] {ST xiii.2}

În felul acesta, toate precizările profeției privind pe Israel s-au împlinit în mod izbitor. Începutul celor 70 de săptămâni s-a stabilit fără îndoială în anul 457 î. Hr., iar încheierea lor în anul 34 d. Hr. De la această dată, nu mai avem nici o dificultate să găsim încheierea celor 2300 de zile. Cele 70 de săptămâni — 490 de zile — fiind tăiate din cele 2300, mai rămâneau încă 1810 zile. Deci, după terminarea celor 490 de zile, trebuia să se mai împlinească încă 1810 zile. Astfel că, începând cu anul 34 d. Hr., cei 1810 ani se continuau până în anul 1844. Prin urmare, cele 2300 de zile-ani din Daniel 8, 14 se încheiau în anul 1844. Și atunci, la încheierea acestei lungi perioade profetice, după mărturia îngerului lui Dumnezeu, „sanctuarul va fi curățit". În felul acesta, timpul pentru curățirea sanctuarului — care era aproape în mod general prevăzută la a doua venire — a fost stabilit cu precizie. {ST xiii.3}

Miller și tovarășii lui au crezut la început că cele 2300 de zile se vor încheia în primăvara anului 1844, cu toate că profeția arăta către toamna acelui an. Înțelegerea greșită a acestui punct a adus dezamăgirea și încurcătura acelora care stabiliseră o dată mai devreme pentru venirea Domnului. Dar lucrul acesta n-a afectat puterea argumentului care arăta că cele 2300 de zile se încheiau în anul 1844, și că evenimentul cel mare reprezentat prin curățirea sanctuarului trebuia să aibă loc atunci. {ST xiv.1}

Când a început să studieze Scripturile, așa cum o făcuse, pentru a dovedi că ele erau o descoperire de la Dumnezeu, la început, Miller nu se așteptase câtuși de puțin să ajungă la concluzia la care ajunsese acum. Dar dovada Scripturii era prea clară și prea convingătoare pentru a nu fi luată în seamă. {ST xiv.2}

Consacrase deja doi ani studiului Bibliei, când, în anul 1818, a ajuns la convingerea solemnă că în aproximativ 25 de ani Hristos urma să Se arate pentru mântuirea poporului Său. — Tragedia veacurilor, 324-329. {ST xiv.3}

Dezamăgirea și consecințele ei

Credincioșii adventiști priveau cu o vie nerăbdare către ziua așteptatei reîntoarceri a Domnului lor. Ei au văzut toamna lui 1844 ca fiind momentul spre care arăta profeția lui Daniel. Dar acești credincioși consacrați aveau să sufere o grea dezamăgire. Așa cum ucenicii din vechime, neînțelegând caracterul real al evenimentelor care trebuia să aibă loc la împlinirea profeției legate de prima venire a lui Isus, au suferit o dezamăgire, tot așa,

adventiștii din 1844 au fost dezamăgiți în ce privește desfășurarea profeției legate de cea de-a doua și mult așteptata venire a lui Hristos. Despre aceasta, Ellen White a scris în volumul de față: {ST xv.1}

„Isus nu a venit pe pământ, așa cum credea grupul bucuros de așteptători, pentru a curăța sanctuarul, purificând pământul prin foc. Am văzut că ei au fost corecți în calcularea perioadelor profetice. Timpul profetic s-a terminat în 1844 și Isus a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a curăța Sanctuarul, la sfârșitul zilelor. Greșeala lor consta în neînțelegerea a ceea ce era Sanctuarul și natura curățirii sale.” — pagina 243. {ST xv.2}

Aproape imediat după dezamăgirea din 22 octombrie, mulți credincioși și pastori care sprijiniseră solia adventă s-au retras. Unii dintre aceștia se alăturaseră mișcării în mare parte din cauza fricii, iar când timpul de așteptare a trecut, ei și-au abandonat nădejdea și au dispărut. Alții au fost cuprinși de fanatism. Cam jumătate din grupul adventist s-a prins cu putere de încrederea lor că Hristos avea să apară curând pe norii cerului. În experiența batjocoririi și ridiculizării lor de către lume, ei au crezut că văd dovezi că ziua de har pentru lume trecuse. Acești oameni credeau cu hotărâre că întoarcerea Domnului era foarte aproape. Dar cum zilele se transformau în săptămâni și Domnul nu apărea, părerile lor au devenit contradictorii și acest grup s-a scindat. O parte, mare ca număr, a îmbrățișat poziția că profeția nu a fost împlinită în 1844 și că trebuie să fi fost o greșeală în calcularea perioadelor profetice. Ei au început să-și concentreze atenția asupra unei date viitoare pentru acest eveniment. Erau și alții, un grup mai mic, premergătorii Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea, atât de siguri de dovezile lucrării Duhului lui Dumnezeu în marea trezire adventă, încât tăgăduirea faptului că mișcarea era lucrarea Domnului ar fi fost echivalentă, credeau ei, cu disprețuirea Duhului harului. Și ei simțeau că nu pot face acest lucru. {ST xv.3}

Lui Ellen Harmon i se dă o viziune

Experiența acestui grup de credincioși și lucrarea pe care urma ca ei să o facă au descoperit-o zugrăvită în ultimele versete din Apocalipsa, capitolul 10. Speranțele advente urmau să reînvie. Dumnezeu îi condusese. El încă îi conducea. În mijlocul lor era o tânără, pe nume Ellen Harmon, care, în decembrie 1844, la numai două luni după Dezamăgire, a primit o revelație profetică de la Dumnezeu. În această viziune, Domnul îi înfățișa călătoria poporului advent către Noul Ierusalim. Cu toate că această viziune nu explica motivul dezamăgirii, explicație care putea și chiar a venit din studierea Bibliei, le oferea totuși asigurarea că Dumnezeu îi conducea și voia să continue să-i călăuzească în drumul lor către cetatea cerească. {ST xvi.1}

La începutul cărării simbolice, descoperite tinerei Ellen era o lumină strălucitoare, identificată de către înger ca fiind „strigătul de la miezul nopții”, o expresie legată de predicarea zeloasă din vara și toamna lui 1844 a celei de-a doua veniri iminente. În această viziune, ea L-a văzut pe Hristos conducând poporul către cetatea lui Dumnezeu. Conversația

lor a indicat că această călătorie avea să fie mai lungă decât anticipaseră ei. Unii L-au pierdut din vedere pe Isus și au căzut de pe cărare, dar cei care și-au ținut ochii ațintiți asupra Lui și asupra cetății au ajuns în siguranță la destinație. Acestea sunt lucrurile pe care le găsim prezentate în „Prima mea viziune", la paginile 13-17. {ST xvi.2}

Două grupuri de adventiști

La început, numai câțiva au fost văzuți cu acest grup, mergând înainte, într-o lumină crescândă. Pe la anul 1846, s-a calculat că numărul acestora era de aproape cincizeci. Grupul mai mare, care a renunțat la încrederea în împlinirea profeției din 1844, număra aproximativ 30 000 de persoane. Liderii lor s-au întâlnit în 1845 la o conferință în Albany, New York, din 29 aprilie până la 1 mai, la care și-au reconsiderat poziția. Printr-o acțiune hotărâtă, ei au trecut în ordinea de zi avertizarea împotriva celor care pretind „o iluminare specială", care propovăduiesc „povești evreiești" și care stabilesc „noi puneri la probă". (Advent Herald, 14 mai 1845.) Astfel, ei au închis ușa pentru lumina care descoperea Sabatul și Spiritul Profetic. Ei erau încrezători că profeția nu se împlinise în 1844, iar unii au fixat în viitor momentul terminării perioadei profetice de 2300 de zile. Au fost stabilite diferite termene, dar acestea au trecut unul după altul, fără evenimente. Acești oameni, păstrați laolaltă de elementul de coeziune al nădejdii advente, s-au raliat la început la mai multe grupuri, nu foarte închegate, destul de diferite în privința anumitor poziții legate de doctrină. Unele dintre aceste grupuri s-au stins în scurtă vreme. Grupul care a supraviețuit a devenit Biserica Creștină Adventistă. Asemenea persoane sunt identificate în această carte ca „adventiști de ziua întâi" sau „adventiști nominali". {ST xvii.1}

Primele raze de lumină asupra Sanctuarului

Dar trebuie să ne întoarcem acum la cei care s-au prins cu tenacitate de încrederea lor că profeția fusese împlinită la data de 22 octombrie 1844 și care, cu mintea și inima deschise, au pășit mai departe, în adevărurile legate de Sabat și de Sanctuar, pe măsură ce lumina cerului strălucea pe cărarea lor. Acești oameni nu au fost localizați într-un spațiu anume, ci reprezentau indivizi sau grupuri foarte mici, presărate ici-colo, în zona central nordică și de nord-est a Statelor Unite. {ST xviii.1}

Hiram Edson, care aparținea unui astfel de grup, locuia în zona centrală a statului New York, la Port Gibson. El era liderul adventiștilor din partea aceea. Credincioșii se adunaseră în casa sa, pe data de 22 octombrie 1844, pentru a aștepta venirea Domnului. Calmi și răbdători, ei au așteptat marele eveniment. Însă când a venit miezul nopții și și-au dat seama că ziua așteptată trecuse, le-a devenit clar că Isus nu avea să sosească atât de curând cât își închipuiseră ei. A fost o vreme de amarnică dezamăgire. În primele ceasuri ale dimineții, Hiram Edson și alți câțiva s-au dus în șopronul acestuia pentru a se ruga și, în timp ce se rugau, el a simțit asigurarea că vor primi lumină. {ST xviii.2}

În timp ce Edson și un prieten de-al lui traversau un câmp cultivat cu porumb, pentru a vizita prieteni adventiști, a părut că o mână l-a atins pe umăr. A privit în sus pentru a vedea — ca într-o viziune — cum se deschid cerurile și pe Hristos, în Sanctuarul ceresc, intrând în Sfânta Sfintelor, pentru a începe acolo o lucrare de slujire pentru poporul Său, în loc să iasă din Locul Preasfânt pentru a curăți lumea prin foc, așa cum propovăduiseră ei. Un studiu biblic foarte atent al lui Hiram Edson, F. B. Hahn, un medic, și O. R. L. Crozier, un învățător, a descoperit curând că sanctuarul care urmează să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de ani nu era pământul, ci tabernacolul din cer, având-L pe Hristos slujind pentru noi în Sfânta Sfintelor. Această lucrare de mijlocire a lui Hristos a corespuns anunțării „ceasului judecății lui Dumnezeu", trâmbițat în solia primului înger (Apocalipsa 14, 6.7.) Crozier, învățătorul, a scris descoperirile făcute de grupul de studiu. Acestea au fost tipărite pe plan local și apoi într-o formă mai cuprinzătoare într-o publicație adventistă, cunoscută sub denumirea de Day-Star, scoasă în Cincinnati, Ohio. Un număr special din 7 februarie 1846 a fost consacrat în întregime acestui studiu biblic asupra chestiunii Sanctuarului. {ST xviii.3}

Adevăruri confirmate prin viziune

În timp ce acest studiu era în desfășurare și înainte ca lucrarea lor să fie adusă la cunoștința publicului larg, departe, în partea de răsărit a statului Maine, lui Ellen Harmon i-a fost dată o viziune în care i s-a arătat transferarea slujbei lui Hristos din Sfânta în Sfânta Sfintelor, la sfârșitul celor 2300 de zile. Raportul acestei viziuni se găsește în Early Writings, 54-56. {ST xix.1}

Despre o altă viziune, la scurt timp după aceasta, după cum spune E. White într-o declarație scrisă în aprilie 1847, ea relatează: „Domnul mi-a arătat în viziune, mai bine de un an în urmă, că fratele Crozier a avut adevărata lumină privind curățirea Sanctuarului și că era voia Sa ca fratele Crozier să scrie despre această abordare pe care el ne-a oferit-o în ediția specială a lui Day-Star din 7 februarie 1846. Mă simt pe deplin autorizată de Domnul să recomand această ediție specială fiecărui sfânt". — A Word to the Little Flock, 12. Astfel, descoperirea celor care studiaseră Biblia a fost confirmată de viziunile solului lui Dumnezeu. {ST xix.2}

În anii care au urmat, Ellen White a scris mult în ceea ce privește adevărul despre Sanctuar și semnificația lui pentru noi, și există multe referințe făcute la acesta în Early Writings. Notați în special capitolul care începe la 250, intitulat „Sanctuarul". Înțelegerea slujbei lui Hristos în Sanctuarul ceresc s-a dovedit a fi o cheie care a desfăcut taina Marii Dezamăgiri. Pionierii noștri au văzut clar că profeția, care anunța ceasul judecății lui Dumnezeu ca fiind aproape, și-a găsit împlinirea în evenimentele care au avut loc în 1844, dar că era o lucrare de slujire care trebuia dusă la împlinire în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, înainte ca Hristos să vină pe acest pământ. {ST xix.3}

Solia primului înger și solia celui de-al doilea înger fuseseră vestite în proclamarea mesajului advent, și acum a început să fie trâmbițată solia celui de-al treilea înger. Prin acest mesaj a început să se facă lumină în privința semnificației Sabatului zilei a șaptea. {ST xx.1}

Începutul păzirii Sabatului

Pentru a dezvălui istoricul începerii păzirii Sabatului de către primii adventiști, mergem în orașul Washington din inima statului New Hampshire, care se învecinează cu Maine la răsărit și a cărui graniță vestică se află la șaizeci de mile de statul New York. Aici, în 1843, membrii unei biserici creștine independente au auzit și au acceptat predicarea soliei advente. Era un grup entuziast. În mijlocul lor a venit o baptistă de ziua a șaptea, Rachel Oakes, care a împărțit broșuri ce expuneau cerințele obligatorii ale celei de-a patra porunci. În 1844, unii au văzut și au acceptat acest adevăr biblic. Dintre aceștia, William Farnsworth, la un serviciu divin de duminică dimineața, s-a ridicat în picioare și a declarat că intenționează să păzească Sabatul lui Dumnezeu, așa cum era descoperit în porunca a patra. Alte circa douăsprezece persoane i s-au alăturat, luând cu fermitate poziție în favoarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Aceștia erau primii adventiști de ziua a șaptea. {ST xx.2}

Slujitorul Evangheliei care păstorea această biserică, Frederick Wheeler, a acceptat curând Sabatul zilei a șaptea și a fost primul pastor adventist care a procedat astfel. Un altul, care a predicat solia reveniri lui Hristos, T. M. Preble, și care locuia în același stat, a acceptat adevărul Sabatului și, în februarie 1845, a publicat un articol în Hope of Israel, una dintre publicațiile adventiste, expunând cerințele obligatorii ale celei de-a patra porunci. Joseph Bates, un pastor adventist de seamă care locuia în Fairhaven, Massachusetts, a citit articolul lui Preble și a acceptat Sabatul zilei a șaptea. La scurt timp după aceasta, pastorul Bates a făcut o călătorie la Washington, New Hampshire, pentru a studia acest adevăr nou descoperit împreună cu adventiștii păzitori ai Sabatului, care locuiau acolo. Când s-a întors acasă, era pe deplin convins de adevărul Sabatului. În timp, Bates s-a hotărât să publice o broșură care stabilea cerințele obligatorii ale celei de-a patra porunci. Broșura sa de patruzeci și opt de pagini despre Sabat a fost publicată în august 1846. Un exemplar al acesteia a ajuns în mâinile lui James și Ellen White cam în același timp în care a avut loc căsătoria lor, la sfârșitul lui august. În urma dovezilor scripturistice prezentate acolo, ei au acceptat și au început să păzească Sabatul zilei a șaptea. Despre aceasta, Ellen White a scris mai târziu: „În toamna lui 1846, am început să păzim Sabatul biblic, să-l propovăduim și să-l apărăm”. — Mărturii pentru comunitate 1:75. {ST xx.3}

Descoperirea semnificației Sabatului

James și Ellen White au luat poziție numai datorită dovezilor scripturistice către care mintea lor fusese îndreptată în broșura lui Bates. Apoi, în primul Sabat din aprilie 1847, șapte luni de la momentul în care au început să păzească și să propovăduiască Sabatul zilei a

șaptea, Domnul i-a dat o viziune lui E. White la Topsham, statul Maine, în care a fost subliniată importanța Sabatului. Ea a văzut tablele Legii în chivot, în Sanctuarul ceresc, și o aureolă în jurul poruncii a patra. Vezi paginile 32-35 pentru întreaga relatare a acestei viziuni. Poziția luată anterior în urma studierii Cuvântului lui Dumnezeu a fost confirmată. Viziunea a ajutat, de asemenea, la lărgirea conceptului pe care-l aveau credincioșii privind păzirea Sabatului. În această viziune, Ellen White a fost purtată către încheierea timpului și a văzut Sabatul ca fiind marele adevăr de punere la probă, prin care oamenii hotărăsc dacă Îi vor sluji lui Dumnezeu sau vor sluji unei puteri apostate. În 1874, rememorând această experiență, ea a scris: {ST xxi.1}

„Am crezut adevărul despre subiectul Sabatului înainte să fi văzut ceva în viziune legat de Sabat. Au trecut luni de zile de când începusem să păzesc Sabatul înainte ca să mi se arate importanța și locul său în solia celui de-al treilea înger.” — E. G. White, Letter 2, 1874. {ST xxii.1}

Conferințele importante legate de Sabat

În providența lui Dumnezeu, mai mulți slujitori ai Evangheliei, care păzeau Sabatul și care fuseseră în fruntea propovăduirii acestor nou-descoperite adevăruri, alături de credincioși care îi urmaseră, s-au reunit în 1848, în cadrul a cinci conferințe legate de chestiunea Sabatului. Ei au studiat Cuvântul lui Dumnezeu în perioade în care au postit și s-au rugat. Pastorul Bates, apostolul adevărului legat de Sabat, a luat conducerea în apărarea cerințelor obligatorii ale Sabatului. Hiram Edson și tovarășii săi, care participaseră la unele dintre conferințe, au prezentat cu putere lumina despre Sanctuar. James White, un atent cercetător al profeției, și-a concentrat atenția asupra evenimentelor care trebuie să aibă loc înainte de revenirea lui Isus. La aceste întâlniri au fost puse laolaltă doctrinele fundamentale, pe care le susțin astăzi adventiștii de ziua a șaptea. {ST xxii.2}

Rememorând această experiență, Ellen White a scris: „Mulți membri ai poporului nostru nu își dau seama ce temelie solidă a fost pusă la baza credinței noastre. Soțul meu, Joseph Bates, «părintele Pierce» [Frați mai vârstnici, care se numărau printre pionieri, sunt amintiți în acest fel în pasajul de față. «Părintele Pierce» era Stephen Pierce, care a slujit în pastorație și în lucrarea administrativă la început (nota ediției originale).], [Hiram] Edson și alții care au fost entuziaști, nobili și credincioși, se numărau printre cei care, după ce a trecut timpul stabilit în 1844, au cercetat adevărul așa cum cauți o comoară ascunsă. M-am întâlnit cu ei, am studiat și ne-am rugat cu seriozitate. Adesea, am rămas împreună până noaptea târziu, alteori chiar toată noaptea, rugându-ne pentru a primi lumină și studiind Cuvântul. Iarăși și iarăși, acești frați s-au reunit pentru a studia Biblia, pentru a-i putea cunoaște înțelesul și a fi pregătiți să o propovăduiască cu putere. Când, în studiul lor, au ajuns la punctul în care au spus «nu mai putem face nimic», Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și mi se dădea o explicație clară a pasajelor pe care le studiaserăm, cu învățături legate de modul în care urma să lucrăm și să propovăduim cu eficiență. În felul

acesta, ne-a fost oferită lumină care ne-a ajutat să înțelegem Scripturile în privința lui Hristos, a misiunii și preoției Sale. Mi-au fost clarificate numeroase adevăruri care se întindeau din acel moment până la vremea la care vom intra în cetatea lui Dumnezeu, iar eu le-am dat și altora instrucțiunile pe care mi le dăduse Domnul. {ST xxii.3}

În tot acest timp, nu am putut să înțeleg raționamentul fraților. Se părea că mintea mea era blocată și nu am putut pricepe înțelesul textelor din Scriptură, pe care le studiam. Aceasta a fost una dintre cele mai mari tristeți ale vieții mele. Am avut această stare a minții până când toate punctele principale ale credinței noastre au fost clarificate pentru mintea noastră, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Frații știau că, atunci când nu eram în viziune, nu puteam înțelege aceste chestiuni, și au acceptat descoperirile oferite, ca fiind o lumină venită direct din cer." — Selected Messages 1:206, 207. {ST xxiii.1}

Așa a fost așezată temelia doctrinală a Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea, prin studierea cu credincioșie a Cuvântului lui Dumnezeu, iar când pionierii nu mai puteau înainta, lui Ellen White i se dădea lumină care ajuta la explicarea dificultăților întâlnite de ei și deschidea calea pentru continuarea studiului. Viziunile au pus, de asemenea, amprenta aprobării lui Dumnezeu asupra concluziilor corecte. Astfel, darul profetic a acționat pentru a corecta greșelile și a confirma adevărul. (Vezi Gospel Workers, 302.) {ST xxiii.2}

Pionierii încep să publice

La scurt timp după ultima din aceste cinci conferințe având ca subiect Sabatul, care au fost ținute în 1848, s-a fixat o altă întâlnire în căminul lui Otis Nichols, în Dorchester (lângă Boston), statul Massachusetts. Frații studiau și se rugau în privința responsabilității lor de a vesti lumina pe care Domnul o făcuse să strălucească pe cărarea lor. În timp ce studiau, Ellen White a fost luată în viziune, iar în această descoperire i s-a arătat datoria fraților de a publica această lumină. Ea povestește această întâmplare în Schițe din viața mea. {ST xxiv.1}

„După ce am ieșit din viziune, i-am spus soțului meu: «Am o solie pentru tine. Trebuie să începi să tipărești o mică publicație și să o trimiți poporului. La început să fie mică; dar, pe măsură ce poporul o va citi, îți vor trimite mijloace materiale cu care să poți tipări, și ea va avea succes de la început. De la acest mic început, mi-a fost arătat că au pornit un fel de râuri de lumină care au înconjurat cu putere întreaga lume». " — Pagina 125. {ST xxiv.2}

Aici era o chemare la acțiune. Ce putea face James White? El nu avea decât prea puțin din bunurile acestei lumi. Dar viziunea era o directivă divină, iar el a simțit îndemnul să facă pași înainte prin credință. Așa că, folosindu-se de Biblia sa de 75 de cenți și de o concordanță care nu mai avea nici una dintre coperți, James White a început să pregătească articolele legate de adevărul Sabatului și alte subiecte înrudite, care să fie tipărite într-un mic ziar. Toate acestea au luat timp, dar, în cele din urmă, el a dus primul exemplar unui tipograf din Middletown, Connecticut, care a fost dispus să aibă încredere în el în ce

privește comanda de tipărire. S-a dat la cules, s-a corectat șpaltul și au fost tipărite o mie de exemplare. James White le-a transportat de la atelierul de tipografie din Middletown la căminul lui Belden, unde el și Ellen își găsiseră un adăpost temporar. Mica publicație era de 15 X 23 cm și conținea opt pagini. Purta titlul Adevărul prezent. Data era iulie 1849. Micul teanc de foi a fost pus pe dușumea. Apoi frații și surorile s-au strâns în jurul lor și, cu lacrimi în ochi, s-au rugat fierbinte lui Dumnezeu să binecuvânteze mica foaie, acum când trebuia să fie difuzată. Apoi, foile au fost împăturite, împachetate și pe pachet s-a scris adresa, iar James White le-a dus cale de opt mile până la oficiul poștal din Middletown. Așa a început lucrarea de publicare a Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea. {ST xxiv.3}

Au fost trimise patru numere în această manieră și s-au făcut rugăciuni pentru fiecare dintre ele înainte ca foile să fie duse la oficiul poștal. Au fost primite la scurtă vreme scrisori în care oamenii spuneau cum începuseră să păzească Sabatul în urma citirii foilor. Unele dintre scrisori conțineau bani, iar James White i-a putut plăti în septembrie tipografului din Middletown suma de 64,50 dolari datorați pentru cele patru numere. {ST xxv.1}

Începutul lui Review and Herald

În timp ce James și Ellen White călătoreau din loc în loc, stând câteva luni aici și câteva luni dincolo, ei au făcut aranjamentele necesare pentru publicarea câtorva numere ale acestui ziar. În cele din urmă, cel de-al unsprezecelea și ultimul număr a fost publicat în Paris, statul Maine, în noiembrie 1850. Ellen White a contribuit cu câteva articole la Adevărul prezent. Cele mai multe dintre acestea pot fi găsite în prima parte din Scrierile timpurii, 36-54. {ST xxv.2}

Tot în noiembrie, s-a ținut o conferință în Paris, iar frații au cercetat cu atenție lucrarea de publicare în continuă creștere. Ei au hotărât să mărească volumul publicației și i-au schimbat numele în The Second Advent Review and Sabbath Herald. A fost publicat timp de câteva luni în Paris, Maine, apoi în Saratoga Springs, New York. A fost tipărit din acea zi până astăzi ca publicație a Bisericii Adventiștilor de Ziua a șaptea. {ST xxv.3}

Lucrarea de publicare crește

În timp ce locuia în Saratoga Springs, James White a făcut aranjamentele necesare, în august 1851, pentru tipărirea primei cărți a lui Ellen White, intitulată O schiță a experienței creștine și viziunile lui Ellen G. White, acum cuprinsă în 11-83 din această lucrare. Cu cele 64 de pagini ale ei, nu era decât o cărticică. {ST xxvi.1}

În primăvara lui 1852, familia White s-a mutat la Rochester, New York și și-au întemeiat acolo un atelier în care să poată tipări singuri. Frații au răspuns apelului pentru bani cu care urma să se cumpere o mașină de tipărit și au fost strânși șase sute de dolari pentru asigurarea echipamentului. Cât de fericiți au fost credincioșii de atunci când publicațiile noastre au putut fi scoase cu o tipografie păzitoare a Sabatului! Ceva mai bine de trei ani, ei au locuit în

Rochester și au publicat solia acolo. Pe lângă Review and Herald și Youth's Instructor, început de James White în 1852, mai publicau din când în când și broșuri. A doua cărticică a lui E. White, Supliment la Experiența creștină și viziunile lui Ellen G. White, a fost publicată în Rochester, în ianuarie 1854. Aceasta se găsește acum în Scrierile timpurii, 85-127. {ST xxvi.2}

Battle Creek devine centrul de publicare

În noiembrie 1855, James, Ellen White și ajutoarele lor s-au mutat la Battle Creek, Michigan. Tipografia și celelalte piese de echipament tipografic au fost plasate într-o clădire ridicată de mai mulți adventiști păzitori ai Sabatului, care furnizaseră mijloacele bănești cu care să-și întemeieze propriul lor atelier tipografic. Pe măsură ce lucrarea lor se dezvolta în acel orășel, Battle Creek a devenit cartierul general firesc al Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea. Însă, lucrarea de publicare a fost menținută cu dificultate de James White. {ST xxvi.3}

Studiind istoricul Scrierilor timpurii, ar trebui să notăm că primii adventiști păzitori ai Sabatului au avut la început o povară, aceea de a ajunge cu adevărul despre Sabat numai la frații lor de dinainte, tovarăși în marea trezire adventă. Cu alte cuvinte, la aceia care fuseseră cu ei în vestirea primei și celei de-a doua solii îngerești. Timp de șapte ani consecutiv după 1844, eforturile lor au fost depuse în mare parte pentru adventiștii care nu luaseră încă poziție în favoarea soliei celui de-al treilea înger. Pentru o persoană care cunoștea împrejurările respective, acesta este un lucru de înțeles. {ST xxvii.1}

„Ușa închisă" și „ușa deschisă"

În eforturile deosebite care au fost depuse pentru proclamarea soliei advente în vara lui 1844, conducătorii mișcării își văzuseră propria experiență în parabola celor zece fecioare, raportată în Matei 25. Existase „un timp de așteptare" urmat de strigarea: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!" La acest lucru se făcea în mod obișnuit referință cu expresia „strigătul de la miezul nopții". În prima sa viziune, aceasta i-a fost arătată lui Ellen White ca o lumină puternică, așezată în urma adventiștilor, acolo unde începea cărarea. În parabolă, ei au citit că aceia care erau gata au intrat cu mirele la nuntă „iar ușa a fost închisă". (Vezi Matei 25, 10.) Ei au tras concluzia că la 22 octombrie 1844 ușa îndurării a fost închisă pentru cei care nu au primit solia ce fusese vestită pe o scară așa de largă. Câțiva ani mai târziu, Ellen White a scris despre aceasta: {ST xxvii.2}

„După trecerea timpului când Mântuitorul a fost așteptat, ei [credincioșii adventiști] tot mai credeau că venirea Sa era aproape. Ei susțineau că ajunseseră la o criză serioasă și că lucrarea lui Hristos, ca Mijlocitor al omului înaintea lui Dumnezeu, încetase. Socoteau că Biblia învață că timpul de har al omului avea să se încheie cu puțin înainte de venirea reală a Domnului pe norii cerului. Acest lucru părea evident din acele texte biblice care arată spre un timp când oamenii vor căuta, vor bate și vor striga la ușa milei, dar ea nu se va mai

deschide. Și mai exista o nedumerire cu privire la data la care așteptaseră venirea lui Hristos: dacă aceasta n-ar marca mai degrabă începutul acestei perioade care urma să preceadă imediat revenirea Sa. Dând avertizarea că judecata este aproape, ei simțeau că lucrarea pentru lume fusese îndeplinită și se eliberaseră de povara de pe suflet pentru mântuirea păcătoșilor în timp ce batjocurile răutăcioase și hulitoare ale celor nelegiuiți li se părea a fi o altă dovadă că Duhul lui Dumnezeu fusese retras de la aceia care lepădaseră mila Sa. Toate acestea i-au întărit în credința că harul fusese închis sau, așa cum se exprimau ei atunci, «ușa milei se închisese».” — The Great Controversy, 429. {ST xxvii.3}

Apoi Ellen White continuă să arate cum a început să se facă lumină în această privință: {ST xxviii.1}

„Dar o dată cu cercetarea problemei sanctuarului a venit o lumină mai clară. Au văzut că fuseseră corecți în credința că sfârșitul celor 2300 de zile, în anul 1844, marca o criză importantă. Dar în timp ce era adevărat că ușa nădejdii și a harului prin care oamenii au avut intrare la Dumnezeu timp de 18 secole se închisese, a fost deschisă o altă ușă, iar iertarea păcatelor a fost oferită oamenilor prin mijlocirea lui Hristos în Locul Preasfânt. O parte a slujirii Sale se încheiase numai pentru a face loc alteia. Mai era încă «o ușă deschisă» către Sanctuarul ceresc unde Hristos slujea în favoarea păcătosului. {ST xxviii.2}

Acum au înțeles aplicarea acelor cuvinte ale Mântuitorului din Apocalipsa, adresate bisericii chiar pentru vremea aceea: «Iată ce zice Cel Sfânt, cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: „Știu faptele tale: iată ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide”.» (Apocalipsa 3, 7.8) {ST xxviii.3}

Aceia care Îl urmează pe Isus prin credință în marea lucrare de ispășire sunt cei care primesc binefacerile mijlocirii Sale în favoarea lor, în timp ce aceia care leapădă lumina care scoate în evidență această lucrare de slujire nu sunt ajutați prin ea.” — Ibid., 429, 430. {ST xxix.1}

Cele două căi de ieșire din încurcătură

Ellen White explică apoi cum s-au raportat cele două grupuri de adventiști la experiența dezamăgirii din 22 octombrie 1844: {ST xxix.2}

„După trecerea timpului din toamna anului 1844, a urmat o perioadă de mare încercare pentru aceia care încă păstrau credința adventă. Singura lor mângâiere, în ce privește asigurarea că poziția lor era corectă, era lumina care le îndrepta mintea către Sanctuarul de sus. Unii au renunțat la credința lor în socotirea perioadelor profetice pe care o făcuseră înainte și au atribuit agenților omenești sau lui Satana puternica influență a Duhului Sfânt care însoțise mișcarea adventă. O altă categorie susținea cu tărie că Domnul îi condusese în experiența lor de până atunci; și pentru că au așteptat, au vegheat și s-au rugat să cunoască

voia lui Dumnezeu, au văzut că Marele lor Preot intrase într-o altă lucrare de slujire și, urmându-L prin credință, au fost conduși să înțeleagă și lucrarea de încheiere pe care urma să o facă biserica. Ei aveau o înțelegere mai clară a primei și a celei de-a doua solii îngerești și erau pregătiți să primească și să dea lumii solemna avertizare a îngerului al treilea din Apocalipsa 14." — Ibid., 431, 432. {ST xxix.3}

În această lucrare, la 42-45, apar anumite referiri cu privire la „ușa deschisă" și „ușa închisă". Aceste expresii sunt înțelese corect numai în lumina experienței primilor noștri credincioși. {ST xxix.4}

Nu mult după Dezamăgire, pionierii au văzut că, în timp ce existau unii care prin respingerea hotărâtă a luminii își închiseseră ușa mântuirii, erau mulți care nu auziseră solia și care, prin urmare, nu avuseseră cum s-o respingă, iar aceștia puteau să se bucure de ceea ce era pus la dispoziție pentru mântuirea omului. După 1850, aceste puncte au ieșit cu claritate în evidență. Și atunci s-au deschis uși pentru prezentarea soliei celor trei îngeri. Prejudecățile se stingeau. Ellen White, privind înapoi către experiența care a urmat Dezamăgirii, a scris: {ST xxx.1}

„Era un lucru aproape imposibil — acela de a obține acces la cei necredincioși. Dezamăgirea din 1844 derutase mintea multora și aceștia nici nu voiau să asculte vreun fel de explicație privind acea chestiune." — The Review and Herald, 20 noiembrie, 1883. {ST xxx.2}

În 1851 însă, James White a putut să raporteze: „Acum ușa este deschisă aproape peste tot pentru prezentare adevărului, și mulți sunt pregătiți să citească publicațiile pentru cercetarea cărora mai înainte nu aveau nici o tragere de inimă". — The Review and Herald, 19 august, 1895. {ST xxx.3}

Chemarea pentru organizarea a Bisericii

Însă o dată cu aceste noi ocazii și cu numărul mai mare de oameni care acceptau solia, în mijlocul lor au apărut câteva elemente care provocau neînțelegere. Dacă acestea nu ar fi fost ținute în frâu, lucrarea ar fi fost mult vătămată. Vedem însă din nou aici providența lui Dumnezeu în călăuzirea poporului Său, căci în 24 decembrie 1850, într-o viziune dată lui Ellen White, ea ne spune: {ST xxx.4}

„Am văzut cât de mare și sfânt este Dumnezeu. Îngerul a spus: «Mergi cu băgare de seamă înaintea Lui, căci El este nespus de înălțat și poalele mantiei Sale umplu templul». Am văzut că totul în ceruri era în perfectă ordine. Îngerul a spus: «Privește, Hristos este Capul, acționați în ordine. Tot ce faceți să aibă un sens.» Îngerul a spus: «Privește și vezi cât de desăvârșită, cât de frumoasă este ordinea din ceruri. Urmeaz-o» ". — Ellen G. White Manuscris 11, 1850. {ST xxx.5}

A trecut timp pentru a-i conduce pe credincioși, în general, să aprecieze nevoile și valoarea ordinii evanghelice. Experiențele lor din trecut în bisericile protestante, de care se despărțiseră, i-au făcut să fie prudenți. În afara acelor locuri în care nevoia practică era evidentă, teama de a invita formalitatea în mijlocul lor i-a făcut pe credincioși să nu intre în organizația bisericii. Abia la zece ani după viziunea din 1850 au fost în sfârșit stabilite planuri de organizare mai mature. Fără îndoială, un factor de o importanță fundamentală în fructificarea eforturilor a fost un capitol cuprinzător intitulat „Ordine în misiunea evanghelică", publicat în Supliment la Experiența creștină și viziunile lui Ellen G. White. El apare în această lucrare la paginile 97-104. {ST xxxi.1}

În 1860, în legătură directă cu organizarea lucrării de publicare, a fost ales un nume. Unii au fost de părerea că „Biserica lui Dumnezeu" ar fi potrivit, dar prevala sentimentul că numele ar trebui să reflecte învățăturile distincte ale bisericii. Ei au adoptat „adventist de ziua a șaptea" ca nume al lor. În anul următor, unele grupe de credincioși s-au organizat în comunități, iar bisericile din Michigan au format o Conferință a statului respectiv. La scurt timp au existat mai multe conferințe ale statelor corespunzătoare. Apoi, în mai 1863, a fost organizată Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea. Aceasta ne duce, ca timp, la cinci ani dincolo de momentul apariției Scrierilor timpurii. {ST xxxi.2}

Viziunea privind Marea Luptă

Am amintit de mutarea lucrării de publicare de la Rochester, New York, la Battle Creek, Michigan, în noiembrie 1855; James și Ellen White și-au stabilit căminul în Battle Creek și, după ce lucrarea a fost bine zidită acolo, au putut să își continue călătoriile în câmpul misionar. Pe fondul unei vizite în statul Ohio, în februarie și martie 1858, viziunea importantă a Marii Lupte i-a fost dată lui Ellen White la școala publică din Lovett's Grove. Raportul acestei viziuni care a durat două ore se găsește în Schițe din viața mea, 161, 162. În septembrie 1858, s-au publicat Darurile spirituale, 1: Marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui. Această carte mică, de 219 pagini, constituie cea de-a treia și ultima parte a Scrierilor timpurii. {ST xxxi.3}

Scrierile de mică întindere ai primilor cincisprezece ani ai lucrării lui Ellen White aveau să fie urmate de multe cărți mai mari, care tratau numeroase subiecte vitale pentru cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus Hristos. Cu toate acestea, primele scrieri vor avea un loc special în inima tuturor adventiștilor de ziua a șaptea. {ST xxxii.1}

Administratorii patrimoniului Ellen G. White

Washington D. C.

Martie 1963.

III. Experiențe și Viziuni

La cererea unor prieteni dragi, am consimțit să ofer o descriere sumară a experienței și viziunilor mele, în speranța că aceasta îi va încuraja și întări pe copiii umili și credincioși ai Domnului. {ST 11.1}

La vârsta de unsprezece ani, am fost convertită, iar când am împlinit doisprezece ani, m-am botezat și m-am alăturat Bisericii Metodiste. [Doamna White s-a născut la Gorham, statul Maine, pe 26 noiembrie, 1827 (n. ed.).] La treisprezece ani, l-am auzit pe William Miller ținându-și cea de-a doua serie de prelegeri în Portland, Maine. Am simțit atunci că nu sunt sfântă, că nu sunt gata să Îl văd pe Isus. Iar când s-a făcut invitația ca membrii bisericii și păcătoșii să vină în față pentru rugăciuni, am folosit prima ocazie, pentru că știam că pentru mine trebuie să se facă o mare lucrare pentru a deveni potrivită pentru cer. Sufletul meu înseta după mântuire deplină și fără plată, dar nu știam cum s-o dobândesc. {ST 11.2}

În 1842, participam cu regularitate la întâlnirile legate de cea de-a doua venire, în Portland, Maine, și credeam pe deplin că Domnul avea să vină. Flămânzeam și însetam după mântuire, după o conformare desăvârșită cu voia lui Dumnezeu. Mă luptam zi și noapte pentru a obține acea comoară neprețuită, pe care nu o puteau cumpăra toate bogățiile pământului. În timp ce eram aplecată înaintea lui Dumnezeu în rugăciune pentru a primi binecuvântarea Sa, mi-a fost prezentată datoria de a merge și de a mă ruga într-un cadru public, la o întâlnire de rugăciune. Nu mă rugasem niciodată cu voce tare la o adunare și mă eschivam de la această datorie, temându-mă că, dacă aș fi încercat să mă rog, m-aș fi încurcat. De fiecare dată când mergeam înaintea Domnului în rugăciune tainică, această datorie neîmplinită îmi venea în minte, până când am încetat să mă mai rog și m-am cufundat într-o stare melancolică și, în final, într-o disperare fără margini. {ST 11.3}

În această stare de spirit am rămas timp de trei săptămâni, fără ca măcar o rază de lumină să străpungă norii groși ai întunericului ce mă înconjura. Am avut atunci două vise care mi-au adus o rază slabă de lumină și nădejde. [Visele la care se face referință aici se găsesc la paginile 78-81. (n. ed.)] După aceasta, mi-am deschis sufletul înaintea mamei mele, care era o femeie consacrată. Ea mi-a spus că nu sunt pierdută și m-a sfătuit să merg și să-l vizitez pe fratele Stockman, care predica atunci poporului advent din Portland. Aveam mare încredere în el, pentru că era un slujitor devotat și iubit al lui Hristos. Cuvintele sale m-au impresionat și mi-au dat speranță. M-am întors acasă și am mers din nou înaintea Domnului, promițându-i că voi face și voi suporta orice, dacă aș putea avea parte de aprobarea lui Isus.

Înaintea mea a fost pusă aceeași datorie. Urma să fie o întâlnire de rugăciune în seara aceea, la care am participat, iar când ceilalți au îngenuncheat pentru a se ruga, m-am plecat împreună cu ei, tremurând, și, după ce s-au rugat două sau trei persoane, înainte de a-mi da bine seama, mi-am deschis gura în rugăciune, iar făgăduințele lui Dumnezeu mi-au părut

asemenea unor multe nestemate care urmau să fie primite numai prin faptul că le ceream. În timp ce mă rugam, povara și agonia sufletească pe care le simțisem de atâta vreme s-au îndepărtat de la mine, iar binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra mea ca o rouă delicată. I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru ceea ce am simțit, dar tânjeam după mai mult de-atât. Nu puteam fi mulțumită până nu eram încărcată de toată plinătatea lui Dumnezeu. O iubire inexprimabilă pentru Isus mi-a umplut sufletul. Valuri după valuri de slavă se prăvăleau peste mine, până când trupul meu a rămas nemișcat. Nu mai aveam interes pentru nimic altceva în afară de Isus și slava Sa și nu eram conștientă de nimic ce se întâmpla în jurul meu. {ST 12.1}

Am rămas în această stare trupească și mintală un timp îndelungat, iar când mi-am dat seama ce era în jurul meu, totul părea schimbat. Toate lucrurile păreau noi și pline de slavă, ca și cum I-ar fi zâmbit lui Dumnezeu și I-ar fi adus laudă. Am fost atunci dispusă să-L mărturisesc pe Isus pretutindeni. Nici un nor întunecat nu mi-a umbrit mintea timp de șase luni de zile. Sufletul meu sorbea zilnic din apele bogate ale mântuirii. M-am gândit că aceia care Îl iubesc pe Isus vor iubi și venirea Sa, așa că m-am dus la grupa de studiu biblic și le-am spus ce făcuse Isus pentru mine și de ce plinătate mă bucuram prin credința că Domnul avea să vină. Conducătorul clasei m-a întrerupt, zicând „prin metodism”; dar nu puteam să dau slavă metodismului, când Hristos și nădejdea apropiatei Sale veniri mă eliberaseră. {ST 12.2}

Majoritatea celor din familia tatălui meu credeau pe deplin în revenirea lui Hristos, și din pricina mărturisirii acestei învățături pline de măreție șapte dintre noi au fost excluși în același timp din Biserica Metodistă. În acest timp, erau extrem de prețioase pentru noi cuvintele profetului: „Ascultați Cuvântul Domnului, voi, care vă temeți de Cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: «să-și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!» — Dar ei vor rămâne de rușine.” Isaia 66, 5. {ST 13.1}

Din acel moment, până în decembrie 1844, bucuriile mele, încercările și dezamăgirile mele au fost aceleași cu ale dragilor mei prieteni adventiști din jurul meu. În acel timp, i-am făcut o vizită uneia dintre surorile noastre adventiste, iar dimineața ne-am plecat în jurul altarului familial. Nu era o ocazie de un entuziasm deosebit și nu erau decât cinci dintre noi de față, toate femei. În timp ce mă rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea așa cum nu mai simțisem vreodată. Am fost luată într-o viziune a slavei lui Dumnezeu și părea că mă înalț mai sus și tot mai sus de la pământ și îmi era înfățișat ceva care semăna cu călătoriile poporului advent către cetatea sfântă, după cum voi povesti în rândurile de mai jos. {ST 13.2}

Capitolul 1 - Prima mea Viziune

[Această viziune a fost dată curând după marea Dezamăgire adventă din 1844 și relatarea ei a fost publicată pentru prima dată în 1846. Numai câteva din evenimentele viitoare au fost văzute la acea dată. Viziuni ulterioare au cuprins mai multe detalii.]

Întrucât Dumnezeu mi-a arătat călătoriile poporului advent către cetatea sfântă și răsplata bogată ce urmează să fie dată celor care așteaptă întoarcerea Domnului lor de la nuntă, ar putea fi datoria mea să le schițez ceea ce mi-a descoperit Dumnezeu. Sfinții cei dragi au de trecut prin multe încercări. Dar întristările noastre ușoare, care nu sunt decât de-o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă — în vreme ce ne uităm nu la lucrurile care se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când lucrurile care nu se văd sunt veșnice. Am încercat să aduc înapoi un raport bun și câțiva struguri din Canaanul ceresc, pentru care mulți m-ar omorî cu pietre, așa cum toată adunarea îndemna la uciderea cu pietre a lui Caleb și Iosua pentru raportul pe care-l aduseseră. (Numeri 14, 10.) Dar declar înaintea voastră, frați și surori în Domnul, că este o țară foarte bună, minunată, și putem „să ne suim și să punem mâna pe ea”. {ST 13.3}

În timp ce mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și părea că mă înalț din ce în ce mai sus, mult deasupra acestei lumi întunecate. M-am întors să mă uit după poporul advent în lume, dar nu i-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește din nou și uită-te puțin mai sus”. Apoi, mi-am ridicat privirile și am văzut o cărare dreaptă și îngustă care se înălța deasupra lumii. Poporul advent călătorea pe această cărare către cetatea care se afla la celălalt capăt al drumului. Ei au avut o lumină puternică, pusă la începutul cărării, în spatele lor, despre care un înger mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea pe toată cărarea și îi ajuta să vadă pe unde merg, ca să nu se poticnească. Dacă își țineau ochii fixați asupra lui Isus, care era exact în fața lor, călăuzindu-i către cetate, erau în siguranță.

Curând însă, unii au obosit și au spus că cetatea era departe și că se așteptaseră ca la acea dată să fi intrat deja în ea. Apoi, Isus îi încuraja ridicând brațul Său glorios drept, iar de la acest braț a ieșit o lumină care a cuprins grupul advent și ei au strigat „Aleluia!” Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina din spatele lor și au zis că nu Dumnezeu îi condusese până acolo. Lumina din spatele lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric desăvârșit, iar ei s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, căzând de pe cărare în lumea rea și întunecată de dedesubt. La scurtă vreme [Vezi și Apendicele. (n. ed.)], am auzit vocea lui Dumnezeu, asemenea unor ape multe, care ne-a spus ziua și ceasul venirii lui Isus. Sfinții care erau în viață, 144 000 la număr, au cunoscut și au deslușit glasul, dar cei răi au crezut că este un tunet și un cutremur. Când Dumnezeu a rostit timpul, a turnat asupra noastră Duhul Sfânt, iar fețele noastre s-au luminat și au început să strălucească de slava lui Dumnezeu, precum fața lui Moise când a coborât de pe Muntele Sinai. {ST 14.1}

Cei 144 000 erau toți sigilați și perfect uniți. Pe frunțile lor scria: Dumnezeu, Noul Ierusalim, și mai era o stea strălucitoare în care era scris Numele cel nou al lui Isus. Văzând starea noastră fericită, sfântă, cei răi s-au umplut de mânie și s-au repezit cu violență ca să pună mâna pe noi pentru a ne arunca în închisori; dar noi am întins mâna în Numele Domnului și ei au căzut neajutorați la pământ. Apoi, s-a văzut că sinagoga lui Satana știa că Dumnezeu ne iubea pe noi cei care ne puteam spăla unul altuia picioarele și îi salutam pe frați cu o sărutare sfântă, și ei s-au închinat la picioarele noastre. {ST 15.1}

La scurt timp, privirile ne-au fost atrase către răsărit, căci se ivise un mic nor negru, cam de o jumătate de palmă, pe care toți îl știam ca fiind semnul Fiului omului. Ne aflam toți într-o tăcere solemnă, cu ochii țintă la norul care se apropia și devenea mai strălucitor, din ce în ce mai slăvit, până când a ajuns un nor mare, alb. Partea de jos a acestuia părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, în timp ce în jurul lui erau zece mii de îngeri,

care intonau cel mai plăcut cântec; pe acest nor stătea Fiul omului. Părul Său era alb și ondulat și I se cobora pe umeri; pe capul Său erau multe cununi. Picioarele Îi păreau ca de foc. În mâna Sa dreaptă era o seceră ascuțită, în cea stângă, o trâmbiță de argint. Ochii Săi, ca niște flăcări, îi cercetau neîncetat pe copiii Lui. Apoi toate fețele s-au îngălbenit, iar ale celor pe care Dumnezeu îi respinsese s-au înnegrit. Atunci am strigat cu toții: „Cine va putea sta în picioare? Este haina mea nepătată?” Și îngerii au încetat să cânte și a urmat un timp de tăcere înspăimântătoare, după care Isus a vorbit: „Cei care au mâini curate și inimi neîntinate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns”. La auzirea acestor cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria a inundat fiecare inimă. Și îngerii au urcat un ton și au cântat din nou, în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ. {ST 15.2}

Apoi trâmbița de argint a sunat, în timp ce El cobora pe acel nor, învăluit în limbi de foc. A privit asupra mormintelor sfinților adormiți, și-a ridicat ochii și mâinile către cer și a strigat: „Treziți-vă! Treziți-vă! Treziți-vă, voi care dormiți în țărâna pământului, și ridicați-vă.” Apoi a fost un cutremur puternic. Mormintele s-au deschis și cei morți au ieșit îmbrăcați în nemurire. Cei 144 000 au strigat „Aleluia!” când și-au recunoscut prietenii care fuseseră smulși dintre ei prin moarte, și în același moment am fost preschimbați și luați alături de ei pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. {ST 16.1}

Am intrat împreună în nor și am urcat timp de șapte zile până la marea de cristal, când Isus ne-a adus cununile și ni le-a pus pe frunte cu mâna Sa dreaptă. Ne-a dat harpe de aur și frunzele de palmier ale biruinței. Aici, pe marea de cristal, cei 144 000 stăteau în picioare într-un careu perfect. Unii dintre ei aveau niște cununi foarte strălucitoare, alții nu atât de luminoase. Unele cununi se vedeau încărcate de stele, în timp ce altele nu aveau decât câteva. Toți erau mulțumiți de cununile lor. Și erau cu toții înveșmântați într-un mantou alb strălucitor, care îi acoperea de la tălpi până la umeri. Îngerii erau de jur împrejurul nostru în timp ce mergeam pe marea de cristal către porțile cetății. Isus și-a ridicat brațul puternic și slăvit, a apucat poarta de mărgăritar, a mișcat-o în balamalele ei strălucitoare, deschizând-o

și ne-a spus: „Voi v-ați spălat hainele în sângele Meu, ați stat fermi de partea adevărului Meu, intrați”. Am intrat cu toții și am simțit că aveam tot dreptul să fim în cetate. {ST 16.2}

Acolo am văzut pomul vieții și scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Din scaunul de domnie curge un izvor cu apă curată, iar pomul vieții se afla pe ambele maluri ale râului. Pe un mal al râului era un trunchi al pomului, iar pe celălalt mal un alt trunchi, amândouă fiind dintr-un aur curat, transparent. La început, am crezut că văd doi pomi. M-am uitat din nou și am văzut că se uneau la vârf într-un singur pom. Așa era pomul vieții, pe fiecare mal al râului vieții. Ramurile lui erau plecate către locul în care stăteam noi, iar fructele erau minunate; păreau de aur amestecat cu argint. {ST 17.1}

Am mers cu toții sub pom și am stat jos pentru a contempla slava acelui loc, când frații Fitch și Stockman [Vezi Apendice. (n. ed.)], care predicaseră Evanghelia Împărăției și pe care Dumnezeu îi pusese în mormânt pentru a-i mântui, au venit la noi și ne-au întrebat ce se mai întâmplase în timp ce ei dormeau. Am încercat să ne amintim cele mai mari încercări ale noastre, dar ele păreau atât de mărunte în comparație cu slava nespus de mare, eternă, care ne înconjura, încât nu am putut să le rostim și am strigat cu toții „Aleluia, cerul este destul de ieftin!” Și ne-am atins harpele minunate, făcând să răsune bolțile cerești. {ST 17.2}

Cu Isus în frunte, am coborât cu toții din cetate înapoi pe acest pământ, pe un munte mare și maiestuos, care nu L-a putut susține pe Isus și s-a sfărâmat în două, transformându-se într-un câmp minunat. Apoi, am privit în sus și am văzut cetatea cea mare, care avea douăsprezece temelii și douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură, și un înger la fiecare poartă. Am strigat cu toții: „Cetatea, cetatea cea mare coboară, coboară de la Dumnezeu din cer” și ea a venit și s-a așezat pe locul în care stăteam noi. Apoi am început să privim lucrurile minunate din afara cetății. Am văzut acolo case desăvârșit de frumoase care aveau sclipirea argintului, fiind sprijinite de patru stâlpi împodobiți cu mărgăritare, încântătoare la privit. Acestea urmau să fie locuite de către sfinți. În fiecare dintre ele era o poliță de aur. I-am văzut pe mulți sfinți intrând în case, scoțându-și cununile strălucitoare și așezându-le pe poliță, ieșind apoi în câmpul de lângă case pentru a lucra pământul; nu așa cum suntem nevoiți să lucrăm aici; nu, nu. O lumină strălucitoare se vedea în jurul capetelor lor și ei strigau neîncetat și dădeau slavă lui Dumnezeu. {ST 17.3}

Am văzut un alt câmp plin de tot felul de flori și, culegându-le, am strigat: „Nu se vor ofili niciodată”. Alături am văzut un câmp cu o iarbă înaltă, splendidă la privit; era de un verde crud și avea reflexii argintii și aurii, așa cum se unduia cu mândrie spre slava Regelui Isus. Apoi am intrat într-un câmp plin de tot felul de animale — leul, mielul, leopardul și lupul stând toate împreună, în perfectă armonie. Am trecut printre ele și acestea ne-au urmat pașnice. Am intrat într-o pădure care nu era ca pădurile întunecoase pe care le avem aici; nu, nu; ci luminată și plină de strălucire în orice loc; ramurile copacilor se legănau încoace și

încolo și noi toți am strigat: „Vom locui în siguranță în locuri sălbatice și vom dormi în păduri”. Am trecut prin păduri, căci ne îndreptam către Muntele Sionului. {ST 18.1}

În timp ce călătoream, am întâlnit un grup de persoane care contemplau lucrurile minunate ale acelor locuri. Am observat ceva roșu, ca o margine a veșmintelor lor; cununile lor erau strălucitoare; îmbrăcămintea le era de un alb curat. În timp ce-i salutam, L-am întrebat pe Isus cine erau. Mi-a răspuns că erau martirii care fuseseră uciși din pricina Lui. Împreună cu ei era un foarte mare număr de copilași; și ei aveau un tiv roșu la veșmintele lor. Muntele Sion se afla chiar înaintea noastră și pe el era un templu strălucitor, în jurul acestuia fiind alți șapte munți pe care creșteau trandafiri și crini. Și i-am văzut pe micuți urcând sau, dacă voiau, folosindu-și aripile mici și zburând către vârfurile munților și culegând florile care nu se ofileau niciodată. Erau tot felul de copaci în jurul templului pentru a înfrumuseța locul: cimișirul, pinul, bradul, măslinul, mirtul, rodiul și smochinul, aplecat sub greutatea smochinelor sale coapte — toate acestea făceau ca locurile să fie peste măsură de atrăgătoare. Iar când eram pe punctul să intrăm în templul cel sfânt, Isus și-a ridicat minunatu-I glas și a spus „numai cei 144 000 intră în acest loc”, iar noi am strigat „Aleluia”. {ST 18.2}

Acest templu era sprijinit de șapte stâlpi, toți dintr-un aur transparent, împodobiți cu pietre prețioase. Nu pot să descriu lucrurile minunate pe care le-am văzut acolo. Ah, dacă aș putea vorbi limba Canaanului, abia atunci aș putea să descriu într-o mică măsură slava acelei lumi mai bune. Am văzut acolo table de piatră pe care erau gravate numele celor 144 000 cu litere de aur. După ce am privit slava templului, am ieșit și Isus ne-a lăsat acolo și a mers la cetate. După puțin timp, i-am auzit din nou glasul minunat care spunea: „Veniți poporul Meu, voi ați ieșit din necazul cel mare și ați făcut voia Mea; ați suferit pentru Mine; veniți la cină, căci Mă voi încinge și vă voi sluji”. Noi am strigat „Aleluia! Slavă!” și am intrat în cetate. Și am văzut o masă de argint curat; era lungă de mai mulți kilometri și, cu toate acestea, ochii noștri o puteau vedea pe toată. Am văzut roadele pomului vieții, mana, migdalele, smochinele, rodiile, strugurii și multe alte feluri de fructe. L-am rugat pe Isus să-mi permită să mănânc din fructe. El a spus: „Nu acum. Cei care mănâncă din fructele acestei țări nu se mai întorc pe pământ. Însă după puțină vreme, dacă vei fi credincioasă, vei putea să mănânci și din pomul vieții, și să bei apă din râul vieții.” Și a mai spus: „Trebuie să te întorci pe pământ și să le spui și altora ce ți-am descoperit”. Apoi un înger m-a purtat cu delicatețe înapoi în această lume întunecată. Uneori, cred că nu mai pot sta aici; toate lucrurile pământului arată atât de sumbru. Mă simt foarte singură aici, căci am văzut o țară mai bună. Ah, dacă aș avea aripi ca un porumbel, aș zbura atunci de aici și mi-aș găsi liniștea! {ST 19.1}

*****

După ce am ieșit din viziune, totul părea schimbat; o atmosferă mohorâtă învăluia toate lucrurile la care priveam. O, cât de întunecată părea această lume! Am plâns când m-am

trezit aici și mi-a fost teribil de dor de acasă. Văzusem o lume mai bună, iar reîntoarcerea îmi răpise orice bucurie. Am relatat viziunea micului nostru grup din Portland care au crezut apoi pe deplin ca fiind de la Dumnezeu. Acea vreme a fost plină de putere. Solemnitatea veșniciei ne cuprinsese pe toți. La aproape o săptămână după aceasta, Domnul mi-a dat o altă viziune și mi-a arătat încercările prin care trebuie să trec și că trebuie să merg și să spun și altora ceea ce îmi descoperise și, de asemenea, că voi întâmpina multă împotrivire și voi avea o mare suferință sufletească mergând la aceștia. Dar îngerul a spus: „Harul lui Dumnezeu îți este de ajuns; El te va sprijini”. {ST 20.1}

După ce am ieșit din viziune, am fost foarte tulburată. Sănătatea mea era foarte proastă și nu aveam decât șaptesprezece ani. Știam că mulți căzuseră prin înălțare de sine și mai știam că, dacă, în vreun fel anume, m-aș fi înălțat, Dumnezeu avea să mă părăsească și aș fi fost cu siguranță pierdută. M-am dus înaintea Domnului în rugăciune și L-am rugat să pună povara aceasta asupra altcuiva. Simțeam că nu pot s-o duc. Am stat cu fața la pământ multă vreme și toată lumina pe care am putut-o primi a fost: „Fă cunoscut și altora ceea ce ți-am descoperit”. {ST 20.2}

În următoarea mea viziune, L-am rugat cu sinceritate pe Domnul ca, dacă trebuie să mă duc și să relatez ceea ce îmi arătase, să mă păzească de înălțare de sine. Atunci mi-a arătat că rugăciunea îmi fusese ascultată și că, dacă m-aș afla în primejdia de înălțare a eului, mâna Sa va fi asupra mea și voi fi afectată de boală. Îngerul a spus: „Dacă vei transmite cu credincioșie soliile și vei suferi până la sfârșit, vei mânca din fructele pomului vieții și vei bea din apa râului vieții”. {ST 21.1}

După scurt timp, s-a spus peste tot că viziunile erau rezultatul mesmerismului. [Vezi Apendice. (n. ed.)] Și mulți adventiști au fost gata să creadă și să transmită mai departe aceste păreri. Un doctor, care era un faimos hipnotizator, mi-a spus că viziunile mele erau mesmerism, că eram o persoană ușor de influențat și că el poate să mă hipnotizeze și să-mi dea o viziune. I-am spus că Domnul mi-a arătat în viziune că mesmerismul era de la diavol, din Fântâna Adâncului, și că această practică avea să meargă în curând acolo, împreună cu toți cei care continuau să o folosească. I-am dat apoi voie să mă hipnotizeze, dacă putea. A încercat timp de mai bine de jumătate de ceas, recurgând la diferite procedee, și apoi a renunțat. Prin credința în Dumnezeu, am putut să rezist influenței sale așa că nu am fost afectată deloc. {ST 21.2}

Dacă aveam o viziune în adunare, mulți spuneau că era un entuziasm nefiresc și că cineva mă hipnotizase. Atunci mă duceam singură în pădure, unde nu mă putea vedea nici un ochi și nu mă putea auzi nici o ureche în afară de Dumnezeu, și mă rugam Lui, iar El îmi dădea uneori o viziune acolo. Mă bucuram atunci și le spuneam ce îmi descoperise Dumnezeu în singurătate, acolo unde nici un muritor nu mă putea influența. Dar unii mi-au spus că m-am hipnotizat singură. Ah, m-am gândit eu, la aceasta s-a ajuns, ca aceia care merg cu sinceritate la Dumnezeu, în singurătate, pentru a-I cere împlinirea făgăduințelor

Sale și pentru a-I cere mântuirea, să fie acuzați că s-au aflat sub influența murdară a mesmerismului, influență care aduce blestem asupra sufletului? Îi cerem noi bunului nostru Tată ceresc pâine, aceasta numai pentru a primi de la El o piatră sau un scorpion? Aceste lucruri mi-au rănit duhul și mi-au sfâșiat sufletul, aducându-mă aproape la disperare, în timp ce mulți doreau să mă facă să cred că nu exista nici un Duh Sfânt și că toate experiențele prin care trecuseră oameni sfinți ai lui Dumnezeu nu erau decât mesmerism sau amăgiri de-ale lui Satana. {ST 21.3}

În acest timp, era un curent de fanatism în Maine. Unii se abțineau complet de la muncă și îi excludeau pe toți aceia care nu voiau să primească părerile lor legate de acest punct și alte lucruri pe care ei le susțineau ca fiind îndatoriri religioase. Dumnezeu mi-a descoperit în viziune aceste erori și m-a trimis la copiii Săi greșiți pentru a le dezvălui; dar mulți dintre ei au respins cu totul solia și m-au acuzat de conformare la standardele lumii. Pe de altă parte, adventiștii nominali m-au acuzat de fanatism și s-a spus în mod fals, și unii au făcut-o cu răutate, că sunt conducătoarea fanatismului, pe care, de fapt, făceam eforturi să-l corijez. Au fost fixate în mod repetat date pentru venirea Domnului și au fost impuse fraților; dar Domnul mi-a arătat că acestea aveau să treacă toate, pentru că timpul de strâmtorare trebuie să vină înaintea întoarcerii lui Hristos și că fiecare dată care era fixată și trecea neîmplinită nu făcea decât să slăbească credința poporului lui Dumnezeu. Pentru aceasta am fost acuzată că sunt robul cel rău, care spune în inima lui: „Domnul meu întârzie să vină”. {ST 22.1}

Toate aceste lucruri au apăsat greu asupra spiritului meu și, în confuzia creată, eram uneori ispitită să mă îndoiesc de propria-mi experiență. Într-o dimineață, când mă rugam cu familia, puterea lui Dumnezeu a început să vină asupra mea și mi-a trecut prin minte gândul că aceasta era mesmerism și m-am împotrivit. Am rămas îndată fără grai, și câteva clipe nu am fost conștientă de nimic din tot ce se întâmpla în jurul meu. Mi-am văzut apoi păcatul, acela că mă îndoisem de puterea lui Dumnezeu, și că pentru aceasta rămăsesem mută, și de asemenea, că limba avea să-mi fie dezlegată în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Înaintea mea a fost ținută o planșă, pe care erau scrise cu litere de aur capitolele și versetele a cincizeci de texte biblice. [Aceste texte sunt date la încheierea capitolului de față (n. ed.).] După ce am ieșit din viziune, am făcut semn că vreau plăcuța de scris și am scris pe ea că sunt mută, ce văzusem și că doream Biblia cea mare. Am luat Biblia și am deschis cu ușurință la toate textele pe care le văzusem pe planșă. Nu am putut vorbi toată ziua. Sufletul meu a fost umplut de bucurie în dimineața următoare, devreme, iar limba mi-a fost dezlegată pentru a striga laude la adresa lui Dumnezeu. După aceasta, nu am mai îndrăznit să mă îndoiesc sau să mă împotrivesc fie și pentru o clipă puterii lui Dumnezeu, orice ar fi putut gândi alții despre mine. {ST 22.2}

În 1846, când eram în Fairhaven, Massachusetts, sora mea (care mă însoțea de obicei în acea vreme), sora A., fratele G. și cu mine am pornit într-o ambarcațiune cu pânze cu scopul de a vizita o familie din West’s Island. Aproape că se înserase când am plecat. Nu ne

îndepărtaserăm prea mult, când a început dintr-o dată o furtună. Tuna și fulgera, iar ploaia cădea în torente peste noi. Părea un lucru clar că va trebui să pierim, dacă Dumnezeu nu intervenea să ne izbăvească. {ST 23.1}

Am îngenuncheat în acel vas și am început să strig către Dumnezeu pentru a ne izbăvi. Și acolo, în valurile agitate, în timp ce apa se prăvălea peste noi în barcă, am fost luată în viziune și am văzut că va seca mai degrabă oceanul, până la ultima picătură, decât să pierim, căci lucrarea mea abia începuse. După ce am ieșit din viziune, toate temerile mele dispăruseră, iar noi am cântat și I-am dat laudă lui Dumnezeu și mica noastră ambarcațiune ne părea un Betel plutitor. Editorul publicației The Advent Herald a spus că viziunile mele erau cunoscute ca fiind „rezultatul manipulărilor hipnotice”. Dar, întreb eu, ce ocazie s-a creat pentru manipulări hipnotice într-un moment ca acela?

Fratele G. era ocupat până peste cap cu navigarea. A încercat să ancoreze, dar ancora se târa pe fundul apei. Mica noastră ambarcațiune era aruncată de valuri încoace și încolo și purtată de vânt, în timp ce era atât de întuneric, încât nu puteam vedea dintr-un capăt al bărcii în celălalt. După puțin timp, ancora s-a prins, iar fratele G. a strigat după ajutor. Nu erau decât două case pe insulă și s-a dovedit că eram în apropierea uneia dintre ele, dar nu cea la care voiam să ajungem. Toată familia se retrăsese pentru a se odihni cu excepția unei fetițe, care auzise în mod providențial strigătul după ajutor venit dintre valuri. Tatăl ei a venit în scurtă vreme pentru a ne salva și ne-a adus la țărm într-o barcă mică. Am petrecut cea mai mare parte din acea seară mulțumindu-I lui Dumnezeu și lăudându-L pentru minunata Sa bunătate față de noi. {ST 23.2}

Textele Biblice la care s-a făcut referire în paginile precedente

„Iată că vei fi mut și nu vei putea vorbi până în ziua în care se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.” Luca 1, 20. {ST 24.1}

„Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” Ioan 16, 15. {ST 24.2}

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” Faptele Apostolilor 2, 4. {ST 24.3}

„«Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-ți mâna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne, prin Numele Robului Tău celui Sfânt, Isus.» După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul în care erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.” Faptele Apostolilor 4, 29-31. {ST 24.4}

„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă. Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. {ST 24.5}

Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer! Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii. Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori.” Matei 7, 6-12.15. {ST 25.1}

„Căci se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.” Matei 24, 24. {ST 25.2}

„Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și

sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos." Coloseni 2, 6-8. {ST 25.3}

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme» și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.» Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului." Evrei 10, 35-39 {ST 25.4}

„Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii." Evrei 4, 10-12. „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos. Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămâne departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare și de mântuirea voastră, și aceasta de la Dumnezeu. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El." Filipeni 1, 6.27-29. {ST 25.5}

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume." Filipeni 2, 13-15 {ST 26.1}

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții." Efeseni 6, 10-18. {ST 26.2}

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” Efeseni 4, 32. „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.” 1 Petru 1, 22. {ST 26.3}

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Ioan 13, 34.35. {ST 27.1}

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” 2 Corinteni 13, 5. {ST 27.2}

„După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă cineva clădește pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.” 1 Corinteni 3, 10-13. {ST 27.3}

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, cari nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să-i tragă pe ucenici de partea lor.” Faptele Apostolilor 20, 28-30. {ST 27.4}

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum v-am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema!” Galateni 1, 6-9. „De aceea, orice ați spus la întuneric, va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăițe, va fi vestit de pe acoperișul caselor. Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ce ucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți. Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” Luca 12, 3-7. {ST 27.5}

„Căci este scris: «El va porunci îngerilor Lui să Te păzească;» și: «Ei Te vor lua pe mâni, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră».” Luca 4, 10.11. {ST 28.1}

„Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru că această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos dar nu omorâți.” 2 Corinteni 4, 6-9. {ST 28.2}

„Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” 2 Corinteni 4, 17.18. {ST 28.3}

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos.” 1 Petru 1, 5-7. {ST 28.4}

„Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.” 1 Tesaloniceni 3, 8. „Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Marcu 16, 17.18. {ST 28.5}

„Drept răspuns, părinții lui au zis: «Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede acum, sau cine i-a deschis ochii, nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește». Părinții lui au zis aceste lucruri, pentru că se temeau de Iudei; căci Iudeii hotărâseră acum că, dacă va mărturisi cineva că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: «Este în vârstă, întrebați-l pe el». Fariseii l-au chemat a doua oară pe omul care fusese orb, și i-au zis: «Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că omul acesta este un păcătos». El a răspuns: «Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd». Iarăși l-au întrebat: «Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?» «Acum v-am spus», le-a răspuns el, «și n-ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!»” Ioan 9, 20-27. {ST 29.1}

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Ioan 14, 13-15. {ST 29.2}

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” Ioan 15, 7.8. {ST 29.3}

„În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige: «Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!» Isus l-a certat și i-a zis: «Taci, și ieși afară din omul acesta!»” Marcu 1, 23-25 „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 8, 38.39 {ST 29.4}

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: «Știu faptele tale: iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să-i încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul».” Apocalipsa 3, 7-13. {ST 30.1}

„Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14, 4.5. {ST 30.2}

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.” Filipeni 3, 20. {ST 30.3}

„Fiți dar îndelung răbdători, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie. {ST 30.4}

Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.”Iacov 5, 7.8 {ST 31.1}

„El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.” Filipeni 3.21 {ST 31.2}

„Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune secera Ta și seceră: pentru că a

venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt». Atunci Cel ce ședea pe nor și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat. Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger care avea și el un cosor ascuțit." Apocalipsa 14, 14-17. {ST 31.3}

„Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu." Evrei 4, 9. {ST 31.4}

„Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei." Apocalipsa 21, 2. {ST 31.5}

„Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, cari aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său." Apocalipsa 14, 1. {ST 31.6}

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor." Apocalipsa 22, 1-5. {ST 31.7}

Capitolul 2 - Viziuni care au Urmat

Domnul mi-a dat următoarea viziune în 1847, când frații erau adunați în Sabat, în Topsham, Maine. {ST 32.1}

Noi am simțit un neobișnuit duh de rugăciune. Și când ne rugam, Duhul Sfânt S-a coborât asupra noastră. Eram foarte fericiți. În scurtă vreme, am pierdut contactul cu lucrurile pământești și m-am cufundat într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger zburând repede către mine. El m-a dus îndată de pe pământ la Cetatea Sfântă. În Cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am pătruns pe o ușă înainte ca să ajung la prima perdea. Această perdea era ridicată și am intrat în Locul Sfânt. Acolo am văzut altarul cu tămâie, sfeșnicul cu șapte candele și masa pe care se aflau pâinile pentru punerea înainte. După ce am văzut slava încăperii sfinte, Isus a ridicat cea de-a doua perdea și eu am trecut în Sfânta Sfintelor. {ST 32.2}

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot. Pe capac și pe părțile laterale era cel mai curat aur. La fiecare capăt al chivotului se afla câte un heruvim încântător, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse una către cealaltă și priveau în jos. Între îngeri era o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o slavă strălucitoare în forma unui tron, unde locuia Dumnezeu. Isus stătea în picioare lângă chivot și, când rugăciunile sfinților ajungeau sus la El, tămâia din cădelniță scotea fum, iar el aducea înaintea Tatălui Său, ca dar ridicat, rugăciunile lor împreună cu fumul tămâii. În chivot se afla vasul de aur cu mană, toiagul care înmugurise al lui Aaron și tablele de piatră care erau închise ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau scrise patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar cea de-a patra, porunca referitoare la Sabat, strălucea mai puternic decât toate celelalte; căci Sabatul a fost pus deoparte pentru a fi păzit în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sabatul sfânt arăta măreț — în jurul lui era o aureolă plină de slavă. Am văzut că porunca legată de Sabat nu a fost pironită la cruce. Dacă ar fi fost pironită, și celelalte nouă porunci ar fi fost pironite; și ni s-a lăsat libertatea, de a le călca pe toate sau numai pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu schimbase Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa îl schimbase, dintr-a șaptea în prima zi a săptămânii; căci el urma să schimbe vremurile și Legea. {ST 32.3}

Și am văzut că, dacă Dumnezeu ar fi schimbat Sabatul din ziua a șaptea în cea dintâi, El ar fi modificat textul poruncii referitoare la Sabat, scrisă pe tablele de piatră, care sunt acum în chivot, în Locul Preasfânt al templului din ceruri; și ar fi scris astfel: Prima zi este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Dar am văzut că scria la fel ca atunci când au fost scrise pe tablele de piatră cu degetul lui Dumnezeu și date lui Moise pe muntele Sinai. „Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău.” Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși și că Sabatul

reprezintă marele subiect care va uni inimile sfinților dragi lui Dumnezeu, așteptători ai Săi. {ST 33.1}

Am văzut că Dumnezeu are copii care nu cunosc și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina privitoare la Sabat. Iar la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt pe măsură ce mergeam și vesteam cu mai multă putere Sabatul. Acest lucru a umplut de mânie celelalte biserici și pe adventiștii nominali [Vezi, de asemenea, Apendicele. (n. ed.)], întrucât nu puteau combate cu succes adevărul despre Sabat. În acest timp toți cei aleși ai lui Dumnezeu au văzut clar că noi aveam adevărul și au ieșit și au suferit prigoana împreună cu noi. Am văzut sabia, foametea, epidemii și mare tulburare în țară. Cei răi s-au gândit că noi aduseserăm judecățile asupra lor, s-au ridicat și s-au sfătuit să scape pământul de noi, crezând că atunci răul ar fi oprit. {ST 33.2}

În timpul de strâmtorare am fugit cu toții din orașe și sate, dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat cu sabia în casele sfinților. Ei au ridicat sabia pentru a ne ucide, dar aceasta s-a frânt și a căzut la fel de lipsită de putere ca un pai. Apoi, toți am strigat zi și noapte pentru a fi izbăviți, iar strigătul a ajuns la Dumnezeu. Soarele s-a ridicat și luna a rămas pe loc. Râurile au încetat să mai curgă. S-au ivit nori negri, grei, și s-au izbit între ei. Dar exista un loc neacoperit de nori, un loc plin de slavă, de unde s-a auzit glasul lui Dumnezeu, ca niște ape multe, glas care a zguduit cerurile și pământul. Cerul s-a deschis și s-a închis și era în mare agitație. Munții s-au scuturat ca o trestie în vânt și au aruncat pretutindeni stânci zgrunțuroase. Marea fierbea ca o oală pe foc și a aruncat pietre mari pe uscat. Iar când Dumnezeu a rostit ziua și ceasul venirii lui Isus și a enunțat legământul cel veșnic pentru poporul Său, a spus o singură frază și apoi a făcut o pauză, în timp ce cuvintele Sale făceau pământul să vibreze. Cei din Israelul lui Dumnezeu stăteau cu ochii ațintiți în sus și ascultau cuvintele pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și zguduiau pământul ca bubuiturile celui mai puternic tunet. Totul era de o solemnitate înfricoșătoare. Iar la sfârșitul fiecărei fraze sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu și străluceau de slavă așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu se puteau uita la ei din pricina slavei. Și când binecuvântarea veșnică a fost rostită pentru cei care-L onoraseră pe Dumnezeu prin sfințirea Sabatului Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei. {ST 34.1}

Atunci a început anul de veselie, când pământul trebuie să se odihnească. L-am văzut pe robul evlavios ridicându-se în triumf și biruință și scuturându-se de lanțurile care-l legau, în timp ce stăpânul său cel rău era tulburat și nu știa ce să facă; căci cei răi nu au putut să priceapă cuvintele rostite de Dumnezeu. La puțin timp de la aceasta, a apărut marele nor alb. Arăta mai frumos ca oricând. Pe el era așezat Fiul omului. La început, nu L-am văzut pe Isus pe nor, dar, pe măsură ce se apropia de pământ, am putut vedea persoana-I minunată. Când a fost zărit prima dată, acest nor a fost semnul Fiului omului în cer. Glasul Fiului lui Dumnezeu i-a chemat la viață pe sfinții care erau adormiți și i-a îmbrăcat în nemurire

slăvită. Sfinții aflați în viață au fost preschimbați într-o clipă și au fost luați împreună cu primii în carul în formă de nor. Arăta nespus de frumos în timp ce se înălța ca un tunet. De fiecare parte a carului erau aripi și sub el, roți. Iar când carul s-a înălțat cu tunet, roțile au strigat „Sfânt” și aripile, când se mișcau, strigau „Sfânt”, iar suita de îngeri sfinți din jurul norului strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul, Cel Atotputernic!” Iar sfinții din nor strigau: „Slavă! Aleluia!” Și carul s-a înălțat cu tunet, îndreptându-se către Cetatea cea Sfântă. Isus a deschis porțile cetății de aur și ne-a condus înăuntru. Aici am fost întâmpinați cu bunăvoință, căci păziserăm „poruncile lui Dumnezeu” și aveam „dreptul să mâncăm din pomul vieții.” {ST 35.1}

Capitolul 3 - Sigilarea

La începutul Sabatului sfânt din 5 ianuarie 1849, ne-am unit în rugăciune cu familia fratelui Belden, în Rocky Hill, Connecticut, iar Duhul Sfânt a venit asupra noastră. Am fost luată în viziune în Sfânta Sfintelor, unde L-am văzut pe Isus mijlocind încă pentru Israel. În partea de jos a veșmântului Său era un clopoțel și o rodie. Apoi am văzut că Isus nu avea să părăsească Locul Preasfânt până când nu avea să fie hotărât fiecare caz, fie pentru mântuire, fie pentru nimicire, și că mânia lui Dumnezeu nu putea veni până când Isus nu-și termina lucrarea în Sfânta Sfintelor, până nu-și scotea veșmintele de preot și nu Își punea hainele răzbunării. Atunci Isus nu va mai sta între Tatăl și om, iar Dumnezeu nu va mai păstra tăcerea, ci Își va revărsa mânia asupra celor care au respins adevărul Său. Am văzut că furia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și timpul de judecare a celor morți erau separate și distincte, una urmând celeilalte, și, de asemenea, că Mihail nu Se ridicase în picioare și că timpul de strâmtorare, așa cum nu a mai fost vreodată, nu venise încă. Neamurile acum devin mânioase, dar când Marele nostru Preot Își va fi sfârșit lucrarea din Sanctuar, Se va ridica, Își va pune hainele răzbunării și apoi vor fi revărsate ultimele șapte plăgi. {ST 36.1}

Am văzut că cei patru îngeri vor ține în frâu cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus se va isprăvi în Sanctuar și atunci vor veni cele șapte plăgi. Aceste plăgi i-au înfuriat pe cei răi împotriva celor neprihăniți; ei credeau că noi am adus judecățile lui Dumnezeu asupra lor și că, dacă ne-ar șterge de pe fața pământului, atunci plăgile ar înceta. S-a dat un decret pentru a-i ucide pe sfinți, decret care i-a făcut pe aceștia să strige zi și noapte după izbăvire. Acesta era timpul strâmtorării lui Iacov. Apoi, toți sfinții au strigat cu sufletul sfâșiat de durere și au fost izbăviți de glasul lui Dumnezeu. Cei 144 000 au triumfat. Fețele le erau luminate de slava lui Dumnezeu. Apoi, mi-a fost arătat un grup care țipa în agonie. Pe veșmintele lor era scris cu litere mari: „Ai fost cântărit și găsit prea ușor”. Am întrebat cine erau cei din grupul acesta. Îngerul a spus: „Aceștia sunt cei care au ținut odată Sabatul și au renunțat la el”. I-am auzit strigând în gura mare: „Am crezut în venirea Ta și am propovăduit-o neobosiți”. Și în timp ce vorbeau, ochii li s-au oprit asupra veșmintelor lor și au văzut ce era scris și apoi au început să se bocească. Am văzut că ei băuseră din apa cea limpede și o tulburaseră cu picioarele lor pe cea rămasă — călcaseră în picioare Sabatul — și că de aceea fuseseră cântăriți și găsiți prea ușori. {ST 36.2}

Îngerul care mă însoțea m-a condus din nou la cetate, unde am văzut patru îngeri care zburau către poarta cetății. Tocmai prezentau biletul de aur îngerului de la poartă, când am văzut un alt înger zburând cu viteză din locul celei mai mari slăvi și strigând cu glas tare către ceilalți îngeri și fluturând în sus și în jos ceva aflat în mâna lui. L-am rugat pe îngerul meu însoțitor să-mi explice ceea ce văzusem. Mi-a spus că nu mai puteam vedea nimic atunci, dar că avea să-mi arate la scurtă vreme ce însemnau acele lucruri pe care le văzusem atunci. {ST 37.1}

În după-amiaza acelui Sabat, unul dintre noi era bolnav și a cerut să se facă rugăciuni pentru a se vindeca. Ne-am unit cu toții în cererile noastre adresate Medicului care nu a pierdut vreodată un pacient, iar când puterea vindecătoare cobora și cel bolnav se lecuia, Duhul a venit asupra mea și am fost luată în viziune. {ST 37.2}

Am văzut patru îngeri care aveau de făcut o lucrare pe pământ și tocmai mergeau spre a o împlini. Isus era îmbrăcat cu hainele de preot. El a privit înduioșat rămășița, apoi și-a ridicat mâinile și cu un glas plin de milă a strigat: „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu!" Apoi am văzut o lumină nespus de strălucitoare venind de la Dumnezeu, care ședea pe marele tron alb, și toată lumina s-a revărsat în jurul lui Isus. Apoi am văzut un înger cu o însărcinare de la Isus, zburând cu repeziciune la cei patru îngeri care aveau de făcut o lucrare pe pământ și fluturând în sus și în jos un lucru pe care-l ținea în mână, strigând cu glas tare: „Țineți! Țineți! Țineți! Țineți! până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor." {ST 38.1}

L-am întrebat pe îngerul care mă însoțea ce însemna ceea ce auzisem și ce urma să facă cei patru îngeri. El mi-a zis că Dumnezeu era Acela care ținea în frâu puterile și că le-a dat îngerilor Săi stăpânire peste lucrurile de pe pământ; că cei patru îngeri aveau putere de la Dumnezeu de a ține cele patru vânturi și că se aflau pe punctul de a le lăsa în voie; însă în timp ce mâinile lor slăbeau încet strânsoarea și cele patru vânturi erau gata să sufle, ochiul plin de milă al lui Isus a privit asupra rămășiței care nu era sigilată, și-a ridicat mâinile către Tatăl și S-a rugat de El, spunându-I că Își vărsase sângele pentru aceștia. Atunci fusese însărcinat un alt înger să zboare repede la cei patru îngeri cu porunca de a ține vânturile până când slujitorii lui Dumnezeu aveau să fie sigilați pe frunțile lor cu sigiliul viului Dumnezeu. {ST 38.2}

Capitolul 4 - Dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său

Am văzut dragostea plină de compasiune pe care o are Dumnezeu pentru poporul Său, și aceasta este foarte mare. Am văzut îngeri deasupra sfinților, cu aripile întinse în jurul acestora. Fiecare sfânt avea un înger însoțitor. Dacă sfinții plângeau loviți de descurajare sau erau în primejdie, îngerii care îi însoțeau necurmat zburau repede sus pentru a duce aceste vești, iar îngerii din cetate încetau să cânte. Atunci Isus însărcina un alt înger să coboare pentru a încuraja, veghea și încerca să-i oprească să iasă de pe cărarea îngustă; dacă ei însă nu luau în seamă grija arătată de acești îngeri și nu se lăsau mângâiați de ei, ci continuau în rătăcirea lor, îngerii priveau cu tristețe și plângeau. Duceau aceste vești sus și toți îngerii din cetate plângeau și apoi spuneau cu glas tare: „Amin”. Dar dacă sfinții își fixau privirile asupra premiului dinaintea lor și Îi dădeau slavă lui Dumnezeu, lăudându-L, atunci îngerii duceau veștile bune în cetate și îngerii de acolo își atingeau harfele de aur și cântau cu putere: „Aleluia!” și bolta cerească răsuna de cântecele lor minunate. {ST 39.1}

În cetatea cea sfântă este o ordine și o armonie desăvârșită. Toți îngerii care sunt însărcinați să viziteze pământul dețin un card auriu, ca o legitimație pe care-l prezintă îngerilor de la porțile cetății când ies sau intră. Cerul este un loc minunat. Tânjesc să fiu acolo și să-L privesc pe dragul meu Isus, care și-a dat viața pentru mine, și să fiu transformată după chipul Său slăvit. Ah, ce limbă ar putea exprima slava lumii strălucite care va veni?! Însetez după izvorul cu apă vie care înviorează cetatea Dumnezeului nostru. {ST 39.2}

Domnul mi-a oferit o priveliște a altor lumi. Mi-au fost date aripi și un înger m-a însoțit de la cetate până la un loc care era măreț și strălucitor. Iarba acelui loc era de un verde crud, iar păsările de acolo scoteau trilurile unui cântec plăcut. Cei ce locuiau acolo erau de toate mărimile; erau încântători, cu o înfățișare plină de noblețe și măreție. Chipurile lor exprimau imaginea lui Isus și înfățișarea lor strălucea de o bucurie sfântă, reflectând libertatea și fericirea acelui loc. L-am întrebat pe unul din aceștia de ce erau atât de minunați, de o frumusețe care o întrecea cu mult pe a celor de pe pământ. Răspunsul a fost: „Am trăit într-o strictă ascultare de poruncile lui Dumnezeu și nu am căzut prin neascultare, ca aceia de pe pământ”.

Apoi am văzut doi pomi, unul arătând foarte asemănător cu pomul vieții, din cetate. Fructele ambilor pomi arătau grozav, dar dintr-unul ei nu puteau mânca. Aveau libertatea de a mânca din amândoi, dar li se interzisese să mănânce dintr-unul. Apoi, îngerul care mă însoțea mi-a spus: „Nici unul din cei aflați în acest loc nu a gustat din pomul oprit; dacă ar mânca însă, ar cădea”. Apoi am fost dusă într-o lume care avea șapte luni [aștri]. Acolo l-am văzut pe bunul Enoh, care fusese luat la cer. În mâna dreaptă ținea o ramură de palmier, pe fiecare frunză a acesteia fiind scris „Biruință”. Pe cap avea o cunună de un alb orbitor și frunze în acea cunună, pe mijlocul fiecărei frunze fiind scris „Puritate”; în jurul cununii erau

pietre prețioase de diferite culori, care străluceau mai tare decât stelele și reflectau literele și le măreau. Pe partea din spate era o fundă care lega cununa, și pe ea era scris „Sfințenie”.

Deasupra cununii era o coroană splendidă, care strălucea mai puternic decât soarele. L-am întrebat dacă acesta era locul în care a fost dus după ce a fost ridicat de pe pământ. El a spus: „Nu este acesta; Cetatea este căminul meu și am venit să vizitez acest loc”. Se plimba prin acel loc ca și cum era acasă la el. L-am rugat fierbinte pe îngerul meu însoțitor să mă lase să rămân în locul acela. Nu puteam suporta gândul de a veni din nou în această lume întunecată. Atunci îngerul a zis: „Trebuie să te întorci și, dacă vei fi credincioasă, tu, împreună cu cei 144 000, vei avea privilegiul de a vizita toate lumile și de a vedea lucrarea mâinilor lui Dumnezeu”. {ST 39.3}

Capitolul 5 - Zdruncinarea puterilor cerului

La data de 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune legată de zdruncinarea puterilor cerurilor. Am văzut că atunci când Domnul a spus „cer”, când a dat semnele raportate de Matei, Marcu și Luca, aceasta a și vrut să spună „cer”; iar când a spus „pământ”, a vrut să se înțeleagă literal „pământ”. Puterile cerului sunt soarele, luna și stelele. Ele domnesc în ceruri. Puterile pământului sunt cei care domnesc pe pământ. Puterile cerului vor fi zguduite prin glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi mișcate din locul lor. Ele nu vor trece, dar vor fi zguduite de glasul lui Dumnezeu. {ST 41.1}

Nori negri, grei, s-au ivit și s-au izbit unii de alții. Văzduhul s-a desfăcut și s-a rulat precum un sul; apoi am putut privi în sus prin spațiul astfel deschis, către Orion, de unde venea vocea lui Dumnezeu. Cetatea cea Sfântă va coborî prin acel spațiu. Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se întâmplă unul după altul. Războaie și vești de războaie, sabie, foamete și epidemii — acestea sunt primele care vor zdruncina puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zdruncina soarele, luna și stelele și, de asemenea, pământul. Am văzut că zguduirea puterilor în Europa nu este, așa cum dau unii învățătură, zdruncinarea puterilor cerurilor, ci zdruncinarea națiunilor mânioase. {ST 41.2}

Capitolul 6 - Ușa deschisă și cea închisă

În Sabatul din 24 martie 1849, am avut o întâlnire plăcută și foarte interesantă cu frații din Topsham, Maine. Duhul Sfânt a fost revărsat asupra noastră și eu am fost dusă de El în cetatea viului Dumnezeu. Apoi mi-a fost arătat că poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos — care au legătură cu ușa închisă — nu pot fi separate și că timpul ca poruncile lui Dumnezeu să strălucească în toată importanța lor și pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie încercat în ce privește adevărul Sabatului a fost atunci când ușa s-a deschis în Sfânta Sfintelor, în Sanctuarul ceresc, unde se află chivotul, în care sunt păstrate Cele Zece Porunci. Această ușă nu a fost deschisă până nu s-a sfârșit mijlocirea lui Isus în prima încăpere a Sanctuarului, în 1844. Atunci S-a ridicat Isus și a închis ușa din Locul Sfânt, a deschis ușa care ducea în Locul Preasfânt și a trecut în cea de-a doua despărțitură, unde stă acum, în fața chivotului, și unde credința lui Israel se îndreaptă acum. {ST 42.1}

Am văzut că Isus închisese ușa Primei Încăperi și că nici un om nu o poate deschide; și că El deschisese ușa care ducea în Sfânta Sfintelor și că nici un om nu o poate închide (Apocalipsa 3, 7.8) [Vezi, de asemenea, Apendicele. (n. ed.)]; am mai văzut că, de când Isus a deschis ușa către Sfânta Sfintelor, unde se află chivotul, poruncile au strălucit înaintea poporului lui Dumnezeu și că aceștia sunt puși la probă în ce privește Sabatul. {ST 42.2}

Am văzut că testul de acum legat de Sabat nu putea veni până când nu se isprăvea mijlocirea lui Isus din Sfânta și până nu trecea dincolo de cea de-a doua perdea; de aceea, creștinii care au adormit înainte ca ușa să fie deschisă către Sfânta Sfintelor, când a luat sfârșit strigătul de la miezul nopții, în cea de-a șaptea lună din 1844, și care nu au ținut adevăratul Sabat, acum se odihnesc în nădejde; căci ei nu au avut lumina și testul legat de Sabat, pe care le avem noi acum, de când a fost deschisă acea ușă. Am văzut că Satana îi ispitea în acest punct pe unii din poporul lui Dumnezeu. Întrucât atât de mulți creștini veritabili au adormit în triumful credinței și nu au păzit adevăratul Sabat, ei se îndoiau că acesta ar fi un test pentru noi acum. {ST 42.3}

Vrăjmașii adevărului prezent au încercat să deschidă ușa primei încăperi, pe care Isus a închis-o, și să închidă ușa care duce în Sfânta Sfintelor, pe care El a deschis-o în 1844, dincolo de care se află chivotul, care conține cele două table de piatră, pe care sunt scrise cu degetul lui Iehova Cele Zece Porunci. {ST 43.1}

În acest timp al sigilării, Satana folosește orice mijloc pentru a îndepărta mintea celor din poporul lui Dumnezeu de la adevărul prezent și a-i face să șovăie. Am văzut o apărătoare pe care o trăgea Dumnezeu asupra poporului Său pentru a-i proteja în timpul strâmtorării; și fiecare suflet care era hotărât pentru adevăr și care era curat la inimă avea să fie acoperit cu apărătoarea Celui Atotputernic. {ST 43.2}

Satana știa aceasta și lucra cu mare putere pentru a ține mintea cât mai multor oameni posibil într-o stare de șovăială și nestatornicite în adevăr. Am văzut că ciocăniturile misterioase din New York și din alte locuri erau puterea lui Satana și că astfel de lucruri vor fi din ce în ce mai obișnuite, acoperite cu un veșmânt religios pentru a-i ademeni pe cei amăgiți într-o stare de și mai mare siguranță și pentru a atrage mintea celor din poporul lui Dumnezeu, dacă ar fi cu putință, către lucrurile acelea și a-i face să se îndoiască de învățăturile și puterea Duhului Sfânt. [Vezi, de asemenea, Apendicele. (n. ed.)] {ST 43.3}

Am văzut că Satana lucra în multe feluri prin agenții lui. El lucra prin pastorii care au respins adevărul și au acceptat o lucrare a rătăcirii, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. În timp ce predicau sau se rugau, unii au căzut la pământ neajutorați, nu prin puterea Duhului Sfânt, ci prin puterea lui Satana, suflată asupra acestor agenți și, prin ei, asupra poporului. În timp ce predicau, se rugau sau conversau, unii care mărturiseau că sunt adventiști și respinseseră adevărul prezent, au folosit mesmerismul pentru a câștiga adepți și poporul se bucura de această influență, căci ei gândeau că este Duhul Sfânt. Ba chiar unii care folosiseră hipnoza merseseră atât de departe în întunericul și amăgirea diavolului, încât credeau că era puterea lui Dumnezeu, pe care le-o dăduse pentru a o folosi. Făcuseră ca Dumnezeu să fie ca unul asemenea lor și apreciau puterea Sa ca fiind un lucru de mică importanță. {ST 43.4}

Unii dintre acești agenți ai lui Satana afectau trupurile anumitor sfinți, ale acelora pe care nu-i puteau amăgi și îndepărta de adevăr printr-o influență satanică. O, dacă ar putea să vadă toți acest lucru așa cum mi l-a descoperit Dumnezeu mie, ca să poată cunoaște mai multe despre înșelăciunile lui Satana și să se pună în gardă! Am văzut că Satana lucra în aceste moduri pentru a-i distrage, amăgi și îndepărta pe cei din poporul lui Dumnezeu, chiar acum, în acest timp al sigilării. I-am văzut pe unii care nu stăteau neclintiți în favoarea adevărului prezent. Genunchii le tremurau și picioarele le alunecau, pentru că nu erau statorniciți în adevăr și acoperământul lui Dumnezeu nu putea fi tras deasupra lor în timp ce ei tremurau în felul acesta. {ST 44.1}

Satana își încerca toate tertipurile pentru a-i ține acolo unde erau, până avea să treacă vremea sigilării, până când apărătoarea avea să fie trasă peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să fie lăsați fără un loc în care să se adăpostească de mânia arzătoare a lui Dumnezeu, din ultimele șapte plăgi. Dumnezeu a început să tragă această apărătoare peste poporul Său și va fi în curând complet întinsă peste toți cei care urmează să aibă un adăpost în ziua măcelului. Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său; și lui Satana i se va îngădui să lucreze. {ST 44.2}

Am văzut că semnele și minunile misterioase și falsele reforme vor crește în număr și se vor răspândi. Reformele care mi-au fost arătate nu erau întoarceri de la rătăcire la adevăr. Îngerul care mă însoțea m-a îndemnat să mă uit după luptele sufletești pentru câștigarea celor păcătoși, așa cum fuseseră odată. M-am uitat, dar nu le-am putut vedea; căci timpul

salvării lor trecuse. [Cea care a scris aceste cuvinte nu a vrut să spună prin ele că timpul pentru salvarea tuturor păcătoșilor a trecut. Chiar în timpul în care erau scrise aceste lucruri, ea însăși lucra pentru salvarea păcătoșilor, așa cum a făcut-o neîncetat din acea vreme. {ST 45.1}

Modul în care a înțeles această chestiune, așa cum i-a fost prezentată, este oferit în următoarele paragrafe, primul publicat în 1854, iar cel de-al doilea în 1888: {ST 45.2}

„Falsele reforme care au fost amintite aici urmează să fie văzute pe scară mult mai largă. Viziunea se referă îndeosebi la aceia care au auzit și au respins lumina învățăturii advente. Ei sunt pradă unei lucrări de rătăcire. Astfel de persoane nu vor avea «luptele sufletești pentru câștigarea celor păcătoși», ca mai înainte. Întrucât au respins adventul și s-au lăsat pradă rătăcirilor lui Satana, «timpul salvării lor trecuse». Aceasta nu se referă totuși la cei care nu au auzit și, prin urmare, nu au respins învățătura despre cea de-a doua venire.” {ST 45.3}

„Este un lucru înfricoșător acela de a trata cu ușurătate adevărul care a luminat înțelegerea noastră și ne-a atins inimile. Nu putem respinge avertizările pe care ni le trimite, în mila Sa, Dumnezeu și scăpa apoi nepedepsiți. În zilele lui Noe, a fost trimisă lumii o solie din cer, iar mântuirea oamenilor a depins de modul în care au tratat acea solie. Pentru că au respins avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la neamul păcătos și ei au pierit în apele potopului. În timpul lui Avraam, îndurarea a încetat să mai stăruie pe lângă locuitorii vinovați ai Sodomei și toți, în afară de Lot, soția lui și două fiice, au fost mistuiți de focul trimis din ceruri. Așa și în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu a dat mărturie iudeilor necredincioși din acea generație: «Iată că vi se lasă casa pustie». Privind către zilele din urmă, aceeași putere infinită declară, în ce-i privește pe cei care «nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți» că «din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți». Când ei resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrage Duhul și îi lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc.” (n. ed.)] {ST 45.4}

Capitolul 7 - Punerea la probă a credinței noastre

În această vreme de încercare avem nevoie să ne încurajăm și să ne mângâiem unii pe alții. Ispitele lui Satana sunt mai mari acum decât au fost vreodată în trecut, căci el știe că are puțină vreme și că foarte curând fiecare caz va fi hotărât, fie pentru viață, fie pentru moarte. Nu ne putem permite acum să ne scufundăm sub povara descurajării și a încercărilor. Trebuie să rămânem neclintiți în toate necazurile și să ne încredem cu totul în Atotputernicul Dumnezeu al lui Iacov. Domnul mi-a arătat că harul Său ne este suficient pentru a înfrunta toate încercările noastre. Și chiar dacă ele sunt mai mari decât au fost vreodată în trecut, dacă ne vom încrede cu totul în Dumnezeu, putem birui orice ispită și ieși victorioși prin harul Său. {ST 46.1}

Dacă vom birui încercările noastre și vom obține victoria asupra ispitelor lui Satana, atunci vom suporta încercarea credinței noastre, care este mai scumpă decât aurul și vom fi mai puternici și mai bine pregătiți s-o întâmpinăm pe următoarea. Dacă însă dezarmăm și cedăm ispitelor lui Satana, vom ajunge tot mai slabi și nu vom obține nici o răsplată pentru încercarea aceea și nu vom fi atât de bine pregătiți pentru următoarea; în felul acesta, vom ajunge din ce în ce mai slabi, până când vom fi duși în robie de Satana, ajungând la discreția lui. Trebuie să avem asupra noastră întreaga armătură a lui Dumnezeu și să fim gata în orice moment pentru o confruntare cu puterile întunericului. Când ispitele și încercările vin nestăvilite peste noi, să mergem la Dumnezeu și să-I spunem în rugăciune toate chinurile noastre. El nu ne va lăsa să plecăm cu sufletul pustiu, ci ne va da har și tărie pentru a birui și pentru a zdrobi puterea vrăjmașului. O, dacă ar putea vedea toți aceste lucruri în adevărata lor lumină și ar suferi greutățile ca niște buni soldați ai lui Isus! Atunci ar înainta Israel, tare în Dumnezeu și în puterea Sa nemăsurat de mare. {ST 46.2}

Dumnezeu mi-a arătat că a dat poporului Său să bea o cupă a amărăciunii, pentru a-i curăța și lămuri. Este o înghițitură amară, iar ei o pot face încă mai amară prin cârtire, plângeri și nemulțumiri. Dar cei care o primesc în felul acesta trebuie să mai soarbă o dată, căci prima nu a avut efectul dorit asupra inimii. Și dacă nici a doua nu își face lucrarea, atunci ei trebuie să mai soarbă o dată și încă o dată, până când se va vedea efectul dorit, în caz contrar, fiind nevoie să fie lăsați necurați, cu o inimă întinată. Am văzut că această cupă a amărăciunii poate fi îndulcită prin răbdare, rezistență și rugăciune și că va avea efectul dorit asupra inimii celor care o primesc în acest mod, iar Dumnezeu va fi onorat și slăvit. Nu este un lucru mic să fii creștin, să aparții lui Dumnezeu și să fii aprobat de El. Domnul mi i-a arătat pe unii care mărturisesc adevărul prezent, ale căror vieți nu corespund cu mărturisirea lor. Ei au standardul evlaviei extrem de scăzut și sunt departe de sfințenia biblică. Unii se angajează într-o conversație deșartă și nepotrivită și alții cedează în fața ispitei de a înălța eul. Nu ne putem aștepta să ne facem poftele, să vietuim și să ne purtăm

cum se poartă oamenii din lume, să avem plăcerile lor și să ne bucurăm de compania celor care sunt ai lumii pentru ca apoi să domnim cu Hristos în slavă. {ST 47.1}

Trebuie să fim părtași cu Hristos la suferințele Sale aici, dacă vrem să ne bucurăm de slava Sa în lumea cea nouă. Dacă vom căuta să ne atingem propriul interes, dacă vom studia cum să ne împlinim cel mai bine plăcerile, în loc de a căuta să-I fim pe plac lui Dumnezeu și să facem să înainteze cauza Sa prețioasă — care suferă — Îl vom dezonora pe Dumnezeu și lucrarea Sa pe care mărturisim că o iubim. Nu ne-a mai rămas decât puțin timp în care să lucrăm pentru Dumnezeu. Nimic nu ar trebui să fie prea scump pentru a-l jertfi în scopul salvării turmei risipite și sfâșiate a lui Isus. Cei care fac acum un legământ cu Dumnezeu prin jertfă vor fi curând strânși și duși acasă, pentru a se bucura de o răsplată bogată și a avea noua împărăție în veci de veci. {ST 47.2}

O, haideți să trăim cu totul pentru Domnul și să arătăm printr-o viață bine rânduită și o conversație evlavioasă că am fost cu Isus și suntem urmașii Săi blânzi și umili. Trebuie să lucrăm cât este încă ziuă, căci la venirea nopții întunecate a necazului și suferinței va fi prea târziu să lucrăm pentru Dumnezeu. Isus Se află în templul Său sfânt și va accepta acum jertfele noastre, rugăciunile și mărturisirile greșelilor și păcatelor noastre și va ierta toate fărădelegile lui Israel, pentru a putea fi șterse înainte ca El să iasă din Sanctuar. Când Isus părăsește Sanctuarul, cei care sunt sfinți și fără prihană se vor sfinți și vor trăi și mai departe în neprihănire; căci toate păcatele lor vor fi șterse atunci și ei vor primi sigiliul viului Dumnezeu. Dar cei care sunt nedrepți și întinați vor fi nedrepți și se vor întina și mai departe; căci atunci nu va mai fi un Mare Preot în Sanctuar, care să prezinte jertfele lor, mărturisirile și rugăciunile lor înaintea scaunului de domnie al Tatălui. De aceea, ceea ce trebuie făcut pentru a salva sufletele de apropiata furtună a mâniei trebuie să fie înfăptuit înainte ca Isus să părăsească Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. {ST 48.1}

Pentru turma cea mică

Capitolul 8 - Dragi fraţi,

Domnul mi-a dat o viziune la 26 ianuarie 1850, pe care o voi relata. Am văzut că unii din poporul lui Dumnezeu sunt adormiţi, ca într-o stare de letargie, şi numai pe jumătate treji; ei nu-şi dau seama de timpul pe care-l trăim şi că „omul cu mătura” [Vezi visul lui William Miller, 81. (n. ed.)] a intrat şi unii sunt în primejdia de a fi înlăturaţi. L-am rugat fierbinte pe Isus să-i salveze, să-i mai cruţe puţin timp şi să-i lase să vadă primejdia teribilă în care se află, pentru a se putea pregăti înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. {ST 48.2}

Îngerul a spus: „Nimicirea vine ca o vijelie”. L-am rugat pe înger să aibă milă şi să-i salveze pe cei care iubeau această lume, care erau ataşaţi sufleteşte de averile lor şi nu erau dispuşi să se despartă de ele şi să jertfească pentru a-i grăbi pe soli în calea lor să hrănească oile flămânde care piereau din lipsă de hrană spirituală. Când am văzut bietele suflete murind din lipsa adevărului prezent şi pe unii care mărturiseau credinţa în adevăr, lăsându-i să moară prin faptul că reţineau mijloacele necesare pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu, priveliştea a fost prea dureroasă şi l-am rugat pe înger să o ia din faţa mea. Am văzut că atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averile lor, ca în cazul tânărului care a venit la Isus (Matei 19, 16-22), ei au plecat întristaţi şi am mai văzut cum curând urgia apelor năvălitoare va trece şi le va lua tot ce au şi atunci va fi prea târziu pentru a mai sacrifica bunuri pământeşti şi pentru a mai strânge o comoară în ceruri. {ST 49.1}

L-am văzut apoi pe minunatul Răscumpărător, de o frumuseţe fără seamăn; am văzut că părăsise tărâmul slavei şi a venit în această lume întunecată şi însingurată pentru a-şi da viaţa preţioasă şi a muri, Cel drept pentru cei nedrepţi. A suportat batjocura plină de cruzime şi biciuirea, a purtat cununa împletită din spini şi a asudat stropi mari de sânge în grădină, în timp ce povara păcatelor întregii lumi se afla asupra Lui. Îngerul a întrebat: „Pentru ce?” Ah, am văzut şi am ştiut că era pentru noi; pentru păcatele noastre suportase toate aceste lucruri, pentru ca prin sângele Său scump să ne poată răscumpăra pentru Dumnezeu! {ST 49.2}

Apoi au fost aduşi din nou înaintea ochilor mei cei care nu erau dispuşi să ofere bunurile acestei lumi pentru a salva sufletele care pier, trimiţându-le adevărul, în timp ce Isus stă în picioare înaintea Tatălui, mijlocind pentru ei în virtutea sângelui, suferinţelor şi a morţii Sale, şi în timp ce solii lui Dumnezeu aşteaptă, gata să ducă la aceştia adevărul mântuitor, pentru a putea fi sigilaţi cu sigiliul viului Dumnezeu. Pentru unii care mărturisesc credinţa în adevărul prezent este greu să facă măcar şi acest gest de a oferi solilor banii care sunt, practic, ai lui Dumnezeu, bani care le-au fost daţi să-i administreze. {ST 49.3}

Înaintea mea a fost adusă din nou imaginea lui Isus cel suferind, a dragostei Lui atât de adânci, încât L-a făcut să-şi dea viaţa pentru om; de asemenea am văzut şi vieţile acelora care au mărturisit că-I sunt urmaşi, care aveau din bunurile acestei lumi, dar considerau că

este un lucru prea mare să ajute lucrarea mântuirii. Îngerul a spus: „Pot astfel de oameni să intre în ceruri?” Un alt înger a răspuns: „Nu, niciodată, niciodată, niciodată! Cei care nu sunt interesați de cauza lui Dumnezeu pe pământ nu pot intona nicicând acolo sus cântarea iubirii răscumpărătoare.” Am văzut că lucrarea pe care o făcea Dumnezeu pe pământ va fi împlinită pe deplin și repede și că solii trebuie să meargă urgent în calea lor pentru a căuta oile rătăcite ale turmei. Un înger a spus: „Toți sunt soli?” Un altul a răspuns: „Nu, nu; solii lui Dumnezeu au o solie.” {ST 50.1}

Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu fusese împiedicată și dezonorată de către unii care călătoreau, deși nu aveau nici o solie de la Dumnezeu. [Vezi Apendice (n. ed.)] Asemenea oameni vor fi nevoiți să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care l-au folosit pentru călătoria pe care nu era de datoria lor să o facă, pentru că acei bani ar fi putut ajuta cauza lui Dumnezeu; și pentru că au flămânzit și murit suflete din lipsa hranei spirituale care le-ar fi putut fi dată de solii aleși și chemați ai lui Dumnezeu, dacă aceștia ar fi avut mijloacele materiale. Am văzut că aceia care au puterea de a lucra cu mâinile lor și pot ajuta la sprijinirea cauzei sunt la fel de răspunzători pentru tăria lor fizică, așa cum sunt răspunzători alții pentru averile lor. {ST 50.2}

Zguduirea cea mare a început și va continua și vor fi azvârliți toți cei ce nu sunt dispuși să ocupe o poziție fermă, curajoasă, pentru adevăr și să jertfească pentru Dumnezeu și cauza Sa. Îngerul a spus: „Credeți că va fi silit cineva să jertfească? Nu, nu. Trebuie să fie un dar de bună voie. Este nevoie de tot ce ai ca să cumperi țarina.” Am strigat către Dumnezeu să-i cruțe pe cei din poporul Său, dintre care unii ajungeau neputincioși și mureau. Apoi am văzut că judecățile Celui Atotputernic veneau cu repeziciune și l-am rugat pe înger să le vorbească oamenilor în limba sa. El a spus: „Toate tunetele și fulgerele de pe muntele Sinai nu-i va mișca pe aceia care nu se lasă mișcați de adevărurile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, și nici solia unui înger nu-i va trezi”. {ST 50.3}

Am privit apoi splendoarea lui Isus. Haina Lui era mai albă decât albul cel mai pur. Nici o limbă nu poate descrie slava și demnitatea Sa. Toți cei ce țin poruncile lui Dumnezeu vor intra pe porți în cetate și vor avea dreptul să mănânce din pomul vieții, fiind mereu în prezența unui Isus minunat, al cărui chip strălucește mai tare decât soarele la amiază. {ST 51.1}

Am fost îndrumată să mă uit la Adam și Eva în Eden. Ei au luat din pomul oprit și au fost alungați din grădină și apoi sabia de foc a fost pusă în jurul pomului vieții, pentru ca ei să nu ia din fructele lui și să fie niște păcătoși nemuritori. Pomul vieții urma să asigure nemurirea. L-am auzit pe un înger întrebând: „Este cineva din familia lui Adam care a trecut de sabia de foc și a luat din pomul vieții?” Am auzit răspunsul dat de un alt înger: „Nici unul din familia lui Adam nu a trecut de acea sabie de foc pentru a mânca din pom; de aceea nu există nici un păcătos nemuritor. Sufletul care păcătuiește va muri de o moarte veșnică — o

moarte care va ține veșnic, în care nu există nădejdea unei învieri; și atunci mânia lui Dumnezeu se va stinge.” {ST 51.2}

Sfinții se vor odihni în Cetatea cea Sfântă și vor domni ca regi și preoți timp de o mie de ani; apoi, Isus va coborî împreună cu sfinții pe Muntele Măslinilor, iar muntele se va disciplina în două și va deveni o câmpie întinsă, pe care va fi așezat Paradisul lui Dumnezeu. Restul pământului nu va fi curățat până nu se vor sfârși cei o mie de ani, când sunt înviați cei răi și se adună în jurul cetății. Picioarele celor nelegiuiți nu vor întina niciodată pământul făcut nou. Din cer de la Dumnezeu va cădea foc și îi va mistui — îi va arde cu totul, și rădăcină, și ramură. Satana este rădăcina, iar copiii săi sunt ramurile. Același foc care îi va mistui pe cei răi va curăți și pământul. {ST 51.3}

*****

Capitolul 9 - Ultimele plăgi şi judecata

La conferința generală a celor care cred în adevărul prezent, ținută la Sutton, Vermont, în septembrie 1850, mi-a fost arătat că ultimele șapte plăgi vor fi turnate după ce Isus părăsește Sanctuarul. Îngerul a spus: „Mânia lui Dumnezeu și a Mielului este cea care provoacă distrugerile sau moartea celor răi. La auzirea glasului lui Dumnezeu, sfinții vor fi puternici și redutabili ca o armată sub steagurile ei, dar ei nu vor împlini atunci judecata scrisă. Executarea sentinței va fi la încheierea celor o mie de ani." {ST 52.1}

După ce sfinții sunt îmbrăcați în nemurire și ridicați în văzduh pentru a fi cu Isus, după ce-și primesc harpele, hainele și cununile și intră în cetate, Isus și sfinții se așează în vederea judecății. Sunt deschise cărțile — cartea vieții și cartea morții. Cartea vieții conține faptele bune ale sfinților, iar cea a morții cuprinde faptele rele ale celor nelegiuiți. Aceste cărți sunt comparate cu cartea statutară, Biblia, și oamenii sunt judecați după aceasta. Sfinții, în perfectă armonie cu Isus, declară verdictul asupra morților celor răi. „Privește", a spus îngerul, „în armonie cu Isus, sfinții participă la judecată și îi cântăresc pe cei răi în funcție de faptele pe care le-au comis în trup, iar ceea ce trebuie să primească aceștia la executarea sentinței este așezat în dreptul numelor lor." Am văzut că aceasta era lucrarea sfinților, împreună cu Isus, în timpul celor o mie de ani în Cetatea cea Sfântă, înainte ca aceasta să coboare spre pământ. Apoi, la încheierea celor o mie de ani, Isus, cu îngerii și toți sfinții, părăsesc Cetatea cea Sfântă; și, în timp ce coboară spre pământ împreună cu ei, cei răi sunt înviați și apoi, chiar cei „ce l-au străpuns", înviați și ei, Îl vor zări de departe în toată slava Sa, având-i cu Sine pe îngeri și pe sfinți, și se vor jeli amarnic din pricina Lui. Ei vor vedea semnele lăsate de cuie în mâinile și picioarele Sale și pe acela din coasta Sa, locul în care au înfipt lancea. Semnele lăsate de cuie și de suliță vor fi atunci slava Sa. La încheierea celor o mie de ani Isus va sta pe Muntele Măslinilor, iar muntele se va despica în două și va deveni o câmpie întinsă. Cei care fug în acea vreme sunt cei răi, care tocmai au fost readuși la viață. Atunci, Cetatea cea Sfântă coboară și se așază pe câmpie. Satana îi umple atunci pe cei nelegiuiți cu spiritul lui. Îi face să creadă că trupele din cetate sunt neînsemnat de mici și că oștirea lui este mare, că pot să-i biruie pe sfinți și să cucerească cetatea. {ST 52.2}

În timp ce Satana își strângea armatele, sfinții erau în cetate, contemplând frumusețea și slava Paradisului lui Dumnezeu. Isus era în fruntea lor, călăuzindu-i. Dintr-o dată, încântătorul nostru Mântuitor a dispărut din mijlocul nostru; dar I-am auzit în curând glasul minunat: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii". Ne-am adunat în jurul lui Isus și, chiar în timp ce închidea porțile cetății, blestemul era rostit asupra celor răi. Porțile au fost închise. Apoi, sfinții și-au folosit aripile și au urcat pe zidurile care înconjurau cetatea. Isus Se afla și El cu ei; Coroana Sa era strălucitoare și măreață. {ST 53.1}

Era un grup de șapte coroane, aflate una într-alta. Cele ale sfinților erau din aurul cel mai curat și împodobite cu stele. Fețele celor sfinți străluceau de slavă, căci erau preschimbați întocmai după chipul lui Isus; iar când aceștia s-au înălțat și au urcat cu toții către partea de sus a cetății, am rămas extaziată înaintea acelei priveliști. {ST 54.1}

Apoi cei nelegiuiți au văzut ceea ce pierduseră; asupra lor a fost suflat foc de la Dumnezeu și au fost mistuiți. Aceasta a fost executarea judecății. Cei răi au primit atunci ceea ce sfinții, în timpul celor o mie de ani, la unison cu Isus, stabiliseră ca ei să primească. Același foc de la Dumnezeu care i-a mistuit pe cei răi a purificat întregul pământ. Munții cei zdrențuiți și sfărâmați s-au topit de căldura arzătoare și, de asemenea, atmosfera și toate resturile au fost mistuite ca miriștea. Atunci moștenirea noastră s-a deschis înaintea noastră, slăvită și strălucitoare, și noi am moștenit întregul pământ făcut nou. Am strigat cu toții: „Slavă; Aleluia!” {ST 54.2}

Capitolul 10 - Sfârşitul celor 2300 de zile

Am văzut un tron și pe el stăteau Tatăl și Fiul. Am privit la fața lui Isus și I-am admirat minunata-I persoană. Persoana Tatălui nu o puteam privi, căci era acoperită de un nor de slavă. L-am întrebat pe Isus dacă Tatăl Său avea o formă ca a Sa. Mi-a răspuns că da, dar că eu nu o puteam privi, întrucât, a zis El, „dacă vei privi o singură dată slava Sa, vei înceta să existi”. Înaintea tronului, am văzut poporul advent — biserica și lumea. Am observat două grupuri, unul plecat înaintea tronului, profund preocupat, în timp ce ceilalți stăteau în picioare nepăsători și lipsiți de interes. Cei care erau plecați înaintea tronului își prezentau rugăciunile și priveau către Isus; apoi El privea către Tatăl Său și părea că Se roagă Lui. O lumină ieșea de la Tatăl și se îndrepta către Fiul, iar de la Fiul către grupul care se ruga. Apoi am văzut o lumină nespus de puternică, ieșind de la Tatăl și venind către Fiul, iar de la Fiul unduindu-se peste poporul aflat înaintea tronului. Puțini însă primeau această lumină măreață. Mulți au ieșit de sub ea și i s-au împotrivit de îndată; alții erau nepăsători și nu apreciau lumina, iar aceasta s-a îndepărtat de la ei. Unii o îndrăgeau, mergeau și îngenuncheau alături de grupul cel mic care se ruga. Toți din acest grup primiseră lumina și se bucuraseră de ea, iar fețele le străluceau de slava ei. {ST 54.3}

L-am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe scaunul de domnie (vezi pagina 92), mergând cu un car de foc în Sfânta Sfintelor, dincolo de cea de-a doua despărțitură și așezându-Se. Apoi, Isus S-a ridicat de pe tron și cei mai mulți dintre cei care erau aplecați s-au ridicat împreună cu El. Din momentul în care S-a ridicat, nu am văzut nici o rază de lumină căzând de la Isus peste mulțimea nepăsătoare, și aceasta a fost lăsată în întuneric total. Cei care s-au ridicat o dată cu Isus și-au păstrat privirile ațintite asupra Sa când a părăsit tronul și i-a condus o mică bucată de drum. Apoi, și-a ridicat brațul drept și L-am auzit spunând cu glasul Său încântător: „Așteptați aici; Mă duc la Tatăl Meu să primesc Împărăția; păstrați-vă veșmintele nepătate, iar Eu mă voi întoarce după puțină vreme de la nuntă și vă voi primi”. Apoi un car de foc, cu roțile ca văpăile de foc, înconjurat de îngeri, a venit acolo unde Se afla Isus. A păşit în car și a fost purtat în Sfânta Sfintelor, unde ședea Tatăl. Acolo L-am privit pe Isus, un impunător Mare Preot, stând în picioare înaintea Tatălui. Pe tivul veșmântului Său erau un clopoțel și o rodie, un clopoțel și o rodie. Cei care Se ridicaseră împreună cu Isus își trimiteau către El credința, în Sfânta Sfintelor, și se rugau: „Tatăl meu, dă-Mi Duhul Tău”. Apoi, Isus sufla asupra lor Duhul Sfânt. În suflarea aceea era lumină, putere și multă iubire, bucurie și pace. {ST 55.1}

M-am întors să mă uit la grupul celor care stăteau încă aplecați înaintea tronului; nu știau că Isus îl părăsise. Satana părea să fie lângă tron, încercând să continue lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind în sus către tron și rugându-se: „Tată, dă-ne Duhul Tău”. Satana sufla atunci asupra lor o înrâurire nesfântă; era în aceasta lumină și multă putere, dar

nu exista iubire delicată, bucurie și pace. Scopul lui Satana era de a-i păstra în starea de amăgire, de a-i trage înapoi și de a-i amăgi pe cei din poporul lui Dumnezeu. {ST 56.1}

Capitolul 11 - Datoria, având în vedere timpul de strâmtorare

Domnul mi-a arătat în mod repetat că este contrar Bibliei să ne luăm orice măsură pentru asigurarea nevoilor noastre vremelnice în timpul strâmtorării. Am văzut că, dacă sfinții și-ar face provizii alimentare sau ar avea hrană în câmp, în timpul de strâmtorare, când sabia, foametea și boala cutreieră țara, acestea le vor fi luate de mâini violente și străinii vor culege roadele din câmpurile lor. Atunci va fi timpul să ne încredem cu totul în Dumnezeu, și El ne va sprijini. Am văzut că ne vor fi asigurate pâinea și apa în acel timp și că nu vom duce lipsă și nu vom flămânzi; căci Dumnezeu poate să ne întindă o masă în pustie. Dacă va fi nevoie, va trimite corbi să ne hrănească, așa cum a făcut-o pentru a-l hrăni pe Ilie, sau va face să plouă cu mană din cer, așa cum a făcut-o pentru israeliți. {ST 56.2}

Casele și pământurile nu le vor fi de nici un folos sfinților în vremea de strâmtorare, căci ei vor fi nevoiți să fugă atunci din fața mulțimilor înfuriate, iar în vremea aceea nu mai pot dispune de averile lor pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi-a fost arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să se dezlipească, înainte de sosirea timpului de strâmtorare, de orice lucru care i-ar împovăra și să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Dacă ei își țin averea pe altar și Îi cer cu sinceritate lui Dumnezeu să le descopere care le este datoria, Domnul îi va învăța când să și-o lichideze. Atunci ei vor fi liberi în timpul necazului celui mare și nu vor exista nici un fel de poveri care să-i tragă în jos. {ST 56.3}

Am văzut că, dacă vreunii se agățau de avere și nu-L întrebau pe Domnul care este datoria lor, El nu le făcea cunoscută datoria și li se îngăduia să-și păstreze averea, iar în timpul de strâmtorare aceasta venea ca un munte asupra lor pentru a-i zdrobi și ei încercau să scape de ea, dar nu puteau. I-am auzit pe unii jelindu-se astfel: „Lucrarea lâncezea, cei din poporul lui Dumnezeu mureau flămânzind după adevăr, iar noi nu am făcut nici un efort pentru a acoperi lipsa aceasta; acum averea noastră nu este de nici un folos. O, dacă ne-am fi dispensat de ea și ne-am fi strâns o comoară în cer!” Am văzut că o jertfă nu sporea, ci descreștea și era mistuită. Am văzut, de asemenea, că Dumnezeu nu ceruse tuturor celor din poporul Său să scape de averile lor în același timp; dacă doreau însă să primească învățătură, El îi învăța, într-un timp de nevoie, când să vândă și cât să vândă. Unora li s-a cerut în timpurile trecute să se folosească de averile lor pentru a sprijini cauza adventă, în timp ce altora li s-a îngăduit să și le păstreze pe ale lor până la o vreme de nevoie. Atunci, după cum o cere cauza, datoria lor este să vândă. {ST 57.1}

Am văzut că solia „vindeți ce aveți și dați milostenie” nu a fost dată de către unii în lumina ei clară, iar scopul cuvintelor Mântuitorului nostru nu a fost prezentat cu claritate. Obiectivul urmărit prin faptul de a vinde nu este acela de a da celor ce sunt în stare să lucreze și să se întrețină singuri, ci de a răspândi adevărul. Este un păcat să-i întreții și să hrănești lenevia în cei care sunt capabili să muncească. Unii au fost perseverenți în participarea la toate întâlnirile nu pentru a-I da slavă lui Dumnezeu, ci pentru „pâine și

peşte”. Ar fi fost mult mai bine pentru unii ca aceştia să stea acasă şi să lucreze cu mâinile lor, „orice lucru bun”, pentru a acoperi nevoile familiilor lor şi pentru a avea ceva de dat pentru sprijinirea cauzei preţioase a adevărului prezent. Acum este momentul de a strânge comori în cer şi de a ne pune inimile în rânduială, pregătite pentru vremea de strâmtorare. Numai cei care au mâini curate şi inimi pure vor rămâne în picioare în acel timp al încercării. Acum este momentul ca Legea lui Dumnezeu să fie în mintea noastră, pe frunţile noastre şi scrisă în inimile noastre. {ST 57.2}

Domnul mi-a arătat primejdia de a îngădui ca mintea noastră să se umple de gânduri şi griji lumeşti. Am observat că unele minţi sunt îndepărtate de adevărul prezent şi de iubirea faţă de Sfânta Biblie prin citirea unor cărţi incitante; alţii se umplu de nedumeriri şi de grija pentru ceea ce vor mânca, bea şi îmbrăca. Unii socotesc venirea Domnului cândva într-un viitor foarte îndepărtat. Timpul s-a prelungit cu câţiva ani mai mult decât s-au aşteptat ei; din acest motiv, ei cred că se va mai prelungi cu ceva ani, şi în acest fel minţile lor sunt distrase de la adevărul prezent şi orientate către lume. Am văzut o mare primejdie în aceste lucruri; căci dacă mintea este umplută cu alte lucruri, adevărul prezent este izgonit şi pe frunţile noastre nu se mai găseşte nici un loc pentru sigiliul viului Dumnezeu. Am văzut că timpul pe care trebuia să-l mai petreacă Isus în Sfânta Sfintelor era aproape de sfârşit şi că timpul nu se mai poate prelungi decât încă foarte puţin. Timpul de răgaz, atât cât avem, ar trebui folosit pentru cercetarea Bibliei, după care vom fi judecaţi în ziua de pe urmă. {ST 58.1}

Fraţii şi surorile mele dragi, poruncile lui Dumnezeu şi mărturia lui Isus Hristos să fie necurmat în mintea voastră şi să scoată afară gândurile şi grijile lumeşti. Ele să fie subiectul vostru de meditaţie şi când mergeţi la culcare, şi când vă treziţi. Trăiţi şi acţionaţi având ca unic considerent venirea Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt şi se va termina în curând. Acum când cei patru îngeri ţin cele patru vânturi este momentul să întărim chemarea şi alegerea noastră. {ST 58.2}

Capitolul 12 - „Ciocăniturile misterioase”

La 24 august 1850 am văzut că „ciocăniturile misterioase” erau puterea lui Satana; unele erau direct de la el, iar altele, indirecte, prin agenții lui, dar toate își aveau obârșia în Satana. Era lucrarea lui, pe care el o împlinea în moduri diferite; cu toate acestea, mulți din biserici și din lume erau într-un întuneric atât de adânc, încât credeau și susțineau că aceasta era puterea lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? Să meargă oare cei vii la cei morți pentru a căpăta cunoaștere? Cei morți nu știu nimic. Pentru a afla despre Dumnezeu mergeți voi la cei morți? Ei s-au îndepărtat de Dumnezeul cel viu pentru a vorbi cu cei morți, care nu știu nimic.” {ST 59.1}

Am văzut că, în curând, va fi considerat blasfemie să vorbești împotriva ciocăniturilor și că acestea se vor răspândi din ce în ce mai mult, că puterea lui Satana va crește și că unii dintre urmașii lui devotați vor avea puterea de a înfăptui minuni și chiar de a face să se coboare foc din cer înaintea oamenilor. Am văzut că, prin ciocănituri și mesmerism, acești magicieni moderni vor explica toate minunile înfăptuite de Domnul nostru Isus Hristos și că mulți vor crede că toate lucrările cele mari pe care le-a făcut Fiul lui Dumnezeu pe când era pe acest pământ au fost aduse la împlinire prin aceeași putere. [Când a fost dată această viziune, spiritismul abia apăruse și era slab; nu existau decât câțiva mediumi. Din acel timp, el s-a răspândit în toată lumea, iar susținătorii lui se numără cu milioanele. Ca un lucru de ordin general, spiritiștii au negat Biblia și au luat în râs creștinismul. Când și când, diferite persoane au deplâns și au protestat împotriva acestui lucru, dar erau atât de puțini încât nimeni nu le-a acordat vreo atenție. Acum spiritiștii își schimbă metoda de lucru și mulți își spun „creștini spiritiști”, declarând că ignorarea religiei nu este un lucru bun și afirmând că ei au adevărata credință creștină. ținând, de asemenea, minte faptul că mulți slujitori de seamă ai Evangheliei agreează spiritismul, vedem acum deschisă calea pentru împlinirea acestei profeții, date în 1850. Citește și remarcile autoarei, la 86. (n. ed.)] Mi-a fost arătat timpul

lui Moise și am văzut semnele și minunile pe care le-a împlinit Dumnezeu prin el înaintea lui Faraon, dintre care majoritatea au fost imitate de magicienii Egiptului; și că, exact înainte de izbăvirea finală a sfinților, Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său, iar acestor magicieni moderni li se va îngădui să imite lucrarea lui Dumnezeu. {ST 59.2}

Acel timp va veni curând și va trebui să ne prindem cu tărie de brațul puternic al lui Iehova; căci toate aceste semne mari și minuni nemaivăzute ale diavolului au scopul de a-i amăgi pe cei din poporul lui Dumnezeu și de a-i birui. Mintea noastră trebuie să fie fixată asupra lui Dumnezeu și nu trebuie să ne temem de teama celor răi, adică, să ne temem de ceea ce se tem ei și să adorăm ceea ce adoră ei, ci să fim curajoși și îndrăzneți pentru adevăr.

Dacă ne-ar putea fi deschiși ochii, am vedea siluetele îngerilor răi în jurul nostru, străduindu-se să inventeze vreo modalitate nouă de a ne necăji și distruge. și am vedea, de asemenea, îngeri ai lui Dumnezeu păzindu-ne de puterea lor; căci ochiul atent al lui Dumnezeu veghează întotdeauna pentru binele lui Israel și El Își va proteja și salva poporul, dacă ei își vor pune încrederea în El. Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă. {ST 60.1}

Îngerul a spus: „Adu-ți aminte, te afli pe un teren vrăjit”. Am văzut că trebuie să veghem și să avem asupra noastră întreaga armătură, să luăm scutul credinței și atunci vom putea să rămânem în picioare, iar săgețile arzătoare ale celor răi nu ne vor putea vătăma. {ST 60.2}

Capitolul 13 - Mesagerii

Domnul mi-a oferit adesea o imagine a situației și nevoilor mărgăritarelor risipite, care nu au ajuns încă la lumina adevărului prezent și mi-a arătat că solii ar trebui să-și croiască un drum în cea mai mare grabă către aceștia, pentru a le da lumina. Mulți, aflați pretutindeni în jurul nostru, nu au nevoie decât să li se îndepărteze prejudecățile și să le fie puse înainte dovezile din Cuvânt ale poziției noastre actuale și ei vor primi cu bucurie adevărul prezent. Solii trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care vor trebui să dea socoteală. Viața lor trebuie să fie plină de trudă și de chin sufletesc, în timp ce asupra lor apasă greutatea scumpei, dar ades prejudiciatei cauze a lui Hristos. Ei vor trebui să lase deoparte confortul și interesele lumești și să-și stabilească drept prim obiectiv faptul de a face tot ce le stă în putere pentru înaintarea cauzei adevărului prezent și salvarea sufletelor care pier. {ST 61.1}

Vor avea și o răsplată bogată. În cununile bucuriei lor, cei care sunt salvați de ei și, în final, mântuiți vor străluci ca stelele în veci de veci. Și, în toată veșnicia, ei se vor bucura de satisfacția de a fi făcut ceea ce au putut pentru prezentarea adevărului în curăția și frumusețea lui, astfel încât sufletele s-au îndrăgostit de el, au fost sfințite prin el și s-au folosit de privilegiul inestimabil de a fi făcuți bogați, de a fi spălați în sângele Mielului și răscumpărați pentru Dumnezeu. {ST 61.2}

Am văzut că păstorii ar trebui să-i consulte pe cei în care au motive să se încreadă, cei care au participat la toate soliile și sunt neclintiți în tot adevărul prezent — aceasta înainte de a susține noi puncte importante despre care cred că sunt sprijinite de Biblie. Atunci păstorii vor fi într-o desăvârșită unire, și unitatea dintre păstori va fi simțită de biserică. Am văzut că o astfel de cale va împiedica dezbinări nefericite și atunci nu va fi nici o primejdie ca turma prețioasă să fie despărțită și oile împrăștiate, fără păstor. {ST 61.3}

Am văzut totodată că Dumnezeu avea soli pe care ar fi vrut să-i folosească în cauza Sa, dar care nu erau pregătiți. Erau prea ușuratici și superficiali pentru a exercita o influență bună asupra turmei și nu simțeau povara cauzei și valoarea sufletelor așa cum trebuie să simtă solii lui Dumnezeu pentru a avea rezultate bune. Îngerul a spus: „Fiți curați, voi care purtați vasele Domnului, fiți curați, voi care purtați vasele Domnului”. Ei nu pot face decât puțin bine, dacă nu sunt cu totul predați lui Dumnezeu și nu simt importanța și solemnitatea ultimei solii de har, care este dată acum turmei risipite. Unii, care nu sunt chemați de Dumnezeu, sunt foarte dispuși să meargă cu solia. Dacă însă ar simți greutatea cauzei și responsabilitățile unei asemenea poziții, vor simți nevoia de a se da înapoi și de a zice împreună cu apostolul:

„Cine este potrivit pentru aceste lucruri?” Un motiv pentru care sunt atât de dornici să meargă este acela că Dumnezeu nu a pus asupra lor greutatea cauzei. Nu toți cei care au vestit prima și cea de-a doua solie îngerească urmează s-o vestească pe cea de-a treia, nici

chiar după ce o îmbrățișează cu totul, căci unii s-au aflat în atâtea rătăciri și amăgiri, încât nu vor putea decât cel mult să-și salveze propriile suflete, iar dacă își asumă răspunderea de a-i călăuzi pe alții, vor fi exact mijloacele prin care li se va provoca acestora prăbușirea. Dar am văzut că unii, care fuseseră mai înainte peste măsură de adânciți în fanatism, erau primii care alergau acum, înainte să-i trimită Dumnezeu, înainte de a fi curățiți de rătăcirile din trecut; ei hrăneau turma lui Dumnezeu cu rătăciri amestecate cu adevăr și, dacă erau lăsați să meargă mai departe, turma se îmbolnăvea și urmau tulburările și moartea. Am văzut că aceștia trebuia să fie cernuți din nou și din nou, până când erau eliberați de toate rătăcirile pe care le credeau, în caz contrar, ei neputând niciodată să intre în Împărăție. Solii nu ar putea avea aceeași încredere, în judecata și discernământul persoanelor care au susținut rătăciri și au fost cuprinși de fanatism, pe care ar avea-o în cei care au fost în adevăr și nu în greșeli grosolane. De asemenea, mulți sunt prea repede dispuși să-i trimită în câmpul misionar pe unii care abia au mărturisit credința în adevărul prezent, care au mult de învățat și de făcut înainte de a fi ei înșiși drepți înaintea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de faptul de a le arăta altora calea. {ST 62.1}

Am văzut necesitatea ca în special solii să vegheze și să oprească orice urmă de fanatism, ori unde l-ar vedea ridicându-se. Satana forțează intrarea din toate părțile și, dacă nu ne păzim de el, dacă nu avem ochii deschiși pentru a-i vedea șiretlicurile și capcanele și dacă nu vom avea asupra noastră întreaga armătură a lui Dumnezeu, săgețile de foc ale celor răi ne vor atinge. Există multe adevăruri prețioase în Cuvântul lui Dumnezeu, dar turma are nevoie acum de „adevărul prezent”. Am văzut primejdia ca solii să fugă de punctele importante ale adevărului prezent și să se ocupe de subiecte care nu sunt menite să aducă unitate în turmă și să sfințească sufletul. Satana se va folosi aici de orice avantaj posibil pentru a aduce vătămare cauzei. {ST 63.1}

Însă astfel de subiecte, cum ar fi Sanctuarul, studiat în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt foarte potrivite pentru a explica mișcarea adventă care a trecut și a arăta care este poziția noastră prezentă, a întări credința celor care se îndoiesc și de a oferi siguranța unui viitor glorios. Am văzut în mod repetat că acestea erau subiectele principale de care ar trebui să se ocupe solii. {ST 63.2}

Dacă solii aleși ai lui Dumnezeu ar aștepta până când toate obstacolele ar fi îndepărtate din calea lor, mulți nu s-ar duce niciodată să caute oile rătăcite. Satana le va pune înainte multe obiecții pentru a-i opri de la împlinirea datoriei. Dar ei vor trebui să iasă prin credință, punându-și încrederea în Acela care i-a chemat în lucrarea Sa, și El va deschide calea înaintea lor în măsura în care va fi pentru binele lor și slava Sa. Isus, marele Învățător și Model, nu a avut unde să-și aşeze capul. Viața Sa a fost o viață de trudă, întristare și suferință; apoi S-a dat pe Sine pentru noi. Cei care, în locul lui Hristos, imploră suflete să se împace cu Dumnezeu și care nădăjduiesc să domnească împreună cu Hristos în slavă trebuie să se aștepte să fie părtași la suferințele Sale aici. „Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu

cântări de veselie. Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când își strânge snopii.” Psalmii 126, 5.6. {ST 63.3}

Capitolul 14 - Semnul fiarei

Într-o viziune dată la 27 iunie 1850, îngerul care mă însoțea a spus: „Timpul este aproape sfârșit. Reflectați voi chipul minunat al lui Isus, așa cum ar trebui?” Apoi atenția mi-a fost îndreptată către pământ și am văzut că va trebui să aibă loc o pregătire între cei care au îmbrățișat în ultima vreme solia celui de-al treilea înger. Îngerul a spus: „Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă. Va trebui să muriți față de lume cum nu ați mai murit vreodată.” Am văzut că era o mare lucrare de făcut pentru ei și numai o scurtă vreme în care să se înfăptuiască aceasta. {ST 64.1}

Apoi, am văzut că cele șapte plăgi de pe urmă aveau să fie curând revărsate peste cei care nu aveau adăpost; cu toate acestea, lumea nu le privea altfel decât ar fi privit picăturile de ploaie care ar fi urmat să cadă. Am fost apoi întărită să pot suporta priveliștea îngrozitoare a celor șapte plăgi, mânia lui Dumnezeu. Am văzut că mânia Sa era teribilă și înspăimântătoare și că, dacă și-ar fi întins mâna sau și-ar fi ridicat-o, în mânia Sa, locuitorii lumii ar ajunge ca și cum n-ar fi existat vreodată sau ar suferi de molime ucigătoare care ar veni asupra lor, și nu ar găsi nicăieri izbăvire, ci ar fi nimiciți de acestea. M-a cuprins groaza și am căzut cu fața în jos înaintea îngerului și l-am rugat din suflet să îndepărteze priveliștea aceea, să o ascundă privirilor mele, căci era insuportabilă. Atunci mi-am dat seama, ca niciodată înainte, de importanța faptului de a cerceta cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a ști cum se poate scăpa de plăgile despre care Cuvântul declară că vor cădea asupra tuturor celor nesfinți, care se vor închina fiarei și chipului ei și vor primi semnul ei pe frunte sau pe mână. Era un lucru uluitor pentru mine, că oamenii puteau călca Legea lui Dumnezeu și călca în picioare Sabatul Său sfânt, când împotriva lor stăteau asemenea avertizări și amenințări. {ST 64.2}

Papa a schimbat ziua de odihnă dintr-a șaptea în prima zi a săptămânii. El s-a gândit să schimbe chiar porunca dată pentru a-l face pe om să-și aducă aminte de Creatorul său. S-a gândit să schimbe cea mai mare poruncă din Decalog și să se facă astfel egalul lui Dumnezeu sau chiar să se înalțe mai presus de Dumnezeu. Domnul nu Se schimbă, prin urmare Legea Sa este imuabilă; dar papa s-a înălțat pe sine deasupra lui Dumnezeu, căutând să schimbe preceptele Sale eterne care reglementează sfințenia, dreptatea și bunătatea. El a călcat în picioare ziua sfințită a lui Dumnezeu și, cu de la sine putere, a pus în locul ei una din cele șase zile lucrătoare. Întreaga națiune a urmat fiara și oamenii Îl jefuiesc în fiecare săptămână pe Dumnezeu de timpul Său sfânt. Papa a făcut o breșă în Legea sfântă a lui Dumnezeu, dar am văzut că venise pe deplin timpul ca această spărtură să fie reparată de cei din poporul lui Dumnezeu și să zidească iarăși pe dărâmăturile de mai înainte. {ST 65.1}

M-am rugat înaintea îngerului ca Dumnezeu să-i salveze pe cei din poporul Său care se rătăciseră, să-i salveze de dragul îndurării Sale. Când plăgile vor începe să cadă, cei care continuă să calce Sabatul sfânt nu-și vor mai deschide gura pentru a aduce acele scuze pe

care le născocesc acum pentru a scăpa de datoria de a-l păzi. Gurile le vor fi închise în timpul căderii plăgilor, iar marele Dătător al Legii va cere să se facă dreptate cu cei care au luat în râs Legea Sa sfântă și au numit-o „un blestem pentru om”, „mizeră” și „schimbătoare ”. Când astfel de oameni simt strânsoarea de fier a acestei Legi , aceste expresii vor apărea înaintea lor scrise cu litere de foc și își vor da seama atunci de păcatul de a lua în râs acea Lege pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește „sfântă, dreaptă și bună”. {ST 65.2}

Apoi mi-a fost îndreptată atenția către slava cerului, către comoara strânsă pentru cei credincioși. Totul era strălucitor și încântător. Îngerii începeau să cânte o cântare minunată, apoi încetau să cânte și își scoteau cununile de pe cap și le aruncau sclipitoare la picioarele lui Isus și strigau cu glasuri melodioase: „Slavă, Aleluia!” M-am alăturat cântecelor lor de laudă și cinste, adresate Mielului, și de fiecare dată când îmi deschideam gura pentru a-L lăuda, aveam un simțământ inexprimabil provocat de slava care mă înconjura. Era încă și mai mult, o greutate nespus de mare și veșnică de slavă. Îngerul a spus: „Mica rămășiță a celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, care păzesc poruncile Lui și sunt credincioși până la sfârșit se vor bucura de această slavă, vor fi mereu în prezența lui Isus și vor cânta în compania îngerilor sfinți”. {ST 66.1}

Apoi, privirile mi-au fost întoarse de la slavă și mi-a fost arătată rămășița de pe pământ. Îngerul li s-a adresat: „Veți putea evita voi ultimele șapte plăgi? Veți merge voi în slavă și vă veți bucura de tot ce a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc și sunt gata să sufere de dragul Lui? Dacă este așa, trebuie să muriți pentru a putea trăi. Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă. Pregătirea voastră trebuie să fie mai profundă decât cea pe care o faceți acum, căci vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și-i va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Jertfiți totul pentru Dumnezeu. Puneți totul pe altarul lui — eul, averea, totul ca o jertfă vie. Va fi nevoie de tot ce aveți pentru a intra în slavă. Strângeți-vă o comoară în ceruri, o comoară pe care hoții nu pot s-o fure și nici rugina s-o strice. Trebuie să fiți părtași cu Hristos la suferințele Lui aici, dacă vreți să fiți părtași cu El la slava Sa în lumea cea nouă.” {ST 66.2}

Cerul va fi nespus de ieftin, dacă-l vom obține prin suferință. Trebuie să ne tăgăduim eul în tot drumul nostru, să murim zilnic față de el, să lăsăm ca să iasă la iveală numai Isus și să ținem necurmat slava Sa înaintea ochilor. Am văzut că aceia care au îmbrățișat în ultima vreme adevărul va trebui să știe ce înseamnă să suferi de dragul lui Hristos, că vor avea de trecut prin încercări care vor fi dureroase și tăioase pentru ca ei să poată fi curățiți și învredniciți, prin suferință, să primească sigiliul viului Dumnezeu, să treacă prin timpul necazului celui mare, să-L vadă pe Împărat în frumusețea Sa și să stea în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor curați, sfinți. {ST 67.1}

Când am văzut ce trebuie să fim pentru a moșteni slava și am văzut apoi cât de mult suferise Isus pentru a dobândi pentru noi o moștenire atât de bogată, m-am rugat să putem fi botezați în suferințele lui Hristos, ca să nu ne dăm înapoi în fața încercărilor, ci să le

suportăm cu răbdare și bucurie, știind ce a suferit Isus pentru ca noi să putem fi îmbogățiți prin sărăcia și suferințele Sale. Îngerul a spus: „Tăgăduiți-vă eul; trebuie să faceți pași rapizi”. Unii din noi au avut timpul să primească adevărul și să înainteze pas cu pas, și fiecare pas pe care l-am făcut ne-a dat puterea să-l facem pe următorul. Timpul este însă acum pe sfârșite și ceea ce ne-a luat nouă ani de zile să învățăm ei vor fi nevoiți să învețe în câteva luni. Vor avea, de asemenea, să se dezvețe de multe alte lucruri și multe să le învețe din nou. Cei care vor să nu primească semnul fiarei și chipul ei când va fi aprobat decretul, trebuie să ia acum hotărârea de a spune: Nu, nu vom accepta instituția fiarei. {ST 67.2}

Capitolul 15 - Orbii care îi conduc pe orbi

Am văzut cum lucrau călăuzele oarbe pentru a face sufletele la fel de oarbe ca și ele, nedându-și decât vag seama ce va veni asupra lor. Ei se înalță împotriva adevărului, iar când acesta triumfă, mulți care i-au privit pe aceștia ca fiind oameni ai lui Dumnezeu și au căutat la ei după lumină sunt tulburați. Ei îi întreabă pe acești conducători despre Sabat și aceștia, având ca obiectiv să scape de porunca a patra, le vor răspunde în consecință. Am văzut că nu se acționa în virtutea unei onestități reale când se luau diferitele poziții împotriva Sabatului. Obiectivul principal este de a se ocoli Sabatul Domnului și de a se păzi o altă zi, alta decât cea sfințită și binecuvântată de Iehova. Dacă ei sunt nevoiți să renunțe la o poziție, îmbrățișează una contrară, chiar pe aceea pe care o declaraseră înainte ca fiind eronată. {ST 68.1}

Poporul lui Dumnezeu va ajunge la o unitate a credinței. Cei care păzesc Sabatul Bibliei sunt uniți în punctele adevărului biblic. Dar cei din poporul advent, care se opun Sabatului, nu sunt uniți, fiind dezbinați într-un mod ciudat. Unul vine și se opune Sabatului și declară că este așa sau așa și la încheiere concluzionează și spune că așa rămâne. Pentru că însă efortul său nu rezolvă deloc chestiunea în discuție și pe măsură ce cauza Sabatului înaintează și copiii Domnului o îmbrățișează, mai vine unul pentru a-l desființa. Dar prezentându-și părerile pentru a ocoli Sabatul, el demolează complet argumentele celui care a făcut primele eforturi împotriva adevărului și prezintă o teorie la fel de opusă primului ca și celei susținute de noi. La fel se întâmplă și cu al treilea și cu al patrulea; dar nici unul din ei nu îl relatează așa cum se află acesta scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău”. {ST 68.2}

Astfel de persoane, după cum am văzut, au o minte firească și prin urmare nu se supun Legii sfinte a lui Dumnezeu. Ei sunt în neînțelegere unii cu alții, dar se luptă din greu în ciuda acestui lucru să sucească Scripturile cu logica lor, pentru a face o spărtură în Legea lui Dumnezeu, pentru a schimba, a desființa sau a face orice cu porunca a patra, mai degrabă decât să o păzească. Ei doresc să reducă la tăcere turma în privința acestui subiect; din această pricină, ei născocesc ceva cu speranța că îi va liniști și că mulți dintre cei care îi urmează își vor cerceta bibliile atât de puțin încât conducătorii lor să poată face cu ușurință ca rătăcirea să apară ca adevăr și ei s-o primească în consecință, neprivind mai sus decât conducătorii lor. {ST 69.1}

Capitolul 16 - Pregătirea pentru sfârșit

În Oswego, New York, la data de 7 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat că trebuie înfăptuită o mare lucrare pentru poporul Său înainte ca el să poată rămâne în picioare în bătălia din ziua Domnului. Atenția mi-a fost îndreptată către aceia care pretind că sunt adventiști, dar care resping adevărul prezent și am văzut că grupul lor se fărâmița și că mâna Domnului se afla în mijlocul lor pentru a-i dezbina și împrăștia acum, în vremea secerișului, astfel încât mărgăritarele prețioase, aflate printre ei, care au fost amăgite anterior, să poată avea ochii deschiși pentru a vedea care este starea lor reală. Și acum, când le este prezentat adevărul de către solii Domnului, ei sunt pregătiți să asculte și să-i vadă frumusețea și armonia și să se despartă de rătăcirile și de cei cu care se întovărășiseră înainte, să îmbrățișeze adevărul prețios și să stea acolo unde își pot defini poziția. {ST 69.2}

Am văzut că aceia care se opun Sabatului Domnului nu au putut lua Biblia și arăta că poziția noastră este incorectă; de aceea, ei calomniau și atacau caracterele celor care cred și propovăduiesc adevărul. Mulți care au fost odată conștiincioși și L-au iubit pe Dumnezeu și Cuvântul Său au ajuns atât de împietriți, prin respingerea luminii adevărului, încât nu ezită să-i caracterizeze în mod greșit și să-i acuze pe nedrept pe cei care iubesc Sabatul sfânt, dacă procedând astfel pot strica influența celor care declară fără teamă adevărul. Dar lucrurile acestea nu vor împiedica lucrarea lui Dumnezeu. De fapt, această cale, urmată de cei ce urăsc adevărul, va fi chiar mijlocul de a le deschide unora ochii. Fiecare mărgăritar va fi adus afară și cules, căci mâna Domnului este la lucru pentru a recupera rămășița poporului Său și Își va împlini lucrarea într-un mod glorios. {ST 69.3}

Noi care credem adevărul ar trebui să fim foarte prevăzători să nu dăm nici un prilej ca binele pe care-l înfăptuim să fie vorbit de rău. Ar trebui să știm dacă fiecare pas pe care-l facem este sau nu în concordanță cu Biblia, întrucât cei care urăsc poruncile lui Dumnezeu vor triumfa datorită greșelilor și pașilor noștri greșiți, așa cum au făcut cei răi în 1843. {ST 70.1}

La 14 mai 1851, am văzut frumusețea și splendoarea lui Isus. În timp ce priveam slava Sa, nici nu m-am gândit că aș putea să fiu despărțită vreodată de prezența Sa. Am văzut o lumină care venea din slava care Îl învăluia pe Tatăl și, pe măsură ce se apropia de mine, trupul mi s-a scuturat și mi-a tremurat ca o frunză. Am gândit că, dacă va veni în apropierea mea, voi înceta să mai exist, dar lumina a trecut pe lângă mine. Atunci mi-am putut da seama cu ce Dumnezeu măreț și înfricoșător avem de-a face. Am văzut atunci ce imagine slabă au unii cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și cât de mult Îi iau în deșert Numele Sfânt și vrednic de cinste, fără a-și da seama că ei vorbesc de fapt despre Dumnezeu, marele și înfricoșătorul Dumnezeu. În timp ce se roagă, mulți folosesc expresii ușuratice și lipsite de respect, care întristează Spiritul delicat al Domnului și au ca rezultat neprimirea cererilor lor în ceruri. {ST 70.2}

Am văzut, de asemenea, că mulți nu își dau seama cum ar trebui să fie pentru a trăi înaintea Domnului fără un Mare Preot în Sanctuar, în timpul necazului celui mare. Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și sunt protejați în vremea strâmtorării trebuie să reflecte pe deplin chipul lui Isus. {ST 71.1}

Am văzut că mulți neglijau pregătirea atât de necesară și așteptau timpul de „înviorare” și pe cel al „ploii târzii” care să-i facă în stare să stea în picioare în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, pe cât de mulți i-am văzut în timpul strâmtorării neacoperiți! Ei neglijaseră pregătirea necesară; din această pricină, ei nu au putut primi înviorarea pe care toți trebuie s-o aibă ca să poată fi pregătiți să trăiască în fața unui Dumnezeu sfânt. Cei care refuză să fie modelați de către profeți și nu reușesc să-și curețe sufletele ascultând de tot adevărul și care sunt dispuși să creadă că starea lor este cu mult mai bună decât este în realitate vor ajunge în timpul căderii plăgilor și vor vedea atunci că au nevoie să fie ciopliți și finisați pentru zidire. Dar atunci nu va mai fi timp pentru a face aceasta și nici un Mijlocitor care să le pledeze cauza înaintea Tatălui. Înainte de această vreme, a ieșit declarația înfricoșător de solemnă: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” Am văzut că nimeni nu putea avea parte de „înviorare”, dacă nu obținea biruința asupra oricărui păcat, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și oricărui cuvânt și acțiune greșite. Ar trebui, de aceea, să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul și să căutăm cu sinceritate acea pregătire necesară pentru a ne face în stare să rămânem neclintiți în bătălie în ziua Domnului. Toți să-și aducă aminte că Dumnezeu este sfânt și că nimeni nu poate sta vreodată în prezența Sa în afară de făpturile sfinte. {ST 71.2}

Capitolul 17 - Rugăciune și credință

Am văzut deseori cum copiii lui Dumnezeu neglijează rugăciunea, mai ales cea tainică, mult, mult prea mult; că mulți nu exercită acea credință pe care au datoria și privilegiul de a o exercita, așteptând adesea acel simțământ pe care numai credința îl poate aduce. Simțirea nu este credință; cele două sunt lucruri distincte. Credința ne aparține, pentru a o exercita, dar simțămintele de bucurie și binecuvântarea sunt ale lui Dumnezeu și El le oferă. Harul lui Dumnezeu vine la suflet prin canalul de credință vie și stă în puterea noastră să ne folosim de acea credință. {ST 72.1}

Credința adevărată se prinde și pretinde binecuvântarea promisă înainte de a o primi și simți. Trebuie să trimitem în credință cererile noastre, sus, dincolo de cea de-a doua despărțitură, și să ne lăsăm credința să se prindă de binecuvântarea făgăduită și să o pretindem ca fiind a noastră. Atunci trebuie să credem că primim binecuvântarea, întrucât credința noastră s-a prins de ea și, după Cuvânt, este a noastră. „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Marcu 11, 24. Iată credința, credința desăvârșită, să credem că am primit binecuvântarea chiar înainte de a se realiza. Când binecuvântarea promisă este primită și ne bucurăm de ea, credința este depășită. Dar mulți au părerea că au mai multă credință când se bucură într-o mare măsură de Duhul Sfânt, și că nu pot avea credință, dacă nu simt puterea Duhului. Asemenea persoane confundă credința cu binecuvântarea care vine prin credință. Momentul cel mai potrivit pentru a ne exercita credința este atunci când ne simțim lipsiți de Duhul Sfânt. Când norii groși, de întuneric, par să se strângă deasupra minții, atunci este momentul să lăsăm credința vie să străpungă negura și să risipească norii. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu, și numai aceia care se supun acelui Cuvânt pot pretinde făgăduințele lui glorioase. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” Ioan 15, 7. „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.” 1 Ioan 3, 22. {ST 72.2}

Ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Hristos este vița, voi sunteți mlădițele. Și dacă vrem să creștem și să înflorim, trebuie să ne tragem continuu seva și hrana din Vița cea Vie; căci despărțiți de Viță, nu avem nici o putere. {ST 73.1}

L-am întrebat pe înger de ce nu mai era credință și putere în Israel. El a spus: „Voi dați drumul prea curând la brațul Domnului. Stăruiți cu cererile voastre înaintea tronului și prindeți-vă bine, prin credință puternică. Făgăduințele sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pe care le cereți, și le veți avea.” Atenția mi-a fost apoi atrasă asupra lui Ilie. Și el era supus acelorași pasiuni ca și noi, și s-a rugat cu hotărâre. Credința lui a trecut cu bine încercarea. De șapte ori s-a rugat înaintea Domnului și, în cele din urmă, norul s-a arătat. Am văzut că noi ne-am îndoit de făgăduințele sigure și L-am rănit pe Mântuitorul prin lipsa noastră de credință. Îngerul a spus: „Pune-ți armătura și mai presus de orice ia-ți scutul

credinței; căci acela îți va apăra inima, viața însăși de săgețile de foc ale celor răi". Dacă vrăjmașul îi poate face pe cei disperați să-și ia ochii de la Isus, să privească la ei înșiși și să se ocupe de propria lor nevrednicie, în loc să se gândească la vrednicia lui Isus, la dragostea, meritele și marea Sa îndurare, el le va lua scutul credinței și își va atinge scopul; vor fi expuși, neapărați în fața ispitelor lui de foc. Cei slabi ar trebui, de aceea, să privească la Isus și să creadă în El; ei exercită atunci credință. {ST 73.2}

Capitolul 18 - Timpul Secerişului

La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său [Vezi 86] și că eforturile Sale trebuie iarăși dublate în acest timp al secerișului. În timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul secerișului, Dumnezeu Își va lega și vindeca poporul. În vremea împrăștierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului nu au avut decât un efect limitat și nu au realizat decât foarte puțin sau nimic; în timpul strângerii rămășiței însă, când Dumnezeu și-a întins mâna pentru a-și strânge poporul, eforturile de răspândire a adevărului își vor avea efectul dorit.

Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să facă referiri la perioada împrăștierii pentru a da exemple care să ne dirijeze acum în perioada secerișului ; căci, dacă Dumnezeu nu va face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu ar mai fi niciodată adunat. Am văzut că schema folosită în 1843 a fost dirijată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El; că mâna Sa a fost deasupra și a ascuns o greșeală în unele cifre, greșeală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna. [Aceasta se aplică schemei folosite în timpul mișcării din 1843 și se referă în special la calcularea perioadelor profetice, așa cum apăreau pe acea schemă. Următoarea frază explică faptul că a existat o inexactitate căreia, în providența lui Dumnezeu, i s-a îngăduit să existe. Aceasta însă nu a împiedicat publicarea ulterioară a unei scheme care a corectat eroarea după ce a trecut mișcarea de la 1843 și după ce calculele — așa cum au fost concepute atunci — și-au atins scopul. (n. ed.)] {ST 74.1}

Apoi am văzut, în legătură cu „necurmate ” (Daniel 8, 12) că jertfei, acest cuvânt, a fost completat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul le-a dat imaginea corectă în privința lui celor care au anunțat ceasul judecății. Când a existat unitate, înainte de 1844, aproape toți erau de acord în privința opiniei corecte legate de „necurmate”; însă în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte abordări și au urmat întunericul și încurcătura. Timpul nu a reprezentat un test după anul 1844 și nici nu va mai fi vreodată un test. {ST 74.2}

Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să înainteze și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului, dar ea nu trebuie să fie legată de nici o dată. Am văzut că unii erau cuprinși de un entuziasm fals, provenind din orele de predică; însă solia celui de-al treilea înger este mai tare decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria-i temelie și nu are nevoie de o dată care să o întărească; și că va merge cu multă putere și își va împlini pe deplin și repede lucrarea. {ST 75.1}

Apoi atenția mi-a fost îndreptată către unii care se află în primejdia de a crede că este de datoria lor să meargă în Ierusalimul vechi [Vezi Apendice (n. ed.)] gândind că au de făcut o lucrare acolo înainte de venirea Domnului. O asemenea interpretare este calculată pentru a

devia gândurile și interesul de la lucrarea de acum a Domnului, din timpul soliei celui de-al treilea înger; căci acelora cărora sunt de părere că trebuie să meargă totuși la Ierusalim le vor sta gândurile numai acolo, iar mijloacele lor materiale vor fi reținute de la cauza adevărului prezent, pentru a sluji scopului de a se putea deplasa acolo, atât ei cât și alții. Am văzut că o asemenea misiune nu va aduce nici un bine real, că ar dura mult să-i facă pe foarte puțini evrei să creadă chiar și în prima venire a lui Hristos, ca să nu mai vorbim de cea de-a doua venire. Am văzut că Satana îi amăgise teribil pe unii în această privință și că suflete din toată țara noastră, pretutindeni în jurul lor, ar putea fi ajutate de către ei și călăuzite să păzească poruncile lui Dumnezeu, însă ei le lăsau să piară. Am văzut, de asemenea, că Ierusalimul cel vechi nu va fi niciodată zidit din nou; și că Satana făcea tot posibilul pentru a întoarce mintea copiilor Domnului către aceste lucruri, acum, în timpul secerișului pentru a-i opri să-și manifeste întregul interes față de lucrarea de acum a Domnului și pentru a-i determina să neglijeze pregătirea necesară pentru ziua Domnului. {ST 75.2}

*****

Capitolul 19 - Dragă cititorule,

În scrierea acestei mici cărți am fost condusă de un sentiment de datorie față de frații și surorile mele și de dorința ca sângele sufletelor să nu se găsească pe veșmintele mele. Sunt conștientă de neîncrederea care există în mintea celor mai mulți privind viziunile și, de asemenea, că mulți care mărturisesc că Îl caută pe Hristos și învață că suntem în „zilele de pe urmă" spun că sunt toate de la Satana. Mă aștept la multă împotrivire de la asemenea persoane și, dacă nu aș fi simțit că Domnul mi-o cere, nu aș fi făcut în felul acesta publice viziunile mele, având în vedere că vor stârni mânia și batjocura unora. Dar mă tem de Dumnezeu mai mult decât de oameni. {ST 76.1}

Când Domnul mi-a dat prima dată solii pentru a le prezenta poporului, mi-a fost greu să le spun așa cum erau și le-am îndulcit și le-am făcut cât mai blânde cu putință, de teamă de a nu-i răni pe unii. A fost o mare încercare să rostesc soliile așa cum mi le-a dat Domnul. Nu mi-am dat seama că eram atât de necredincioasă și nu vedeam păcatul și primejdia din spatele unei asemenea căi până când nu am fost dusă, în viziune, în prezența lui Isus. S-a uitat la mine cu încruntare și apoi și-a întors fața de la mine. Îmi este cu neputință să descriu groaza și suferința pe care le-am simțit atunci. Am căzut cu fața în jos înaintea Sa, dar nu aveam putere să scot nici măcar un cuvânt. O, cât de mult îmi doream să fiu acoperită și ascunsă de acea încruntare teribilă! Atunci am putut să-mi dau seama, într-o oarecare măsură, ce sentiment vor încerca cei pierduți când vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului". {ST 76.2}

De îndată, un înger mi-a poruncit să mă ridic, iar priveliștea care s-a desfășurat înaintea ochilor mei abia dacă poate fi descrisă. Mi-a fost înfățișat un grup de oameni al căror păr și ale căror veșminte erau rupte și ale căror fețe erau însuși tabloul disperării și al groazei. S-au apropiat de mine, și-au prins îmbrăcămintea cu mâna și au frecat-o de a mea. Mi-am privit hainele și am văzut că erau pătate de sânge și că sângele făcea găuri în ele. Am căzut din nou ca moartă la picioarele îngerului meu însoțitor. N-am putut aduce nici o scuză. Limba mea refuza să se miște și mi-am dorit fierbinte să fiu departe de un loc atât de sfânt. Din nou, îngerul m-a ridicat în picioare și mi-a zis: „Acesta nu este cazul tău acum, dar această scenă a trecut pe dinaintea ta, ca să știi în ce situație te vei afla, dacă neglijezi să mărturisești altora ceea ce ți-a descoperit Domnul. Dar dacă ești credincioasă până la capăt, vei mânca din pomul vieții și vei bea apă din râul vieții. Vei fi nevoită să suferi mult, dar harul lui Dumnezeu este de-ajuns." M-am simțit atunci dornică să fac tot ceea ce Domnul mi-ar putea cere să fac, ca să pot avea încuviințarea Sa și să nu mai simt apăsarea acelei teribile încruntări. {ST 76.3}

Am fost în mod frecvent acuzată pe nedrept că am propovăduit viziuni specifice spiritismului. Înainte însă ca editorul de la Day-Star [Vezi Apendice (n. ed.)] să îmbrățișeze

acea amăgire, Domnul mi-a dat o viziune a efectelor triste, pustiitoare care vor veni asupra turmei din partea acestuia și a altora prin propovăduirea viziunilor spiritiste. L-am văzut adesea pe Isus cel minunat și am văzut că El este o persoană. L-am întrebat dacă Tatăl Său era o persoană și avea o formă ca a Sa. Isus a spus: „Sunt imaginea chipului persoanei Tatălui Meu". {ST 77.1}

Am văzut adesea că viziunea spiritistă a spulberat toată slava cerului și că, în mintea multora, tronul lui David și încântătoarea persoană a lui Isus au fost mistuite în focul spiritismului. Am văzut că unii care au fost amăgiți și împinși în această rătăcire vor fi aduși afară, în lumina adevărului, dar că le va fi aproape cu neputință să scape cu totul de puterea amăgitoare a spiritismului. Astfel de persoane ar trebui să facă o lucrare profundă în mărturisirea rătăcirilor lor și părăsirea lor pentru totdeauna. {ST 77.2}

Dragă cititorule, îți recomand Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a ta de credință și practică. Prin acest Cuvânt urmează ca să fim judecați. În acel Cuvânt a făgăduit Dumnezeu să dea viziuni în „zilele de pe urmă"; nu pentru o nouă regulă a credinței, ci pentru mângâierea poporului Său și pentru a-i îndrepta pe cei care se rătăcesc de la adevărul Bibliei. Așa a procedat Dumnezeu cu Petru când era gata să-l trimită pentru a predica neamurilor. (Faptele apostolilor 10.) {ST 78.1}

Celor care poate vor difuza această lucrare de mici proporții le voi spune că este destinată numai celor sinceri, iar nu celor ce vor batjocori lucrurile Duhului lui Dumnezeu. {ST 78.2}

*****

Capitolul 20 - Visele lui Ellen White

[la care se face referire la pagina 12]

Am visat că văd un templu către care mergeau grupuri mari de oameni. La sfârșitul timpului, nu vor fi salvați decât aceia care se vor refugia în acel templu. Toți cei care vor rămâne afară vor fi pierduți pentru totdeauna. Mulțimile de afară, care mergeau pe drumurile lor diverse, râdeau și-i ridiculizau pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan, menit să le ofere siguranța, era o amăgire abilă, că, de fapt, nu exista nici o primejdie pe care să fie nevoie s-o evite. Ba încă au mai pus mâna și pe unii pentru a-i opri să se grăbească între pereții adăpostului. {ST 78.3}

Temându-mă să nu fiu luată în râs și batjocorită, m-am gândit că ar fi cel mai bine să aștept până ce mulțimea avea să se risipească sau până când aș fi putut intra fără a fi observată de ei. Numărul acestora creștea însă în loc să scadă și, temându-mă să nu ajung prea târziu, mi-am părăsit căminul în grabă și mi-am croit drum prin mulțime. În nerăbdarea mea de a ajunge la templu, nu am băgat în seamă și nici nu m-am ocupat de mulțimile care mă înconjurau. Intrând în clădire, am văzut că templul acela peste măsură de încăpător se sprijinea pe un singur stâlp imens și de acesta era legat un Miel groaznic de mutilat și sângerând. Părea că noi, cei care eram prezenți, știam că acest Miel fusese sfâșiat și zdrobit în locul nostru. Toți cei care intră în templu trebuie să vină înaintea Lui și să-și mărturisească păcatele. {ST 78.4}

Chiar înaintea Mielului erau ridicate scaune pe care stătea un grup de persoane care arătau foarte fericite. Lumina cerului părea să strălucească pe fețele lor, Îl lăudau pe Dumnezeu și cântau cântece de recunoștință voioasă, care păreau să fie ca muzica îngerilor. Ei erau aceia care veniseră înaintea Mielului, își mărturisiseră păcatele, fuseseră iertați și erau acum cuprinși de așteptarea bucuroasă a unui fericit eveniment. {ST 79.1}

Chiar și după ce am intrat în clădire, asupra mea s-a coborât o teamă și am fost cuprinsă de un simțământ de rușine că trebuia să mă umilesc înaintea acestor oameni. Dar păream silită să merg înainte și înaintam încet în jurul stâlpului pentru a ajunge în fața Mielului, când a sunat o trâmbiță, templul s-a zguduit, strigăte de triumf au fost scoase de sfinții adunați, o lumină extrem de puternică a strălucit în clădire și apoi s-a lăsat peste tot un întuneric adânc. Oamenii cei fericiți dispăruseră toți o dată cu acea strălucire, iar eu am fost lăsată singură în groaza tăcută a nopții. {ST 79.2}

M-am trezit într-o agonie a minții și abia m-am putut convinge că visasem doar. Îmi părea că îmi fusese pecetluită soarta, că Duhul Domnului mă părăsise, pentru a nu Se mai întoarce vreodată. Disperarea mea se adânci — dacă așa ceva mai era cu putință. {ST 79.3}

Curând după aceasta, am avut un alt vis. Părea că mă aflam într-o cumplită disperare, ținându-mi fața în palme, gândind în felul acesta: Dacă Isus ar fi pe pământ, m-aș duce la El, m-aș arunca la picioarele Sale și I-aș spune toate suferințele mele. El nu-și va întoarce fața de la mine, ar avea milă de mine și L-aș iubi și sluji mereu. Chiar atunci s-a deschis ușa și a intrat o persoană cu un aspect și o înfățișare măreață. S-a uitat cu milă la mine și a zis: „Vrei să-L vezi pe Isus? Este aici și Îl poți vedea, dacă asta îți dorești. Ia cu tine tot ceea ce îți aparține și urmează-mă.” {ST 79.4}

Am auzit aceste cuvinte cu o bucurie nespus de mare și mi-am adunat cu bucurie micile mele bunuri, toate nimicurile pe care le prețuiam și mi-am urmat călăuza. El m-a dus la o scară abruptă și, după cum se vedea, fragilă. Când am început să urc treptele, m-a avertizat să-mi țin privirile ațintite în sus, ca să nu amețesc și să cad. Mulți alții care se angajaseră în acea ascensiune abruptă au căzut înainte de a ajunge până în vârf. {ST 80.1}

În cele din urmă, am ajuns la ultima treaptă și am stat în picioare în fața ușii. Aici călăuza mea m-a învățat să-mi las toate lucrurile pe care le adusesem cu mine. Le-am lăsat jos cu voioșie; atunci a deschis ușa și m-a îndemnat să intru. Într-o clipă m-am aflat înaintea lui Isus. Nu m-aș fi putut înșela cu privire la acea înfățișare măreață. O asemenea expresie, radiind de bunăvoință și măreție, nu putea aparține altcuiva. Când m-a privit, am știut într-o clipă că El cunoștea fiecare împrejurare din viața mea, toate gândurile și sentimentele mele. {ST 80.2}

Am încercat să mă feresc de privirea Lui, neputând suporta ochii Săi scrutători, dar El Se apropie cu un surâs și, punându-și mâna pe capul meu, a spus: „Nu te teme”. Sunetul vocii Sale duioase mi-a umplut inima de o fericire pe care nu o mai simțise până atunci. Eram prea bucuroasă pentru a scoate vreun cuvânt, dar, copleșită de o fericire de nespus, m-am plecat în adorare la picioarele Lui. În timp ce stăteam neajutorată acolo, au trecut pe dinaintea mea scene de frumusețe și slavă și simțeam că am atins starea de siguranță și pace a cerului. În cele din urmă, mi-am recăpătat puterile și m-am ridicat în picioare. Ochii iubitori ai lui Isus erau încă asupra mea, iar zâmbetul Său mi-a umplut sufletul cu bucurie. Prezența Lui m-a umplut de un respect sfânt și o iubire de nespus. {ST 80.3}

Acum călăuza mea a deschis ușa și am ieșit amândoi. M-a îndemnat să-mi ridic iarăși toate lucrurile pe care le lăsasem afară. După ce am făcut acest lucru, mi-a dat o funie verde strânsă foarte bine în forma unui colac. M-a învățat s-o pun lângă inimă și, când doream să-L văd pe Isus, să o scot din sân și s-o întind complet. M-a avertizat să n-o las să rămână încolăcită pentru mult timp, ca să nu se încurce și să fie apoi greu de descurcat. Am pus funia lângă inimă și am coborât cu voioșie scara îngustă, dând laudă Domnului și spunându-le cu bucurie tuturor celor pe care-i întâlneam unde Îl pot găsi pe Isus. Acest vis mi-a dat speranță. Funia verde reprezenta, după părerea mea, credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu au început să-și reverse razele asupra sufletului meu, cuprins de întuneric. {ST 81.1}

Capitolul 21 - Visul lui William Miller

[la care se face referire la pagina 48]

Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată într-un mod neobișnuit, din abanos și perle montate într-un mod deosebit, cam de 25 de centimetri lungime și 15 lățime și înălțime. O cheie era atașată la casetă. Am luat cheia de îndată și am deschis caseta, când, spre surpriza și mirarea mea, am descoperit-o plină de tot felul de nestemate, de toate mărimile, diamante, pietre prețioase și monede de aur și argint de dimensiuni și valori diferite, încântător aranjate în diferitele spații pe care le ocupau în casetă; și astfel aranjate, ele reflectau o lumină și o slavă pe care numai soarele le putea egala. {ST 81.2}

Am crezut că nu era de datoria mea să mă bucur de unul singur de această priveliște, deși inima îmi era copleșită de strălucirea, frumusețea și valoarea conținutului casetei. Am pus-o de aceea pe o masă aflată în mijlocul camerei mele și am răspândit vestea că oricine dorește poate veni să contemple cea mai minunată și strălucitoare priveliște pe care o poate vedea omul în viața sa. {ST 81.3}

Oamenii au început să vină, la început puțini, dar sporind în număr până au ajuns să fie o mare mulțime. Când au privit prima dată în casetă, se minunau și strigau de bucurie. Dar când numărul privitorilor a crescut, toți au început să deranjeze nestematele, scoțându-le din casetă și împrăștiindu-le pe masă. {ST 82.1}

Am început să mă gândesc că proprietarul își va cere caseta și bijuteriile din mâna mea; și că, dacă am permis să fie împrăștiate, nu voi mai putea să le pun vreodată la locul lor, în casetă, așa cum au fost înainte; și am simțit că nu aș fi putut face față niciodată răspunderii pentru acestea, pentru că aceasta era imensă. Am început atunci să mă rog de oameni să nu mai pună mâna pe ele și nici să le scoată din casetă; dar cu cât îi rugam mai fierbinte, cu atât le risipeau mai mult; și acum se făcea că le împrăștiau peste tot prin cameră, pe dușumea și pe fiecare piesă de mobilier. {ST 82.2}

Am văzut atunci că, printre bijuteriile și monedele veritabile, aceștia amestecaseră o cantitate enormă de nestemate contrafăcute și monede false. Eram extrem de aprins din pricina nerecunoștinței și comportamentului lor josnic și i-am mustrat cu asprime pentru aceasta; cu cât îi mustram mai mult însă, cu atât amestecau mai mult nestematele contrafăcute și monedele false cu cele veritabile. {ST 82.3}

Atunci am început să mă irit în sufletul meu și am început să folosesc forța fizică pentru a-i scoate din cameră; dar în timp ce îl împingeam pe unul afară, mai intrau trei, aducând noroi, resturi, nisip și tot felul de gunoaie până când au astupat absolut toate nestematele, diamantele și monedele, care nu se mai vedeau nicăieri. {ST 82.4}

Au rupt în bucăți și caseta și au risipit bucățile printre gunoaie. Gândeam că nimeni nu se îngrijora de tristețea sau de mânia mea. M-am descurajat cu totul, am stat jos și am plâns. {ST 83.1}

În timp ce plângeam eu și mă lamentam din pricina marii pierderi suferite și răspunderii pe care o aveam, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu seriozitate să-mi trimită ajutor. {ST 83.2}

Ușa s-a deschis imediat și un bărbat a intrat în cameră, în timp ce toți ceilalți au ieșit din ea; și acesta, cu o mătură în mână, a deschis ferestrele și a început să curețe pământul și gunoaiele din odaie. {ST 83.3}

Am strigat la el să se oprească, întrucât erau giuvaeruri prețioase amestecate cu gunoaiele. {ST 83.4}

Mi-a spus „nu te teme”, căci avea, „să aibă grijă de ele”. {ST 83.5}

Atunci, în timp ce mătura pământul și resturile, giuvaerurile și monedele false s-au ridicat împreună, au ieșit pe fereastră ca un nor și au fost duse de vânt. În acea agitație, mi-am închis ochii pentru o clipă; când i-am deschis, tot gunoiul dispăruse. Nestematele, diamantele, monedele de aur și de argint erau împrăștiate de-a valma în toată odaia. {ST 83.6}

Apoi a pus pe masă o casetă, mult mai mare și mult mai frumoasă decât cea dintâi, a adunat cu pumnii giuvaerurile, diamantele și monedele și le-a pus în casetă până când n-a mai rămas nici una, deși unele diamante nu erau mai mari decât un vârf de ac. {ST 83.7}

Apoi m-a strigat: „Vino și vezi”. {ST 83.8}

M-am uitat în casetă, dar ochii mi-au fost orbiți de ceea ce se vedea. Străluceau de zece ori mai puternic decât înainte. M-am gândit că fuseseră lustruite în nisip de picioarele acelor persoane nelegiuite care le risipiseră și le călcaseră în picioare în țărână. Erau aranjate într-o ordine desăvârșită în casetă, fiecare fiind la locul ei, fără a se observa cine știe ce trudă din partea omului care le pusese înăuntru. Am strigat cuprins de o mare bucurie, și acel strigăt m-a trezit. {ST 83.9}

Supliment

Capitolul 22 - O Explicație

Dragi prieteni creștini,

Întrucât am oferit o schiță a experiențelor și viziunilor mele, publicate în 1851, cred că este de datoria mea să evidențiez anumite puncte în acea lucrare de mici proporții și, de asemenea, să relatez și alte viziuni mai recente. {ST 85.1}

1. La pagina 33, se află următorul pasaj: „Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși și că Sabatul reprezintă marele subiect care va uni inimile sfinților dragi lui Dumnezeu, așteptători ai Săi. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu cunosc și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina privitoare la Sabat. Iar la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt pe măsură ce mergeam și vesteam cu mai multă putere Sabatul.” {ST 85.2}

Această viziune a fost dată în 1847, când numai foarte puțini frați adventiști păzeau Sabatul, iar dintre aceștia doar câțiva presupuneau că păzirea lui era de o importanță într-atât de mare, încât să tragă o linie de delimitare între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă clar împlinirea acelei viziuni. „Începutul timpului de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la vremea în care încep să fie revărsate plăgile, ci la o scurtă perioadă de timp înainte de a fi revărsate, în timp ce Hristos este în Sanctuar. În acea vreme, în care se încheie lucrarea de mântuire, necazul va veni pe pământ și toate neamurile vor fi mânioase, dar ținute totuși în frâu pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. În timpul acela va veni „ploaia târzie” sau înviorarea de la fața Domnului, pentru a da putere marii strigări a celui de-al treilea înger și a-i pregăti pe sfinți să rămână în picioare în intervalul de timp în care vor fi turnate cele șapte plăgi. {ST 85.3}

2. Viziunea despre „ușa deschisă și cea închisă”, de la paginile 42-45, a fost dată în 1849. Aplicarea celor din Apocalipsa 3, 7.8 la Sanctuarul ceresc era absolut nouă pentru mine. Nu mai auzisem vreodată pe cineva înaintând această idee. Acum se vede această aplicație în forța și frumusețea ei, când subiectul sanctuarului este înțeles cu claritate. {ST 86.1}

3. Viziunea potrivit căreia Domnul „Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său”, de la pagina 74, se referă numai la unitatea și tăria care exista odată printre cei care Îl căutau pe Hristos și la faptul că El începuse să-și strângă laolaltă și să-și ridice din nou poporul. {ST 86.2}

4. Manifestări ale spiritelor. [Vezi Apendice (n. ed.)] La pagina 43, citim după cum urmează: „Am văzut că ciocăniturile misterioase din New York și din alte locuri erau puterea lui Satana și că astfel de lucruri vor fi din ce în ce mai obișnuite, acoperite cu un veșmânt religios pentru a-i ademeni pe cei amăgiți într-o stare de și mai mare siguranță și

pentru a atrage mintea celor din poporul lui Dumnezeu, dacă ar fi cu putință, către lucrurile acelea și a-i face să se îndoiască de învățăturile și puterea Duhului Sfânt." Această viziune a fost dată în 1849, acum aproape cinci ani. Atunci, manifestările spiritelor se mărgineau la orașul Rochester și erau cunoscute drept „ciocăniturile de la Rochester". De atunci, erezia s-a răspândit peste așteptări. {ST 86.3}

O mare parte din viziunea de la pagina 59, intitulată „Ciocăniturile misterioase", dată în august 1850, a fost împlinită de atunci și este în continuă împlinire și acum. Iată un pasaj: „Am văzut că în curând va fi considerat blasfemie să vorbești împotriva ciocăniturilor și că acestea se vor răspândi din ce în ce mai mult, că puterea lui Satana va crește și că unii dintre urmașii lui devotați vor avea puterea de a înfăptui minuni și chiar de a face să se coboare foc din cer înaintea oamenilor. Am văzut că prin ciocănituri și mesmerism acești magicieni moderni vor explica toate minunile înfăptuite de Domnul nostru Isus Hristos și că mulți vor crede că toate lucrările cele mari, pe care le-a făcut Fiul lui Dumnezeu pe când era pe acest pământ, au fost aduse la împlinire prin aceeași putere." {ST 86.4}

Am văzut cât de puternic înainta amăgirea ciocăniturilor și că, dacă ar fi fost cu putință, i-ar fi indus în eroare chiar și pe cei aleși. Satana va avea puterea de a aduce înaintea noastră imaginea unor persoane care pretind că sunt rudele sau prietenii noștri care dorm acum în Isus. Se va face în așa fel, încât să pară că acești prieteni ai noștri sunt prezenți; vor fi rostite cuvinte pe care ei le spuneau când erau încă aici, pe care noi le cunoșteam, iar urechea noastră va auzi același ton al vocii pe care-l aveau pe când trăiau. Toate acestea sunt pentru a-i amăgi pe sfinți și de a-i prinde în capcana acestei amăgiri. {ST 87.1}

Am văzut că sfinții trebuie să dobândească o profundă cunoaștere a adevărului prezent, pe care vor fi nevoiți să-l susțină din Scriptură. Ei trebuie să înțeleagă starea în care se află cei morți; căci spiritele demonilor vor continua să li se arate, mărturisind că sunt rudele și prietenii lor iubiți și declarându-le că Sabatul a fost schimbat, și alte învățături nebiblice. Ele vor face tot ce le stă în putere pentru a stârni simpatia și vor face minuni înaintea lor, pentru a-și întări declarațiile. Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătiți să combată aceste spirite cu adevărul biblic care spune că morții nu știu nimic și că cei care li se arată sunt duhuri de demoni. Mintea noastră nu ar trebui să se lase invadată de lucrurile din jurul nostru, ci să fie ocupată cu adevărul prezent și cu pregătirea pentru a fi gata de a răspunde oricui ne cere socoteală de credința care este în noi, dar cu blândețe și cu teamă. Trebuie să căutăm înțelepciune de sus, pentru a putea rămâne în picioare în aceste zile ale rătăcirilor și amăgirilor. {ST 87.2}

Trebuie să cercetăm bine temelia credinței noastre, pentru că va trebui să o motivăm cu dovezi din Scriptură. Această rătăcire se va răspândi și va trebui să ne luptăm cu ea față în față; iar dacă nu suntem pregătiți pentru aceasta, vom fi prinși în capcană și biruiți. Dacă însă vom face tot ce ține de noi pentru a fi gata de lupta care ne stă în față, Dumnezeu Își va face partea și brațul Său atotputernic ne va proteja. El Își va trimite mai degrabă toți îngerii

din slavă în ajutorul sufletelor credincioase, pentru a face un zid în jurul lor, decât să le lase pradă amăgirii și să le vadă rătăcite de minunile mincinoase ale lui Satana. {ST 88.1}

Am văzut rapiditatea cu care se răspândea această rătăcire. Mi-a fost arătat un tren care mergea cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să mă uit cu atenție. Mi-am fixat privirile asupra trenului. Părea că lumea întreagă se afla în vagoane, că nu se putea să fi rămas vreun om. Îngerul a spus: „Ei se strâng în snopi, pentru a fi gata să ardă". Apoi mi-a arătat conducătorul locomotivei, care părea o persoană deosebită, plină de noblețe, pe care toți pasagerii o admirau și respectau. Eram nedumerită și l-am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine era. Mi-a spus: „Este Satana. El este conducătorul, în forma unui înger de lumină. El a luat lumea în robie. Aceștia sunt pradă unei lucrări de rătăcire, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. Acest agent, următorul în grad după el, este mecanicul și alți agenți de-ai lui sunt folosiți în slujbe diferite, după cum are nevoie de ei, și toți merg cu viteza fulgerului către pierzare." {ST 88.2}

L-am întrebat pe înger dacă nu cumva a mai rămas cineva. M-a îndemnat să mă uit în direcția opusă și am văzut un grup mic care călătorea pe o cărare îngustă. Toți păreau strâns uniți, legați prin adevăr în snopi sau companii. Îngerul a spus: „Cel de-al treilea înger îi leagă, sau, altfel spus, îi sigilează în snopi pentru grânarul ceresc". Acest grup mic părea ros de griji, ca și cum trecuseră prin încercări și conflicte severe. Și părea că soarele tocmai apăruse de după un nor și le lumina fețele, făcându-i să arate triumfători, ca și cum biruința lor era aproape câștigată. {ST 88.3}

Am văzut că Domnul a dat lumii ocazia de a descoperi capcana. Acest lucru este pentru creștin o dovadă suficientă, chiar dacă n-ar mai fi alta, și anume, că nu se face nici o diferență între cei prețioși și cei răi. Thomas Paine, al cărui trup este acum țărână, și care va fi chemat la sfârșitul celor o mie de ani, la cea de-a doua înviere, pentru a-și primi răsplata și a suferi moartea a doua, este reprezentat de Satana ca fiind în ceruri și încă înălțat peste măsură acolo. Satana l-a folosit pe pământ cât a putut și acum își duce mai departe aceeași lucrare prin pretenția că l-a înălțat și onorat atât de mult în cer; Satana vrea să pară că, așa cum acesta a dat învățătură pe când era pe pământ, și în ceruri face la fel. Sunt unii care au privit cu dezgust la viața și moartea sa și la învățăturile lui stricate pe când trăia, dar care se lasă acum învățați de el, unul dintre cei mai ticăloși și mai stricați oameni, unul care L-a disprețuit pe Dumnezeu și Legea Sa.

[Pentru a aprecia forța acestor remarci, cititorul are nevoie să înțeleagă că a fost publicată o lucrare prin acțiunea mediumnică a „sfinției sale", C. Hammond, intitulată Peregrinajul lui Thomas Paine în Lumea Spiritelor, în care Paine este reprezentat ca un spirit înălțat în cea de-a șaptea sferă. Și la „Cursul de cercetare din New York" s-a spus că Hristos Însuși conversase cu un medium și descoperise că El era în cea de-a șasea sferă. Neconcordanța este înțeleasă când se amintește că ele reprezintă spiritele, așa cum progresează ele în lumea spiritelor și că Hristos, după mai bine de 1800 de ani de progres, a

atins cea de-a șasea sferă, în timp ce Paine, în circa 100 de ani, a atins-o pe cea de-a șaptea! O altă explicație legată de aceasta se poate găsi în declarația doctorului Hare, anume că spiritul surorii sale fusese întârziat de credința ei în lucrarea de ispășire făcută de Hristos. În acest fel îi înalță spiritismul pe necredincioși și necredința. Vezi și Apendicele. (n. ed.)] {ST 89.1}

El, care este tatăl minciunii, orbește și amăgește lumea trimițându-și îngerii să vorbească luând înfățișarea apostolilor din vechime și să facă în așa fel încât să pară că vin în contradicție cu ceea ce au scris mânați de Duhul Sfânt pe când erau pe pământ. Acești îngeri mincinoși îi prezintă pe apostoli schimbându-și propriile învățături și să declare că, până acum, ele au fost contrafăcute. Făcând așa, Satana se bucură să-i arunce pe cei ce mărturisesc că sunt creștini și întreaga lume în nesiguranță în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. Căci Cartea Sfântă îi iese mereu în cale și îi zădărnicește planurile; de aceea, el îi face să se îndoiască de originea sa divină. Apoi, îl înalță pe necredinciosul Thomas Paine ca și când ar fi fost ridicat la cer când a murit, și acum, împreună cu apostolii sfinți pe care i-a urât când era pe pământ, ar fi angajat în lucrarea de a da învățătură lumii. {ST 90.1}

Satana dă fiecăruia din îngerii lui un rol de jucat. Le ordonă tuturor să fie vicleni, abili, perfizi. Îi instruiește pe unii din ei să se dea drept apostoli și să cuvânteze ca din partea acestora, în timp ce alții trebuie să joace rolul celor care au fost necredincioși și nelegiuiți și au murit blestemându-L pe Dumnezeu, dar care acum apar ca persoane foarte religioase. Nu există nici o diferență între cei mai sfinți apostoli și cel mai înrăit necredincios. Ei sunt făcuți să dea aceeași învățătură. Pentru Satana nu contează cine va vorbi pus de el, dacă obiectivul său este atins. El a fost atât de strâns legat de Paine pe pământ, ajutându-l în lucrarea lui, încât este un lucru ușor pentru el să cunoască în detaliu cuvintele pe care le-a folosit și chiar scrisul de mână al celui care i-a slujit cu atâta credincioșie și i-a împlinit atât de bine scopurile. Satana i-a dictat multe din scrierile acestuia și este un lucru ușor pentru el să-și dicteze ideile prin îngerii lui acum și să facă în așa fel, încât să pară că vin prin Thomas Paine, care, pe când trăia, era un slujitor devotat al celui rău. Aceasta este capodopera lui Satana. Toate aceste învățături, cu pretenția că sunt de la apostoli, sfinți sau nelegiuiți care au murit, vin direct de la geniul satanic. {ST 90.2}

Faptul că Satana pretinde că unul pe care l-a iubit atât de mult și care Îl ura pe Dumnezeu cu o ură desăvârșită este acum cu sfinții apostoli și cu îngerii în slavă, ar trebui să fie suficient pentru a îndepărta vălul de pe toate mințile și a le descoperi lucrările întunecate, tainice ale lui Satana. El spune practic lumii și celor necredincioși: „Indiferent cât de răi sunteți, indiferent dacă nu credeți sau credeți în Dumnezeu sau în Biblie, dacă trăiți după cum poftiți, cerul este oricum căminul vostru”. Căci toți știu că, dacă Thomas Paine este în cer, și încă înălțat peste măsură, ei vor ajunge cu siguranță acolo. Această rătăcire este atât de evidentă, încât toți pot s-o vadă dacă doresc. Satana face acum prin persoane ca Thomas Paine ceea ce a încercat să facă de la căderea lui. El distruge, prin

puterea și minunile lui mincinoase, temelia nădejdii creștine și stinge soarele care are menirea de a le da lumina pe poteca îngustă ce duce către cer. El face lumea să creadă că Biblia nu este inspirată, că nu-i mai bună decât o carte de povești pentru copii, și în acest timp el întinde ceva care să-i ia locul — manifestările spiritiste! {ST 91.1}

Aici există un canal care îi aparține în întregime și se află sub controlul lui și el poate face lumea să creadă ce vrea. Cartea care urmează să-l judece, pe el și pe urmașii lui, este pusă de către el în umbră, exact acolo unde vrea s-o știe. El face din Mântuitorul lumii un om obișnuit și nimic mai mult; și așa cum soldații care au asigurat paza mormântului lui Isus au răspândit știrea falsă pe care le-au pus-o pe buze preoții cei mai de seamă și bătrânii cetății, tot așa, sărmanii urmași înșelați ai acestor pretinse manifestări ale spiritelor repetă și încearcă să facă să pară că nu este nimic miraculos legat de nașterea, moartea și învierea Mântuitorului nostru. După ce L-au dat pe Domnul Isus la o parte, ei atrag atenția lumii către ei înșiși și către minunile lor mincinoase care, declară ei, întrec cu mult lucrările lui Hristos. În felul acesta, lumea este prinsă în capcană și ademenită într-un sentiment de siguranță, pentru a nu afla despre amăgirea lor îngrozitoare decât la revărsarea ultimelor șapte plăgi. Satana râde când vede că planul său reușește atât de bine și lumea este prinsă în capcană. {ST 91.2}

5. La pagina 55, am declarat că un nor de lumină Îl acoperă pe Tatăl și că persoana Sa nu poate fi văzută. Am declarat, de asemenea, că L-am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron. Tatăl era învăluit de un corp de lumină și slavă, încât persoana Sa nu putea fi văzută; cu toate acestea, știam că este Tatăl și că din persoana Sa emana acea lumină și slavă. Când am văzut acest corp de lumină și slavă ridicându-se de pe tron, am știut că acel corp s-a mișcat pentru că Tatăl Se mișcase — de aceea am spus: L-am văzut pe Tatăl ridicându-Se. Slava sau strălucirea formei Sale nu am văzut-o niciodată; nimeni nu poate s-o privească și să trăiască după aceea; cu toate acestea, corpul de lumină și slavă care Îi învăluia persoana putea fi văzut. {ST 92.1}

Am declarat, de asemenea, că „Satana părea să fie lângă tron, încercând să continue lucrarea lui Dumnezeu”. Voi mai reda o altă frază care se găsește la aceeași pagină: „M-am întors să mă uit la grupul celor care stăteau încă aplecați înaintea tronului”. Acest grup care se ruga se afla în condiția de oameni muritori, pe pământ, încă reprezentați înaintea mea ca aplecați înaintea tronului. Nu am avut niciodată ideea că aceste persoane erau practic în Noul Ierusalim. Și nici nu m-am gândit vreodată că Satana era efectiv în Noul Ierusalim. Dar nu a văzut Ioan marele balaur roșu în cer? Cu siguranță că da. „În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete”. Apocalipsa 12, 3. Ce monstru în ceruri! Aici pare să existe o șansă la fel de bună pentru ridiculizare, ca în interpretarea pe care au dat-o unii declarațiilor mele. {ST 92.2}

6. La pagina 48-52 se află o viziune dată în ianuarie 1850. Acel pasaj, care se referă la mijloacele materiale care nu sunt oferite pentru cei ce poartă solia, a avut o aplicație îndeosebi pentru acel timp. De atunci, s-au descoperit prieteni ai cauzei adevărului prezent care n-au pierdut nici o ocazie de a face bine cu mijloacele pe care le aveau. Unii au dat cu mână prea largă, spre răul celor ce au primit. Timp de aproape doi ani mi-au fost arătate mai mult lucruri legate de o folosire neglijentă și prea risipitoare a banilor Domnului, decât de o lipsă a lor. {ST 93.1}

Următorul fragment este dintr-o viziune avută în Jackson, Michigan, 2 iunie 1853. Se referă în cea mai mare măsură la frații de acolo: „Am văzut că frații începuseră să-și jertfească averile și le ofereau fără a avea înaintea lor adevăratul obiectiv — cauza care suferea — și dăruiau prea necontrolat, prea mult și prea des. Am văzut că învățătorii ar fi trebuit să stea într-un loc din care să corecteze această greșeală și să exercite o bună influență în biserică. Banii au fost considerați puțin sau deloc importanți — cu cât se scăpa mai repede de ei, cu atât mai bine. Un exemplu rău a fost dat de unii pentru faptul că au acceptat donații mari și nu au dat nici cea mai mică avertizare celor care aveau mijloace financiare să nu le folosească într-un mod necugetat și nepăsător. Prin acceptarea unui volum atât de mare de mijloace materiale, fără a-și pune întrebarea dacă Dumnezeu a considerat că este de datoria fraților să dea atât de mult, a fost autorizată dăruirea mult prea generoasă. {ST 93.2}

Și cei care au dat au greșit, pentru că nu au avut grijă să cerceteze nevoile cazului în speță, dacă era într-adevăr nevoie sau nu. Cei care aveau mijloace materiale au fost aruncați într-o mare încurcătură. Unui frate i s-a făcut mai mult rău punându-i-se în mâini prea multe mijloace materiale. El nu a căutat să fie econom, ci a trăit într-un mod extravagant, iar în călătoriile sale a dat cu banii în dreapta și în stânga fără nici un folos. El a răspândit o influență greșită, folosindu-se cu atâta nestăpânire de banii Domnului spunând în inima sa cât și altora: «Sunt bani în J., mai mulți decât vor putea fi folosiți până vine Domnul». Unii au fost vătămați peste măsură prin acest fel de a acționa și au venit la adevăr cu păreri greșite, nedându-și seama că ei folosesc banii Domnului și nerealizând valoarea lor. Acele biete suflete care abia îmbrățișaseră solia celui de-al treilea înger și au avut un asemenea exemplu pus înaintea lor vor avea mult de învățat în ce privește tăgăduirea eului și suferința pentru Hristos. Ei vor fi nevoiți să învețe să renunțe la tihnă, să înceteze să mai caute propriul lor confort și avantaj și să păstreze în minte valoarea sufletelor. Cei care simt «vaiul» asupra lor nu vor fi înclinați să facă pregătiri mari pentru a călători în tihnă și îndestulare. Unii care nu au nici o chemare au fost încurajați în câmpul misionar. Alții au fost afectați de aceste lucruri și nu au simțit nevoia de a face economie, de a se tăgădui pe ei înșiși și de a pune în vistieria Domnului. Ei se vor gândi puțin și vor spune: «Sunt alții care au destui bani. Vor da ei pentru publicație. Eu nu trebuie să fac nimic. Publicația va fi sprijinită fără ajutorul meu».” {ST 93.3}

Pentru mine nu a fost o încercare ușoară aceea de a vedea că unii au luat acel pasaj din viziunile mele, care se referea la jertfirea averii pentru a susține cauza, și l-au folosit în mod greșit; ei folosesc mijloacele materiale într-un chip nesocotit, în timp ce neglijează să ducă la împlinire principiile descoperite în alte pasaje. La pagina 50 se găsesc scrise următoarele: „Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu fusese împiedicată și dezonorată de către unii care călătoreau, deși nu aveau nici o solie de la Dumnezeu. Asemenea oameni vor fi nevoiți să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care l-au folosit pentru călătoria pe care nu era de datoria lor să o facă, pentru că acei bani ar fi putut ajuta cauza lui Dumnezeu.” Și tot la 50: „Am văzut că aceia care au puterea de a lucra cu mâinile lor și pot ajuta la sprijinirea cauzei sunt la fel de răspunzători pentru tăria lor fizică, așa cum sunt răspunzători alții pentru averile lor”. {ST 94.1}

Aș vrea să atrag aici atenția în mod deosebit asupra abordării acestui subiect dat la pagina 57. Iată un scurt extras: „Scopul cuvintelor Mântuitorului nostru [din Luca 12, 33] nu a fost prezentat cu claritate”. Am văzut că „obiectivul urmărit prin faptul de a vinde nu este acela de a da celor ce sunt în stare să lucreze și să se întrețină singuri, ci de a răspândi adevărul. Este un păcat să întreții și să hrănești lenevia în cei care sunt capabili să muncească. Unii au fost perseverenți în participarea la toate întâlnirile nu pentru a-I da slavă lui Dumnezeu, ci pentru «pâine și pește». Ar fi fost mult mai bine pentru unii ca aceștia să stea acasă și să lucreze cu mâinile lor, «orice lucru bun», pentru a acoperi nevoile familiilor lor și pentru a avea ceva de dat pentru sprijinirea cauzei prețioase a adevărului prezent.” În vremurile trecute, scopul lui Satana a fost de a-i determina pe unii care au un spirit grăbit să folosească într-un mod prea liber mijloacele materiale și să-i influențeze pe frați să se deposedeze într-un mod pripit de averile lor, pentru ca, printr-o mulțime de mijloace aruncate fără grijă și în grabă, să poată fi vătămate suflete și astfel pierdute și ca acum, când adevărul trebuie să fie răspândit pe scară mult mai largă, să se poată face simțită lipsa. Intenția lui a fost, într-o anumită măsură, împlinită. {ST 95.1}

Domnul a descoperit greșeala pe care o fac mulți când privesc numai la cei care au bani pentru sprijinirea tipăririi publicației și broșurilor. Toți ar trebui să-și facă partea. Cei care au puterea de a lucra cu mâinile lor și de a dobândi mijloace materiale pentru a ajuta la sprijinirea cauzei sunt la fel de răspunzători pentru tăria lor fizică, așa cum sunt răspunzători alții pentru averile lor. Fiecare copil al lui Dumnezeu care mărturisește credința în adevărul prezent ar trebui să fie zelos să-și facă partea în această lucrare. {ST 95.2}

În iulie 1853 am văzut că lucrurile nu erau cum ar fi trebuit — faptul că publicația, proprietatea lui Dumnezeu și purtând aprobarea Sa, era scoasă atât de rar. Cauza lui Dumnezeu, în timpurile pe care le trăim, pretinde ca publicația să apară în fiecare săptămână [Înainte de acest timp, Review and Herald a fost publicată destul de sporadic; acum, ea apărea de două ori pe lună] și tipărirea mai multor broșuri care să descopere rătăcirile care sporesc în această vreme; dar lucrarea este împiedicată din pricina lipsei de mijloace

materiale. Am văzut că adevărul trebuie să înainteze și că noi nu ar trebui să fim prea temători și ar fi mai bine ca publicațiile și broșurile să meargă la trei persoane care nu au nevoie de ele, decât să fie prea puține și să rămână un singur suflet privat de ele, un suflet care le prețuiește și poate beneficia de pe urma lor. Am văzut că semnele ultimelor zile ar trebui scoase clar în evidență, pentru că manifestările lui Satana sunt în continuă creștere. Publicațiile lui Satana și ale agenților săi sporesc, puterea lor crește și ceea ce facem pentru a aduce adevărul înaintea altora ar trebui făcut repede. {ST 95.3}

Mi-a fost arătat că adevărul, dacă este publicat acum, va rămâne în picioare, căci este adevărul pentru ultimele zile; el va trăi și nu va fi nevoie să se spună decât puțin despre el în viitor. Nu trebuie așternute pe hârtie nenumărate cuvinte pentru a îndreptăți ceea ce vorbește de la sine și strălucește în toată lumina sa. Adevărul este direct, simplu, clar și iese cu curaj în propria-i apărare; dar lucrurile nu stau la fel cu rătăcirea. Este atât de șerpuită și răsucită, încât are nevoie de o mulțime de cuvinte pentru a o explica, în forma întortocheată pe care o are. Am văzut că toată lumina care se primise în unele locuri venise din acea publicație; că sufletele primiseră în acest fel adevărul și apoi îl spuseseră și altora; și că acum, în locurile în care sunt mai mulți, ei au fost ridicați de acest mesager tăcut. Acesta a fost singurul lor predicator. În mișcarea ei de înaintare, cauza adevărului nu ar trebui să fie împiedicată din lipsă de mijloace. {ST 96.1}

Capitolul 23 - Ordinea evanghelică

Domnul a arătat că ordinea în misiunea evanghelică a fost multă vreme de temut și neglijată [Adventiștii nu mai aparțineau nici unei biserici și, la început, ei nu se gândeau să formeze o altă biserică. După 1844, a fost o mare confuzie, și majoritatea se opunea cu tărie oricărei forme de organizare, susținând că aceasta vine în contradicție cu libertatea deplină a Evangheliei. Mărturia și activitatea lui Ellen G. White s-au opus mereu fanatismului și, prin instrucțiunile date de ea, s-a insistat încă de timpuriu asupra unor forme de organizare, ca fiind necesare în vederea prevenirii confuziei.]. Ar trebui să respingem formalismul; dar, făcând aceasta, nu ar trebui să evităm ordinea. În cer este ordine. Când Hristos era pe pământ, era ordine în biserică, iar după plecarea Sa ordinea a fost respectată cu strictețe de către apostolii Lui. Și acum, în aceste zile din urmă, în care Dumnezeu Își aduce copiii într-o unitate a credinței, există o mai mare nevoie de ordine reală decât a existat vreodată; căci, pe măsură ce Dumnezeu își aduce copiii în unire, Satana și îngerii lui răi sunt foarte activi pentru a împiedica această unire și a o distruge. De aceea, în câmpul misionar sunt trimiși oameni cărora le lipsește înțelepciunea și priceperea, care poate nu-și conduc bine propria casă, neavând ordine în ea sau autoritate nici peste cei câțiva care le-au fost dați de Dumnezeu în grijă acasă; cu toate acestea, ei se simt în stare să aibă grijă de turmă. Fac multe mișcări greșite, iar cei care nu sunt familiarizați cu credința noastră îi judecă pe toți ceilalți soli după exemplul dat de acești oameni care au ieșit în lucrare cu de la ei putere. Astfel, cauza lui Dumnezeu se umple de batjocură și adevărul este respins de mulți necredincioși care altfel ar fi deschiși și ar întreba cu neliniște: Sunt aceste lucruri adevărate? {ST 97.1}

Oameni ale căror vieți nu sunt sfinte și care sunt incompetenți în ce privește predicarea adevărului prezent intră în câmp fără a fi recunoscuți de către biserică sau în general de către frați, iar rezultatul este dezbinarea. {ST 97.2}

Unii au un fundament teoretic al adevărului și îl pot prezenta rațional, dar le lipsește spiritualitatea, judecata și experiența; ei sunt nepricepuți în multe lucruri pe care le este foarte necesar să le înțeleagă înainte de a propovădui adevărul. Alții nu îl pot prezenta rațional, dar întrucât câțiva frați îi aud rugându-se bine și înălțând câte o cerere emoționantă când și când, sunt împinși în câmpul misionar, pentru a se angaja într-o lucrare pentru care Dumnezeu nu i-a pregătit și pentru care nu au destulă experiență și judecată. Se instalează mândria spirituală, ei sunt înălțați în slăvi și acționează sub amăgirea ideii că sunt lucrători. Ei nu se cunosc pe ei înșiși. Le lipsește judecata sănătoasă și perseverentă, vorbesc cu trufie despre ei înșiși și afirmă multe lucruri pe care nu le pot dovedi din Cuvânt. Dumnezeu știe aceasta; de aceea El nu cheamă astfel de persoane să lucreze în aceste vremuri primejdioase, iar frații ar trebui să fie atenți să nu-i împingă în câmp pe cei pe care nu i-a chemat El. {ST 98.1}

Acei oameni care nu sunt chemați de Dumnezeu sunt în general chiar persoanele cele mai încrezătoare că sunt chemate și că lucrările lor sunt foarte importante. Ei merg în câmp și nu exercită în general o influență bună; cu toate acestea, în unele locuri au un oarecare succes și aceasta îi face să creadă, pe ei și pe alții, că sunt fără umbră de îndoială chemați de Dumnezeu. Nu este o dovadă de netăgăduit că oamenii sunt chemați de Dumnezeu, dacă au avut ceva succes; căci îngeri ai lui Dumnezeu lucrează acum la inimile copiilor Lui sinceri pentru a le lumina înțelegerea în privința adevărului prezent, ca aceștia să se poată prinde de el și trăi. Și chiar dacă oameni care au mers în puterea lor se pun pe ei înșiși acolo unde nu-i pune Dumnezeu și mărturisesc că sunt învățători, iar sufletele primesc adevărul auzindu-l spus din gura lor, aceasta nu este o dovadă că sunt chemați de Dumnezeu. Sufletele care primesc adevărul de la ei îl primesc pentru a fi duse în încercare și robie, întrucât ele află după aceea că acești oameni nu stăteau sub călăuzirea lui Dumnezeu. Chiar dacă oamenii răi rostesc adevărul, unii s-ar putea să-l primească; dar aceasta nu le aduce celor care l-au rostit vreo favoare din partea lui Dumnezeu. Cei răi tot răi sunt și, după amăgirea pe care au adus-o asupra celor care erau iubiți de Dumnezeu și după încurcăturile pe care le-au creat în biserică, așa le va fi și pedeapsa; păcatele lor nu vor rămâne acoperite, ci vor fi expuse în ziua mâniei năprasnice a lui Dumnezeu. {ST 98.2}

Acești soli care se trimit singuri în câmpul misionar sunt un blestem pentru cauza lui Dumnezeu. Suflete sincere își pun încrederea în ei, gândind că aceștia umblă călăuziți de Dumnezeu și că sunt în unitate cu biserica și acceptă în consecință ca aceștia să le prescrie regulile; iar când datoria le devine clară și înțeleg că trebuie să facă și ei ceva, acceptă să fie botezați de ei. Dar când lumina vine, căci este cu neputință ca aceasta să nu vină, și ei devin conștienți că acești oameni nu sunt ceea ce au înțeles ei că sunt, anume solii aleși și chemați ai lui Dumnezeu, ei sunt aruncați în încercare și îndoială în ce privește adevărul pe care l-au primit și simt că trebuie să-l învețe pe tot de la început; ei sunt tulburați și încurcați de către vrăjmaș în privința întregii lor experiențe — dacă au fost sau nu călăuziți de către Dumnezeu — și nu sunt satisfăcuți până când nu sunt rebotezați și nu încep totul de la capăt. Este cu mult mai obositor pentru moralul solilor lui Dumnezeu să meargă în locuri în care au fost unii care au exercitat această influență greșită, decât să intre în câmpuri noi. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să acționeze direct și deschis și să nu acopere relele; căci ei stau între cei morți și cei vii și trebuie să dea socoteală de isprăvnicia lor, de misiunea și de influența pe care o exercită asupra turmei peste care i-a pus Domnul veghetori. {ST 99.1}

Cei care primesc adevărul și sunt aduși în asemenea încercări tot ar fi primit adevărul, chiar dacă acești oameni ar fi stat deoparte și ar fi ocupat locul umil, ales de Dumnezeu pentru ei. Ochiul lui Dumnezeu se afla asupra nestematelor Sale și El ar fi îndreptat către ele pe solii Săi chemați și aleși — oameni care ar fi acționat în cunoștință de cauză. Lumina adevărului ar fi arătat și descoperit acestor suflete poziția lor adevărată și ele ar fi primit adevărul cu înțelegere și ar fi fost satisfăcute de frumusețea și claritatea lui. Și, pe măsură ce i-ar fi simțit efectele puternice, s-ar fi întărit și ar fi răspândit o influență sfântă. {ST 99.2}

Mi-a fost arătată din nou primejdia pe care o reprezintă cei ce călătoresc fără a-i fi chemat Dumnezeu. Dacă au ceva succes, calificarea care le lipsește se va face simțită. Se vor face mișcări nechibzuite și, printr-o lipsă de înțelepciune, unele suflete prețioase pot fi împinse acolo unde nu mai pot fi atinse niciodată. Am văzut că biserica ar trebui să-și simtă responsabilitatea și să se uite cu grijă și atenție la viețile, destoinicia și calea urmată în general de cei care mărturisesc că sunt învățători. Dacă nu aduc o dovadă de necontestat că Dumnezeu i-a chemat și că asupra lor este pronunțat „vaiul" dacă nu ascultă de chemarea Sa, este datoria bisericii să acționeze și să facă cunoscut că aceste persoane nu sunt recunoscute ca învățători de către biserică. Aceasta este singura cale pe care o poate lua biserica pentru a fi cu conștiința împăcată în această privință, întrucât povara stă asupra lor. {ST 100.1}

Am văzut că această ușă la care vine vrăjmașul pentru a încurca și necăji turma poate fi închisă. L-am întrebat pe înger cum poate fi închisă. El a zis: „Biserica trebuie să alerge la Cuvântul lui Dumnezeu și să se întemeieze pe ordine în lucrarea evanghelică, care a fost trecută cu vederea și neglijată". Acest lucru este indispensabil pentru a aduce biserica la o unitate a credinței. Am văzut că în zilele apostolilor biserica se afla în pericolul de a fi amăgită și condusă de învățători falși. Din această cauză, frații au ales oameni care au făcut dovada clară că erau capabili de a-și conduce bine propria casă și de a păstra ordinea în propriile familii și care îi puteau lumina pe cei aflați în întuneric. Dumnezeu a fost întrebat despre aceștia și apoi, în funcție de înțelegerea bisericii și Duhul Sfânt, au fost puși deoparte prin punerea mâinilor. Primind însărcinarea de la Dumnezeu și având aprobarea bisericii, ei au mers mai departe, botezând în Numele Tatălui, Fiului și al Duhului Sfânt și conducând orânduielile casei Domnului, slujind adesea sfinților înfățișându-le simbolurile trupului frânt și sângelui vărsat al Mântuitorului răstignit, pentru a ține proaspăt în memoria copiilor iubiți ai lui Dumnezeu suferințele și moartea Sa. {ST 100.2}

Am văzut că nu suntem mai feriți de învățători falși decât era biserica în zilele apostolilor; și că, dacă altceva tot nu putem face, ar trebui măcar să luăm niște măsuri speciale, ca și ei, pentru a asigura pacea, armonia și unitatea turmei. Avem exemplul lor și ar trebui să-l urmăm. Frați cu experiență și cu o judecată sănătoasă ar trebui să se strângă laolaltă și, urmând Cuvântul lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Sfânt, ar trebui, cu rugăciune fierbinte, să-și pună mâinile peste cei care fac dovada perfectă că au primit însărcinarea de la Dumnezeu și să-i pună deoparte pentru a se consacra cu totul și cu totul lucrării Sale. Acest act ar arăta aprobarea bisericii pentru ieșirea lor ca mesageri, care să ducă cea mai solemnă solie încredințată vreodată oamenilor. {ST 101.1}

Dumnezeu nu va da turma Sa prețioasă în grija unor oameni a căror minte și judecată au fost slăbite prin rătăciri anterioare, pe care le-au îndrăgit, cum ar fi așa-zisul perfecționism [Vezi Apendice (n. ed.)] și spiritismul și care, prin calea pe care au urmat-o pe când îmbrățișau aceste rătăciri, s-au făcut de râs și au adus batjocură asupra cauzei adevărului.

Deși s-ar putea ca acum să se simtă eliberați de rătăcire și în stare să meargă și să propovăduiască această ultimă solie, Dumnezeu nu-i va accepta. El nu va lăsa pe mâinile lor suflete prețioase; căci judecata lor a fost pervertită pe când se aflau în rătăcire și acum este slăbită. Dumnezeu cel mare și sfânt este un Dumnezeu gelos și nu va accepta decât oameni sfinți să-i ducă mai departe adevărul. Numai Legea sfântă, rostită de Dumnezeu pe Sinai ca fiind parte din El Însuși și oamenii sfinți, care sunt păzitorii ei cu strictețe, Îl vor onora pe Dumnezeu prin învățătura ei, care este dată altora. {ST 101.2}

Slujitorii lui Dumnezeu care propovăduiesc adevărul ar trebui să fie oameni cu judecată. Ei ar trebui să fie oameni care suportă împotrivirea și nu se lasă provocați; căci aceia care se opun adevărului vor căuta nod în papură celor care îl propovăduiesc și orice obiecție care ar putea fi concepută va fi adusă în cea mai rea formă a ei pentru a lovi adevărul. Slujitorii lui Dumnezeu care duc solia trebuie să fie pregătiți pentru a îndepărta aceste obiecții cu calm și blândețe, prin lumina adevărului. Adesea, împotrivitorii vorbesc cu slujitorii Evangheliei lui Dumnezeu într-un mod provocator, pentru a scoate de la ei ceva similar, pentru a se folosi la maximum posibil de acel lucru și să le declare altora că propovăduitorii Poruncilor au un spirit amar și sunt aspri, așa cum s-a zis despre ei. Am văzut că trebuie să fim pregătiți pentru obiecții și, cu răbdare, judecată și blândețe, să le acordăm atenția cuvenită, nu să le aruncăm deoparte sau să scăpăm de ele prin afirmații categorice, pentru ca apoi să-l punem la punct pe împotrivitor și să manifestăm un spirit dur față de el, ci să acordăm atenție fiecărei obiecții și apoi să aducem lumina și puterea adevărului și să le lăsăm pe acestea să atârne mai greu în balanță și să elimine rătăcirile. Astfel, se va face o impresie bună, iar adversarii cinstiți vor recunoaște că au fost amăgiți și că păzitorii Poruncilor nu sunt ceea ce s-a spus că ar fi. {ST 102.1}

Cei care mărturisesc că sunt slujitori ai viului Dumnezeu trebuie să fie dispuși să fie slujitorii tuturor, în loc să fie înălțați deasupra fraților, și trebuie să aibă un spirit politicos, plin de bunătate. Dacă greșesc, ei trebuie să fie gata să mărturisească pe deplin. Onestitatea intenției nu poate sta drept scuză pentru nemărturisirea greșelilor. Mărturisirea nu va micșora încrederea bisericii în sol și acesta va da un exemplu bun; va fi încurajat un spirit de mărturisire în biserică și rezultatul va fi o unitate agreabilă. Cei care mărturisesc că sunt învățători ar trebui să fie modele de evlavie, blândețe și umilință, având un spirit de bunătate, pentru a câștiga suflete la Isus și la adevărul Bibliei.

Un slujbaș al lui Hristos ar trebui să fie curat în conversație și în fapte. El ar trebui să-și aducă mereu aminte că mânuiește cuvintele inspirației, cuvintele unui Dumnezeu sfânt. Și ar trebui, de asemenea, să nu uite niciodată că turma este lăsată în grija sa și că el trebuie să ducă înaintea lui Isus cazurile fiecăruia și să mijlocească pentru ei așa cum mijlocește Isus pentru noi înaintea Tatălui. Atenția mi-a fost îndreptată înapoi către Israelul din vechime și am văzut cât de puri și sfinți trebuia să fie slujitorii sanctuarului, pentru că, prin lucrarea pe care o înfăptuiau, erau aduși într-o strânsă legătură cu Dumnezeu. Cei care slujesc trebuie să

fie sfinți, curați și fără pată, căci altfel Dumnezeu îi va nimici. Dumnezeu nu S-a schimbat. Este la fel de curat și de sfânt, de deosebit cum a fost întotdeauna. Cei care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Isus ar trebui să fie oameni cu experiență și adâncă evlavie și atunci vor putea să răspândească o influență sfântă în orice vreme și în orice loc. {ST 102.2}

Am văzut că acum este timpul ca solii să iasă oriunde se ivește o deschidere și că Dumnezeu va merge înaintea lor și va desfereca inimile unora, ca să asculte. Trebuie să intrăm în locuri noi și, oriunde se realizează acest lucru, ar fi bine, dacă acest lucru este posibil, să meargă doi câte doi pentru a-și susține unul altuia brațele ridicate. A fost prezentat un plan ca acesta: Ar fi bine ca doi frați să pornească împreună, să călătorească astfel către cele mai întunecate locuri, unde există multă împotrivire și unde este nevoie de multă muncă și, cu eforturi unite

și credință puternică, să prezinte adevărul înaintea celor care se află în întuneric. Și atunci, dacă ei ar putea realiza mai mult vizitând mai multe locuri, să meargă separat, dar să se întâlnească adesea în turul misionar pe care-l fac, pentru a se încuraja reciproc prin credința lor și, prin aceasta, să se întărească și să-și sprijine mâinile unul altuia. De asemenea, să se consulte în privința locurilor deschise pentru ei și să decidă de care dintre darurile lor va fi mai multă nevoie și în ce mod pot avea cel mai mare succes în atingerea inimii. Apoi, când se despart din nou, curajul și energia li se vor fi reînnoit pentru a înfrunta împotrivirea și întunericul și a lucra cu inimi simțitoare pentru salvarea sufletelor care pier. {ST 104.1}

Am văzut că slujitorii lui Dumnezeu nu ar trebui să treacă iarăși și iarăși peste același câmp de lucru, ci să caute suflete în locuri noi. Cei care sunt deja întăriți în adevăr nu ar trebui să pretindă atât de multă lucrare din partea lor; căci ar trebui să fie capabili să reziste singuri și să-i întărească și pe alții în jurul lor, în timp ce solii lui Dumnezeu vizitează locurile întunecate și singuratice, punând adevărul înaintea celor care nu sunt luminați acum în ce privește adevărul prezent. {ST 104.1}

Dificultățile în biserică

[Din The Review and Herald, August 11, 1853.]

Capitolul 24 - Dragi fraţi şi surori,

Întrucât rătăcirea înaintează cu rapiditate, ar trebui să căutăm să fim treji în cauza lui Dumnezeu şi să ne dăm seama de timpul în care trăim. Întunericul va acoperi pământul şi un întuneric încă şi mai adânc va veni peste oameni. Şi, cum aproape totul în jurul nostru este învăluit în negura groasă a rătăcirii şi amăgirii, se cuvine ca noi să ne scuturăm din adormire şi să trăim aproape de Dumnezeu, unde putem să luăm raze de lumină şi slavă de la faţa lui Isus. Pe măsură ce întunericul creşte şi rătăcirea se răspândeşte mai mult, ar trebui să dobândim o mai bună cunoaştere a adevărului şi să fim pregătiţi să ne sprijinim poziţia din Scripturi. {ST 104.2}

Trebuie să fim sfinţiţi prin adevăr, să fim cu totul consacraţi lui Dumnezeu şi să trăim în felul acesta la înălţimea mărturisirii noastre, pentru ca Domnul să poată revărsa o lumină tot mai mare peste noi şi să putem vedea lumină în lumina Sa şi să fim întăriţi cu tăria Sa. În fiecare clipă în care nu suntem prevăzători este posibil să fim doborâţi de vrăjmaş şi ne aflăm în marea primejdie de a fi biruiţi de puterile întunericului. Satana le ordonă îngerilor lui să fie vigilenţi şi să distrugă tot ce pot; să afle în ce punct sunt neascultători şi care sunt păcatele neînvinse ale celor care mărturisesc adevărul şi să arunce întuneric în jurul lor, pentru ca aceştia să înceteze de a mai veghea, să apuce pe un drum care va dezonora cauza pe care mărturisesc că o iubesc şi să aducă durere asupra bisericii. Sufletele acestor persoane rătăcite, care nu veghează, se întunecă şi lumina cerului se îndepărtează de la ei. Ei nu-şi pot descoperi păcatele care-i caracterizează, Satana îşi ţese pânza în jurul lor şi ei sunt prinşi în capcana lui. {ST 105.1}

Dumnezeu este tăria noastră. La El trebuie să privim după înţelepciune şi călăuzire şi, având în vedere slava Sa, binele bisericii şi mântuirea sufletelor noastre, trebuie să biruim păcatele specifice. Ar trebui să căutăm în mod individual să obţinem o victorie nouă în fiecare zi. Trebuie să învăţăm să rezistăm singuri şi să depindem cu totul de Dumnezeu. Cu cât învăţăm acest lucru mai repede, cu atât mai bine. Să afle fiecare punctul în care cade şi apoi să vegheze cu credincioşie ca păcatele sale să nu-l biruie, ci el să obţină victoria asupra lor. Atunci putem avea încredere să mergem la Dumnezeu şi biserica va fi scutită de mari necazuri. {ST 105.2}

Când îşi părăsesc căminul pentru a lucra pentru salvarea sufletelor, solii lui Dumnezeu petrec mult timp lucrând pentru cei care au cunoscut adevărul de ani de zile, dar care sunt încă slabi, pentru că lasă în mod inutil frâiele din mână, încetează să mai vegheze asupra propriei persoane şi, mă gândesc adesea, îl ispitesc pe vrăjmaş să-i ispitească. Intră în vreo încurcătură neînsemnată, şi timpul slujitorilor Domnului este petrecut vizitându-i pe ei. Ei sunt reţinuţi ore şi chiar zile, iar sufletele lor sunt lovite şi rănite prin auzirea micilor dificultăţi şi încercări, fiecare mărindu-şi propria nemulţumire pentru a o face să arate cât mai serioasă cu putinţă, de teamă că slujitorii lui Dumnezeu o vor considera prea măruntă

pentru a fi luată în seamă. În loc să depindă de slujitorii lui Dumnezeu ca să-i ajute să iasă din aceste încercări, ei ar trebui să cadă înaintea lui Dumnezeu, să se roage și să postească până când încercările sunt îndepărtate. {ST 105.3}

Unii par să creadă că singurul motiv pentru care Dumnezeu și-a chemat slujitori în câmp este ca aceștia să vină la chemarea lor și să-i ducă pe brațe; și că partea cea mai importantă a lucrării lor este de a rezolva măruntele încercări și necazuri pe care tot ei și le-au adus asupra lor prin acțiuni necugetate, cedând în fața vrăjmașului și îngăduindu-și un spirit neînduplecat, cârtitor față de cei din jurul lor. Dar unde sunt oile flămânde în acest timp? Mor din pricina lipsei de pâine a vieții. Cei care cunosc adevărul și au fost zidiți în el, dar nu-l respectă — căci, dacă l-ar fi respectat, ar fi fost scutiți de multe din aceste încercări — îi reține pe soli, și tocmai obiectivul pentru care i-a chemat Dumnezeu în câmp nu este atins. Slujitorii lui Dumnezeu sunt îndurerați, iar curajul lor scurs prin asemenea lucruri din biserică, când toți ar trebui să se străduiască să nu adauge nici cea mai mică greutate la povara pe care o duc deja aceștia, ci, prin cuvinte voioase și rugăciunea credinței, să-i ajute. Cu cât ar fi aceștia mai liberi, dacă toți cei care mărturisesc adevărul s-ar uita în jurul lor și ar încerca să-i ajute pe alții, în loc să pretindă atât de mult ajutor pentru ei înșiși. Și, în felul acesta, când slujitorii lui Dumnezeu intră în locuri întunecate, în care adevărul nu a fost încă vestit, ei duc un spirit rănit din pricina încercărilor inutile, la care i-au supus frații lor. {ST 106.1}

În plus la toate acestea, mai au de înfruntat necredința și prejudecățile împotrivitorilor și chiar faptul de a fi desconsiderați de către unii. {ST 107.1}

Cu cât ar fi mai ușor, dacă ne-am schimba inima, și cu cât mai mult ar fi slăvit Dumnezeu, dacă slujitorii Lui ar fi eliberați de descurajare și încercări, pentru a putea, cu sufletul ușor, să prezinte adevărul în frumusețea lui! Cei care s-au făcut vinovați de a pretinde atât de multă muncă din partea slujitorilor lui Dumnezeu și de a-i împovăra cu încercări a căror rezolvare ține numai de ei, vor trebui să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru tot timpul și mijloacele care au fost cheltuite pentru propria lor mulțumire, satisfăcându-l astfel pe vrăjmaș. Ei ar trebui să se plaseze în poziția de a-i ajuta pe frații lor. Nu ar trebui să amâne niciodată rezolvarea încercărilor și dificultăților lor, împovărând astfel o întreagă adunare, sau să aștepte până când unii din soli vin să li le rezolve; ci ar trebui să-și pună singuri viețile în rânduială cu Dumnezeu, să-și dea la o parte din cale încercările și să fie pregătiți pentru ca, în momentul venirii lucrătorilor, să le sprijine mâinile în loc să li le slăbească. {ST 107.2}

Capitolul 25 - Nădejdea bisericii

[Din The Review and Herald, 10 iunie 1852.]

Când, în ultima vreme, m-am uitat în jur să-i găsesc pe urmașii umili ai blândului și smeritului Isus, mintea mea a fost mult încercată. Mulți care mărturisesc că așteaptă rapida venire a lui Hristos se conformează acestei lumi și caută cu mai multă pasiune aplauzele celor din jurul lor decât aprobarea lui Dumnezeu. Sunt reci și formali, ca și bisericile cu numele de care s-au despărțit nu cu mult timp în urmă. Cuvintele adresate bisericii din Laodicea descriu perfect starea în care se află. (Vezi Apocalipsa 3, 14-20.) Ei nu sunt „nici reci, nici în clocot", ci „călduicei". Iar dacă nu dau ascultare sfatului „Martorului credincios și adevărat", nu se pocăiesc din toată inima și nu obțin „aurul curățit prin foc", „hainele albe" și „alifia pentru ochi", El îi va vărsa din gura Sa. {ST 107.3}

A venit timpul în care o mare parte din cei care s-au bucurat cândva și au strigat de bucurie, gândindu-se la venirea imediată a Domnului, să ocupe poziția bisericilor și a lumii care îi luau odată în râs, pentru că credeau în venirea lui Isus, și răspândeau tot felul de neadevăruri pentru a stârni prejudecățile împotriva lor și a le distruge influența. Acum, dacă există cineva care tânjește după Dumnezeul cel viu, flămânzind și însetând după neprihănire și Dumnezeu îi oferă ocazia să simtă puterea Lui și îi satisface sufletul plin de dorință, turnându-i din belșug în inimă iubirea Sa, și dacă acesta Îl slăvește pe Dumnezeu dându-I laudă, așa-zișii credincioși în apropiata venire a Domnului îl vor considera adesea pe acesta ca fiind amăgit și îl vor acuza că este hipnotizat sau că are vreun duh rău. {ST 108.1}

Mulți dintre acești creștini cu numele se îmbracă, discută și se poartă ca oamenii din lume, singurul lucru prin care pot fi cunoscuți fiind mărturisirea lor. Deși mărturisesc că Îl caută pe Hristos, conversația lor nu este despre cer, ci despre lucrurile lumești. „Ce fel de oameni" ar trebui să fie aceia „printr-o purtare sfântă și evlavioasă" care mărturisesc că așteaptă și grăbesc „venirea zilei lui Dumnezeu". 2 Petru 3, 11.12. „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat." 1 Ioan 3, 3. Dar este evident că mulți care poartă numele de adventist caută mai mult să-și împodobească trupurile și să apară bine în ochii lumii, decât învață din Cuvântul lui Dumnezeu cum să fie acceptați de El. {ST 108.2}

Ce-ar fi dacă minunatul Isus, Modelul nostru, și-ar face apariția în mijlocul lor și în general în mijlocul celor care mărturisesc că sunt religioși, așa cum a făcut-o la prima Sa venire? El s-a născut într-o iesle. Urmăriți-L în toată viața și slujirea Sa. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Acești creștini cu numele s-ar rușina de blândul și smeritul Mântuitor, care purta o haină simplă, fără nici o tivitură, și nu avea unde să-și așeze capul. Viața Lui nepătată, plină de tăgăduire de sine, i-ar condamna; solemnitatea Lui sfântă ar fi o piedică dureroasă în calea ușurătății și râsului lor frivol; conversația Sa nevinovată ar fi un

obstacol pentru discuția lor lumească și lacomă; modul Său direct, neocolit, în care ar declara adevărul ar scoate la iveală adevăratul lor caracter și aceștia și-ar dori să dea la o parte cât mai repede cu putință modelul plin de blândețe, pe minunatul Isus. S-ar afla printre primii care ar încerca să-L prindă prin propriile Sale cuvinte și ar înălța strigătul: „Răstignește-L, răstignește-L!” {ST 108.3}

Să-L urmărim pe Isus, mergând călare pe măgăruș, cu blândețe, în timp ce „toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să-L laude pe Dumnezeu cu glas tare. Ei ziceau: «Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile prea înalte!» Unii farisei, din norod, au zis lui Isus: «Învățătorule, ceartă-ți ucenicii!» și El a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga».” O mare parte din cei ce mărturisesc că Îl caută pe Hristos se vor încumeta ca și fariseii, să-i facă pe ucenici să tacă și vor înălța fără doar și poate strigătele de: „Fanatism! Mesmerism! Mesmerism!” Iar ucenicii, care își vor întinde pe jos hainele și ramuri de palmier, vor fi considerați extravaganți și fără judecată. Dar Dumnezeu Își dorește un popor pe pământ care să nu fie atât de rece și mort, încât să nu-L poată lăuda și slăvi. El va primi slavă de la unii oameni, iar dacă cei pe care i-a ales El, cei care păzesc poruncile Lui vor tăcea, pietrele vor striga. {ST 109.1}

Isus vine, dar nu cum a făcut-o prima dată, ca un prunc în Betleem. Nu cum a intrat călare pe măgăruș în Ierusalim, când ucenicii L-au lăudat pe Dumnezeu cu glas tare și au strigat „Osana”; ci în slava Tatălui și având ca suită toți îngerii sfinți, care Îl însoțesc în drumul Său spre pământ. Tot cerul va fi golit de îngeri, în timp ce sfinții care așteaptă Îl vor căuta și se vor uita spre cer, așa cum se uitau bărbații galileeni când El s-a înălțat de pe Muntele Măslinilor. Atunci, numai cei care sunt sfinți, cei care au urmat în toate Modelul blând vor exclama cu o bucurie neasemuită în timp ce-L privesc: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui”. și ei vor fi preschimbați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” — acea trâmbiță care îi trezește pe sfinții care dorm și îi cheamă din paturile lor de țărână, îmbrăcați în nemurire slăvită și strigând: „Biruință! Biruință asupra morții și mormântului!” Sfinții schimbați sunt apoi luați împreună cu îngerii pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh, pentru a nu mai fi niciodată despărțiți de obiectul iubirii lor. {ST 110.1}

Să tăcem noi având înaintea noastră o perspectivă ca aceasta, o nădejde atât de glorioasă, o asemenea răscumpărare, câștigată de Hristos pentru noi cu prețul propriului Său sânge? Nu-L vom lăuda noi pe Dumnezeu cu glas tare, așa cum au făcut-o ucenicii când Isus intra călare în Ierusalim? Nu este perspectiva noastră cu mult mai glorioasă decât a fost a lor? Atunci cine să îndrăznească să ne oprească să-I dăm slavă lui Dumnezeu, fie și cu glas tare, când avem o astfel de nădejde, încărcată de nemurire și plină de slavă? Noi am pregustat puterile lumii care va veni și dorim mai mult. Întreaga mea făptură strigă după viul Dumnezeu și nu voi fi mulțumită până nu voi avea toată plinătatea Sa. {ST 110.2}

Pregătirea pentru venirea lui Hristos

[Din The Review and Herald, June 10, 1852.]

Capitolul 26 - Dragi fraţi şi surori,

Credem noi din toată inima că Hristos vine curând și că noi suntem în posesia ultimei solii de har care mai trebuie dată unei lumi vinovate? Este exemplul pe care-l dăm ceea ce ar trebui să fie? Arătăm noi celor din jurul nostru, prin viețile noastre și conversație sfântă, că așteptăm apariția glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, care va preschimba aceste trupuri stricate și le va face după trupul Său slăvit? Mă tem că noi nu credem și nu ne dăm seama de aceste lucruri așa cum ar trebui s-o facem. Cei care cred în adevărurile importante, pe care le mărturisim ar trebui să facă dovada faptică a credinței lor. Se caută prea mult distracțiile și lucrurile care să ne atragă atenția în această lume; mintea este lăsată să se ocupe prea mult cu îmbrăcămintea, iar limba este angajată adesea în discuții frivole, lucru care dovedește mărturisirea noastră ca fiind mincinoasă, căci conversația noastră nu este în cer, unde Îl căutăm pe Mântuitorul. {ST 111.1}

Îngeri ne veghează și ne păzesc; noi le provocăm adesea suferință acestor îngeri, îngăduindu-ne o conversație frivolă, spunând glume și, de asemenea, afundându-ne într-o stare de nepăsare și toropeală. Deși s-ar putea ca acum să depunem când și când câte un efort și chiar să obținem biruința, dacă nu o păstrăm, ci ne afundăm în aceeași stare de nepăsare și indiferență, incapabili de a suporta ispitele și de a ne împotrivi vrăjmașului, noi nu trecem testul încercării credinței noastre, care este mai prețioasă decât aurul. Nu suferim pentru Hristos și nu ne bucurăm în necazurile noastre. {ST 111.2}

Există o mare lipsă de rezistență creștină și slujire oferită lui Dumnezeu din principiu. Nu ar trebui să căutăm să-i facem pe plac eului și să-l mulțumim, ci să-L onorăm și să-I dăm slavă lui Dumnezeu, și în tot ce facem și spunem să avem un ochi ațintit numai la slava Sa. Dacă ne lăsăm inimile impresionate de următoarele cuvinte importante și dacă le purtăm mereu în minte, nu vom cădea atât de ușor în ispită, iar cuvintele noastre vor fi puține și bine alese: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” „În ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit.” „Tu ești Dumnezeu care mă vede.” {ST 111.3}

Nu am putea să ne gândim la aceste cuvinte importante și să ne aducem aminte de suferințele lui Isus, pentru ca noi, bieți păcătoși, să putem primi iertarea și să fim răscumpărați pentru Dumnezeu prin sângele Său, nespus de scump, fără a simți o temere sfântă și o dorință sinceră de a suferi pentru Cel care a suferit și a îndurat atâtea pentru noi. Dacă ne ocupăm de aceste lucruri, eul nostru îndrăgit, cu toată mândria lui, va fi smerit și locul său va fi ocupat de o simplitate asemănătoare cu aceea a unui copil, care va suporta acuzațiile din partea altora și nu se va lăsa provocat cu ușurință. Atunci, un duh încăpățânat nu va veni pentru a conduce sufletul. {ST 112.1}

Adevăratele bucurii și mângâieri ale creștinului trebuie să fie și chiar sunt în cer. Sufletele pline de dor ale acelora care au gustat din puterile lumii ce va veni și s-au desfătat cu bucurii cerești nu vor fi satisfăcute de lucruri care aparțin acestui pământ. Asemenea oameni vor găsi destule de făcut în momentele lor de răgaz. Sufletele lor vor fi atrase de Dumnezeu. Unde este comoara, acolo va fi și inima, într-o dulce comuniune cu Dumnezeul pe care-L iubesc și căruia I se închină. Desfătarea lor va fi acea de a-și contempla comoara — Cetatea cea Sfântă, pământul cel nou, căminul lor veșnic. Și, în timp ce meditează asupra acestor lucruri care sunt pline de măreție, curate și sfinte, cerul va fi adus mai aproape și ei vor simți puterea Duhului Sfânt, iar aceasta va avea tendința de a-i dezobișnui tot mai mult de lume și de a face ca mângâierea și cea mai mare bucurie să fie în lucrurile cerului, căminul lor scump. Puterea de atracție către Dumnezeu și cer va fi atunci atât de mare, încât nimic să nu le poată distrage atenția de la marele obiectiv de a asigura mântuirea sufletului, de a-L onora pe Dumnezeu și de a-I da slavă. {ST 112.2}

Când îmi dau seama cât de mult s-a făcut pentru noi pentru a ne păstra drepți, simt nevoia să exclam: O, ce iubire, ce iubire neasemuită are Fiul lui Dumnezeu pentru noi, bieții păcătoși! Să fim adormiți și nepăsători în timp ce se face tot ce este cu putință pentru salvarea noastră? Tot cerul este interesat de noi. Ar trebui să fim vii și treji pentru a-L onora, slăvi și adora pe Cel peste măsură de înălțat. Inimile noastre ar trebui să dea pe dinafară de atâta iubire și recunoștință pentru Cel care a fost atât de plin de iubire și compasiune pentru noi. Ar trebui să-L onorăm cu viața noastră și să arătăm printr-o vorbire curată și sfântă că suntem născuți de sus, că această lume nu este căminul nostru, ci că suntem străini și peregrini aici, călătorind către o țară mai bună. {ST 113.1}

Mulți care mărturisesc Numele lui Hristos și pretind că așteaptă apropiata Sa întoarcere nu știu ce înseamnă să suferi pentru Hristos. Inimile lor nu sunt înmuiate prin har și ei nu sunt morți față de eu, după cum se face dovada în diferite moduri. În același timp, ei vorbesc despre faptul că trec prin încercări. Dar motivul principal al încercărilor lor este o inimă nesupusă, care face eul atât de sensibil, încât se irită deseori. Dacă asemenea persoane ar putea să-și dea seama ce înseamnă să fii un umil urmaș al lui Hristos, un creștin adevărat, ar începe să lucreze cu multă hotărâre — și ar începe așa cum se cuvine. Mai întâi, ei ar muri față de eu, apoi ar fi gata oricând pentru rugăciune și ar controla fiecare pasiune a inimii. Fraților, renunțați la independența voastră, la încrederea pe care o aveți în voi înșivă și urmați Modelul cel blând. Țineți-L pe Isus în gândurile voastre — El este exemplul vostru și voi trebuie să călcați pe urma pașilor Lui. Priviți către Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria ce I-a fost pusă înainte, a îndurat crucea și a disprețuit rușinea. El a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire atât de mare față de Sine. Pentru păcatele noastre a fost El odinioară Mielul cel blând, lovit, rănit, năpăstuit și înjunghiat. {ST 113.2}

Atunci haideți să suferim și noi pentru Isus, să răstignim eul zilnic și să fim părtași la suferințele lui Hristos aici, pentru a putea fi făcuți părtași cu El la slava Sa și să fim încununați cu glorie, cinste și viață veșnică. {ST 114.1}

Capitolul 27 - Credincioșia în întâlnirile de părtășie

Domnul mi-a arătat că păzitorii Sabatului ar trebui să manifeste un mare interes pentru a-și continua întâlnirile și a le face interesante. Este mare nevoie să se arate mai mult interes și energie în direcția aceasta. Toți ar trebui să aibă ceva de spus pentru Domnul, căci vor fi binecuvântați, dacă fac acest lucru. Se scrie o carte de aducere-aminte despre cei care nu întorc spatele întâlnirilor cu ceilalți, ci vorbesc deseori unii cu alții. Cei ce fac parte din rămășiță urmează să biruie prin sângele Mielului și cuvântul mărturisirii lor. Unii se așteaptă să fie biruitori numai prin sângele Mielului, fără a face ei înșiși vreun efort deosebit. Am văzut că Dumnezeu a fost milostiv pentru faptul că ne-a oferit puterea de a vorbi. Ne-a dat o limbă și suntem răspunzători înaintea Sa pentru modul în care o folosim. Ar trebui să-I dăm slavă lui Dumnezeu cu gura noastră, vorbind cu cinste despre adevăr și despre îndurarea Sa fără margini și să biruim prin cuvântul mărturiei noastre în virtutea sângelui Mielului. {ST 114.2}

Nu ar trebui să ne adunăm laolaltă pentru a rămâne în tăcere; Domnul nu-și va aduce aminte decât de cei care se strâng pentru a vorbi despre cinstea și slava Sa și a spune despre puterea Lui; binecuvântarea lui Dumnezeu se va lăsa peste aceștia și vor fi înviorați. Dacă toți ar acționa așa cum s-ar cuveni, nu s-ar irosi timp prețios și nu ar fi nevoie de mustrări pentru rugăciuni lungi și vorbiri prelungite; tot timpul ar fi ocupat de mărturii scurte, la obiect, și rugăciuni. Cereți, credeți și primiți. Există prea multă lipsă de respect la adresa Domnului, prea multă rugăciune care nu este deloc rugăciune, și care îi obosește pe îngeri și Îl nemulțumește pe Dumnezeu, prea multe cereri deșarte, lipsite de sens. Mai întâi, ar trebui să simțim nevoia și apoi să-I cerem lui Dumnezeu chiar lucrurile de care avem nevoie, crezând că ni le dă chiar în timp ce cerem; și atunci credința noastră va crește, toți vor fi zidiți, cei slabi vor fi întăriți, iar cei descurajați și cei deznădăjduiți făcuți să privească în sus și să creadă că Dumnezeu este un răsplătitor al tuturor celor care Îl caută cu stăruință. {ST 115.1}

Unii stau deoparte în adunare pentru că nu au nimic nou de spus și ar fi nevoiți să repete aceeași povestire, dacă ar lua cuvântul. Am văzut că la baza acestui lucru stătea mândria, căci Dumnezeu și îngerii erau martorii mărturiilor sfinților și erau foarte mulțumiți și onorați prin repetarea lor săptămânal. Domnului Îi place simplitatea și umilința, dar este nemulțumit și îngerii sunt îndurerați când cei ce se consideră moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus îngăduie ca timpul prețios să se scurgă degeaba la întâlnirile lor. {ST 115.2}

Dacă frații și surorile s-ar afla în locul în care ar trebui să fie, ei nu s-ar trezi în încurcătura de a nu găsi ceva de spus în cinstea lui Isus, care a atârnat pe crucea Calvarului pentru păcatele lor. Dacă și-ar hrăni mai mult simțământul și înțelegerea marii bunăvoințe manifestate de Dumnezeu prin faptul că și-a dat pe singurul Său Fiu pentru a muri ca jertfă

pentru păcatele și nelegiuirile noastre, și a suferințelor și chinului lui Isus pentru a deschide o cale de scăpare pentru omul vinovat, ei ar primi iertarea și ar trăi și ar fi astfel mult mai dispuși să-L elogieze și să-L preamărească pe Isus. Nu ar putea tăcea, ci ar vorbi cu fericire și recunoștință despre gloria Sa și ar spune despre puterea Lui. Făcând aceasta, binecuvântări de la Dumnezeu i-ar acoperi. Dumnezeu ar fi slăvit chiar dacă ar fi repetată aceeași povestire. Îngerul mi i-a arătat pe cei care nu încetau să strige nici ziua, nici noaptea: „Sfânt, sfânt, Doamne, Dumnezeule Atotputernice!" „Ei repetă neîncetat", a zis îngerul, „și cu toate acestea Dumnezeu este slăvit prin aceasta". Deși s-ar putea să spunem aceeași povestire din nou și din nou, aceasta Îl onorează pe Dumnezeu și demonstrează că nu suntem nepăsători față de bunătatea și îndurările Sale față de noi. {ST 115.3}

Am văzut că bisericile cu numele au căzut; că răceala și moartea domnesc în mijlocul lor. Dacă ei ar urma Cuvântul lui Dumnezeu, acesta i-ar smeri. Dar aceștia se ridică deasupra lucrării Domnului. Este prea umilitor pentru ei să repete aceeași povestire simplă a bunătății lui Dumnezeu când se adună laolaltă și atunci caută să găsească ceva nou, ceva măreț și să aibă cuvintele perfecte pentru ureche și plăcute pentru om, dar Duhul lui Dumnezeu îi părăsește. Când urmăm calea umilă a Bibliei, vom avea înrâurirea Duhului lui Dumnezeu. Totul va fi într-o dulce armonie, dacă urmăm canalul umil al adevărului, depinzând cu totul de Dumnezeu, și nu va exista nici o primejdie de a fi afectați de îngerii răi. Când sufletele se înalță deasupra Duhului lui Dumnezeu, acționând în puterea lor — atunci îngerii încetează să mai vegheze asupra lor și sunt lăsați pradă loviturilor lui Satana. {ST 116.1}

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt expuse îndatoririle a căror împlinire îi va păstra pe cei din poporul lui Dumnezeu într-o stare de umilință și separați de lume și de apostazia în care au căzut bisericile cu numele. Spălarea picioarelor și participarea la Cina Domnului ar trebui să fie practicate mai des. Isus ne-a dat exemplul Său și ne-a spus să facem așa cum a făcut El. Am văzut că exemplul Său ar trebui urmat cât mai îndeaproape cu putință; cu toate acestea, frații și surorile nu au acționat cu înțelepciunea de care era nevoie în actul spălării picioarelor și rezultatul a fost confuzia. El ar trebui introdus cu grijă și înțelepciune în locuri noi, mai cu seamă unde oamenii nu sunt informați cu privire la exemplul și învățăturile Domnului nostru în acest punct și unde au prejudecăți legate de actul respectiv. Multe suflete sincere, prin influența învățătorilor de dinainte, în care aveau încredere, au prejudecăți adânci legate de această datorie simplă și subiectul ar trebui să le fie prezentat la timpul și în modul potrivit. {ST 116.2}

În Cuvânt nu există nici un exemplu ca frații să spele picioarele surorilor; [Vezi Apendice (n. ed.)] dar există un exemplu ca surorile să spele picioarele fraților. Maria I-a spălat picioarele lui Isus cu lacrimile ei și I le-a șters cu părul său. (Vezi și 1 Timotei 5, 10.) Am văzut că Domnul le-a îndemnat pe surori să spele picioarele fraților, și că acest lucru

este conform ordinii lucrării evanghelice. Toți ar trebui să acționeze în cunoștință de cauză și să nu facă din spălatul picioarelor o ceremonie plictisitoare. {ST 117.1}

Salutul sfânt, menționat în Evanghelia lui Isus Hristos de către apostolul Pavel, ar trebui să fie mereu luat în considerație în adevăratul lui caracter. Este o sărutare sfântă. [Idem] Ar trebui să fie privit ca un semn de tovărășie cu prietenii creștini atunci când se despart de ei și când se reîntâlnesc după ce au fost departe unii de alții timp de mai multe săptămâni sau luni. În 1 Tesaloniceni 5, 26 Pavel zice: „Spuneți sănătate tuturor fraților cu o sărutare sfântă". În același capitol mai spune: „Feriți-vă de orice se pare rău". Nimic nu poate părea rău când sărutarea sfântă este dată la vremea și la locul cuvenit. {ST 117.2}

Am văzut că mâna puternică a vrăjmașului este ridicată împotriva lucrării lui Dumnezeu și că este nevoie de ajutorul și puterea tuturor celor care iubesc cauza adevărului; ei ar trebuie să arate un interes mare pentru sprijinirea mâinilor celor care susțin adevărul, pentru ca, printr-o veghere susținută, să poată stăvili vrăjmașul. Toți ar trebui să stea ca unul, uniți în lucrare. Toate puterile sufletului ar trebui trezite, căci ceea ce trebuie făcut trebuie făcut repede. {ST 117.3}

Apoi am văzut cel de-al treilea înger. Îngerul meu însoțitor a spus: „Înfricoșătoare este lucrarea lui. Teribilă îi este misiunea. El este îngerul care urmează să despartă grâul de neghină și să sigileze — sau să lege — snopii de grâu pentru hambarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să ocupe cu totul mintea și să angajeze întreaga atenție." {ST 118.1}

Capitolul 28 - Pentru cei lipsiți de experiență

Am văzut că unii nu-și dau seama de importanța adevărului sau de efectul lui și, acționând sub presiunea momentului sau din entuziasm necontrolat, își urmează adesea propriile sentimente și nesocotesc ordinea bisericii. Asemenea persoane par să creadă că religia constă în principal din a face zgomot. [Vezi Apendice (n. ed.).] Unii care abia au primit adevărul soliei celui de-al treilea înger sunt gata să critice și să le dea învățătură celor care au fost zidiți în adevăr de ani de zile și care au suferit pentru el și i-au simțit puterea sfințitoare. Cei pe care vrăjmașul a reușit să-i facă să se umfle de mândrie într-o asemenea măsură va trebui să simtă influența sfințitoare a adevărului și să vadă cum i-a descoperit acesta — „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol". Când adevărul începe să-i curețe și să îndepărteze deșeurile și impuritățile de la ei, după cum sigur o va face când va fi primit cu dragoste, cel pentru care se înfăptuiește această lucrare nu va simți că este bogat, că s-a îmbogățit și nu duce lipsă de nimic. {ST 118.2}

Cei care mărturisesc adevărul și cred că știu totul înainte de a-i fi învățat primele principii și care sunt gata să ia locul învățătorilor și să-i critice pe cei care au stat ani de-a rândul neclintiți în favoarea adevărului arată, fără îndoială, că nu au o cunoaștere a adevărului și nu-i cunosc nici efectele; căci, dacă i-ar cunoaște, chiar și în cea mai mică măsură, puterea sfințitoare, ar aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii și ar fi smeriți sub influența ei dulce, puternică. Ei ar aduce roadă spre slava lui Dumnezeu, ar înțelege ce a făcut adevărul pentru ei și i-ar stima pe alții mai mult decât s-ar stima pe ei înșiși. {ST 118.3}

Am văzut că aceia care făceau parte din rămășiță nu erau pregătiți pentru ceea ce va veni peste pământ. Toropeala, ca o stare letargică părea să se țină lipită de mintea celor mai mulți dintre cei ce mărturisesc credința că noi avem ultima solie. Îngerul meu însoțitor a strigat cu o voce extrem de solemnă: „Pregătiți-vă! Pregătiți-vă! Pregătiți-vă! Pentru că mânia aprinsă a Domnului va veni curând. Mânia Sa va fi turnată neamestecată cu milă, iar voi nu sunteți gata. Sfâșiați-vă inimile, nu hainele. O mare lucrare trebuie înfăptuită pentru rămășiță. Mulți dintre ei își concentrează atenția asupra încercărilor mărunte." Apoi îngerul a mai spus: „În jurul vostru se află legiuni de îngeri răi care încearcă să împingă în mijlocul vostru întunericul lor înspăimântător, pentru ca voi să puteți fi prinși în capcană și luați în robie. Voi îngăduiți minților voastre să fie deturnate cu prea multă ușurință de la lucrarea de pregătire și de la adevărurile puternice ale acestor zile de pe urmă. Și vă ocupați de încercări neînsemnate și desfaceți firul în patru când examinați dificultăți mărunte pentru a le explica spre satisfacția unuia sau a altuia." Discuția a fost prelungită ore în șir între părțile implicate, și nu numai timpul lor a fost irosit, dar slujitorii lui Dumnezeu sunt reținuți să-i asculte în timp ce inimile ambelor părți sunt nesupuse prin har. Dacă mândria și egoismul ar fi lăsate deoparte, cinci minute ar fi suficiente pentru îndepărtarea celor mai multor dificultăți.

Îngerii au fost îndureraţi şi Dumnezeu nemulţumit din pricina orelor care au fost petrecute pentru îndreptăţirea eului. Am văzut că Dumnezeu nu Se va pleca să asculte justificări lungi şi nu doreşte nici ca slujitorii Săi să facă acest lucru, irosindu-se astfel timpul preţios care ar trebui să fie folosit arătându-le călcătorilor Legii că este greşită calea pe care au apucat şi scoţând suflete din foc. {ST 119.1}

Am văzut că poporul lui Dumnezeu se află pe un teren vrăjit şi că unii au pierdut aproape cu totul sentimentul scurtimii timpului şi valoarea sufletului. Mândria s-a strecurat printre păzitorii Sabatului — mândria îmbrăcămintei şi înfăţişării. Îngerul a spus: „Va trebui ca păzitorii Sabatului să moară faţă de eu, să moară faţă de trufie şi faţă de dragostea de a fi aprobaţi”. {ST 120.1}

Adevărul, adevărul mântuitor trebuie să fie dat oamenilor care flămânzesc în întuneric. Am văzut că mulţi S-au rugat lui Dumnezeu să-i smerească; dacă însă Dumnezeu ar răspunde rugăciunilor lor, aceasta s-ar face prin lucruri teribile în dreptate. Era datoria lor să se smerească singuri. Am văzut că, dacă se îngăduia înălţării de sine să fie prezentă, acest lucru ar duce cu siguranţă la rătăcirea sufletelor şi, dacă nu ar fi biruită, se va dovedi că este spre ruina lor. Când o persoană începe să se înalţe în propriii săi ochi şi crede că poate face ceva, Duhul lui Dumnezeu este retras şi aceasta continuă în puterea proprie până este biruită. Am văzut că un singur sfânt, dacă este drept, ar putea mişca braţul lui Dumnezeu; dar o mulţime de oameni, laolaltă, dacă nu sunt pe calea cea dreaptă, ar fi slabi şi nu ar putea înfăptui nimic. {ST 120.2}

Mulţi au inimi nesupuse, care nu ştiu ce este umilinţa şi se gândesc mai mult la măruntele lor nemulţumiri decât la sufletele păcătoşilor. Dacă ar avea în vedere slava lui Dumnezeu, ei ar avea compasiune pentru sufletele care pier în jurul lor; şi, după ce îşi vor fi dat seama de situaţia primejdioasă în care se află, vor prinde cu putere şi vor sprijini mâinile slujitorilor lui Dumnezeu, exercitându-şi credinţa în Dumnezeu, pentru a putea, cu îndrăzneală, dar în iubire, să declare adevărul şi să avertizeze sufletele să se prindă de el înainte ca vocea dulce a îndurării să se stingă. Îngerul a spus: „Cei care mărturisesc Numele Lui nu sunt gata”. Am văzut că ultimele şapte plăgi veneau asupra capetelor neacoperite ale celor răi; iar apoi cei care le-au stat în cale vor auzi acuzaţiile amarnice ale păcătoşilor şi inimile li se vor descuraja. {ST 120.3}

Îngerul a spus: „V-aţi ocupat de nimicuri — concentrându-vă asupra încercărilor mărunte — şi consecinţa va fi că unii păcătoşi trebuie să fie pierduţi”. Dumnezeu doreşte să lucreze pentru noi în adunările noastre, şi este plăcerea Sa să lucreze. Dar Satana spune: „Voi împiedica lucrarea”. Agenţii lui spun „Amin”. Cei ce mărturisesc credinţa în adevăr se ocupă cu încercările şi dificultăţile lor meschine, pe care Satana le-a făcut să pară enorme înaintea lor. Este irosit un timp care nu va mai putea fi niciodată refolosit. Vrăjmaşii adevărului au văzut slăbiciunea noastră, Dumnezeu a fost întristat, Hristos rănit. Scopul lui Satana este atins, planurile lui au reuşit şi el triumfă. {ST 121.1}

Capitolul 29 - Tăgăduirea de sine

Am văzut că există primejdia ca sfinții să facă pregătiri prea mari pentru conferințe; că unii aveau organismul împovărat de prea multă mâncare consumată; că apetitul trebuie tăgăduit. Există primejdia ca unii să vină la întâlniri pentru „pâine și pește”. Am văzut că toți aceia care își îngăduie eul, folosind dezgustătoarea buruiană a tutunului ar trebui s-o lase deoparte și să-și aloce banii pentru ceva mai folositor. Cei care încetează satisfacerea vreunei pofte și iau banii folosiți înainte pentru mulțumirea apetitului și îi pun în vistieria Domnului aduc astfel o jertfă. Asemenea celor doi bănuți ai văduvei, asemenea daruri vor fi observate de către Dumnezeu. Suma poate fi mică; dacă însă toți vor face aceasta, în vistierie se va vedea diferența. Dacă ar căuta toți să fie mai economi în articolele vestimentare pe care le aleg, lipsindu-se de unele lucruri care nu sunt în mod real de folos și ar vrea să lase deoparte astfel de lucruri inutile și vătămătoare cum ar fi ceaiul și cafeaua, oferind cauzei lui Dumnezeu contravaloarea acestora, ar primi mai multe binecuvântări aici și o răsplată în cer. Mulți cred că, întrucât Dumnezeu le-a încredințat mijloace materiale, pot trăi aproape fără griji, pot avea mâncăruri bogate și îmbrăca haine din abundență și că nu este nici o virtute să se tăgăduiască pe ei înșiși din moment ce au de-ajuns. Astfel de oameni nu jertfesc. Dacă ar trăi puțin mai simplu și ar dărui cauzei lui Dumnezeu pentru a ajuta la înaintarea adevărului, aceasta ar fi o jertfă din partea lor, iar când Dumnezeu va răsplăti pe fiecare om după faptele lui, El Își va aduce aminte de acest lucru. {ST 121.2}

Capitolul 30 - Lipsa de respect

Am văzut că Numele sfânt al lui Dumnezeu ar trebui folosit cu respect și teamă. Cuvintele „Dumnezeule Atotputernice” sunt folosite împreună de către unii în rugăciune, într-o manieră necugetată, nepăsătoare, care Îi este neplăcută. Asemenea persoane nu au o înțelegere clară a adevărului sau a lui Dumnezeu, căci altfel nu ar vorbi cu atâta lipsă de respect despre marele și înfricoșătorul Dumnezeu, care îi va judeca foarte curând, în ziua de pe urmă. Îngerul a spus: „Nu le folosiți împreună; căci Numele Său este înfricoșător”. Cei care își dau seama de măreția și splendoarea lui Dumnezeu vor pune Numele Său pe buzele lor cu o teamă plină de respect sfânt. El locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia; nici un om nu-L poate vedea și trăi după aceea. Am văzut că va trebui ca aceste lucruri să fie înțelese și corectate, căci altfel biserica nu va putea prospera. {ST 122.1}

Capitolul 31 - Păstori mincinoși

Mi-a fost arătat că păstorii mincinoși sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari. Adevărul lui Dumnezeu este pecetluit pentru ei; nu-l pot citi. Când sunt întrebați care este Sabatul zilei a șaptea și dacă este sau nu adevăratul Sabat al Bibliei, ei conduc mintea oamenilor către povești. Am văzut că acești profeți sunt ca vulpile deșertului. Ei nu s-au suit înaintea spărturilor, n-au înălțat un zid pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată rezista în bătălie în ziua Domnului. Când mintea unora devine agitată și încep să-i întrebe pe acești păstori mincinoși despre adevăr, ei abordează modul cel mai ușor și cel mai eficient pentru a-și atinge scopul și a liniști mintea celor ce-i întreabă, schimbându-și chiar și propria poziție pentru a reuși aceasta. Lumina a strălucit asupra multor păstori de felul acesta, dar ei nu au vrut să-l recunoască și și-au schimbat poziția de mai multe ori pentru a evita adevărul și a scăpa de concluziile la care trebuia să ajungă, dacă ar fi continuat de pe pozițiile de dinainte. Puterea adevărului le-a spulberat temelia, dar ei, în loc să cedeze în fața lui, au ridicat o altă platformă de care nu erau nici ei mulțumiți. {ST 123.1}

Am văzut că mulți dintre acești păstori tăgăduiseră învățăturile din trecut ale lui Dumnezeu. Ei negaseră și respinseseră adevărurile slăvite, pe care le susținuseră odată cu pasiune și s-au acoperit de mesmerism și de tot felul de amăgiri. Am văzut că ei erau beți de rătăcire și își conduceau turma către moarte. Mulți dintre împotrivitorii adevărului lui Dumnezeu își fac planuri nelegiuite în minte când sunt în patul lor, iar ziua își duc la împlinire planurile vinovate pentru a batjocori adevărul și a găsi ceva nou pentru a trezi interesul poporului și a le abate mintea de la adevărul prețios, vital. {ST 123.2}

Am văzut că preoții care își călăuzesc turma către moarte urmează să fie curând opriți din îngrozitoarea lor înaintare. Plăgile lui Dumnezeu vin, dar nu va fi suficient pentru păstorii mincinoși să fie torturați de una sau două din aceste plăgi. Mâna lui Dumnezeu va fi în acea vreme încă întinsă cu mânie și dreptate, și nu și-o va trage înapoi până nu vor fi împlinite pe deplin scopurile Sale și până când preoții năimiți nu sunt aduși să se închine la picioarele sfinților și să recunoască faptul că Dumnezeu i-a iubit, pentru că s-au ținut cu tărie de adevăr și au păzit poruncile lui Dumnezeu, și până când nu sunt nimiciți toți nelegiuiții de pe pământ. {ST 124.1}

Diferitele grupări ale așa-zișilor credincioși adventiști au, fiecare, câte puțin adevăr, dar Dumnezeu a dat toate aceste adevăruri copiilor Săi pe care-i pregătește pentru ziua lui Dumnezeu. El le-a dat, de asemenea, adevăruri despre care nu știu nici unii din aceste grupări și nici nu le vor pricepe. Lucrurile care sunt pecetluite pentru ei au fost deschise de Domnul pentru cei care vor să vadă și sunt gata să înțeleagă. Dacă Dumnezeu va avea de transmis vreo lumină nouă, îi va face pe cei aleși și iubiți ai Săi să o înțeleagă, fără ca

aceștia să meargă pentru a-și lumina mintea ascultându-i pe cei care sunt în întuneric și rătăcire. {ST 124.2}

Mi-a fost arătată necesitatea ca aceia care cred că avem ultima solie de har să se despartă de cei care sorb zilnic rătăciri noi. Am văzut că nici tinerii, nici cei în vârstă nu ar trebui să participe la adunările lor; căci este un lucru greșit să-i încurajăm în felul acesta, în timp ce ei propovăduiesc rătăcirea care este o otravă mortală pentru suflet și dau ca învățătură poruncile oamenilor. Influența unor astfel de adunări nu este bună. Dacă Dumnezeu ne-a izbăvit de un asemenea întuneric și o asemenea rătăcire, ar trebui să stăm neclintiți în libertatea pe care ne-a dat-o El și să ne bucurăm în adevăr. Dumnezeu este nemulțumit de noi când mergem să ascultăm rătăcirile fără a fi nevoiți s-o facem; căci dacă nu ne trimite El la acele întâlniri în care rătăcirea este introdusă forțat în mintea oamenilor prin puterea voinței, El nu ne va păzi. Îngerii își încetează vegherea asupra noastră, iar noi suntem lăsați la voia vrăjmașului, pentru a fi orbiți și slăbiți de el și de puterea îngerilor săi răi; iar lumina din jurul nostru devine contaminată de întuneric. {ST 124.3}

Am văzut că nu avem timp de pierdut cu ascultarea basmelor. Mintea noastră nu ar trebui deturnată în felul acesta, ci ocupată cu adevărul prezent și căutând înțelepciune, ca să putem dobândi o mai bună cunoaștere a poziției noastre pentru a putea explica, cu blândețe, nădejdea noastră din Scripturi. În timp ce minții îi sunt oferite învățături mincinoase și rătăciri periculoase, ea nu se poate ocupa de adevărul care trebuie să pregătească poporul lui Israel pentru a rămâne în picioare în ziua Domnului {ST 125.1}

Capitolul 32 - Darul lui Dumnezeu pentru om

Mi-a fost arătată marea iubire și bunăvoință din partea lui Dumnezeu prin aceea că și-a dat Fiul să moară, pentru ca omul să poată dobândi iertarea și să trăiască. Mi-au fost arătați Adam și Eva, care erau privilegiați să privească frumusețea Grădinii Edenului și li se îngăduise să mănânce din toți copacii din grădină cu excepția unuia. Însă șarpele a ispitit-o pe Eva, ea și-a ispitit soțul și astfel amândoi au mâncat din pomul oprit. Ei au călcat porunca lui Dumnezeu și au devenit păcătoși. Vestea s-a răspândit în tot cerul și toate harpele au tăcut. Îngerii s-au întristat și s-au temut ca nu cumva Adam și Eva să nu-și întindă din nou mâinile și să mănânce în continuare din pomul vieții și să fie păcătoși nemuritori. Dar Dumnezeu a spus că-i va izgoni

pe păcătoși din grădină și va păzi drumul către pomul vieții prin niște heruvimi cu o sabie învăpăiată, pentru ca omul să nu se poată apropia de el și mânca din rodul lui, care perpetuează viața. {ST 125.2}

Tristețea a umplut cerul când s-a realizat faptul că omul era pierdut și că lumea pe care o crease Dumnezeu avea să fie populată cu muritori condamnați la mizerie, boală și moarte și că nu exista nici o cale de scăpare pentru cel vinovat. Întreaga familie a lui Adam trebuie să moară. Apoi L-am văzut pe iubitul Isus și am zărit o expresie de compasiune și tristețe pe fața Sa. L-am văzut în scurt timp apropiindu-se de lumina strălucitoare care Îl învăluia pe Tatăl. Îngerul care mă însoțea a zis: „El discută în mod nemijlocit cu Tatăl Său”. Neliniștea îngerilor părea foarte intensă în timp ce Isus discuta cu Tatăl Lui. De trei ori a fost învăluit de lumina glorioasă din jurul Tatălui, iar a treia oară a ieșit de la Tatăl și I-am putut vedea persoana. Fața Îi era calmă, netulburată de vreo neliniște sau necaz și strălucea de o frumusețe pe care cuvintele nu o pot descrie. Apoi a făcut cunoscut corului de îngeri că fusese croită o cale de scăpare pentru omul pierdut; că intervenise la Tatăl Său și obținuse permisiunea de a-și da propria viață ca răscumpărare pentru neamul omenesc, de a purta păcatele lor și de a lua asupra Sa sentința de condamnare la moarte, deschizând în felul acesta o cale prin care ei, prin meritele sângelui Său, să poată găsi iertare pentru păcatele din trecut și, prin ascultare, să fie aduși înapoi în grădina din care au fost izgoniți. Atunci ar putea avea din nou acces la rodul glorios, nepieritor al pomului vieții la care au pierdut acum orice drept. {ST 126.1}

Atunci cerul a fost umplut de bucurie, de o bucurie inexprimabilă, iar corul îngeresc a intonat o cântare de laudă și adorare. Și-au atins harpele și au cântat într-un ton mai înalt decât înainte, din cauza marii îndurări și bunăvoințe din partea lui Dumnezeu, pentru că a dat pe preaiubitul Său Fiu să moară pentru un neam de răzvrătiți. Apoi lauda și adorația au fost revărsate pentru tăgăduirea de sine și jertfa lui Isus, pentru că a consimțit să părăsească sânul Tatălui Său și a ales o viață de suferință și chin și o moarte rușinoasă, ca să poată da viață altora. {ST 126.2}

Îngerul a spus: „Crezi că Tatăl L-a dat pe preaiubitul Său Fiu fără o luptă? Nu, nu.” Chiar și Dumnezeul cerurilor a avut o luptă, dacă să-l lase pe omul vinovat să piară sau să-L dea pe iubitul Său Fiu să moară pentru el. Îngerii erau atât de interesați de mântuirea omului, încât s-au putut găsi printre ei unii care au vrut să-și cedeze slava și să-și dea viața pentru omul care pierea. „Dar”, a spus îngerul care mă însoțea, „aceasta nu ar fi realizat nimic”. Nelegiuirea era atât de mare, încât viața unui înger nu putea plăti datoria. Nimic în afara morții și a mijlocirii Fiului lui Dumnezeu nu puteau plăti datoria și salva pe omul pierdut dintr-o durere și nenorocire fără speranță. {ST 127.1}

Dar lucrarea ce a fost dată îngerilor era ca ei să coboare și să urce cu balsam întăritor adus din slavă pentru a-L mângâia pe Fiul lui Dumnezeu în viața Sa de suferință. Ei I-au slujit lui Isus. Lucrarea lor era și de a-i păzi și feri pe supușii harului de îngerii răi și de întunericul care era aruncat în mod constant în jurul lor de către Satana. Am văzut că-I era cu neputință lui Dumnezeu să schimbe Legea pentru a-l salva pe omul pierdut, care pierea; de aceea a acceptat ca Fiul Său drag să moară pentru păcatele omului. {ST 127.2}

Daruri spirituale. Volumul 1

Capitolul 33 - Introducere

Darul profeției s-a manifestat în biserică în timpul dispensațiunii iudaice. Dacă el a dispărut timp de câteva secole, către încheierea acelei dispensațiuni, din pricina stării de stricăciune în care se afla biserica, el a apărut spre sfârșitul ei pentru a anunța venirea lui Mesia. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, care era „umplut de Duhul Sfânt, a prorocit". Simeon, un om drept și consacrat care „aștepta mângâierea lui Israel", a venit mânat de Duhul în templu și a prorocit despre Isus care era „Lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău, Israel"; și Ana, o prorociță, „a început să vorbească despre Isus tuturor celor care așteptau mântuirea Ierusalimului". Și nu a existat un profet mai mare ca Ioan Botezătorul, care a fost ales de către Dumnezeu pentru a-L prezenta lui Israel pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". {ST 133.1}

Era creștină a început prin revărsarea Duhului Sfânt, și o varietate de daruri spirituale s-a manifestat printre credincioși. Acestea erau atât de multe, încât Pavel a putut spune bisericii din Corint: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora" — fiecăruia din biserică, nu fiecăruia din lume, așa cum au interpretat mulți. {ST 133.2}

De la marea apostazie, aceste daruri s-au manifestat rareori; și acesta este probabil motivul pentru care cei care își spun creștini cred în general că ele s-au limitat la perioada bisericii primare. Dar nu au încetat oare să se mai arate darurile din cauza rătăcirilor și necredinței bisericii? Iar când cei din poporul lui Dumnezeu vor ajunge la credința și practicile de la început, așa cum cu siguranță o vor face prin vestirea poruncilor lui Dumnezeu și credinței lui Isus, nu va dezvolta oare „ploaia târzie" din nou aceste daruri? Raționând prin analogie, ar trebui să ne așteptăm la aceasta. În ciuda apostaziilor din era iudaică, aceasta a început și s-a încheiat prin manifestări deosebite ale Duhului lui Dumnezeu. Și nu este deloc rezonabil să presupunem că era creștină — a cărei lumină, comparată cu a celeilalte dispensațiuni, este asemenea luminii soarelui comparată cu razele slabe ale lunii — ar începe în lumină orbitoare și s-ar încheia în întuneric. Și, de vreme ce a fost nevoie de o lucrare specială a Duhului pentru a pregăti un popor pentru prima venire a lui Hristos, cu cât mai mult va fi acest lucru necesar pentru cea de-a doua venire? Cu cât mai mult, având în vedere și faptul că zilele de pe urmă vor fi mai primejdioase ca oricând, iar prorocii mincinoși vor avea puterea de a face să se arate semne și minuni mari, până acolo încât, dacă ar fi cu putință, să-i înșele și pe cei aleși. Dar să consultăm Scripturile adevărului: {ST 133.3}

„Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși»." Marcu 16, 15-18. {ST 134.1}

Traducerea lui Campbell spune: „Aceste puteri miraculoase îi vor însoți pe cei care cred”. Darurile nu au fost restrânse la apostoli, ci extinse pentru toți credincioșii. Dar cine le va avea? Cei care cred. Câtă vreme? Nu există o limitare; făgăduința merge în paralel cu marea însărcinare de a propovădui Evanghelia și îi vizează pe toți credincioșii, până la ultimul dintre aceștia. {ST 134.2}

Dar s-a ridicat obiecția că acest ajutor a fost făgăduit numai apostolilor și celor care au crezut în urma predicării lor; că ei s-au achitat de însărcinarea ce le-a fost dată, că au statornicit Evanghelia și că darurile au încetat o dată cu generația aceea. Haideți să vedem dacă marea misiune evanghelică a încetat o dată cu generația aceea. Matei 28, 19.20. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” {ST 134.3}

Faptul că predicarea Evangheliei sub această însărcinare nu s-a sfârșit în timpul bisericii primare este evident din făgăduința: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. El nu spune: Sunt cu voi, apostolilor, în orice loc, până la capătul pământului; ci: Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului, sau timpului. Nu este un argument acela că ar fi vorba despre era iudaică, căci aceea se încheiase deja la cruce. Concluzia mea ar fi, prin urmare, că propovăduirea și credința evanghelică primară vor fi însoțite întotdeauna de același ajutor spiritual. Însărcinarea apostolilor a aparținut erei creștine și se întinde pe toată durata acesteia. În consecință, darurile au fost pierdute numai prin apostazie și vor fi reînviate o dată cu renașterea credinței și practicii creștine primare. {ST 135.1}

În 1 Corinteni 12, 28 suntem informați că Dumnezeu a rânduit, a lăsat sau a fixat anumite daruri spirituale în biserică. În absența oricărei dovezi scripturistice că le-ar fi îndepărtat sau desființat, trebuie să conchidem că intenția a fost ca ele să rămână în continuare. Unde este dovada că au fost desființate? În același capitol, în care este desființat sabatul iudaic și instituit sabatul creștin — un capitol din activitatea tainei nelegiuirii și a omului păcatului. Dar cel ce protestează pretinde că există în textul următor o dovadă biblică pentru susținerea faptului că darurile aveau să înceteze: „Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea.” 1 Corinteni 13, 8-13. {ST 135.2}

Acest text prezice într-adevăr încetarea darurilor spirituale și, de asemenea, a credinței și nădejdii. Dar când vor înceta acestea? Încă privim în viitor, către timpul în care: {ST 136.1}

„Nădejdea o să se schimbe în roada bucuriei,

Credința în vedere și rugăciunea în laudă”.

Ele vor înceta când va veni ceea ce este desăvârșit, când nu vom mai privi ca într-o oglindă, în chip întunecos, ci față în față. Ziua perfectă, în care cei drepți vor fi făcuți desăvârșiți, se află încă în viitor. Este adevărat că omul nelegiuirii, când a ajuns la maturitate, a lăsat deoparte acele lucruri „copilărești”, cum ar fi profeția, vorbirea în limbi și cunoștința și, de asemenea, credința, nădejdea și dragostea primilor creștini. Dar nu există nimic în textul citat care să arate că Dumnezeu a intenționat să ia darurile pe care le-a pus în biserică — aceasta până când nu va lua sfârșit credința și nădejdea ei, până când slava neîntrecută a stării de nemurire va eclipsa și cele mai strălucitoare dovezi ale puterii spirituale și ale cunoștinței, manifestate vreodată în starea aceasta muritoare. {ST 136.2}

Obiecția care se sprijină pe 2 Timotei 3, 16.17, pe care unii au prezentat-o cu multă solemnitate, nu merită decât o remarcă fugară. Dacă Pavel, când a zis că Scriptura este de folos, ca să-l facă pe omul lui Dumnezeu desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună, a intenționat să spună că nu va mai fi scris nimic prin Inspirație, de ce adăuga el atunci, prin ceea ce scria, la această Scriptură? Și măcar de ce nu a dat drumul din mână penei de scris de îndată ce a terminat fraza aceea? Și de ce a scris Ioan cartea Apocalipsei treizeci de ani mai târziu? Această carte conține un alt text care este citat pentru a dovedi desființarea darurilor spirituale. {ST 136.3}

„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” Apocalipsa 22, 18.19. {ST 137.1}

Prin acest text, se pretinde că Dumnezeu, care a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, și la începutul zilelor Evangheliei prin Isus și prin apostolii Săi, a făgăduit că nu va mai comunica niciodată omului ceva în acest fel. Prin urmare, toate profețiile care apar mai târziu de această dată trebuie să fie mincinoase. Aceasta, se zice, încheie canonul Inspirației. Dacă așa stau lucrurile, de ce a scris Ioan Evanghelia sa după ce s-a întors de pe Patmos la Efes? Făcând acest lucru, a adăugat el la cuvintele proorociei din acea carte scrisă pe insula Patmos? Este evident, din textul citat, că avertizarea împotriva adăugării sau ștergerii nu se referă la Biblie, la forma finită a compilației din care este compusă, ci la cartea distinctă a Apocalipsei, așa cum a ieșit ea din mâna apostolului. Cu toate acestea, nici un om nu are dreptul de a adăuga sau scoate ceva din oricare altă carte scrisă prin inspirația dată de Dumnezeu. Scriind cartea Apocalipsei, a adăugat Ioan ceva la cartea proorociei lui Daniel? Absolut nimic. Un profet nu are nici un drept să modifice Cuvântul lui Dumnezeu. Dar viziunile lui Ioan le confirmă pe cele ale lui Daniel și aduc multă lumină suplimentară asupra subiectelor introduse acolo. Conchid, prin

urmare, că Domnul nu S-a angajat să păstreze tăcerea, ci are încă libertatea de a vorbi. Aceasta să fie în veci vorbirea inimii mele: Vorbește, Doamne, prin cine dorești; robul tău ascultă. {ST 137.2}

În acest fel, încercarea de a dovedi din Scriptură desființarea darurilor spirituale se dovedește un eșec total. Și, întrucât porțile iadului nu au biruit biserica, ci Dumnezeu are încă un popor pe pământ, putem cerceta dezvoltarea darurilor în relație cu solia celui de-al treilea înger, o solie care va aduce biserica pe fundament apostolic și o va face cu adevărat lumina — nu întunericul — lumii. {ST 137.3}

Și iarăși: suntem avertizați dinainte că vor exista proroci mincinoși în zilele de pe urmă și Biblia oferă un test după care să le încercăm învățăturile pentru a putea deosebi ce este adevărat de ce este fals. Marele test este Legea lui Dumnezeu, care este aplicată atât pentru probarea profețiilor, cât și a moralității caracterului prorocilor. Dacă nu aveau să mai fie profeții adevărate în zilele de pe urmă, era cu mult mai simplu să se declare așa și să se taie din rădăcină orice posibilitate a amăgirii, decât să se dea un test prin care să se încerce acestea, ca și cum ar fi putut fi și unele false, și unele adevărate. {ST 138.1}

În Isaia 8, 19.20 este o profeție despre spiritele familiare din vremurile de acum, iar Legea este dată ca test: „La Lege și la Mărturie; căci dacă nu vorbesc în conformitate cu acest cuvânt, aceasta este pentru că nu există lumină în ei” [KJV]. De ce se spune „dacă nu vorbesc” din moment ce nu avea să fie nici o manifestare reală a spiritelor sau, în același timp, a profeției? Isus spune: „Păziți-vă de proroci mincinoși.... Îi veți cunoaște după roadele lor”. Matei 7, 15.16. Aceasta este o parte a predicii de pe munte și toți pot vedea că acest discurs are o aplicație generală la biserică, în era evanghelică. Urmează ca prorocii mincinoși să fie cunoscuți după roadele pe care le aduc; cu alte cuvinte, după moralitatea caracterului lor. Singurul standard după care se poate determina dacă roadele pe care le aduc aceștia sunt bune sau rele este Legea lui Dumnezeu. În felul acesta suntem aduși la Lege și la Mărturie. Profeții adevărați nu numai că vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt, dar vor și trăi după el. Eu nu îndrăznesc să osândesc o persoană care vorbește și trăiește astfel. {ST 138.2}

O caracteristică dintotdeauna a prorocilor mincinoși a fost aceea că au viziuni de pace și că vor spune „pace și liniște” când o nimicire neașteptată va veni peste ei. Cei adevărați vor mustra cu îndrăzneală păcatul și vor da avertizarea despre mânia viitoare. {ST 139.1}

Profetizările care contrazic declarațiile clare și simple ale Cuvântului trebuie respinse. Așa și-a învățat Mântuitorul ucenicii când i-a avertizat cu privire la modul în care se va desfășura cea de-a doua Sa venire. Când Isus S-a înălțat la cer sub privirile ucenicilor Săi, îngerii au declarat în mod explicit că același Isus va veni în același fel în care L-au văzut urcând la cer. De aceea Isus, prevăzând lucrarea prorocilor mincinoși din ultimele zile, spune: „Dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L în odăițe

ascunse», să nu credeți". Toate profețiile adevărate legate de acest punct trebuie să recunoască venirea Sa vizibilă din cer. De ce nu a spus Isus: „Respingeți toate profețiile făcute în vremea aceea, căci nu vor exista proroci adevărați atunci?" {ST 139.2}

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos." Efeseni 4, 11-13. {ST 139.3}

Învățăm dintr-un verset anterior că Hristos, când S-a urcat la cer a dat oamenilor daruri. Alături de aceste daruri sunt enumerați apostolii, prorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii. Scopul în vederea căruia au fost date a fost desăvârșirea sfinților în unitate și cunoștință. Unii care mărturisesc că sunt pastori și învățători în zilele noastre susțin că aceste daruri și-au împlinit pe deplin obiectivul, cu mai bine de optsprezece secole în urmă și, ca o consecință, acum au încetat. Și atunci de ce să nu aruncăm la o parte titlurile lor de pastori și învățători? Dacă slujba de profet se limitează prin acest text la biserica primară, atunci și cu cea de evanghelist este la fel — și cu toate celelalte; căci aici nu se face nici o deosebire. {ST 139.4}

Haideți să ne gândim o clipă asupra acestui punct. Toate aceste daruri au fost date pentru desăvârșirea sfinților în unitate, cunoștințe și spirit. Sub influența lor, biserica primară s-a bucurat, o vreme, de acea unitate: „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet". Și se pare că o consecință firească a acestei unități era că „apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți". Faptele Apostolilor 4, 31-33. Cât de vrednică de dorit este o asemenea stare de lucruri acum! Însă apostazia, prin influența ei de dezbinare și întinare, a mânjit splendoarea bisericii frumoase și a îmbrăcat-o în sac. Rezultatul a fost dezbinarea și dezordinea. Nu a fost niciodată o diversitate a credințelor în creștinism ca în zilele noastre. Dacă darurile erau necesare pentru a păstra unitatea bisericii primare, cu cât mai mult este nevoie de ele acum pentru a restabili unitatea! și faptul că scopul lui Dumnezeu este de a reface unitatea bisericii în zilele de pe urmă este cu prisosință dovedit de profeții. Suntem asigurați că străjerii vor vedea cu ochii lor cum Domnul va aduce Sionul înapoi. De asemenea, că în vremea sfârșitului cei înțelepți vor înțelege. Când se va împlini acest lucru, va exista o unitate a credinței între toți aceia pe care-i socotește Dumnezeu înțelepți; întrucât cei care înțeleg în realitate corect trebuie în mod necesar să înțeleagă împreună la fel. Ce va face cu putință această unitate, dacă nu darurile care au fost date tocmai în acest scop? {ST 140.1}

Pornind de la considerații ca acestea, este evident că starea de desăvârșire a bisericii, prevăzută aici, este încă în viitor; în consecință, aceste daruri nu și-au împlinit încă scopul. Această Epistolă către Efeseni a fost scrisă în anul 64 d. Hr., cam cu doi ani înainte ca Pavel să-i spună lui Timotei că era gata să fie turnat ca o jertfă de băutură și că timpul plecării sale era aproape. Semințele apostaziei încolțeau acum în biserică, pentru că Pavel spusese cu

zece ani în urmă, în a doua sa Epistolă către tesaloniceni că „taina fărădelegii a și început să lucreze”. Lupi răpitori erau acum gata să intre și să nu cruțe turma. Biserica nu se înălța și nu înainta către acea desăvârșire a unității descrise în text, ci era pe punctul de a fi sfâșiată de partide și tulburată de dezbinări. Apostolul știa aceasta; prin urmare, el trebuie să fi privit dincolo de marea apostazie, către perioada de strângere a rămășiței poporului lui Dumnezeu, când a zis: „Până vom ajunge toți la unirea credinței”. Efeseni 4, 13. De aici deducem că darurile care au fost lăsate în biserică nu au reușit să-și facă lucrarea la timpul lor. {ST 140.2}

„Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți proorociile, ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.” 1 Tesaloniceni 5, 19-21. {ST 141.1}

În această epistolă, apostolul introduce subiectul celei de-a doua veniri a Domnului. El descrie apoi starea de necredință a lumii, în acea vreme, care spune „pace și liniște”, când ziua Domnului este gata să se dezlănțuie asupra lor și nimicirea neașteptată să vină asupra lor ca un hoț noaptea. El îndeamnă apoi fierbinte biserica, având în vedere aceste lucruri, să fie trează, să vegheze și să nu adoarmă. Printre îndemnurile care urmează, se află cuvintele pe care le-am citat: „Nu stingeți Duhul” etc. Unii ar putea crede că aceste trei versete sunt complet separate unul de celălalt prin sensul pe care îl au; dar există o legătură firească în ordinea în care stau. Persoana care stinge Duhul va fi lăsată să disprețuiască profețiile, care sunt roada legitimă a Spiritului Sfânt. „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci.” Ioel 2, 28. Expresia „cercetați toate lucrurile” este limitată la subiectul aflat în discuție, profetizarea, și avem datoria de a pune la probă duhurile prin testele pe care ni le-a dat Dumnezeu în Cuvântul Său. Amăgirile spirituale și profețiile mincinoase abundă în timpul de acum; și fără îndoială că textul acesta are aici o aplicație specială. Dar observați că apostolul nu spune „respingeți toate lucrurile”, ci „cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun”. {ST 141.2}

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric și luna în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul.” Ioel 2, 28-32. {ST 142.1}

Această profeție a lui Ioel, care vorbește despre revărsarea Duhului Sfânt în zilele de pe urmă, nu a fost împlinită toată la începutul dispensațiunii evanghelice. Lucrul acesta reiese clar din minunile din ceruri și de pe pământ, introduse în acest text, minuni care trebuia să preceadă „ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată ”. Deși semnele au fost, acea zi înfricoșătoare este încă în viitor. Toată dispensațiunea evanghelică poate fi numită „zilele de

pe urmă", dar a spune că zilele de pe urmă sunt în urmă cu optsprezece secole este absurd. Ele se întind până la ziua Domnului și la izbăvirea rămășiței poporului lui Dumnezeu: „Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul". {ST 142.2}

Această rămășiță, care există în mijlocul semnelor și minunilor care vestesc venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului, este fără îndoială rămășița seminței femeii despre care se vorbește în Apocalipsa 12, 17 — ultima generație a bisericii de pe pământ. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos." {ST 143.1}

Rămășița bisericii evanghelice va avea darurile. Războiul se va da împotriva ei pentru că membrii acesteia păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos. (Apocalipsa 12, 17.) În Apocalipsa 19, 10, mărturia lui Isus Hristos este definită ca fiind spiritul profeției. Îngerul a spus: „Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus". În Apocalipsa 22, 9, el repetă în esență aceleași cuvinte, după cum urmează: „Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, prorocii". Comparând textele, vedem forța expresiei: „Mărturia lui Isus este spiritul profeției". Dar mărturia lui Isus include toate darurile date de Acel Spirit unic. Pavel spune: „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos." 1 Corinteni 1, 4-7. Mărturia lui Hristos a fost confirmată în biserica din Corint; și care a fost rezultatul? Nu duceau lipsă de nici un dar. Și atunci nu suntem noi îndreptățiți să tragem concluzia că în momentul confirmării depline a rămășiței prin mărturia lui Isus aceștia nu vor duce lipsă de nici un fel de dar, așteptând venirea Domnului nostru Isus Hristos? {ST 143.2}

Roswell F. Cottrell

Capitolul 34 - Căderea lui Satana

Satana a fost odată un înger onorat în cer, alături de Hristos. Fața sa, ca și a celorlalți îngeri, era plină de blândețe și exprima fericirea. Fruntea sa era înaltă și lată, arătând o mare inteligență. Înfățișarea sa exterioară era perfectă; purtarea, nobilă și maiestuoasă. Dar când Dumnezeu I-a spus Fiului Său „să facem om după chipul și înfățișarea noastră", Satana a fost invidios pe Isus. El dorea să fi fost consultat în privința creării omului și, pentru că nu i se ceruse sfatul, s-a umplut de invidie, gelozie și ură. Dorea să primească cele mai înalte onoruri în cer, alături de Dumnezeu. {ST 145.1}

Până în acest moment, tot cerul fusese într-o ordine perfectă, în armonie și în desăvârșită supunere față de cârmuirea lui Dumnezeu. Era cel mai înalt păcat să te revolți împotriva ordinii și voinței Sale. Tot cerul părea în fierbere. Îngerii erau organizați în companii, fiecare fiind condusă de un înger de grad superior. Satana, ambițios să se înalțe pe sine și nevoind să se supună autorității lui Isus, răspândea insinuări împotriva guvernării lui Dumnezeu. Unii dintre îngeri simpatizau cu Satana în răzvrătirea lui, iar alții susțineau cinstea și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru faptul că dăduse autoritate Fiului Său. Între îngeri s-a făcut dezbinare. Satana și simpatizanții lui se luptau să preschimbe modul de conducere al lui Dumnezeu. Doreau să cerceteze înțelepciunea de nepătruns a lui Dumnezeu și să pătrundă motivul pentru care Isus fusese înălțat și înzestrat cu conducere și putere nelimitată. Ei s-au răzvrătit împotriva autorității Fiului. Toată oștirea îngerească a fost chemată înaintea Tatălui pentru a se hotărî fiecare caz în parte. S-a decis că Satana trebuie exclus din cer, împreună cu îngerii care i se alăturaseră în răzvrătire. Apoi, în cer a fost război. Îngerii s-au angajat în bătălie; Satana dorea să-L învingă pe Fiul lui Dumnezeu și pe cei care erau supuși voinței Lui. Dar îngerii cei buni și credincioși au biruit și Satana a fost alungat din cer împreună cu cei ce-l urmaseră. {ST 145.2}

După ce Satana și cei ce căzuseră o dată cu el au fost izgoniți din cer și el și-a dat seama că pierduse pentru totdeauna toată puritatea și slava acestuia, s-a căit și a dorit să fie readus în cer. Era dispus să-și reia poziția sau orice altă poziție în care ar fi putut fi numit. Dar nu; cerul nu trebuie pus în primejdie. Tot cerul putea fi întinat dacă ar fi fost adus înapoi; căci păcatul își afla originea în el și semințele răzvrătirii erau în el. Atât el, cât și cei ce-l urmaseră au plâns și au implorat să fie readuși în favoarea lui Dumnezeu. Dar păcatul lor — ura, invidia și gelozia lor — fusese atât de mare încât Dumnezeu nu-l putea șterge. El trebuia să rămână pentru a-și putea primi pedeapsa finală. {ST 146.1}

Când Satana a devenit pe deplin conștient că nu exista nici o posibilitate prin care să recapete favoarea lui Dumnezeu, au început să se manifeste ura și răutatea lui. S-a consultat cu îngerii lui și a fost făcut un plan pentru a continua lupta împotriva conducerii lui Dumnezeu. Când Adam și Eva au fost puși în frumoasa grădină, Satana făcea planuri pentru a-i nimici. Era cu neputință ca acest cuplu fericit să fie privat de fericirea lor, dacă ascultau

de Dumnezeu. Satana nu-și putea exercita puterea asupra lor, dacă aceștia nu-L nesocoteau mai întâi pe Dumnezeu și nu pierdeau favoarea Sa. Trebuia făcut de aceea un plan pentru a-i duce la neascultare, pentru a provoca nemulțumirea lui Dumnezeu și a fi aduși sub influența directă a lui Satana și a îngerilor lui. S-a hotărât ca Satana să ia o altă formă și să arate interes față de om. El trebuia să provoace neîncredere cu privire la sinceritatea lui Dumnezeu și să-i facă să aibă îndoieli că spusele lui Dumnezeu ar fi însemnat chiar acel lucru; după aceea, el trebuia să le stârnească curiozitatea și să-i determine să se amestece în planurile nepătrunse ale lui Dumnezeu — însuși păcatul de care se făcuse vinovat Satana — și să cerceteze cauza restricției legate de pomul cunoștinței binelui și răului. {ST 146.2}

Capitolul 35 - Căderea omului

Îngerii sfinți vizitau adesea grădina și îi învățau pe Adam și pe Eva cum să lucreze și îi informau, de asemenea, despre răzvrătirea și căderea lui Satana. Îngerii i-au avertizat cu privire la Satana și le-au spus să nu se despartă unul de altul în timpul lucrului, căci ar fi putut să intre în contact cu acest vrăjmaș căzut. În același timp, îngerii le-au cerut să urmeze îndeaproape îndrumările pe care li le dăduse Dumnezeu, căci nu erau în siguranță decât în supunere desăvârșită. Atunci, acest dușman căzut nu putea avea nici o putere asupra lor. {ST 147.1}

Satana și-a început lucrarea cu Eva, pentru a o face să fie neascultătoare. Prima ei greșeală a fost că a umblat departe de soțul ei, apoi pentru că a zăbovit lângă pomul oprit și după aceea, pentru că a ascultat de vocea ispititorului și a îndrăznit chiar să se îndoiască de faptul că Dumnezeu spusese „în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. Ea s-a gândit că poate Domnul nu a vrut să spună chiar aceasta și, aventurându-se, și-a întins mâna, a luat un fruct și a mâncat. Acesta era frumos la privit și plăcut la gust. Apoi a fost invidioasă că Dumnezeu ținea departe de ei ceea ce era de fapt pentru binele lor și a oferit soțului ei fructul, în felul acesta ispitindu-l. I-a spus lui Adam tot ceea ce spusese șarpele și și-a exprimat uimirea că acesta avea darul vorbirii. {ST 147.2}

Am văzut o tristețe acoperind fața lui Adam. Părea uluit și temător. Părea că în mintea lui se dă o luptă. Era sigur că acesta era dușmanul împotriva căruia fuseseră avertizați și că soția lui trebuia să moară. Trebuia ca ei să se despartă. Dragostea lui pentru Eva era puternică și, cuprins de cea mai neagră descurajare, s-a hotărât să-i împărtășească soarta. A luat fructul și l-a mâncat repede. Atunci Satana a jubilat. Se răzvrătise în cer și câștigase simpatizanți care îl iubeau și l-au urmat în răzvrătirea lui. Căzuse și îi făcuse și pe alții să cadă împreună cu el. Și acum o ispitise pe femeie să se îndoiască de Dumnezeu, să-i studieze cu un ochi critic înțelepciunea și să caute să-i pătrundă planurile desăvârșite în înțelepciune. Satana știa că femeia nu va cădea singură. Adam, prin iubirea sa față de Eva, încălcase porunca lui Dumnezeu și căzuse împreună cu ea. {ST 148.1}

Știrea despre căderea omului s-a răspândit în tot cerul. Toate harpele au tăcut. Îngerii și-au aruncat cununile de pe cap, cuprinși de tristețe. Tot cerul era în fierbere. S-a ținut un consiliu pentru a se hotărî ce trebuia făcut cu perechea vinovată. Îngerii se temeau că Adam și Eva își vor întinde mâna și vor mânca din pomul vieții, devenind astfel păcătoși nemuritori. Dar Dumnezeu a spus că îi va izgoni pe păcătoși din grădină. Au fost trimiși de îndată îngeri să păzească drumul care ducea către pomul vieții. Acesta a fost planul elaborat al lui Satana, ca Adam și Eva să fie neascultători față de Dumnezeu, să aibă parte de nemulțumirea Sa și apoi să mănânce din pomul vieții pentru a putea trăi veșnic în păcat și neascultare și astfel păcatul să fie eternizat. Însă au fost trimiși îngeri sfinți ca să-i

izgonească din grădină și să le taie calea către pomul vieții. Fiecare din acești îngeri puternici ținea în mâna dreaptă ceva care semăna cu o sabie strălucitoare. {ST 148.2}

Apoi Satana a triumfat. Prin căderea lui, îi făcuse și pe alții să sufere. El fusese izgonit din cer, ei, din Paradis. {ST 149.1}

Capitolul 36 - Planul de mântuire

Tristețea a umplut cerul când s-a realizat faptul că omul era pierdut și că lumea pe care o crease Dumnezeu avea să fie populată cu muritori condamnați la mizerie, boală și moarte și că nu exista nici o cale de scăpare pentru cel vinovat. Întreaga familie a lui Adam trebuia să moară. Apoi L-am văzut pe iubitul Isus și am zărit o expresie de compasiune și tristețe pe fața Sa. L-am văzut în scurt timp apropiindu-se de lumina strălucitoare care Îl învăluia pe Tatăl. Îngerul care mă însoțea a zis: „El discută în mod nemijlocit cu Tatăl Său”. Neliniștea îngerilor părea foarte intensă în timp ce Isus discuta cu Tatăl Lui. De trei ori a fost învăluit de lumina glorioasă din jurul Tatălui, iar a treia oară a ieșit de la Tatăl și i-am putut vedea persoana. Fața Îi era calmă, netulburată de vreo neliniște sau necaz și strălucea de o frumusețe pe care cuvintele nu o pot descrie. Apoi a făcut cunoscut oștirii îngerilor că fusese croită o cale de scăpare pentru omul pierdut. Le-a spus că intervenise la Tatăl Său și Se oferise să-și dea propria viață ca răscumpărare, să ia asupra Sa sentința de condamnare la moarte, pentru ca prin El omul să poată găsi iertare; ca prin meritele sângelui Său și ascultare de Legea lui Dumnezeu ei să poată redobândi favoarea lui Dumnezeu și să fie aduși înapoi în grădina cea minunată și să mănânce din rodul pomului vieții. {ST 149.2}

La început, îngerii nu s-au putut bucura; căci Comandantul lor nu le-a ascuns nimic, ci a desfășurat înaintea lor planul de mântuire. Isus le-a spus că va sta între mânia Tatălui Său și omul vinovat, că va purta nelegiuirea și disprețul și că numai puțini Îl vor primi ca Fiu al lui Dumnezeu. Aproape toți Îl vor urî și respinge. Va renunța la slava Sa din cer, Se va arăta pe pământ ca om, Se va umili ca om, Se va familiariza prin experiență directă cu diferitele ispite de care este asaltat omul, pentru a ști cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți; și că, în cele din urmă, după împlinirea misiunii Sale ca Învățător, va fi dat în mâinile oamenilor și va suferi aproape orice cruzime și suferință pe care Satana și îngerii lui vor putea să le inspire oamenilor răi. Că va muri de moartea cea mai crudă, atârnat între cer și pământ, asemenea unui păcătos vinovat; că va îndura ore de agonie înfiorătoare, la care nici îngerii nu vor putea privi, ci își vor acoperi fețele pentru a nu mai vedea acea priveliște. Și nu avea să sufere numai o agonie trupească, ci și una a minții, cu care cea fizică nu poate fi în nici un fel comparată. Greutatea păcatelor întregii lumi avea să fie asupra Lui. Le-a spus că va muri și că va învia din nou a treia zi și Se va înălța la Tatăl Său pentru a mijloci în favoarea omului vinovat, îndărătnic. {ST 149.3}

Îngerii s-au prosternat înaintea Lui. Și-au oferit viețile. Isus le-a spus că îi va salva pe mulți prin moartea Sa și că viața unui înger nu putea plăti datoria. Doar viața Lui putea fi acceptată de Tatăl ca preț de răscumpărare pentru om. Isus le-a mai spus că și ei aveau de jucat un rol: să fie cu El și, în anumite momente, să-L întărească; că va lua asupra Sa natura căzută a omului și că tăria Lui nu avea să fie nici măcar egală cu a lor; că vor fi martorii umilirii și marilor Lui suferințe; și că, văzând umilințele îndurate de El și ura oamenilor

îndreptată către El, vor fi mișcați de cea mai profundă emoție și, din iubirea pe care o au față de El, vor dori să-L salveze și să-L izbăvească de ucigașii Lui, dar că nu trebuie să intervină pentru a împiedica nimic din tot ceea ce vor vedea; și că ei vor avea un rol de jucat în învierea Lui; că planul de mântuire fusese pus la punct și că Tatăl acceptase acest plan. {ST 150.1}

Cu o tristețe sfântă, Isus i-a mângâiat și i-a încurajat pe îngeri, spunându-le că, după toate acestea, cei pe care îi va răscumpăra vor fi cu El și că, prin moartea Sa, îi va mântui pe mulți și îl va nimici pe cel care are puterea morții. Iar Tatăl Său Îi va da Împărăția și măreția Împărăției de sub toată întinderea cerului și va fi a Lui în veci de veci. Satana și cei păcătoși vor fi nimiciți, pentru a nu mai tulbura niciodată cerul sau noul pământ curățit. Isus a cerut oștirii cerești să se împace cu planul pe care-L acceptase Tatăl și să se bucure că, prin moartea Sa, omul căzut putea fi din nou înălțat pentru a obține favoarea lui Dumnezeu și a se bucura de cer. {ST 151.1}

Atunci cerul a fost umplut de bucurie, de o bucurie inexprimabilă. Și ceata îngerească a intonat o cântare de laudă și adorare. Și-au atins harpele și au cântat într-un ton mai înalt decât înainte, din cauza marii îndurări și bunăvoințe din partea lui Dumnezeu, pentru că a dat pe preaiubitul Său Fiu să moară pentru un neam de răzvrătiți. Lauda și adorația au fost revărsate pentru tăgăduirea de sine și jertfa lui Isus; pentru că a consimțit să părăsească sânul Tatălui Său și a ales o viață de suferință și chin și o moarte rușinoasă, ca să poată da viață altora. {ST 151.2}

Îngerul a spus: „Crezi că Tatăl L-a dat pe preaiubitul Său Fiu fără o luptă? Nu, nu. Chiar și Dumnezeul cerurilor a avut o luptă, dacă să-l lase pe omul vinovat să piară sau să-L dea pe iubitul Său Fiu să moară pentru el.” Îngerii erau atât de interesați de mântuirea omului, încât s-au găsit printre ei unii care doreau să-și cedeze slava și să-și dea viața pentru omul care pierea. „Dar”, a spus îngerul care mă însoțea, „aceasta nu ar fi realizat nimic. Nelegiuirea era atât de mare, încât viața unui înger nu putea plăti datoria. Nimic, în afara morții și mijlocirii Fiului lui Dumnezeu, nu putea plăti datoria și salva pe omul pierdut dintr-o durere și nenorocire fără speranță.” {ST 151.3}

Dar lucrarea ce a fost dată îngerilor era ca ei să coboare și să urce cu balsam întăritor adus din slavă pentru a-L mângâia pe Fiul lui Dumnezeu în suferințele Sale și a-I sluji. Lucrarea lor era și de a-i păzi și feri pe supușii harului de îngerii răi și de întunericul care era aruncat în mod constant în jurul lor de către Satana. Am văzut că-I era cu neputință lui Dumnezeu să schimbe Legea pentru a-l salva pe omul pierdut, care pierea; de aceea a acceptat ca Fiul Său drag să moară pentru păcatele omului. {ST 152.1}

Satana s-a bucurat din nou împreună cu îngerii lui că a putut, prin provocarea căderii omului, să-L tragă jos pe Fiul lui Dumnezeu din poziția Sa înălțată. Le-a spus îngerilor lui

că atunci când Isus va lua asupra Sa firea căzută a omului, el putea să-L copleșească și să împiedice împlinirea planului de mântuire. {ST 152.2}

Mi-a fost arătat Satana așa cum a fost odată, un înger fericit și înălțat. Apoi, mi-a fost arătat așa cum este acum. Are încă o alură regească. Trăsăturile lui sunt încă nobile, căci este un înger căzut. Dar expresia feței sale este plină de neliniște, griji, nefericire, răutate, ură, viclenie, înșelăciune și de orice rău. Am observat în mod deosebit acea expresie care a fost odată atât de nobilă. Fruntea i se trăgea înapoi începând de la ochi. Am văzut că fusese atât de mult aplecat spre rău, încât toate însușirile bune i se stricaseră și se dezvoltaseră toate trăsăturile rele. Ochii îi erau vicleni, șireți și erau foarte pătrunzători. Constituția îi era robustă, dar carnea îi atârna flască la mâini și față. Când îl priveam, bărbia i se odihnea în mâna stângă. Părea că este dus pe gânduri. Surâsul de pe fața lui, care m-a făcut să tremur, era atât de plin de rău și de viclenie satanică. Surâsul acesta este cel pe care-l afișează numai înainte de a fi sigur de victima lui și, pe măsură ce își leagă bine victima în capcană, devine de-a dreptul oribil. {ST 152.3}

Capitolul 37 - Prima venire a lui Hristos

Mi-a fost arătat timpul în care Isus trebuia să ia asupra Sa firea omului, să Se umilească în trup omenesc și să sufere ispitele lui Satana. {ST 153.1}

Nașterea Sa s-a desfășurat fără a fi însoțită de grandoarea lumească. S-a născut într-un staul și pătuțul I-a fost o iesle; cu toate acestea, nașterea I-a fost onorată cu mult mai mult decât oricărui fiu al oamenilor. Îngeri din cer i-au anunțat pe păstori de venirea lui Isus și lumina și slava de la Dumnezeu le-au însoțit mărturia. Ceata de îngeri și-au atins harpele și I-au dat slavă lui Dumnezeu. Ei au vestit triumfător sosirea Fiului lui Dumnezeu într-o lume căzută, ca să ducă la îndeplinire lucrarea de răscumpărare și, prin moartea Sa, să aducă omului pace, fericire și viață veșnică. Dumnezeu a onorat venirea Fiului Său. Îngerii I s-au închinat. {ST 153.2}

Îngerii lui Dumnezeu erau deasupra locului în care era botezat El; Duhul Sfânt a coborât în forma unui porumbel și a venit peste El și, în timp ce oamenii priveau uimiți peste măsură, cu ochii țintă la El, s-a auzit din cer glasul Tatălui, zicând: „Tu ești Fiul Meu preaiubit! În Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” {ST 153.3}

Ioan nu era sigur că Mântuitorul era cel care venise la el pentru a-L boteza în apa Iordanului. Dar Dumnezeu îi făgăduise un semn prin care avea să-L cunoască pe Mielul lui Dumnezeu. Acel semn a fost dat când porumbelul s-a așezat peste Isus și slava lui Dumnezeu a strălucit peste tot în jurul Său. Ioan a întins mâna, arătând către Isus, și a strigat cu un glas puternic: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” {ST 153.4}

Ioan și-a anunțat ucenicii că Isus este Mesia cel făgăduit, Mântuitorul lumii. Către încheierea lucrării lui, el și-a învățat ucenicii să privească la Isus și să-L urmeze ca fiind Marele Învățător. Viața lui Ioan a fost plină de întristare și tăgăduire de sine. El a vestit prima venire a lui Hristos, dar nu i s-a îngăduit să-I vadă minunile și să se bucure de puterea pe care o manifesta El. Când Isus avea să se declare pe Sine ca Învățător, Ioan știa că el trebuie să moară. Vocea lui a fost rareori auzită, cu excepția pustiei. Viața lui a fost singuratică. Nu s-a legat de familia tatălui său, pentru a se bucura de societatea ei, ci a lăsat-o pentru a-și împlini misiunea. Mulțimi de oameni părăseau orașele agitate și satele și se îndreptau către pustie pentru a asculta cuvintele minunatului profet. Ioan lovea cu securea la rădăcina copacului. El mustra păcatul, fără a se teme de consecințe și pregătea calea pentru Mielul lui Dumnezeu. {ST 154.1}

Irod era mișcat în timp ce asculta mărturiile puternice, directe ale lui Ioan și, cu un interes profund, a întrebat ce trebuia să facă pentru a deveni ucenicul lui. Ioan cunoștea că el era pe punctul de a se căsători cu soția fratelui său, câtă vreme soțul ei trăia încă, și i-a spus cu credincioșie lui Irod că acest lucru nu era drept. Irod nu era dispus să facă vreun sacrificiu. S-a căsătorit cu soția fratelui său și, prin înrâurirea ei, l-a prins pe Ioan și l-a

aruncat în temniță, intenționând, cu toate acestea, să-i dea drumul. În timp ce stătea acolo, închis, Ioan a auzit prin ucenicii lui despre lucrările pline de putere ale lui Isus. El nu-I putea asculta cuvintele pline de har; dar ucenicii l-au anunțat și l-au mângâiat cu ceea ce auziseră. Curând după aceea, Ioan a fost decapitat, prin influența folosită de soția lui Irod. Am văzut că cei mai umili ucenici, care L-au urmat pe Isus, care au fost martori la minunile Sale și au ascultat cuvintele alinătoare care ieșeau de pe buzele Lui, erau mai mari decât Ioan Botezătorul; cu alte cuvinte, ei au fost mai înălțați și mai onorați și au avut mai multă bucurie în viețile lor. {ST 154.2}

Ioan a venit în duhul și puterea lui Ilie, pentru a vesti prima venire a lui Isus. Atenția mi-a fost îndreptată către zilele de pe urmă și am văzut că Ioan îi reprezenta pe aceia care vor merge în duhul și puterea lui Ilie pentru a vesti ziua mâniei și cea de-a doua venire a lui Isus. {ST 155.1}

După botezul lui Isus în Iordan, El a fost mânat de Duhul în pustie pentru a fi ispitit de diavol. Duhul Sfânt Îl pregătise pentru acea scenă deosebită a ispitelor aprige. El a fost ispitit patruzeci de zile de către Satana și în acele zile nu a mâncat nimic. Totul era neplăcut în jurul Său, un loc pe care firea omenească era ispitită să-l respingă. Era cu fiarele sălbatice și cu diavolul într-un loc pustiu, singuratic. Fiul lui Dumnezeu era palid și tras la față din pricina postului și suferinței. Dar calea pe care trebuia s-o urmeze era trasată și trebuia să împlinească lucrarea pe care venise s-o înfăptuiască. {ST 155.2}

Satana a profitat de suferințele Fiului lui Dumnezeu și s-a pregătit să-L atace cu ispite multiple, sperând să obțină biruința asupra Lui, pentru că Se smerise pe Sine luând trup de om. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.” L-a ispitit pe Isus să accepte să-i dea dovada că El este Mesia. Isus i-a răspuns cu blândețe: „Este scris, omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. {ST 155.3}

Satana căuta o discuție în contradictoriu cu Isus, legată de faptul că El era Fiul lui Dumnezeu. A adus ca argument starea lui de slăbiciune și suferință și a afirmat cu lăudăroșenie că el era mai puternic decât Isus. Dar cuvântul rostit din cer, „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea” era de-ajuns pentru a-L susține pe Isus în toate suferințele Sale. Am văzut că Hristos nu avea de ce să-l convingă pe Satana de puterea Sa sau de faptul că El era Mântuitorul lumii. Satana avea dovezi suficiente legate de poziția înălțată și autoritatea Fiului lui Dumnezeu. Tocmai refuzul lui de a se supune autorității lui Hristos îl alungase din cer. {ST 155.4}

Pentru a-și manifesta puterea, Satana l-a dus pe Isus la Ierusalim și L-a așezat pe streașina templului și L-a ispitit să-i facă dovada că El era Fiul lui Dumnezeu, aruncându-Se de la acea înălțime ametitoare. Satana a citat cuvintele Inspirației: „Căci este scris: «El va porunci îngerilor Lui să Te păzească» și: «Ei Te vor lua pe mâini ca nu cumva să Te lovești

cu piciorul de vreo piatră»". Răspunzându-i, Isus a zis: „S-a spus: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău»". Satana dorea să-L facă pe Isus să Se încumete să mizeze pe mila Tatălui Său și să-și riște viața înainte de îndeplinirea misiunii Sale. Sperase că planul de mântuire avea să eșueze; dar planul era prea bine pus la punct pentru a fi dejucat sau stricat de Satana. {ST 156.1}

Hristos este exemplul pentru toți creștinii. Când sunt ispitiți sau drepturile lor sunt puse la îndoială, ei ar trebui să îndure totul cu răbdare. Nu trebuie să simtă că au dreptul să-L cheme pe Domnul să-și etaleze puterea, pentru ca ei să poată obține biruința împotriva dușmanilor lor, decât dacă Dumnezeu poate fi onorat în mod direct prin aceasta. Dacă Isus S-ar fi aruncat de pe streașina Templului, El nu I-ar fi dat slavă Tatălui; căci nimeni nu ar fi fost martor la acest lucru în afară de Satana și îngerii lui Dumnezeu. Și aceasta ar fi însemnat ispitirea Domnului să-și arate puterea înaintea celui mai înverșunat vrăjmaș al Său. Ar fi însemnat să cedeze înaintea celui pe care Isus venise să-l biruie. {ST 156.2}

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: «Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta». Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești»." {ST 157.1}

Satana I-a înfățișat lui Isus împărățiile lumii în cea mai atrăgătoare lumină. El s-a oferit să renunțe la pretențiile pe care le avea asupra bogățiilor pământului, dacă Isus avea să i Se închine acolo. Dacă planul mântuirii avea să fie dus până la capăt și Isus murea pentru a-l răscumpăra pe om, Satan știa că propria lui putere avea să-i fie limitată și luată în cele din urmă și că urma să fie nimicit. Din acest motiv, planul său elaborat era acela de a împiedica, dacă era cu putință, ducerea la bun sfârșit a marii lucrări care fusese începută de Fiul lui Dumnezeu. Dacă planul de răscumpărare avea să dea greș, Satana avea să-și păstreze împărăția a cărei stăpânire o pretindea atunci. Și, dacă avea să izbândească, îi plăcea să creadă că va domni în opoziție cu Dumnezeul cerurilor. {ST 157.2}

Satana a jubilat când Isus și-a lăsat puterea și slava și a părăsit cerul. El a crezut că Fiul lui Dumnezeu a fost adus atunci în puterea lui. Ispita prinsese atât de bine la perechea sfântă în Eden, încât spera ca prin puterea și viclenia lui satanică să-L învingă și pe Fiul lui Dumnezeu și să-și salveze în felul acesta propria-i viață și împărăția. Dacă ar fi putut să-L ispitească pe Isus să Se îndepărteze de voința Tatălui Său, scopul lui avea să fie atins. Dar Isus l-a întâmpinat pe ispititor cu mustrarea: „Înapoia Mea, Satano". El nu avea să Se închine decât înaintea Tatălui Său. Satana a pretins că împărăția pământului era a lui și a insinuat că Isus ar putea scăpa de toate suferințele Sale: că nu era nevoie să moară pentru a obține împărățiile acestei lumi; că, dacă avea să i Se închine, putea avea toate bogățiile pământului și slava de a domni peste ele. Dar Isus a fost neclintit. Știa că va veni vremea când va redobândi cu propria Sa viață împărăția de la Satana și că, după un timp, totul în cer

și pe pământ i Se va supune. A ales viața Lui de suferință și moartea îngrozitoare ca fiind calea aprobată de Tatăl Său pentru a putea deveni un moștenitor de drept al împărățiilor pământului și să le primească în mâinile Lui pentru a fi ale Sale pentru veșnicie. Satana avea să fie dat și el în mâna Lui pentru a fi nimicit prin moarte, pentru a nu-L mai tulbura vreodată pe Isus sau pe sfinți în slavă. {ST 157.3}

Capitolul 38 - Lucrarea lui Hristos

După ce Satana și-a isprăvit ispitele, s-a îndepărtat pentru o vreme de Isus, îngerii I-au pregătit hrană în pustie și L-au întărit, iar binecuvântarea Tatălui a rămas asupra Lui. Satana eșuase în ispitele lui cele mai grozave; cu toate acestea, privea în viitor către perioada lucrării lui Isus, când avea să-și încerce când și când viclenia împotriva Lui. Spera încă să Îl biruie, incitându-i la ură și crimă pe cei care nu aveau să-L primească pe Isus. Satana a ținut un consiliu special cu îngerii lui. Erau dezamăgiți și mânioși că nu reușiseră să facă nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu. Au hotărât că trebuie să fie mai vicleni și să-și folosească puterea la maximum pentru a sădi neîncredere în mintea celor din propriul Său popor — neîncrederea că El era Mântuitorul lumii — și să-L descurajeze astfel pe Isus în misiunea Sa. Indiferent cât de exactă era împlinirea ceremoniilor și jertfelor de către iudei, dacă puteau fi ținuți în starea de orbire în privința profețiilor și făcuți să creadă că Mesia urma să apară ca un puternic împărat lumesc, puteau fi determinați să-L disprețuiască și să-L respingă pe Isus. {ST 158.1}

Mi-a fost arătat că Satana și îngerii lui au fost foarte ocupați în timpul lucrării lui Hristos, inspirând oamenilor necredința, ura și disprețul. Adesea, când Isus rostea vreun adevăr usturător, mustrând păcatele acestora, oamenii turbau de furie. Satana și îngerii lui îi îndemnau să Îi ia viața Fiului lui Dumnezeu. Nu o dată au luat pietre pentru a arunca în El, dar îngerii L-au păzit și L-au purtat departe de mulțimea mânioasă, într-un loc sigur. Și iarăși, când adevărul limpede a ieșit de pe buzele Sale sfinte, mulțimea a pus mâna pe El și L-a dus pe sprânceana unui munte, intenționând să-L arunce de acolo. S-a iscat o neînțelegere între ei cu privire la ce ar fi trebuit să facă cu El, când îngerii L-au ascuns din nou de privirile mulțimii și El, trecând prin mijlocul lor, și-a văzut de drum. {ST 159.1}

Satana încă nădăjduia că marele plan de mântuire avea să dea greș. Și-a exercitat toată puterea pentru a împietri inimile oamenilor și a-i inspira cu sentimente amarnice împotriva lui Isus. Spera că Îl vor primi atât de puțini ca Fiu al lui Dumnezeu, încât El să considere că suferințele și jertfa Sa erau prea mari pentru un grup atât de mic. Dar am văzut că, dacă ar fi fost chiar și numai doi care să-L fi acceptat pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și ar fi crezut în El spre mântuirea sufletelor lor, ar fi dus planul mai departe, spre împlinire. {ST 159.2}

Isus și-a început lucrarea frângând puterea lui Satana asupra celor suferinzi. El le-a redat celor bolnavi sănătatea, le-a redat vederea celor orbi și i-a vindecat pe șchiopi, făcându-i să joace de bucurie și să-I dea slavă lui Dumnezeu. Le-a redat sănătatea celor care fuseseră infirmi și legați de puterea crudă a lui Satana timp de mulți ani. I-a mângâiat cu cuvinte pline de har pe cei slăbiți, pe cei tremurători și pe cei deznădăjduiți. Isus i-a smuls din strânsoarea diavolului pe cei slabi, plini de suferință — pe care Satana îi păstra triumfător — aducându-le sănătatea trupească și o mare bucurie și fericire. I-a readus pe morți la viață, și

ei I-au dat slavă lui Dumnezeu pentru marea Sa putere arătată. El a lucrat atotputernic pentru toți cei care au crezut în El. {ST 159.3}

Viața lui Hristos a fost plină de cuvinte și fapte de bunăvoință, compasiune și iubire. Era mereu gata să asculte și să aline suferințele celor ce veneau la El. Mulțimi de oameni duceau în propriile lor persoane dovada puterii Sale divine. Cu toate acestea, după ce lucrarea era împlinită, mulți se rușinau de umilul și totuși puternicul Învățător. Întrucât cârmuitorii n-au crezut în El, poporul nu era dispus să-L accepte pe Isus. El era un om al durerii și obișnuit cu suferința. Ei nu puteau suporta să fie conduși de viața Sa sobră, marcată de tăgăduire de sine. Doreau să se bucure de cinstea pe care o dă lumea. Cu toate acestea, mulți L-au urmat pe Fiul lui Dumnezeu și I-au ascultat învățăturile, desfătându-se cu cuvintele care ieșeau încărcate de atâta har de pe buzele Sale. Vorbele Sale erau pline de înțeles și totuși atât de simple, încât și cel mai slab le putea pricepe. {ST 160.1}

Satana și îngerii lui au orbit ochii și au întunecat priceperea iudeilor și i-au provocat pe mai marii poporului și pe conducători să-I ia viața Mântuitorului. Alții au fost trimiși să-L aducă pe Isus la ei; dar când au ajuns aproape de locul în care Se afla El, au rămas foarte mirați. L-au văzut plin de compasiune și simpatie când era martorul suferințelor omenești. L-au auzit vorbind încurajator, cu iubire și duioșie celor slabi și năpăstuiți. I-au auzit și vocea autoritară, mustrând puterea lui Satana și poruncind celor înrobiți să plece, liberi. Au ascultat cuvintele înțelepciunii, care curgeau de pe buzele Sale, și au rămas captivați; nu puteau pune mâna pe El. S-au întors la preoți și la bătrâni fără Isus. Când au fost întrebați „De ce nu L-ați adus?” ei au povestit lucrurile la care fuseseră martori, miracolele înfăptuite de El și cuvintele pline de înțelepciune, iubire și cunoștință pe care le auziseră și au sfârșit prin a spune „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”. Preoții cei mai de seamă i-au acuzat că au fost și ei amăgiți, iar unora dintre aprozi li s-a făcut rușine că nu-L aduseseră. Preoții au întrebat cu batjocură dacă a crezut în El vreunul din mai marii lor. Am văzut că mulți dintre dregători și bătrâni credeau cu adevărat în Isus; dar Satana îi oprea să recunoască; se temeau de batjocura poporului mai mult decât se temeau de Dumnezeu. {ST 160.2}

Până în acel moment, viclenia și ura lui Satana nu distrusese planul de mântuire. Timpul pentru împlinirea obiectivului pentru care venise Isus în lume se apropia. Satana și îngerii lui s-au consfătuit și au decis să inspire însăși națiunea lui Hristos să strige cu hotărâre că vrea sângele Lui și să strângă asupra Lui cruzime și dispreț. Ei sperau că Isus nu va accepta un asemenea tratament și astfel nu va reuși să-și mențină umilința și blândețea. {ST 161.1}

În timp ce Satana își făcea planurile, Isus le descoperea ucenicilor cu multă grijă suferințele prin care trebuia să treacă — că avea să fie răstignit și că va învia a treia zi. Dar înțelegerea lor părea să fie amorțită și nu au putut pricepe ce le spunea. {ST 161.2}

Capitolul 39 - Schimbarea la față

Credința ucenicilor a fost întărită foarte mult cu ocazia schimbării la față, când li s-a îngăduit să privească slava lui Hristos și să audă glasul din cer care dădea mărturie despre caracterul Său divin. Dumnezeu a ales să le dea urmașilor lui Isus o puternică dovadă că El era Mesia cel făgăduit, pentru ca în întristarea amară și dezamăgirea de la răstignirea Sa ei să nu-și piardă cu totul încrederea. La schimbarea la față, Domnul i-a trimis pe Moise și pe Ilie să stea de vorbă cu Isus despre suferințele și moartea Sa. În loc să aleagă îngeri care să converseze cu Fiul Său, Dumnezeu i-a ales pe cei care trecuseră ei înșiși prin experiența încercărilor pământului. {ST 162.1}

Ilie umblase cu Dumnezeu. Lucrarea lui fusese dureroasă și apăsătoare, căci Domnul mustrase prin el păcatele lui Israel. Ilie a fost un profet al lui Dumnezeu; cu toate acestea, el a fost silit să fugă din loc în loc pentru a-și salva viața. Propriul lui neam îl vâna ca pe o fiară sălbatică pentru a-l putea ucide. Dar Dumnezeu l-a luat la cer pe Ilie. Îngerii l-au purtat în slavă și triumf către cer. {ST 162.2}

Moise a fost mai mare decât oricare alt om care trăise înainte de el. Fusese foarte onorat de către Dumnezeu, fiind privilegiat să vorbească cu Domnul față în față, așa cum un om vorbește cu prietenul său. I s-a îngăduit să vadă lumina strălucitoare și slava măreață care Îl învăluie pe Tatăl. Prin Moise i-a izbăvit Domnul pe copiii lui Israel din robia egipteană. Moise a fost un mijlocitor pentru poporul său, punându-se adesea între ei și mânia lui Dumnezeu. Când mânia Domnului era aprinsă peste măsură împotriva lui Israel din pricina necredinței, cârtelilor și păcatelor lor grave, dragostea lui Moise pentru ei era pusă la probă. Domnul propunea să-i nimicească și să facă din el o națiune puternică. Moise și-a arătat iubirea pentru Israel pledând cu devotament în favoarea lor. În suferința lui, el L-a rugat pe Dumnezeu să stingă mânia Sa aprigă și să ierte pe Israel, sau să-i șteargă chiar lui numele din cartea vieții. {ST 162.3}

Când Israel a cârtit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise pentru că nu puteau găsi apă, l-au acuzat că i-a călăuzit în afara Egiptului pentru a-i omorî, pe ei și pe copiii lor. Dumnezeu a auzit cârtelile lor și i-a poruncit lui Moise să vorbească stâncii, pentru ca poporul să poată avea apă. În mânia lui, Moise a lovit stânca și și-a asumat slava pentru aceasta. Îndărătnicia și cârtelile neîncetate ale copiilor lui Israel îi provocaseră suferința cea mai adâncă și, pentru un scurt timp, a uitat cât de mult îi suportase Domnul pe ei și că nu cârteau împotriva lui, ci împotriva lui Dumnezeu. S-a gândit numai la el însuși, cât de mult fusese nedreptățit și cât de puțină recunoștință manifestaseră ca răsplată pentru iubirea lui adâncă pentru ei. {ST 163.1}

Era planul lui Dumnezeu de a-și aduce poporul în strâmtorări și apoi, în nevoia lor, de a-i izbăvi prin puterea Sa, pentru ca aceștia să-și poată da seama de iubirea și grija pe care le

avea față de ei și să ajungă în felul acesta să-I slujească și să-L onoreze. Dar Moise nu reușise să-L onoreze pe Dumnezeu și să-I mărească Numele înaintea poporului, pentru ca și ei să-I poată da slavă. Prin aceasta, a adus neplăcerea Domnului asupra lui. {ST 163.2}

Când Moise a coborât de pe munte cu cele două table de piatră și a văzut pe Israel închinându-se vițelului de aur, mânia lui s-a aprins peste măsură de mult și a aruncat tablele de piatră și le-a spart. Am văzut că Moise nu a păcătuit făcând acest lucru. Era mânios pentru Dumnezeu și gelos pentru slava Sa. Dar când a cedat în fața simțămintelor firești ale inimii lui și și-a asumat slava ce I se cuvenea lui Dumnezeu, el a păcătuit, și pentru acel păcat Dumnezeu nu l-a lăsat să intre în țara Canaanului. {ST 163.3}

Satana încercase să găsească ceva cu care să-l acuze pe Moise înaintea îngerilor. El jubilase în urma succesului său de a-l face să provoace nemulțumirea lui Dumnezeu și le-a spus îngerilor că putea să-L biruie pe Mântuitorul lumii când acesta avea să vină pentru a-l răscumpăra pe om. Pentru păcatul lui, Moise a căzut sub puterea lui Satana — stăpânirea morții. Dacă ar fi rămas statornic, Domnul l-ar fi dus în țara Făgăduită și l-ar fi luat la cer, fără ca el să vadă moartea. {ST 164.1}

Moise a murit, dar Mihail a coborât și i-a dat viață înainte ca trupul său să vadă putrezirea. Satana a încercat să-i rețină corpul, pretinzând că îi aparține; dar Mihail l-a înviat pe Moise și l-a luat la cer. Satana a proferat invective amarnice împotriva lui Dumnezeu, acuzându-L că este nedrept și că a îngăduit să i se ia prada; dar Hristos nu l-a mustrat pe adversarul Său, deși prin ispita acestuia căzuse slujitorul lui Dumnezeu. L-a îndrumat cu blândețe către Tatăl Său, spunând: „Domnul să te mustre”. {ST 164.2}

Isus le spusese ucenicilor Săi că erau unii alături de El care nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. La schimbarea la față, această făgăduință s-a împlinit. Fața lui Isus s-a schimbat și a strălucit ca soarele. Veșmântul Său era alb și strălucitor. Moise era acolo pentru a-i reprezenta pe cei care vor fi înviați din morți la cea de-a doua venire a lui Isus. Iar Ilie, care a fost ridicat la cer fără a vedea moartea, îi reprezenta pe cei care vor fi preschimbați la cea de-a doua venire a lui Hristos și vor fi nemuritori, fiind luați la cer fără a vedea moartea. Ucenicii au privit cu uimire și teamă splendoarea maiestății lui Isus și norul care-i acoperea și au auzit glasul lui Dumnezeu care spunea cu o măreție înfricoșătoare: „Acesta este Fiul Meu preaiubit; de el să ascultați”. {ST 164.3}

Capitolul 40 - Trădarea lui Hristos

Mi s-a arătat vremea în care Isus a mâncat cina de Paște cu ucenicii Săi. Satana îl înșelase pe Iuda și îl făcuse să creadă că era unul dintre ucenicii credincioși ai lui Hristos; dar inima lui fusese întotdeauna firească. Văzuse lucrările mărețe ale lui Isus, fusese cu El în lucrarea Sa și cedase înaintea mărturiilor copleșitoare care dovedeau că El era Mesia; dar Iuda era închis ca fire și lacom; îi plăceau banii. A protestat cu mânie împotriva folosirii mirului scump turnat asupra lui Isus. Maria Îl iubea pe Domnul ei. El îi iertase păcatele, care erau multe, și îl înviase din morți pe mult-iubitul ei frate, iar ea simțea că nimic nu era prea scump pentru a-l oferi lui Isus. Cu cât era mai scump mirul, cu atât își putea exprima mai bine recunoștința față de Mântuitorul ei, consacrându-l Lui. Ca scuză pentru lăcomia lui, Iuda a susținut că mirul ar fi putut fi vândut, iar banii dați săracilor. Dar aceasta nu pentru că i-ar fi păsat câtuși de puțin de cei săraci; căci era egoist și adesea lua pentru propriul său folos ceea ce îi era încredințat pentru a fi dat săracilor. Pe Iuda nu-l preocupase tihna și nici măcar nevoile lui Isus și, pentru a-și scuza lăcomia, el aducea adesea vorba despre cei săraci. Această faptă de dărnicie din partea Mariei era o mustrare tăioasă la adresa firii lui lacome. Calea a fost pregătită pentru ca ispita lui Satana să găsească o primire nestingherită în inima lui Iuda. {ST 165.1}

Preoții și mai marii iudeilor Îl urau pe Isus; dar mulțimile se strângeau pentru a-I asculta cuvintele înțelepte și a fi martori la minunile mari pe care le înfăptuia. Oamenii se aflau sub înrâurirea celui mai profund interes și Îl urmau pe Isus pentru a asculta instrucțiunile acestui minunat învățător. Mulți dintre fruntași credeau în El, dar nu îndrăzneau să-și dezvăluie credința ca să nu fie excluși din sinagogă. Preoții și bătrânii au decis că trebuie făcut ceva pentru a le distrage oamenilor atenția de la Isus. Se temeau că o să creadă în El tot poporul. Nu se simțeau deloc în siguranță. Ori aveau să-și piardă pozițiile, ori să-L ucidă pe Isus. Și după ce aveau să-L omoare, tot ar mai fi fost unii care erau monumente vii ale puterii Sale. Isus îl înviase pe Lazăr din morți și ei se temeau că, dacă Îl vor omorî pe Isus, Lazăr avea să mărturisească despre marea Lui putere. Oamenii se îngrămădeau să-l vadă pe cel care fusese ridicat dintre cei morți, și fruntașii s-au hotărât să-l ucidă și pe Lazăr și să stingă orice entuziasm. Apoi aveau să întoarcă poporul către tradițiile și învățăturile oamenilor, către zeciuiala izmei și rutei — și să aibă din nou control asupra lor. S-au înțeles să-L prindă pe Isus când era singur; căci, dacă ar fi încercat să-L prindă în mijlocul unei mulțimi, când mintea tuturor era interesată de El, ar fi fost uciși cu pietre. {ST 165.2}

Iuda știa cât de mult își doreau să-L prindă pe Isus și s-a oferit să-L trădeze preoților celor mai de seamă și bătrânilor pentru câteva monede de de argint. Iubirea lui de bani l-a făcut să accepte să-L dea pe Domnul lui în mâinile celor mai înverșunați dușmani ai Săi. Satana lucra direct prin Iuda și, în mijlocul scenei impresionante a ultimei cine, trădătorul elabora planuri să-și trădeze Stăpânul. Cu tristețe, Isus le-a spus ucenicilor că toți vor găsi în

El o pricină de poticnire în acea noapte. Dar Petru a afirmat cu aprindere că el nu va găsi o pricină de poticnire în Domnul, chiar dacă toți ceilalți o vor găsi. Isus i-a spus lui Petru: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” Luca 22, 31.32. {ST 166.1}

L-am privit pe Isus în grădină cu ucenicii Săi. Cuprins de o tristețe adâncă, El le-a poruncit să vegheze și să se roage, ca să nu cadă în ispită. El știa că le va fi pusă la încercare credința și speranțele lor vor fi spulberate și că aveau să aibă nevoie de toată puterea pe care o puteau obține prin veghere atentă și rugăciune fierbinte. Cu strigăte puternice și plâns, Isus S-a rugat: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine. Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta.” Fiul lui Dumnezeu Se ruga în agonie. Mari stropi de sânge se uneau pe fața Sa și cădeau pe pământ. Îngerii vegheau deasupra acelui loc, fiind martori la scena dinaintea lor, dar numai unul a fost trimis să meargă și să-L întărească pe Fiul lui Dumnezeu în agonia Sa. În cer nu era nici urmă de bucurie. Îngerii și-au aruncat jos cununile și harpele și, în tăcere și cu cel mai adânc interes, L-au urmărit pe Isus. Ei doreau să-L înconjoare pe Fiul lui Dumnezeu, dar îngerii comandanți nu i-au lăsat, pentru ca nu cumva, văzând cum este trădat, să-L salveze; căci planul fusese hotărât și trebuia dus la îndeplinire. {ST 167.1}

După ce Isus S-a rugat, a venit la ucenici, dar ei dormeau. În ceasul acela îngrozitor, El nu Se bucurase nici măcar de compasiunea și rugăciunile ucenicilor Săi. Petru, care fusese atât de zelos nu cu mult timp în urmă, avea pleoapele grele de somn. Isus i-a adus aminte de declarațiile lui ferme și i-a spus: „Un ceas n-ai fost în stare să veghezi?” De trei ori S-a rugat, agonizant, Fiul lui Dumnezeu. Apoi Iuda, cu grupul lui de oameni înarmați, s-a apropiat ca de obicei de Stăpânul lui, pentru a-L saluta. Grupul înarmat L-a înconjurat pe Isus, dar acolo și-a manifestat puterea divină în timp ce a spus: „«Pe cine căutați?».... «Eu sunt». ” Ei au căzut cu fața la pământ. Isus a pus această întrebare, pentru ca ei să poată fi martori ai puterii Sale și să aibă dovada că S-ar fi putut elibera din mâinile lor, dacă ar fi dorit. {ST 167.2}

Ucenicii au început să spere, când au văzut toată gloata înarmată cu ciomege și săbii prăbușindu-se atât de repede. Când aceștia s-au ridicat și L-au înconjurat din nou pe Fiul lui Dumnezeu, Petru și-a scos sabia și l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat o ureche. Isus i-a poruncit să-și pună sabia la locul ei, zicând: „Crezi că n-aș putea să-L rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” Am văzut că, în timp ce rostea aceste cuvinte, fețele îngerilor se luminau de speranță. Ei doreau, atunci și acolo, să-L înconjoare pe Comandantul lor și să împrăștie mulțimea furioasă. Dar tristețea s-a lăsat iarăși asupra lor când Isus a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” Inimile ucenicilor s-au frânt și ele de povara disperării și de amara dezamăgire când Isus a lăsat să fie luat și dus de dușmanii Lui. {ST 167.3}

Ucenicii se temeau pentru propriile vieți, L-au părăsit cu toții și au fugit. Isus a fost lăsat singur în mâinile gloatei criminale. O, ce triumf pentru Satana atunci! Și ce durere și tristețe pentru îngerii lui Dumnezeu! Multe companii de îngeri, fiecare condusă de un înger comandant înalt, au fost trimise pentru a fi martore la această scenă. Ei trebuia să înregistreze fiecare insultă și cruzime adusă asupra Fiului lui Dumnezeu și să noteze fiecare spasm de durere pe care Isus avea să-l sufere; căci înșiși oamenii care au participat la această scenă îngrozitoare o vor vedea din nou cu toții, ca și cum s-ar desfășura atunci. {ST 168.1}

Capitolul 41 - Judecarea lui Hristos

Când au părăsit cerul, îngerii și-au lăsat deoparte, cu tristețe, cununile strălucitoare. Nu le puteau purta în timp ce Comandantul lor suferea și avea să poarte o cunună de spini. În sala de judecată, Satana și îngerii lui erau ocupați cu spulberarea sentimentelor și compasiunii omenești. Însăși atmosfera era grea și stricată de înrâurirea lor. Preoții cei mai de seamă și bătrânii au fost inspirați de ei să-L insulte și să-L maltrateze pe Isus într-un mod care era cel mai greu de suportat pentru natura umană. Satana spera că asemenea batjocură și violență vor provoca vreun murmur sau plângere din partea Fiului lui Dumnezeu, sau că Isus Își va manifesta puterea divină și Se va smulge din strânsoarea mulțimii, iar planul de mântuire va putea astfel eșua în cele din urmă. {ST 169.1}

Petru L-a urmărit pe Domnul său după ce Acesta a fost trădat. Era nerăbdător să vadă ce se va face cu Isus. Dar când a fost acuzat că este unul dintre ucenicii Lui, teama pentru siguranța proprie l-a împins să declare că nu-l cunoștea pe acel om. Ucenicii erau știuți pentru limbajul lor curat, iar Petru, pentru a-i convinge pe acuzatorii lui că nu era unul dintre discipolii lui Hristos, a tăgăduit acuzația a treia oară, cu blesteme și înjurături. Isus, care Se afla la o oarecare distanță de Petru, i-a aruncat acestuia o privire mustrătoare. Atunci și-a amintit ucenicul cuvintele pe care i le spusese Isus în camera de sus și, de asemenea, afirmația plină de zel, pe care o făcuse chiar el: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire”. Îl tăgăduise pe Domnul său, ba aceasta chiar cu blesteme și înjurături; dar acea privire a lui Isus i-a topit inima lui Petru și l-a salvat. A plâns amar, s-a căit de marele său păcat și s-a convertit, iar apoi a fost pregătit să-i întărească pe frații lui. {ST 169.2}

Mulțimea cerea, zgomotoasă, sângele lui Isus. L-au biciuit cu cruzime și L-au acoperit cu o haină veche, împărătească, de purpură și I-au pus pe capul sfânt o cunună de spini. I-au pus o trestie în mână, I s-au închinat și L-au salutat în batjocură: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Apoi I-au luat trestia din mână și L-au lovit cu ea în cap, făcând ca spinii să-I pătrundă adânc în tâmple și să-I verse sângele, care I s-a scurs pe față și pe barbă. {ST 170.1}

Îngerilor le era greu să îndure privelișteа. Ei L-ar fi scăpat pe Isus, dar îngerii comandanți le-au interzis aceasta, spunând că era într-adevăr un mare preț de răscumpărare de plătit pentru om, dar că acesta avea să fie complet și să provoace moartea celui care avea puterea morții. Isus știa că îngerii sunt martori la scena umilirii Sale. Cel mai slab dintre îngeri ar fi putut să provoace căderea neputincioasă a mulțimii batjocoritoare și L-ar fi putut izbăvi pe Isus. El știa că, dacă ar fi dorit aceasta de la Tatăl Său, îngerii L-ar fi eliberat într-o clipă. Dar era de folos ca El să suporte silnicia oamenilor nelegiuiți pentru a împlini planul de mântuire. {ST 170.2}

Isus a stat blând și umil înaintea mulțimii înfuriate, în timp ce Îl tratau în modul cel mai josnic. L-au scuipat în față — acea față de care vor dori să se ascundă într-o zi, care va da lumină cetății lui Dumnezeu și va străluci mai puternic decât soarele. Hristos nu a aruncat celor care-L chinuiau o privire mânioasă. I-au acoperit capul cu o haină veche, ca să nu vadă, Îl loveau în față și strigau: „Proorocește, cine Te-a lovit?" Atunci a fost o mare neliniște printre îngeri. L-ar fi salvat într-o clipită, dar îngerii comandanți i-au oprit. {ST 170.3}

Unii dintre ucenici prinseseră curaj să intre unde era Isus și să fie martori la judecarea Sa. Ei se așteptau ca El să-și facă simțită puterea divină, să Se salveze din mâinile vrăjmașilor Săi și să-i pedepsească pentru cruzimea pe care I-o arătaseră. Speranțele lor sporeau și se prăbușeau după cum se desfășurau scenele din fața lor. Uneori se îndoiau și se temeau că fuseseră amăgiți. Dar glasul pe care-l auziseră pe muntele schimbării la față și slava pe care o priviseră acolo le-au întărit credința că El era Fiul lui Dumnezeu. Și-au rememorat scenele la care fuseseră martori, miracolele făcute de Isus, pe care le văzuseră — vindecarea celor bolnavi, deschiderea ochilor celor orbi, redarea auzului urechilor surde, mustrarea și alungarea duhurilor de demoni, învierea morților și chiar calmarea vântului și a mării. Nu le venea să creadă că avea să moară. Sperau că mai era timp încă să Se ridice în putere și, cu glasul cu care poruncea, să risipească mulțimea însetată de sânge — ca atunci când a intrat în Templu și i-a alungat pe cei care făcuseră din casa lui Dumnezeu un loc de negoț, când au fugit dinaintea Sa ca și cum erau urmăriți de o companie de soldați înarmați. Ucenicii sperau că Isus Își va manifesta puterea și îi va convinge pe toți că El era Împăratul lui Israel. {ST 171.1}

Iuda era frământat de remușcări amare și rușine din pricina trădării lui Isus. Iar când a văzut maltratarea pe care a suportat-o Mântuitorul, a fost copleșit. Îl iubise pe Isus, dar iubise mai mult banii. Nu se gândise că Isus Se va lăsa prins de gloata pe care o condusese el. Se așteptase să facă o minune și să scape de ei. Dar când a văzut mulțimea înfuriată în sala de judecată, însetând după sânge, și-a simțit adânc vina; și, în timp ce mulți Îl acuzau cu vehemență pe Isus, Iuda umbla prin mulțime mărturisind că păcătuise vânzând sânge nevinovat. Le-a dat preoților banii cu care îl plătiseră și i-a implorat să-L elibereze pe Isus, declarând că Acesta era cu totul și cu totul nevinovat. {ST 171.2}

Pentru scurt timp, supărarea și încurcarea i-a amuțit pe preoți. Ei nu doreau ca poporul să știe că îl angajaseră pe unul dintre cei ce spuneau că sunt ucenici ai lui Isus pentru a-L da în mâinile lor. Doreau să ascundă faptul că-L vânaseră pe Isus ca pe un hoț și Îl prinseseră în secret. Dar mărturisirea lui Iuda și înfățișarea lui vinovată și răvășită i-a dat pe față pe preoți înaintea mulțimii, arătând că ura era aceea care îi împinsese să-L prindă pe Isus. Când Iuda a declarat sus și tare că Isus este nevinovat, preoții au răspuns: „Ce ne pasă nouă? Treaba ta." Îl aveau pe Isus în puterea lor și erau hotărâți să nu-L scape. Iuda, copleșit de durere, a aruncat banii pe care-i disprețuia acum la picioarele celor care-l tocmiseră și, cuprins de suferință și groază, s-a dus și s-a spânzurat. {ST 172.1}

Isus avea mulți simpatizanți în grupul care-L înconjura și faptul că nu a răspuns în nici un fel multor întrebări ce-I fuseseră puse umpluse de uimire mulțimea. Sub toată batjocura și silnicia gloatelor, nici măcar o încruntare, nici o expresie de tulburare nu se așternuse pe chipul Său. Era demn și stăpân pe Sine. Cei de față Îl priveau, minunându-se. Au făcut comparație între fizicul Său desăvârșit și postura fermă, plină de demnitate cu înfățișarea celor care stăteau înaintea Lui pentru a-L judeca și și-au zis, unii către alții, că El părea mai degrabă un împărat față de oricare dintre mai marii lor. Nu purta nici o trăsătură a unuia care să fie vinovat de crimă. Ochii Lui erau blânzi, limpezi și netulburați, iar fruntea înaltă și largă. Fiecare aspect al Său era marcat de bunăvoință și principii nobile. Îndelunga Sa răbdare era atât de neomenească, încât mulți tremurau. Chiar Irod și Pilat au fost extrem de tulburați văzând ținuta Lui nobilă, dumnezeiască. {ST 172.2}

Pilat a fost convins de la început că Isus nu era un om de rând. Credea că are un caracter de excepție și că era cu totul nevinovat de acuzațiile aduse împotriva Lui. Îngerii care erau martori la această scenă au văzut convingerea guvernatorului roman și, pentru a-l salva de la angajarea în actul îngrozitor, de a-L da pe Hristos să fie crucificat, un înger a fost trimis la soția lui Pilat și a informat-o printr-un vis că Acela pe care-L judeca soțul ei era Fiul lui Dumnezeu și că suferea pe nedrept. Ea i-a trimis de îndată o înștiințare lui Pilat, declarând că a suferit mult într-un vis din pricina lui Isus și avertizându-L să nu aibă nimic de-a face cu acel Om sfânt. Solul, făcându-și drum grăbit prin mulțime, a pus scrisoarea în mâinile lui Pilat. Citind, a început să tremure, s-a îngălbenit la față și s-a hotărât dintr-o dată să nu aibă nimic de-a face cu condamnarea la moarte a lui Hristos. Dacă iudeii doreau sângele lui Isus, el n-o să-și folosească autoritatea pentru acest lucru, ci o să se străduiască să-L salveze. {ST 173.1}

Când Pilat a auzit că Irod este în Ierusalim, a fost extrem de ușurat; căci nădăjduia să se elibereze de toată responsabilitatea pe care o avea în judecarea și sentința ce trebuia dată în privința lui Isus. L-a trimis de îndată, împreună cu acuzatorii Lui, la Irod. Acest cârmuitor se împietrise în păcat. Crima comisă asupra lui Ioan Botezătorul lăsase asupra conștiinței lui o pată de care nu se putea elibera. Când a auzit de Isus și de lucrările puternice făcute de El, s-a înfricoșat și a tremurat, crezând că El era Ioan Botezătorul înviat din morți. Când Isus a fost pus în mâinile lui de către Pilat, Irod a privit acest act ca o recunoaștere a puterii, autorității și judecății lui. Aceasta a avut efectul de a împrieteni doi cârmuitori care fuseseră mai înainte dușmani. Irod a fost încântat să-L vadă pe Isus, așteptându-se ca El să facă vreo minune puternică pentru satisfacția lui. Dar lucrarea lui Isus nu era aceea de a satisface curiozitatea sau de căuta să-și asigure propria persoană. Puterea Sa divină, miraculoasă, trebuia exercitată pentru salvarea altora, nu spre avantajul propriu. {ST 173.2}

Isus nu a răspuns nimic la multele întrebări ce I-au fost puse de Irod; și nu a replicat nici dușmanilor Săi, care Îl acuzau cu vehemență. Irod era mânios pentru că Isus nu dădea semne că S-ar teme de puterea lui și împreună cu războinicii săi L-au luat în râs, L-au batjocorit și

L-au maltratat pe Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, era uimit de înfățișarea nobilă, dumnezeiască a lui Isus când L-au umilit fără rușine și, temându-se să-L condamne, L-a trimis înapoi la Pilat. {ST 174.1}

Satana și îngerii lui îl ispiteau pe Pilat și încercau să-l ducă la ruină. I-au sugerat că, dacă nu lua parte la condamnarea lui Isus, alții aveau s-o facă; că mulțimea însetа după sângele Lui; și că, dacă nu-L dădea să fie răstignit, își va pierde puterea și onorurile lumești și va fi denunțat ca unul care crede în impostor. De frica de a nu-și pierde puterea și autoritatea, Pilat a consimțit la moartea lui Isus. Și cu toate că a pus sângele lui Isus asupra acuzatorilor Lui și mulțimea a acceptat, strigând: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri", Pilat nu era curat; era vinovat de sângele lui Hristos. El trimisese un om nevinovat la moarte din cauza interesului său egoist, din cauza iubirii de a fi onorat de marii oameni ai pământului. Dacă Pilat și-ar fi urmat propriile convingeri, n-ar fi avut nimic de-a face cu condamnarea la moarte a lui Isus. {ST 174.2}

Ținuta și cuvintele lui Isus din timpul judecării Sale au făcut o impresie profundă asupra minții multora care erau de față cu acea ocazie. Rezultatul influenței exercitate în acest mod a devenit evident după învierea Sa. Printre cei care au fost adăugați bisericii erau mulți a căror convingere se formase în timpul judecării lui Isus. {ST 174.3}

Mânia lui Satana a fost mare când a văzut că toată cruzimea pe care o dezlănțuise asupra lui Isus prin iudei nu avusese ca rezultat nici cel mai mic murmur din partea Lui. Deși luase asupra Sa natura omenească, El era sprijinit de o putere dumnezeiască și nu Se îndepărtase cu absolut nimic de voia Tatălui Său. {ST 175.1}

Capitolul 42 - Răstignirea lui Hristos

Fiul lui Dumnezeu a fost dat poporului pentru a fi răstignit; cu strigăte de triumf, L-au luat de acolo pe scumpul Mântuitor. El era slăbit și amețit de oboseală, durere și pierderea sângelui din pricina biciuirii și loviturilor primite; cu toate acestea, crucea cea grea, pe care avea să fie în curând pironit a fost pusă asupra Lui. Isus a leșinat sub povară. De trei ori a fost pusă crucea asupra Lui și de trei ori a leșinat. Unul dintre urmașii Lui, un bărbat care nu mărturisise pe față credința în Hristos, dar care credea în El, a fost apoi prins. Crucea a fost pusă în spatele lui și el a dus-o la locul răstignirii. Companii de îngeri erau adunate deasupra acelui loc. Un număr de ucenici de-ai lui Isus L-au urmat la Calvar cu durere și plâns amar. Și-au reamintit intrarea Lui triumfală, pe măgăruș, în Ierusalim, care avusese loc numai cu câteva zile în urmă, când Îl urmaseră strigând „Osana în cerurile prea înalte!” și așternându-I în cale veșmintele lor și ramuri frumoase de palmier. Se gândiseră că atunci avea să ia împărăția și să domnească peste Israel precum un prinț vremelnic. Ce mult se schimbase acea scenă! Cum se înneguraseră perspectivele! Acum, fără bucurie, fără vreo nădejde care să le redea voioșia, ci cu inimile cuprinse de teamă și disperare, Îl urmau încet, întristați, pe Acela care fusese dezonorat și umilit și care avea să moară. {ST 175.2}

Mama lui Isus era acolo. Inima ei era străpunsă de o durere pe care nu o poate simți decât o mamă duioasă; totuși, asemenea ucenicilor, încă spera că Hristos va face vreo minune și va scăpa de ucigași. Nu putea suporta gândul că Se va lăsa răstignit. Dar pregătirile erau gata și Isus a fost așezat pe cruce. Au fost aduse cuiele și ciocanul. Inimile ucenicilor s-au strâns în pieptul lor. Mama lui Isus se afla sub apăsarea unei agonii aproape imposibil de îndurat. Înainte ca Mântuitorul să fie străpuns de cuie pe cruce, ucenicii au dus-o din locul în care se desfășura această scenă, ca să nu audă zgomotul făcut de piroane în timp ce acestea străpungeau oasele și mușchii mâinilor și picioarelor Sale rănite. Isus nu a murmurat, ci a gemut în agonie. Fața Îi era palidă, iar pe sprânceana Lui atârnau picături mari de sudoare. Satana a tresăltat văzând suferința prin care trecea Fiul lui Dumnezeu, deși se temea că eforturile lui de a zădărnici planul de mântuire fuseseră inutile, că împărăția lui era pierdută și că la sfârșit avea să fie nimicit. {ST 176.1}

După ce Isus fusese pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată și, cu putere, înfiptă în locul pregătit pentru ea în pământ, provocând sfâșierea cărnii și cea mai intensă durere. Pentru a face ca moartea lui Isus să fie cât mai rușinoasă cu putință, împreună cu El au fost răstigniți și doi tâlhari, câte unul de fiecare parte. Tâlharii au fost aduși cu forța și, după multă rezistență din partea acestora, brațele le-au fost întinse și pironite pe crucile lor. Dar Isus S-a supus cu blândețe. N-a fost nevoie de nimeni să-I întindă cu forța brațele pe cruce. În timp ce tâlharii își blestemau călăii, Mântuitorul Se ruga în agonie pentru vrăjmașii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Hristos nu a îndurat numai durerea trupească; păcatele întregii lumi erau asupra Sa. {ST 176.2}

În timp ce Isus atârna pe cruce, unii care treceau pe acolo Își băteau joc de El dând din cap ca și cum s-ar fi plecat înaintea unui împărat, și Îi spuneau: „Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuți. Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce.” Satana folosise aceleași cuvinte când I se adresase lui Hristos în pustie: „Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu”. Preoții cei mai de seamă, bătrânii și cărturarii spuneau în bătaie de joc: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El!” Îngerii care se aflau deasupra scenei răstignirii lui Hristos erau indignați peste măsură când mai marii poporului râdeau de El și ziceau: „Dacă El este Fiul lui Dumnezeu, să Se izbăvească singur”. Ei doreau să vină chiar acolo în ajutorul lui Isus și să-L salveze, dar nu li s-a dat permisiunea să facă acest lucru. Obiectivul misiunii Sale nu era încă atins. {ST 177.1}

Când Isus atârna pe cruce, în timpul acelor lungi ceasuri de agonie, El nu și-a uitat mama. Ea se reîntorsese la scena cea îngrozitoare, pentru că nu mai putea să stea departe de Fiul ei. Ultima lecție pe care a dat-o Isus a fost o lecție a compasiunii și omeniei. S-a uitat la fața chinuită de durere a mamei Sale și apoi la ucenicul Său preaiubit, Ioan. A spus mamei Sale: „«Femeie, iată fiul tău». Apoi i-a zis ucenicului: «Iată mama ta».” Și din ceasul acela Ioan a luat-o în propria sa casă. {ST 177.2}

În agonia Sa, lui Isus i s-a făcut sete și I s-a dat să bea oțet amestecat cu fiere; dar când a gustat, a refuzat să bea. Îngerii priviseră agonia iubitului lor Comandant până când nu mai suportaseră și își acoperiseră fețele. Soarele refuzase să privească asupra acelei scene groaznice. Isus a strigat cu glas tare, umplând de groază inimile ucigașilor Lui: „S-a isprăvit”. Atunci catapeteasma templului s-a sfâșiat de sus până jos, pământul s-a zguduit și stâncile s-au sfărâmat. Un mare întuneric s-a lăsat pe fața pământului. Când Isus a murit, părea că ultima speranță a ucenicilor fusese spulberată. Mulți dintre urmașii Lui fuseseră martori la scena suferințelor și a morții Sale, și cupa tristeții lor era plină. {ST 177.3}

Satana nu a mai jubilat atunci, așa cum o făcuse înainte. Nădăjduise să împiedice planul de mântuire; dar acesta era prea bine așezat. Și acum, prin moartea lui Hristos, știa că el însuși va trebui să moară la sfârșit și că împărăția lui avea să-I fie dată lui Isus. A ținut o consfătuire cu îngerii lui. Nu reușise să facă nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu și acum trebuia ca ei să-și sporească eforturile și, cu puterea și măiestria lor, să se întoarcă înspre urmașii Lui. Trebuia să-i oprească pe toți cei pe care-i puteau împiedica să primească mântuirea cumpărată pentru ei de către Isus. Făcând acest lucru, Satana putea lucra încă împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. De asemenea, avea să fie în interesul lui să-i oprească pe cât mai mulți să vină la Isus. Căci păcatele celor care sunt răscumpărați prin sângele lui Hristos se vor întoarce în cele din urmă asupra celui de la care au plecat, și acesta va trebui să suporte pedeapsa pentru ele, câtă vreme cei care nu acceptă mântuirea prin Isus vor suferi pedeapsa pentru propriile lor păcate. {ST 178.1}

Viața lui Hristos fusese întotdeauna lipsită de bogăție lumească, cinste sau etalare. Tăgăduirea de sine și umilința Sa se aflaseră într-un contrast izbitor cu mândria și îngăduirea plăcerilor proprii ale preoților și bătrânilor. Curăția Lui nepătată era o mustrare continuă față de păcatele lor. L-au disprețuit pentru umilința, sfințenia și puritatea Sa. Dar cei care L-au disprețuit aici Îl vor vedea într-o zi în grandoarea cerului și slava neîntrecută a Tatălui Său. {ST 178.2}

În sala de judecată, El a fost înconjurat de dușmani care însetau după sângele Lui; dar cei împietriți, care au strigat „sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” Îl vor vedea ca Împărat încununat cu cinste. Toată oștirea cerească Îl va însoți în drumul Său cu cântece de biruință, de măreție și putere, închinate Aceluia care a fost înjunghiat, dar care trăiește și este un biruitor puternic. {ST 178.3}

Oameni jalnici, slabi și nenorociți au scuipat în fața Împăratului slavei, în timp ce un strigăt de triumf brutal a fost scos de gloata care era martora insultei degradante. Au stricat cu lovituri și cruzime acea față care a umplut tot cerul de admirație. Ei vor privi din nou acea față, strălucitoare precum soarele la amiază, și vor căuta să fugă de ea. În locul acelui strigăt de triumf, ei se vor jeli din pricina Lui. {ST 179.1}

Isus Își va arăta mâinile, care poartă semnele răstignirii. Va purta veșnic semnele acestei cruzimi. Fiecare urmă lăsată de cuie va spune povestea răscumpărării minunate a omului și prețul scump care a fost plătit pentru ea. Chiar oamenii care au înfipt lancea în coasta Domnului vieții vor privi semnul lăsat de vârful lăncii și, cuprinși de o teribilă suferință, vor deplânge rolul pe care l-au jucat în mutilarea corpului Său. {ST 179.2}

Ucigașii Lui au fost foarte deranjați de înscrisul „Împăratul iudeilor”, pus pe cruce, deasupra capului Său. Dar atunci ei vor fi obligați să-L vadă în toată slava și puterea Sa împărătească. Vor privi veșmântul și coapsa Lui, pe care este scris cu litere vii „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”. Au strigat la El în derâdere, în timp ce atârna pe cruce: „Hristos, Împăratul lui Israel să coboare de pe cruce, ca să putem și noi vedea și crede”. Îl vor privi atunci având putere și autoritate împărătească. Nu vor mai cere nici o dovadă că El este Împăratul lui Israel; ci, copleșiți de un sentiment al maiestății și slavei Sale nespus de mari, vor fi siliți să recunoască: „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului”. {ST 179.3}

Zguduirea pământului, sfărâmarea stâncilor, întunericul care s-a lăsat peste pământ și strigătul puternic al lui Isus: „S-a sfârșit!”, în timp ce Își dădea viața, i-au tulburat pe dușmanii Lui și i-a făcut pe ucigașii Lui să tremure. Ucenicii s-au mirat de aceste manifestări ieșite din comun, dar speranțele lor erau spulberate. Se temeau că iudeii vor căuta să-i ucidă și pe ei. Erau bine încredințați că o asemenea ură ca aceea care se manifestase împotriva Fiului lui Dumnezeu, nu avea să se termine o dată cu El. Ei au petrecut ore de însingurare în care și-au plâns dezamăgirea. Se așteptaseră ca Isus să

domnească precum un Prinț al acestei lumi, dar speranțele lor muriseră o dată cu El. În întristarea și dezamăgirea lor își puneau chiar întrebarea dacă nu cumva i-a amăgit. Chiar și mama Lui a șovăit în credința pe care o avea în El ca fiind Mesia. {ST 179.4}

Cu toate că ucenicii fuseseră dezamăgiți în așteptările pe care le aveau în privința lui Isus, Îl iubeau încă și doreau să-I îngroape trupul cu cinste, dar nu știau cum s-o facă. Iosif din Arimatea, un bogat și influent consilier al iudeilor și un discipol adevărat al lui Isus, s-a dus în particular, dar cu îndrăzneală la Pilat și l-a implorat să-l lase să ia trupul Mântuitorului. Nu a avut curajul de a merge în mod deschis din pricina urii iudeilor. Ucenicii se temeau că aceștia vor face eforturi pentru ca trupul lui Hristos să nu primească un loc de odihnă onorabil. Pilat și-a oferit acordul, iar ucenicii au luat trupul neînsuflețit de pe cruce în timp ce plângeau cu o suferință de nespus deasupra speranțelor lor năruite. Trupul a fost înfășurat cu grijă într-o pânză delicată de in și așezat în mormântul cel nou al lui Iosif. {ST 180.1}

Femeile care Îl urmaseră cu umilință pe Hristos, pe când trăia, nu au vrut să-L părăsească până când nu L-au văzut așezat în mormânt având o piatră foarte grea așezată înaintea ușii, pentru ca vrăjmașii Lui să fie împiedicați să-I ia trupul. Dar nu ar fi trebuit să se teamă, căci am văzut că oștirea îngerească veghea cu un interes nespus de mare în locul de odihnă al lui Isus, așteptând cu nerăbdare porunca de a-și juca rolul în eliberarea din temniță a Împăratului slavei. {ST 180.2}

Ucigașii lui Hristos se temeau că ar fi putut totuși să învie și să le scape. Din această pricină, i-au cerut lui Pilat o strajă pentru a păzi mormântul până a treia zi. Lucrul acesta a fost aprobat, iar piatra de la ușă a fost sigilată, pentru ca ucenicii Lui să nu-I fure trupul și să spună că înviase din morți. {ST 181.1}

Capitolul 43 - Învierea lui Hristos

Ucenicii s-au odihnit în Sabat, întristați pentru moartea Domnului lor, în timp ce Isus, Împăratul slavei, stătea în mormânt. La apropierea serii, au fost postați soldați pentru a păzi locul de odihnă al Mântuitorului, în timp ce îngeri nevăzuți erau deasupra locului sacru. Noaptea s-a scurs încet și, pe când era încă întuneric, îngerii care vegheau au știut că timpul pentru eliberarea preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu aproape că venise. În timp ce așteptau ceasul triumfului Său, cu o profundă emoție, un înger puternic a venit zburând cu repeziciune din cer. Fața îi era asemenea fulgerului, iar veșmintele erau albe ca zăpada. Lumina lui i-a împrăștiat întunericul din cale și a făcut ca îngerii răi, care pretinseseră în triumf trupul lui Isus, să fugă îngroziți de strălucirea și slava acestuia. Unul din îngerii care fuseseră martori la scena umilirii lui Hristos i s-a alăturat îngerului venit din cer și amândoi au coborât în mormânt. Pământul s-a zdruncinat la apropierea lor și a fost un mare cutremur. {ST 181.2}

Soldații romani au fost cuprinși de groază. Unde era acum puterea lor de a ține trupul lui Isus? Nu se mai gândeau la datorie sau că ucenicii L-ar putea fura. În timp ce lumina îngerilor strălucea în jur, mai puternică decât soarele, toată straja romană a căzut ca moartă la pământ. Unul din îngeri a apucat piatra cea mare, a rostogolit-o din fața ușii mormântului și s-a așezat pe ea. Celălalt a intrat în mormânt și a desfăcut ștergarul de pe capul lui Isus. Apoi, îngerul din cer a strigat cu un glas care a făcut ca pământul să se cutremure: „Fiu al lui Dumnezeu, Tatăl Tău Te cheamă! Vino afară!” Moartea nu mai putea să stăpânească peste El. Isus S-a ridicat dintre morți ca un învingător triumfător. Cu o teamă sfântă, marcată de solemnitate, oștirea îngerească privea această scenă. Și, când Isus a ieșit din mormânt, acei îngeri strălucitori I s-au închinat până la pământ și L-au întâmpinat cu cântece de victorie și triumf. {ST 182.1}

Îngerii lui Satana fuseseră siliți să fugă dinaintea luminii strălucitoare, pătrunzătoare, a îngerilor cerești și s-au plâns amarnic împăratului lor că li se luase cu violență prada din mâini și că Acela pe care-L urau atât de mult înviase din morți. Satana și oștirea lui se bucuraseră peste măsură că puterea pe care o aveau asupra oamenilor căzuți făcuse ca Domnul vieții să fie așezat în mormânt, dar scurt a fost triumful lor diabolic! Căci în clipa în care Isus a ieșit din temniță ca un biruitor plin de măreție, Satana a știut că el însuși avea să moară după un timp și că împărăția lui va trece de drept în mâinile lui Hristos. S-a lamentat și a turbat pentru că, în ciuda tuturor eforturilor lui, Isus nu fusese biruit, ci deschisese o cale de mântuire pentru om, și oricine dorea putea să umble pe ea și să fie salvat. {ST 182.2}

Îngerii răi și comandantul lor s-au adunat pentru consfătuire, pentru a găsi o modalitate prin care puteau lucra împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. Satana le-a poruncit slujitorilor lui să meargă la preoții cei mai de seamă și la bătrâni. El a spus: „Am reușit să-i amăgim, să le orbim ochii și să le împietrim inimile împotriva lui Isus. I-am făcut să creadă că este un

impostor. Soldații romani, care au asigurat paza la mormânt, vor duce vestea îngrozitoare că Hristos a înviat din morți. I-am făcut pe preoți și pe bătrâni să-L urască pe Isus și să-L ucidă. Acum așezați înaintea lor faptul că, dacă devine cunoscut faptul că Isus a înviat, ei vor fi uciși cu pietre de către popor, pentru că au dat la moarte un om nevinovat." {ST 182.3}

Când oștirea de îngeri cerești a plecat de la mormânt și lumina și slava s-au risipit, soldații romani au îndrăznit să-și ridice capetele și să privească în jurul lor. Au fost umpluți de uimire când au văzut că piatra cea mare fusese rostogolită de la ușa mormântului și că trupul lui Isus nu mai era acolo. S-au grăbit către oraș pentru a le spune preoților și bătrânilor ce văzuseră. În timp ce acei criminali ascultau raportul uimitor, paloarea s-a așternut pe fiecare față. I-a cuprins groaza când s-au gândit ce putuseră să facă. Dacă raportul era corect, erau pierduți. Au rămas în tăcere un timp, uitându-se unul la altul, neștiind ce să facă sau ce să spună. Acceptarea raportului ar fi însemnat să se condamne singuri. S-au tras deoparte pentru a se consulta cu privire la ce ar fi trebuit să facă. Au gândit că, dacă raportul adus de soldați se va răspândi în popor, cei care L-au dat pe Hristos la moarte vor fi și ei omorâți ca fiind ucigași ai Lui. S-a luat hotărârea să-i mituiască pe soldați pentru a păstra această chestiune sub tăcere. Preoții și bătrânii au oferit o sumă mare de bani, zicând: „Spuneți așa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat". Iar când soldații au întrebat ce se va întâmpla cu ei pentru că au dormit în post, mai marii iudei au făgăduit că-l vor convinge pe guvernator să le garanteze siguranța. Straja romană și-a vândut cinstea pentru bani și a fost de acord să urmeze sfatul preoților și bătrânilor. {ST 183.1}

Când Isus, atârnând pe cruce, a strigat „S-a sfârșit!", stâncile s-au sfărâmat, pământul s-a cutremurat și s-au deschis unele morminte. Când S-a ridicat ca biruitor asupra morții și mormântului, în timp ce pământul se cutremura și slava cerului strălucea asupra locului sfânt, mulți dintre cei ce muriseră ca neprihăniți, acum supuși la chemarea Sa, au ieșit ca martori, înviați de El. Sfinții aduși la viață cărora li se făcuse o asemenea favoare, au ieșit din morminte cu trupuri glorificate. Erau persoane sfinte și alese de Dumnezeu din toate veacurile, de la Creațiune până în zilele lui Hristos. Astfel, în timp ce mai marii iudeilor căutau să ascundă evenimentul învierii lui Hristos, Dumnezeu a ales să scoată din mormintele lor un grup de credincioși pentru a da mărturie că Isus înviase și să povestească despre slava Lui. {ST 184.1}

Cei înviați erau diferiți ca statură și alură, unii având o înfățișare mai nobilă decât alții. Mi s-a spus că locuitorii pământului degeneraseră continuu, pierzându-și puterea și farmecul. Satana are puterea bolii și a morții și efectele blestemului au devenit din ce în ce mai vizibile, iar puterea lui Satana s-a făcut observată din ce în ce mai clar. Cei care au trăit în zilele lui Noe și ale lui Avraam aveau alura îngerilor, farmecul și puterea acestora. Dar fiecare generație care s-a succedat pe pământ a devenit tot mai slabă și mai susceptibilă la

îmbolnăvire, iar viața lor tot mai scurtă, ca durată. Satana a învățat continuu cum să necăjească și să diminueze puterile neamului omenesc. {ST 184.2}

Cei care au ieșit din morminte la învierea lui Isus s-au arătat multora, spunându-le că jertfa în favoarea omului fusese săvârșită, că Isus, pe care Îl răstigniseră iudeii, înviase dintre cei morți; și, ca dovadă pentru cuvintele lor, ei au declarat: „Suntem înviați o dată cu El”. Au dat mărturie că ei au fost chemați afară din mormintele lor prin puterea Lui. În ciuda rapoartelor mincinoase, care circulau, învierea lui Hristos nu a putut fi ascunsă de Satana, de îngerii lui sau de preoții cei mai de seamă; căci acest grup de oameni sfinți, ridicați din mormintele lor, au răspândit știrea minunată, aducătoare de bucurie; și, de asemenea, Isus S-a arătat ucenicilor Săi doborâți de durere, risipindu-le temerile și aducându-le fericire și voie bună. {ST 184.3}

În timp ce vestea se răspândea de la o cetate la alta și de la un orășel la altul, la rândul lor, iudeii se temeau pentru viețile lor și au ascuns ura pe care o nutriseră față de ucenici. Singura lor nădejde era aceea de a-și răspândi raportul mincinos. Iar cei care au dorit ca această minciună să fie adevărată au acceptat-o. Pilat a tremurat auzind că Hristos înviase. Nu se putea îndoi de mărturia dată, și din acel ceas, liniștea l-a părăsit pentru totdeauna. De dragul onorurilor lumești, de teama că și-ar pierde autoritatea și viața Îl dăduse pe Isus la moarte. Era acum pe deplin convins că Acela de sângele căruia se făcea vinovat nu era un simplu om neprihănit, ci Fiul lui Dumnezeu. Viața lui Pilat a fost nenorocită până la încheierea ei. Disperarea și suferința au zdrobit orice simțământ de nădejde și voioșie. A refuzat să fie mângâiat și a murit de moartea cea mai nenorocită. {ST 185.1}

Inima lui Irod [Irod Antipa a fost acela care a luat parte la judecarea lui Isus și Irod Agripa I acela care l-a dat la moarte pe Iacov. Agripa era nepotul și cumnatul lui Antipa. Prin intrigă, el și-a asigurat tronul lui Antipa și, venind la putere, a urmat aceeași cale pe care o urmase Antipa față de creștini. În dinastia irodiană au existat șase persoane care au purtat numele Irod. Acest nume servea într-o anumită măsură ca titlu generic, indivizii fiind apelați prin alte nume, ca Antipa, Filip, Agripa etc. În același fel, putem spune țarul Nicolae, țarul Alexandru etc. În situația de aici, folosirea acestui termen devine mai firească și mai potrivită având în vedere că Agripa, când l-a condamnat pe Iacov la moarte, ocupa tronul lui Antipa, care fusese implicat cu puțin timp în urmă în judecata lui Hristos; și el a manifestat același caracter. A fost același spirit irodian, numai că se arăta într-o altă persoană, așa cum „balaurul” din Apocalipsa 12, 17 este același cu balaurul din versetul 3, adevărata putere spirituală din amândouă fiind balaurul din versetul 9. Într-unul din cele două cazuri, el lucrează prin Roma Păgână; în celălalt, prin chiar guvernul nostru (american). N. ed.] se împietrise încă și mai mult; iar când a auzit că Hristos înviase, nu a fost prea tulburat. I-a luat viața lui Iacov și când a văzut că aceasta a fost pe placul iudeilor, l-a arestat și pe Petru, intenționând să-l dea să fie omorât. Dar Dumnezeu avea pentru Petru o lucrare și și-a trimis îngerul să-l elibereze. Asupra lui Irod a căzut judecata lui Dumnezeu. În timp ce se înălța pe

sine înaintea unei mari mulțimi, a fost lovit de îngerul Domnului și a murit de o moarte îngrozitoare. {ST 185.2}

Dimineața devreme, în prima zi a săptămânii, înainte să se lumineze bine, femeile sfinte au venit la mormânt, aducând miresme pentru a unge trupul lui Isus. Ele au descoperit că piatra cea grea fusese rostogolită de la ușa mormântului și trupul lui Isus nu mai era acolo. Inimile li s-au frânt și s-au temut că dușmanii lor luaseră trupul. Dintr-o dată, au văzut doi îngeri înveșmântați în alb, cu fețe luminoase, strălucitoare. Aceste făpturi cerești au înțeles pentru ce veniseră femeile și le-au spus acestora, de îndată, că Isus nu era acolo; înviase, dar ele puteau privi locul în care zăcuse. Le-au poruncit să meargă și să le spună ucenicilor Lui că El va merge înaintea lor în Galileea. Cu teamă și cu o mare bucurie, femeile s-au grăbit să ajungă înapoi la ucenicii îndoliați și le-au spus lucrurile pe care le văzuseră și auziseră. {ST 186.1}

Ucenicii nu au putut să creadă că Hristos înviase, dar, împreună cu femeile care aduseseră vestea, au alergat într-un suflet la mormânt. Au descoperit că Isus nu era acolo; au văzut pânza de in în care fusese înfășurat, dar nu au putut crede vestea cea bună că înviase dintre cei morți. S-au întors acasă minunându-se de ceea ce văzuseră și, de asemenea, de cele povestite de către femei. Dar Maria a hotărât să mai zăbovească lângă mormânt, gândindu-se la ce văzuse și fiind măcinată de gândul că ar fi putut fi amăgită. Simțea că o așteptau noi încercări. Durerea ei a revenit și a izbucnit într-un plâns amar. S-a aplecat pentru a privi din nou în mormânt și a văzut doi îngeri îmbrăcați în alb. Unul stătea în locul în care fusese capul lui Isus, iar celălalt acolo unde fuseseră picioarele Lui. I-au vorbit cu duioșie și au întrebat-o de ce plângea. Ea a răspuns: „Pentru că L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus”. {ST 186.2}

Când și-a întors privirile de la mormânt, L-a văzut pe Isus stând în apropiere, dar nu L-a recunoscut. El i-a vorbit cu gingășie, întrebând care este cauza tristeții ei și pe cine căuta. Presupunând că El era grădinarul, L-a implorat ca, dacă Îl luase pe Domnul ei, să-i spună unde L-a pus pentru a-L putea lua de acolo. Isus i S-a adresat cu propria-I voce cerească, spunând: „Maria!” Ea era familiarizată cu tonul acelei voci dragi și a răspuns pe dată: „Învățătorule!” Și, în bucuria ei, era cât pe-aci să-L îmbrățișeze; dar Isus a zis: „Nu mă atinge, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Bucuroasă, s-a grăbit să le ducă ucenicilor vestea cea bună. Isus a urcat de îndată la Tatăl pentru a auzi de pe buzele Sale că acceptase jertfa și pentru a primi toată puterea în cer și pe pământ. {ST 187.1}

Ca un nor, îngerii L-au înconjurat pe Fiul lui Dumnezeu și au cerut ca porțile veșnice să se ridice pentru ca Împăratul slavei să poată intra. Am văzut că în timp ce Isus era însoțit de grupul acela ceresc strălucitor, în prezența lui Dumnezeu și înconjurat de slava Sa, El nu a uitat de ucenicii Lui de pe pământ, ci a primit puterea de la Tatăl Său pentru a se putea

întoarce la ei și a le oferi putere. În aceeași zi, S-a întors și S-a arătat ucenicilor. I-a lăsat să-L atingă; căci Se suise la Tatăl și primise putere. {ST 187.2}

În acest timp, Toma nu era prezent. El nu a vrut să creadă, cu umilință, relatarea ucenicilor, ci a afirmat cu fermitate și sigur pe sine că nu va crede până nu își va pune degetele în locul lăsat de cuie în mâinile Mântuitorului și până nu-și va pune mâna în coasta în care fusese înfiptă cu violență sulița. Prin aceasta, el a arătat o lipsă de încredere în frații lui. Dacă toți ar cere aceeași dovadă, nimeni nu L-ar mai primi acum pe Isus și nu ar mai crede în învierea Sa. Dar a fost voința lui Dumnezeu ca mărturia ucenicilor să fie primită de cei care nu au putut să-L vadă sau să-L audă pe Mântuitorul înviat. Dumnezeu nu a fost mulțumit de neîncrederea lui Toma. Când Isus S-a întâlnit din nou cu ucenicii Lui, Toma era cu ei; iar când L-a privit pe Isus, a crezut. Dar declarase că nu va fi mulțumit fără dovada palpabilă adăugată celei vizuale, iar Isus i-a oferit dovada pe care o dorise. Toma a strigat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!" Dar Isus l-a mustrat pentru necredința lui, spunând: „Toma, pentru că M-ai văzut ai crezut; ferice de cei care nu au văzut și au crezut". {ST 188.1}

În același fel, cei care nu au avut nici o experiență în prima și a doua solie îngerească trebuie să le primească de la alții, care au avut o experiență și au urmat aceste solii. Așa cum Isus a fost respins, tot așa și aceste solii au fost respinse. Și după cum ucenicii au declarat că nu există sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți, tot așa trebuie să-i avertizeze și slujitorii lui Dumnezeu — cu credincioșie și fără teamă — pe cei care nu îmbrățișează decât o parte din adevărurile legate de cea de-a treia solie, spunându-le că trebuie să primească bucuroși toate mesajele pe care li le-a dat Dumnezeu, altfel nu vor avea nimic de-a face cu nici unul din ele. {ST 188.2}

În timp ce femeile sfinte duceau vestea că Isus înviase, soldații romani, care făcuseră de gardă la mormânt, împrăștiau minciuna care le fusese pusă pe buze de către preoții cei mai de seamă și de către bătrâni, că ucenicii au venit noaptea, în timp ce ei dormeau, și au furat trupul lui Isus. Satana pusese această minciună în inimile și gurile celor mai de seamă preoți și poporul era gata să primească acest cuvânt venit din partea lor. Dar Dumnezeu făcuse acest lucru sigur și plasase acest eveniment, de care depinde mântuirea noastră, mai presus de orice îndoială; iar preoților și bătrânilor le era cu neputință să îl acopere. Fuseseră ridicați martori dintre cei morți pentru a vorbi în favoarea învierii lui Hristos. {ST 189.1}

Isus a rămas cu ucenicii Lui timp de patruzeci de zile, făcându-i fericiți și umplându-le inimile cu bucurie, în timp ce făcea tot mai clare înaintea lor realitățile Împărăției lui Dumnezeu. Îi mandatase să dea mărturie despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră în legătură cu suferințele, moartea și învierea Sa, despre faptul că El Se adusese pe Sine ca jertfă pentru păcat și că toți cei care voiau puteau veni la El și găsi viața. Cu o gingășie plină de credincioșie, le-a spus că vor fi prigoniți și chinuiți; dar vor găsi mângâiere, reamintindu-și experiența și cuvintele pe care li le-a spus El. Le-a zis că biruise ispitele lui Satana și că

obținuse victoria prin încercări și suferință. Satana nu mai putea avea putere asupra Lui, dar avea să-și aducă ispitele pentru a-i apăsa pe ucenici, în mod direct, pe ei și pe toți cei ce aveau să creadă în Numele Lui. Dar ei puteau birui, așa cum a biruit El. Isus i-a înzestrat pe ucenici cu puterea de a face minuni și le-a spus că, deși vor fi prigoniți de oameni răi, El Își va trimite din când în când îngerii pentru a-i izbăvi; viețile lor nu puteau fi curmate până când nu-și împlineau misiunea; atunci se putea să li se ceară să pecetluiască în sângele propriu mărturiile pe care le dăduseră. {ST 189.2}

Urmașii lui neliniștiți au ascultat cu bucurie învățăturile Lui, savurând cu nesaț fiecare cuvânt care ieșea de pe buzele Sale sfinte. Acum știau cu certitudine că El era Mântuitorul lumii. Cuvintele Sale au pătruns adânc în inimile lor și s-au întristat că trebuia să se despartă curând de Învățătorul lor ceresc și să nu mai audă de pe buzele Lui cuvinte de har, de mângâiere. Dar inimile lor au fost din nou încălzite de iubire și mare bucurie când Isus le-a spus că El merge să le pregătească locuințe și că Se va întoarce să-i ia, pentru a fi întotdeauna cu El. A făgăduit, de asemenea, să trimită Mângâietorul, Duhul Sfânt, pentru a-i călăuzi în tot adevărul. Și „și-a înălțat mâinile și i-a binecuvântat”. {ST 190.1}

Capitolul 44 - Înălțarea lui Hristos

Tot cerul aștepta ceasul triumfal în care Isus avea să urce la Tatăl Său. Au venit îngeri pentru a-L primi pe Împăratul slavei și pentru a-L conduce în alai triumfal către cer. După ce Isus Își binecuvântase ucenicii, a fost despărțit de ei și luat la cer. Și, în timp ce deschidea calea către cer, mulțimea de „prinși de război", care au fost treziți din morți la învierea Sa, L-a urmat. Un grup mare de îngeri erau în așteptare, în timp ce în cer nenumărați alți îngeri așteptau venirea Sa. În timp ce urcau către Cetatea Cea Sfântă, îngerii care-L însoțeau pe Isus au strigat: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!" Îngerii din cetate au strigat în extaz: „Cine este acest Împărat al slavei?" Îngerii din afară au răspuns în triumf: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!" Din nou au întrebat îngerii așteptători: „Cine este acest Împărat al slavei?" și îngerii de afară au răspuns cu accente melodioase: „Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!" și suita cerească a intrat în cetatea lui Dumnezeu. Apoi, toți îngerii L-au înconjurat pe Comandantul lor maiestuos și, cuprinși de adorarea cea mai adâncă, s-au plecat înaintea Lui și și-au aruncat cununile la picioarele Lui. și apoi au atins harpele lor de aur și, în acorduri dulci, melodioase, au umplut tot cerul cu muzică și cântece închinate Mielului care a fost înjunghiat și care trăiește în glorie și mărire. {ST 190.2}

În timp ce ucenicii se uitau cu tristețe către cer pentru a prinde ultima imagine a Domnului lor, care urca, doi îngeri îmbrăcați în alb au stat lângă ei și le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând la cer." Ucenicii și mama lui Isus, care fusese alături de ei martora urcării la cer a Fiului lui Dumnezeu, au petrecut noaptea ce a urmat vorbind despre faptele Lui minunate și evenimentele ciudate și glorioase care avuseseră loc într-un timp atât de scurt. {ST 191.1}

Satana s-a sfătuit iarăși cu îngerii lui și, cu o ură amarnică împotriva conducerii lui Dumnezeu, le-a spus că atâta vreme cât el avea putere și autoritate asupra pământului, eforturile lor trebuiau să fie de zece ori mai puternice împotriva urmașilor lui Isus. Nu reușiseră nimic împotriva lui Hristos, dar trebuia să-i învingă pe urmașii Lui, dacă era cu putință. Ei trebuia să caute în fiecare generație să-i prindă în capcană pe cei care aveau să creadă în Isus. Satana le-a spus îngerilor lui că Isus dăduse ucenicilor Săi puterea de a-i mustra, de a-i alunga și de a-i vindeca pe cei pe care aveau ei să-i îmbolnăvească. Apoi îngerii lui Satana au plecat asemenea unor lei care răcnesc, căutând să-i nimicească pe urmașii lui Isus. {ST 191.2}

Capitolul 45 - Ucenicii lui Hristos

Ucenicii au propovăduit cu o mare putere un Mântuitor răstignit și înviat. Semne și minuni erau înfăptuite de ei în Numele lui Isus; cei bolnavi erau vindecați; și un om care fusese olog din naștere a fost perfect însănătoșit și a intrat în templu alături de Petru și Ioan, umblând și sărind și lăudându-L pe Dumnezeu înaintea tuturor. Știrea s-a răspândit și oamenii au început să se înghesuie în jurul ucenicilor. Mulți alergau împreună spre acel loc uimiți peste măsură de vindecarea ce fusese săvârșită. {ST 192.1}

Când Isus a murit, preoții au crezut că nu se vor mai face minuni printre ei, că entuziasmul se va stinge și poporul se va întoarce iarăși la tradițiile oamenilor. Dar, ce să vezi!? Chiar în mijlocul lor, ucenicii făceau minuni și oamenii erau uluiți. Isus fusese răstignit și ei se întrebau de unde luaseră ucenicii această putere. Când Isus era în viață, credeau că El le dă putere; dar când a murit s-au așteptat ca minunile să înceteze. Petru le-a înțeles nedumerirea și le-a spus: „Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră l-am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri L-a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-i dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. L-ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui. Prin credința în Numele lui Isus a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El i-a dat omului acestuia o tămăduire deplină, după cum vedeți cu toții.” {ST 192.2}

Cei mai de seamă dintre preoți și bătrânii nu puteau suporta aceste cuvinte și, la ordinul lor, Petru și Ioan au fost prinși și aruncați în temniță. Dar fuseseră convertiți mii de oameni și făcuți să creadă în învierea și proslăvirea lui Hristos prin auzirea unui singur discurs al ucenicilor. Preoții și bătrânii erau tulburați. Ei Îl uciseseră pe Isus pentru ca mintea oamenilor să se întoarcă înspre ei; dar acum chestiunea era mai rea decât înainte. Erau acuzați pe față de către ucenici că sunt cei care L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu și nu puteau să-și dea seama până unde puteau să se dezvolte aceste lucruri sau cum aveau ei înșiși să fie priviți de către popor. I-ar fi dat cu bucurie pe Petru și Ioan la moarte, dar nu îndrăzneau de teama poporului. {ST 193.1}

În ziua următoare, apostolii au fost aduși înaintea Soborului. Erau acolo chiar bărbații care ceruseră cu strigăte sângele Celui Neprihănit. Îl auziseră pe Petru tăgăduindu-L pe Domnul lui cu blesteme și înjurături când fusese acuzat că este unul dintre ucenicii Lui și sperau să-l intimideze din nou. Dar Petru fusese convertit și vedea acum o ocazie de a înălța Numele pe care-L dezonorase și de a îndepărta pata lăsată de acea tăgăduire făcută în mod pripit și laș. Cu o îndrăzneală sfântă și în puterea Duhului, el le-a spus fără frică: „Omul

acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este «piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului». În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți." {ST 193.2}

Poporul era uimit de îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan și și-au dat seama că fuseseră cu Isus; căci purtarea lor nobilă și curajoasă, era ca aceea a lui Isus când fusese înaintea dușmanilor Lui. Printr-o singură privire de milă și tristețe, Isus îl mustrase pe Petru când acesta se lepădase de El, iar acum, când Îl recunoscuse cu îndrăzneală pe Domnul lui, Petru a fost aprobat și binecuvântat. Ca dovadă a încuviințării lui Isus, el a fost umplut cu Duhul Sfânt. {ST 194.1}

Preoții nu au îndrăznit să-și manifeste ura pe care o simțeau față de ucenici. Le-au poruncit să iasă din sala în care se ținea sfatul și au discutat apoi între ei, spunând: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită pe care n-o putem tăgădui." Se temeau ca vestea acestei fapte bune să nu se răspândească în popor. Preoții simțeau că, dacă ajungea să fie cunoscută de toți, puterea lor avea să fie pierdută, iar ei vor fi priviți ca fiind ucigașii lui Isus. Cu toate acestea, tot au îndrăznit să-i amenințe pe apostoli și să le poruncească să nu mai vorbească în Numele lui Isus, ca să nu-și piardă viața. Dar Petru a declarat cu îndrăzneală că nu puteau face altfel decât să relateze lucrurile pe care le văzuseră și auziseră. {ST 194.2}

Prin puterea lui Isus, ucenicii au continuat să-i vindece pe cei năpăstuiți și afectați de boală care erau aduși la ei. Sute de oameni se înrolau zilnic sub stindardul unui Mântuitor răstignit, înviat din morți și proslăvit. Preoții, bătrânii și cei care se aflau în special alături de ei erau alarmați. I-au pus din nou în temniță pe apostoli, sperând că entuziasmul va scădea. Satana și îngerii lui au jubilat; dar îngerii lui Dumnezeu au deschis ușile temniței și, în ciuda interdicției date de preoții cei mai de seamă și de bătrâni, i-au îndemnat pe apostoli: „Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia". {ST 194.3}

Consiliul s-a întrunit și s-a trimis după cei întemnițați. Aprozii au deschis ușile închisorii, dar cei pentru care veniseră nu erau acolo. S-au întors la preoți și la bătrâni și au zis: „Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija și pe păzitori stând în picioare la uși; dar când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru". „Cineva a venit și le-a spus: «Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în Templu și învață pe norod». Atunci căpitanul Templului a plecat cu aprozii și i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de către norod. După ce i-au adus, i-au pus înaintea Soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel: «Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om»." {ST 195.1}

Acei conducători iudei erau fățarnici; ei iubeau cinstea primită de la oameni mai mult decât Îl iubeau pe Dumnezeu. Inimile lor se împietriseră într-o asemenea măsură, încât cele mai mari minuni înfăptuite de apostoli nu făceau decât să-i turbeze de mânie. Ei știau că, dacă apostolii Îl propovăduiau pe Isus, răstignirea, învierea și proslăvirea Sa, vina uciderii Sale avea să le fie atribuită lor. Nu mai erau atât de hotărâți să ia asupra lor sângele lui Isus ca atunci când strigaseră cu hotărâre: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. {ST 195.2}

Apostolii au declarat cu îndrăzneală că ei trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Petru a spus: „Dumnezeul părinților noștri L-a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât atârnându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.” La aceste cuvinte spuse fără teamă, ucigașii s-au mâniat tare și s-au hotărât să-și mânjească din nou mâinile cu sânge, ucigându-i pe apostoli. Acesta era planul pe care-l făceau, când un înger de la Dumnezeu i-a mișcat inima lui Gamaliel să-i sfătuiască astfel pe preoți și pe mai marii iudeilor: „Nu-i mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar, dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.” Îngerii răi au exercitat presiuni asupra preoților și bătrânilor pentru a-i da la moarte pe apostoli; dar Dumnezeu și-a trimis îngerul pentru a împiedica acest lucru ridicând chiar dintre mai marii iudeilor un glas în favoarea slujitorilor Săi. Lucrarea apostolilor nu era terminată. Urma ca ei să fie aduși înaintea împăraților pentru a da mărturie pentru Numele lui Isus și a mărturisi lucrurile pe care le văzuseră și le auziseră. {ST 195.3}

Preoții le-au dat prizonierilor drumul fără tragere de inimă, după ce i-au bătut și le-au poruncit să nu mai vorbească în Numele lui Isus. „Ei au plecat dinaintea Soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui. Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să-i învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.” Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea. Ucenicii mărturiseau cutezători despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră și făceau minuni mari în Numele lui Isus. Ei au pus fără frică sângele lui Isus asupra celor care au fost atât de dispuși să se folosească de ocazie când li s-a permis să aibă putere asupra Fiului lui Dumnezeu. {ST 196.1}

Am văzut că îngeri ai lui Dumnezeu au fost însărcinați să apere cu o atenție deosebită adevărurile importante, sfinte, care urmau să fie asemenea unei ancore pentru ucenicii lui Hristos în toate generațiile. Duhul Sfânt a venit în mod special asupra apostolilor, care fuseseră martorii răstignirii, învierii și proslăvirii Domnului nostru — adevăruri importante, care trebuia să fie nădejdea lui Israel. Toți trebuia să privească la Mântuitorul lumii, ca fiind singura lor speranță și să umble pe calea pe care o deschisese El prin jertfirea propriei Sale

vieți, să păzească Legea lui Dumnezeu și să trăiască. Am văzut înțelepciunea și bunătatea lui Isus în faptul că dăduse putere ucenicilor să ducă mai departe aceeași lucrare pentru care El fusese urât și ucis de către iudei. În Numele Lui, ei aveau putere asupra lucrării lui Satana. O aureolă de slavă și lumină a marcat timpul morții și învierii lui Isus, imortalizând adevărul sacru că El era Mântuitorul lumii. {ST 196.2}

Capitolul 46 - Moartea lui Ștefan

Ucenicii s-au înmulțit mult în Ierusalim și mulți preoți respectau credința. Ștefan, plin de credință, făcea mari minuni în popor. Mai marii iudeilor erau și mai mânioși când vedeau preoți întorcându-se de la tradițiile lor, de la jertfe și arderi de tot, și acceptându-L pe Isus ca fiind marea jertfă. Cu putere de sus, Ștefan i-a mustrat pe preoții și bătrânii necredincioși și L-a înălțat pe Isus înaintea lor. Nu puteau face față înțelepciunii și puterii cu care vorbea el și, când și-au dat seama că nu vor avea nici un câștig de cauză împotriva lui, au mituit oameni să dea mărturie mincinoasă, că l-au auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu. Ei au stârnit agitație în popor, l-au arestat pe Ștefan și, prin martori mincinoși, l-au acuzat că a vorbit împotriva Templului și a Legii. Ei au dat mărturie că l-au auzit spunând că Isus din Nazaret va nimici obiceiurile pe care li le-a dat Moise. {ST 197.1}

Când Ștefan a stat înaintea judecătorilor săi, lumina slavei lui Dumnezeu s-a coborât peste fața lui. „Toți cei ce ședeau în Sobor s-au uitat țintă la Ștefan și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.” Când i s-a cerut să răspundă la acuzațiile ce i se aduseseră, el a început de la Moise și de la proroci și a trecut în revistă istoria copiilor lui Israel și modul în care lucrase Dumnezeu cu ei și a arătat cum fusese indicat Hristos în profeție. A făcut referință la istoria templului și a declarat că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești. Iudeii adorau templul și erau cuprinși de o mai mare indignare când se spunea orice împotriva acelei clădiri, decât dacă s-ar fi spus împotriva lui Dumnezeu. Când Ștefan a vorbit despre Hristos și s-a referit la templu, a văzut că oamenii îi respingeau cuvintele și i-a mustrat fără teamă: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt.” În timp ce păzeau rânduielile exterioare ale religiei lor, inimile lor erau corupte și pline de un rău aducător de moarte. El a amintit cruzimea părinților lor în prigonirea profocilor și a declarat că persoanele cărora li se adresase înfăptuiseră un păcat mai mare prin respingerea și răstignirea lui Hristos. „Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? I-au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât.” {ST 198.1}

Când au fost rostite aceste adevăruri directe, clare, preoții și mai marii lor au turbat de mânie și au tăbărât asupra lui Ștefan, scrâșnind din dinți. „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu” și a zis: „Iată văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”. Poporul nu voia să-l asculte. „Au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre.” Și el a îngenuncheat și a strigat tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” {ST 198.2}

Am văzut că Ștefan a fost un om puternic al lui Dumnezeu, special educat pentru a ocupa o poziție importantă în biserică. Satana a jubilat la moartea lui; căci știa că ucenicii

aveau să-i resimtă lipsa. Dar triumful lui Satana a fost de scurtă durată; pentru că în acel grup care a asistat la moartea lui Ștefan era o persoană căreia Isus avea să i Se descopere. Saul nu a luat parte la aruncarea cu pietre în Ștefan, dar a consimțit la moartea lui. Avea un zel deosebit în persecutarea celor din biserica lui Dumnezeu, vânându-i, luându-i din casele lor și dându-i pe mâna celor care voiau să-i ucidă. Saul era un om înzestrat și educat; zelul și multa lui învățătură îl făcuseră să fie extrem de stimat de către iudei, în timp ce era temut de mulți dintre ucenici. Talanții lui au fost folosiți cu eficiență de către Satana, ducând mai departe răzvrătirea împotriva Fiului lui Dumnezeu și împotriva celor ce credeau în El. Dar Dumnezeu poate frânge puterea marelui vrăjmaș și elibera pe cei care sunt ținuți în robie de către el. Hristos l-a ales pe Saul ca „un vas ales” pentru a-I propovădui Numele, pentru a-i întări pe ucenicii Săi în lucrarea lor și pentru a înlocui cu prisosință locul gol lăsat de Ștefan {ST 199.1}

Capitolul 47 - Convertirea lui Saul

În timp ce Saul călătorea către Damasc, cu acreditări care îl autorizau să aresteze bărbați sau femei care Îl propovăduiau pe Isus și să-i aducă legați la Ierusalim, îngerii răi tresăltau în jurul lui. Dintr-o dată însă, o lumină din cer a strălucit în jurul lui, făcându-i pe îngerii răi să fugă și pe el să cadă imediat la pământ. A auzit un glas care spunea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?" Saul a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?" Iar Domnul a spus: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești; ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș". Și Saul, tremurând uluit, a zis: „Doamne, ce vrei să fac?" Și Domnul a spus: „Scoală-te, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci". {ST 200.1}

Oamenii care erau cu el stăteau în picioare fără a scoate o vorbă, auzind un glas, dar nevăzând vreun om. Când lumina a trecut și Saul s-a ridicat de la pământ și a deschis ochii, s-a trezit complet lipsit de vedere. Strălucirea luminii cerești îl orbise. L-au dus de mână, l-au adus la Damasc și trei zile a fost lipsit de vedere și nici nu a mâncat, nici nu a băut. Apoi, Domnul și-a trimis îngerul chiar la unul din oamenii pe care Saul spera să-l ia prizonier și i-a descoperit într-o viziune că trebuia să se ducă pe o uliță care se numea „Dreaptă" și să caute „în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om numit Anania intrând la el și punându-și mâinile peste el, ca să-și recapete vederea." {ST 200.2}

Anania se temea că ar fi putut exista o greșeală în această privință și a început să-I spună Domnului ceea ce auzise el despre Saul. Dar Domnul i-a spus lui Anania: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel. Și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu." Anania a urmat instrucțiunile Domnului, a intrat în casă și, punându-și mâinile peste el, a spus: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt". {ST 200.3}

De îndată, Saul și-a recăpătat vederea, s-a ridicat și a fost botezat. După aceasta, el învăța în sinagogi că Isus era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Toți cei care-l auzeau erau uimiți și întrebau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei care chemau Numele acesta? Și n-a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?" Dar Saul creștea în putere și îi uimea pe iudei. Aceștia se aflau din nou la necaz. Toți știau despre împotrivirea lui Saul față de Isus și zelul său în vânarea și încredințarea spre a fi uciși a tuturor celor care credeau în Numele Lui; iar convertirea lui miraculoasă i-a convins pe mulți că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Saul își povestea experiența în puterea Duhului Sfânt. El prigonea până la moarte, lega și trimitea în temniță atât bărbați, cât și femei, când, în drumul său către Damasc, a strălucit dintr-odată o lumină puternică în jurul lui și Isus i S-a descoperit și l-a învățat că El era Fiul lui Dumnezeu. {ST 201.1}

În timp ce Saul Îl propovăduia astfel cu atâta curaj pe Isus, el exercita o influență puternică. Cunoștea Scripturile și, după convertirea lui, asupra profețiilor care Îl priveau pe Isus a strălucit o lumină divină, care l-a făcut în stare să prezinte cu claritate și îndrăzneală adevărul și să corecteze orice interpretare greșită a Scripturilor. Cu Duhul lui Dumnezeu asupra lui, îi purta cu limpezime și putere pe ascultătorii lui prin profețiile legate de prima venire a lui Hristos și le arăta că se împliniseră textele care relatau suferințele, moartea și învierea Sa. {ST 201.2}

Capitolul 48 - Iudeii hotărăsc să-l ucidă pe Pavel

Când preoții cei mai de seamă și mai marii lor au constatat efectul relatării experienței lui Pavel, s-au umplut de ură împotriva lui. Au văzut că el Îl propovăduia cu îndrăzneală pe Isus și făcea minuni în Numele Lui, că mulțimile îl ascultau, se întorceau de la tradițiile lor și îi priveau pe conducătorii lor iudei ca pe niște ucigași ai Fiului lui Dumnezeu. Mânia lor a fost astfel aprinsă și s-au adunat pentru a se consfătui, ca să vadă ce era cel mai bine de făcut pentru a stinge tot acel entuziasm. Au fost de acord că singura cale sigură era aceea de a-l ucide pe Pavel. Dar Dumnezeu le cunoștea intenția și au fost trimiși îngeri să-l apere, ca să trăiască pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea. {ST 202.1}

Conduși de Satana, iudeii necredincioși țineau sub observație zi și noapte porțile Damascului pentru ca, în cazul că Pavel ar fi ieșit pe acolo, să-l ucidă imediat. Dar Pavel a fost informat că iudeii căutau să-i ia viața, iar ucenicii l-au lăsat noaptea jos, peste zid, într-un coș. La acest eșec de a-și realiza planurile, iudeii au fost rușinați și revoltați și obiectivul lui Satana n-a fost atins. {ST 202.2}

După aceasta, Pavel s-a dus la Ierusalim pentru a se alătura ucenicilor; dar le era tuturor frică de el. Nu puteau crede că era și el un ucenic. În Damasc fusese vânat pentru a fi ucis, iar aici propriii lui frați nu voiau să-l primească; dar Barnaba l-a luat, l-a adus la apostoli și le-a spus cum Îl văzuse acesta pe Domnul pe drum și că predicase cu îndrăzneală la Damasc în Numele lui Isus. {ST 202.3}

Dar Satana îi ațâța pe iudei să-l nimicească pe Pavel și Isus i-a poruncit să părăsească Ierusalimul. Împreună cu Barnaba, s-a dus în alte cetăți, predicându-L pe Isus și făcând minuni și mulți au fost convertiți. Când a fost vindecat un om care fusese olog din naștere, oamenii care se închinau la idoli erau pe punctul de a aduce jertfe în cinstea ucenicilor. Pavel a fost îndurerat și le-a spus că el și tovarășul lui de lucrare nu erau altceva decât oameni ca și ei și că numai Dumnezeu, care făcuse cerul și pământul, marea și toate din ea, numai El trebuia să primească închinare. Astfel, Pavel L-a înălțat pe Dumnezeu înaintea oamenilor; dar abia dacă i-a putut opri. În mintea lor apărea primul licăr de credință în Dumnezeul adevărat și prima atitudine de închinare și cinste ce I se cuveneau; și, în timp ce-l ascultau pe Pavel, Satana îi mâna pe iudeii necredincioși din alte cetăți să meargă în urma lui Pavel pentru a nimici lucrarea cea bună care se făcea prin el. Acești iudei ațâțau mintea acelor idolatri prin rapoarte mincinoase despre Pavel. Admirația și încântarea oamenilor era schimbată acum în ură, și aceștia, care nu cu mult timp în urmă erau gata să se închine înaintea ucenicilor, au aruncat cu pietre în Pavel și l-au târât afară din cetate, presupunând că era mort. Dar în timp ce ucenicii stăteau în jurul lui Pavel și îl jeleau, spre bucuria lor, el s-a ridicat și a mers cu ei în cetate. {ST 203.1}

Iarăși, în timp ce Pavel și Sila Îl propovăduiau pe Isus, o femeie care era posedată de un duh de ghicire s-a luat după ei, strigând: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii”. Așa a umblat după ucenici multe zile. Dar Pavel era necăjit; căci aceste strigăte pe care le scotea după ei întorceau mintea oamenilor de la adevăr. Scopul urmărit de Satana când o mâna să facă aceasta era acela de a-i dezgusta pe oameni și de a spulbera influența ucenicilor. Duhul lui Pavel s-a revoltat în el, s-a întors și a zis spiritului: „În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși din ea”. Duhul cel rău a fost mustrat și a părăsit-o. {ST 203.2}

Stăpânii acelei roabe erau mulțumiți că aceasta striga după ucenici; dar, când duhul cel rău a părăsit-o și au văzut că devenise o blândă ucenică a lui Hristos, au fost cuprinși de mânie. Ei strânseseră mulți bani, prin ghicitul ei, și acum nădejdea de a mai scoate câștig de pe urma ei dispăruse. Obiectivul urmărit de Satana nu fusese atins; dar slujitorii lui i-au prins pe Pavel și pe Sila și i-au târât în piață înaintea fruntașilor și a dregătorilor, spunând: „Oamenii aceștia ne tulbură cetatea. Sunt niște iudei.” Și mulțimea s-a ridicat împotriva lor și dregătorii au pus să le sfâșie hainele de pe ei și au poruncit să fie bătuți. Și după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și au dat în grijă temnicerului ca să-i păzească bine. Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a aruncat în temnița interioară și le-a băgat picioarele în butuci. Dar îngerii Domnului i-au însoțit în închisoare și au făcut ca întemnițarea lor să ajungă să fie spre slava lui Dumnezeu și să arate oamenilor că Dumnezeu era implicat în lucrare și alături de lucrătorii Lui aleși. {ST 204.1}

La miezul nopții, Pavel și Sila s-au rugat și au înălțat cântări de laudă lui Dumnezeu și, dintr-o dată, s-a făcut un mare cutremur de pământ, încât au fost zguduite temeliile închisorii; și am văzut că îngerul lui Dumnezeu a dezlegat legăturile fiecăruia. Temnicerul, trezindu-se și văzând ușile temniței deschise, s-a înfricoșat. S-a gândit că prizonierii evadaseră și că va trebui să fie pedepsit cu moartea. Dar chiar când era să-și ia viața, Pavel a strigat cu glas puternic: „Să nu-ți faci nici un rău, căci toți sunt aici”. {ST 204.2}

Puterea lui Dumnezeu l-a convins pe temnicer acolo. A cerut o lumină, a sărit înăuntru, a venit tremurând de frică și a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila, i-a scos afară și a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Și ei au spus: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta”. Temnicerul i-a strâns apoi pe toți cei din casa lui și Pavel li L-a predicat pe Isus. În felul acesta, inima temnicerului s-a unit cu cea a fraților săi, le-a spălat rănile și a fost botezat împreună cu toată casa lui chiar în noaptea aceea. A pus apoi hrană înaintea lor și s-a bucurat, crezând în Dumnezeu cu toată casa lui. {ST 205.1}

Știrea minunată a manifestării puterii lui Dumnezeu, prin deschiderea ușilor temniței și convertirea temnicerului și a familiei lui, s-a răspândit în curând peste tot. Mai marii au auzit aceste lucruri, s-au temut și au trimis vorbă temnicerului, cerându-i să-i elibereze pe Pavel și pe Sila. Dar Pavel nu voia să părăsească temnița într-un mod obișnuit; nu era dispus ca manifestarea puterii lui Dumnezeu să fie ascunsă. Le-a spus: „După ce ne-au bătut cu

nuiele în fața tuturor fără să fim judecați, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în temniță și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!" Când le-au fost transmise dregătorilor aceste cuvinte și a devenit un fapt cunoscut că apostolii erau cetățeni romani, conducătorii s-au temut că aceștia vor înainta o plângere înaintea împăratului din pricina modului ilegal în care fuseseră tratați. Și au venit în persoană, s-au rugat de ei, i-au scos din temniță și i-au rugat să părăsească cetatea. {ST 205.2}

Capitolul 49 - Pavel vizitează Ierusalimul

După convertirea lui, Pavel a vizitat Ierusalimul și L-a propovăduit acolo pe Isus și minunile harului Său. A povestit convertirea lui miraculoasă, care i-a mâniat atât de mult pe preoți și pe mai mari, încât aceștia au căutat să-i ia viața. Dar, pentru a-l salva, Isus i S-a arătat din nou într-o viziune, în timp ce se ruga, și i-a spus: „Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine". Pavel a răspuns: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și-i băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine; și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau." Pavel credea că iudeii din Ierusalim nu ar fi putut să se împotrivească mărturiei lui; că aveau să considere că marea schimbare din el nu putea fi atribuită decât puterii lui Dumnezeu. Dar răspunsul a fost și mai hotărât ca înainte: „Du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri". {ST 206.1}

Cât a lipsit din Ierusalim, Pavel a scris multe scrisori trimise în diferite locuri, scrisori care relatau experiența sa și dădeau o mărturie puternică. Dar unii s-au luptat să nimicească influența acelor epistole. Au fost nevoiți să admită că scrisorile lui aveau greutate și erau puternice, dar au declarat că prezența lui fizică era slabă și vorbirea lui jalnică. {ST 206.2}

Faptele care stăteau la baza acestei chestiuni se explicau prin aceea că Pavel era un bărbat extrem de învățat, iar înțelepciunea și purtarea lui îi încântau pe ascultători. Oameni învățați erau plăcut impresionați de cunoștințele lui și mulți dintre ei au crezut în Isus. Când se afla înaintea împăraților sau a unui auditoriu larg, revărsa atâta elocvență, încât îi fascina pe toți cei dinaintea lui. Lucrul acesta îi turba de mânie pe preoți și pe bătrâni. Pavel putea să intre cu ușurință în raționamente profunde și, urcând culmile gândirii, să-i poarte pe oameni alături de el în cele mai înalte subiecte de meditație, aducând înaintea ochilor bogățiile profunde ale harului lui Dumnezeu și zugrăvind înaintea lor dragostea uimitoare a lui Hristos. Apoi, cobora cu simplitate la priceperea oamenilor simpli și își relata experiența în modul cel mai puternic, lucru care năștea în ei o dorință arzătoare de a deveni ucenicii lui Hristos. {ST 206.3}

Domnul i S-a arătat din nou lui Pavel și i-a descoperit că trebuia să meargă la Ierusalim, că va fi legat acolo și va suferi pentru Numele Lui. Cu toate că a fost întemnițat pentru foarte multă vreme, Domnul și-a dus mai departe prin intermediul lui lucrarea Sa deosebită. Lanțurile lui aveau să fie mijloacele de a răspândi cunoașterea lui Hristos și, astfel, slava lui Dumnezeu. În timp ce era trimis dintr-o cetate în alta pentru a fi judecat, mărturia pe care o dădea despre Isus și detaliile interesante ale convertirii sale erau expuse înaintea împăraților și guvernatorilor, pentru a li se lua orice scuză în privința lui Isus. Mii au crezut în El și s-au bucurat în Numele Lui. Am văzut că obiectivul special al lui Dumnezeu era împlinit prin călătoria lui Pavel pe mare; El intenționa ca echipajul vasului să poată fi astfel martor al puterii lui Dumnezeu prin Pavel și, de asemenea, ca și păgânii să poată auzi Numele lui Isus

și mulți să poată fi convertiți prin învățătura dată de Pavel și fiind martori ai minunilor făcute de el. Împărați și guvernatori au fost captivați de expunerile lui logice și, în timp ce relata evenimentele interesante ale propriei experiențe și Îl predica pe Isus cu zel și puterea Duhului Sfânt, convingerea că Isus era Fiul lui Dumnezeu punea stăpânire pe ei. În timp ce unii erau uimiți, când îl ascultau pe Pavel, unul a strigat: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!" Cu toate acestea, majoritatea celor care au ascultat au considerat că își vor face timp, cândva, în viitor, pentru a se gândi la cele auzite. Satana s-a folosit de această întârziere și, pentru că ei au neglijat ocazia atunci când inimile lor fuseseră mișcate, prilejul a fost pierdut pentru totdeauna. Inimile li s-au împietrit. {ST 207.1}

Mi-a fost arătată lucrarea lui Satana, mai întâi în orbirea iudeilor ca să nu-L primească pe Isus ca Mântuitor al lor, apoi, prin intermediul invidiei față de lucrările Lui puternice, în stârnirea dorinței lor de a-I lua viața. Satana a intrat chiar în unul din urmașii Mântuitorului și l-a condus să-L trădeze în mâinile vrăjmașilor Săi, pentru ca aceștia să-L poată răstigni pe Domnul vieții și al slavei. {ST 208.1}

După ce Isus S-a ridicat dintre cei morți, iudeii au îngrămădit un păcat peste altul în încercarea de a ascunde dovada învierii Lui, prin mituirea soldaților romani pentru a declara o minciună. Dar dovada învierii lui Isus a fost dublată de învierea concomitentă a unei mulțimi de martori. După ridicarea Sa dintre cei morți, Isus S-a arătat ucenicilor și apoi, simultan, la mai mult de cinci sute de persoane, în timp ce aceia care fuseseră înviați în același timp cu El li se arătau multora, declarând că Isus înviase. {ST 208.2}

Satana îi determinase pe iudei să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu prin refuzul acestora de a-L primi pe Fiul Său și prin mânjirea mâinilor lor cu sângele cel mai prețios. Ei Îl omorâseră, indiferent cât de puternică era dovada arătată acum că El era Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii, și nu voiau să primească nici o mărturie în favoarea Lui. Singura lor nădejde și consolare — ca și aceea a lui Satana după ce a căzut — era de a încerca să Îl învingă pe Fiul lui Dumnezeu. Din această cauză, ei au persistat în răzvrătirea lor prigonindu-i pe ucenicii lui Hristos și dându-i să fie uciși. Nimic nu le zgâria mai violent urechile decât Numele lui Isus, pe care-L răstigniseră; și erau decișI să nu asculte nici o mărturie în favoarea Sa. Exact ca atunci când Duhul Sfânt, prin mărturisirea lui Ștefan, a adus dovada puternică pentru faptul că Isus era Fiul lui Dumnezeu, ei și-au astupat urechile, ca să nu se convingă. Satana îi ținea strâns în mâna sa pe ucigașii lui Isus. Prin fapte mișelești, acceptaseră să devină supușii lui și el lucra prin ei pentru a-i tulbura și necăji pe cei ce credeau în Hristos. El a lucrat prin iudei pentru a ațâța neamurile împotriva lui Isus și împotriva celor care-L urmau. Dar Dumnezeu și-a trimis îngerii ca să-i întărească pe ucenici pentru lucrarea lor, ca să poată da mărturie despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră și, la sfârșit, prin statornicia lor, să-și poată pecetlui mărturia cu propriul lor sânge. {ST 208.3}

Satana s-a bucurat că iudeii erau bine prinși în capcana lui. Ei continuau practicarea formelor lor ceremoniale inutile, jertfelor și rânduielilor. Când Isus atârna pe cruce și a

strigat: „S-a sfârșit!”, perdeaua dinăuntrul templului s-a rupt de sus până jos pentru a arăta că Dumnezeu nu Se va mai întâlni cu preoții în templu și nu le va mai accepta jertfele și rânduielile și pentru a semnifica totodată că zidul de despărțire dintre iudei și neamuri fusese dărâmat. Isus Se adusese pe Sine ca jertfă și pentru unii, și pentru alții, iar dacă voiau să fie mântuiți, și unii, și alții trebuia să creadă în El ca fiind singura jertfă pentru păcat — Mântuitorul lumii. {ST 209.1}

Când soldatul a străpuns coasta lui Isus, în timpul în care El atârna pe cruce, au țâșnit clar două șiroaie — unul de sânge și celălalt de apă. Sângele avea să spele păcatele celor care aveau să creadă în Numele Lui, iar apa avea să reprezinte acea apă vie care se obține de la Isus pentru a da viață credinciosului. {ST 209.2}

Capitolul 50 - Marea apostazie

Mi-a fost arătat timpul în care păgânii idolatri i-au prigonit și i-au ucis cu cruzime pe creștini. Sângele curgea în șuvoaie. Nobili, învățați și oameni de rând erau deopotrivă uciși fără milă. Familii bogate erau scufundate în sărăcie pentru că nu voiau să renunțe la religia lor. În ciuda persecuției și suferințelor îndurate de acești creștini, ei nu au coborât standardul. Și-au păstrat religia curată. Am văzut că Satana jubila și triumfa când le provoca suferințe. Dar Dumnezeu privea aprobator asupra martirilor Săi credincioși. Creștinii care au trăit în acea perioadă înfricoșătoare au fost foarte iubiți de El, pentru că erau dispuși să sufere de dragul Lui. Fiecare suferință îndurată de aceștia a făcut ca răsplata lor să sporească în cer. {ST 210.1}

Deși se bucura de suferințele sfinților, Satana nu era satisfăcut. Voia să aibă control și asupra trupului, și asupra minții. Suferințele pe care le suportau nu făceau decât să-i apropie și mai mult de Domnul și să se teamă mai mult ca oricând să-L jignească. Satana dorea să-i determine să nu mai fie plăcuți lui Dumnezeu; atunci aveau să-și piardă puterea, curajul și statornicia. Deși au fost uciși cu miile, alții se ridicau pentru a le ocupa locurile. Satana a văzut că-și pierde supușii; căci, chiar dacă sufereau persecuția și moartea, ei ajungeau ai lui Isus Hristos, supuși ai Împărăției Lui. Din această cauză, și-a făcut noi planuri pentru a lucra cu mai mult succes împotriva guvernării lui Dumnezeu și pentru a birui biserica. I-a condus pe păgânii idolatri să îmbrățișeze o parte a credinței creștine. Aceștia au mărturisit credința în răstignirea și învierea lui Hristos și și-au propus să se alăture urmașilor lui Isus fără a avea loc o schimbare în inimile lor. O, în ce primejdie înfricoșătoare s-a aflat biserica! A fost un timp de mare chin sufletesc și mental. Unii s-au gândit că, dacă vor coborî și se vor uni cu acei idolatri care îmbrățișaseră o parte a credinței creștine, acesta va fi exact mijlocul prin care să fie pe deplin convertiți. Satana căuta să corupă învățăturile Bibliei. {ST 210.2}

Am văzut că, în cele din urmă, standardul a fost coborât și că păgânii se uneau cu creștinii. Deși mărturiseau că sunt convertiți, acești închinători la idoli și-au adus idolatria cu ei în biserică, schimbând doar obiectele idolatriei — în chipuri de sfinți și chiar ale lui Hristos și ale Mariei, mamei Sale. Prin unirea treptată a urmașilor lui Hristos cu aceștia, religia creștină a devenit întinată și biserica și-a pierdut curăția și puterea. Unii au refuzat să se alăture acestora; astfel de persoane și-au păstrat curăția și I s-au închinat numai lui Dumnezeu. Ei nu voiau să se închine înaintea vreunui chip făcut după ceva care era în cer, pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. {ST 211.1}

Satana a jubilat văzând căderea atâtor oameni; apoi a atâțat biserica apostaziată să-i silească pe cei care doreau să-și păstreze puritatea religiei fie să cedeze în fața ceremoniilor și închinării la chipuri, fie să accepte moartea. Focurile prigoanei au fost iarăși aprinse împotriva adevăratei biserici a lui Hristos și milioane de oameni au fost uciși fără milă. {ST 211.2}

Acest lucru mi-a fost arătat în felul următor: un grup mare de păgâni idolatri purtau un steag negru pe care erau desenate soarele, luna și stelele. Cei din acest grup păreau foarte mânioși și aprigi. Mi-a fost arătat apoi un alt grup care purta un stindard alb, curat, pe care era scris: „A Domnului este curăția și sfințenia”. Fețele lor erau marcate de hotărâre și resemnare cerească. I-am văzut pe păgânii idolatri apropiindu-se de ei și a urmat un mare măcel. Creștinii se topeau văzând cu ochii înaintea lor; cu toate acestea, grupul strângea și mai mult rândurile și ținea stindardul cu mai multă hotărâre. Cum mulți cădeau, alții se strângeau în jurul steagului și le luau locul. {ST 211.3}

Am văzut grupul de idolatri consfătuindu-se. Nereușind să-i determine pe creștini să cedeze, s-au pus de comun acord cu un alt plan. I-am văzut coborând steagul acela, apropiindu-se de grupul de creștini neclintiți și făcându-le propuneri. La început, propunerile lor au fost respinse în mod categoric. Apoi am văzut grupul de creștini sfătuindu-se. Unii au zis că vor să coboare steagul, să accepte propunerile și să-și salveze viețile, pentru ca, în cele din urmă, să poată căpăta putere să ridice stindardul printre păgâni. Cu toate acestea, câțiva n-au vrut să cedeze în fața acestui plan, ci au ales mai degrabă să moară ținând cu hotărâre steagul sus decât să-l coboare. Apoi i-am văzut pe mulți coborându-și stindardul și unindu-se cu păgânii; dar cei hotărâți și statornici l-au luat din nou în mâini și l-au înălțat mult. Am văzut că ieșeau continuu persoane din grupul celor care purtau steagul cel curat și se uneau cu idolatrii aflați sub stindardul negru, pentru a-i prigoni pe cei ce purtau steagul alb. Cu toate că mulți au fost uciși, steagul alb era ținut sus și credincioșii se adunaseră în jurul lui pentru a-l susține. {ST 212.1}

Iudeii care au stârnit primii mânia păgânilor împotriva lui Isus, nu aveau să scape nepedepsiți. În sala de judecată, când Pilat ezita să-L condamne pe Isus, iudeii furioși strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Națiunea iudaică a trăit împlinirea acestui teribil blestem pe care-l chemaseră asupra capetelor lor. Atât păgânii, cât și cei care-și spuneau creștini au fost dușmanii lor. Aceia care-și ziceau creștini, în zelul lor pentru Hristos, pe care-L răstigniseră iudeii, au gândit că Dumnezeu avea să fie cu atât mai mulțumit, cu cât ei aveau să producă mai multă suferință iudeilor. Din acest motiv, mulți dintre iudeii necredincioși au fost uciși, în timp ce alții au fost împinși dintr-un loc în altul și au fost pedepsiți în aproape orice chip cu putință. {ST 212.2}

Sângele lui Hristos și al ucenicilor, pe care-i dăduseră să fie uciși, era asupra lor, și peste capetele lor au căzut judecăți groaznice. Blestemul lui Dumnezeu i-a urmărit și au ajuns de pomină și o bătaie de joc pentru păgâni și pentru așa-zișii creștini. Au fost dezonorați, disprețuiți și detestați, ca și cum semnul lui Cain ar fi fost asupra lor. Cu toate acestea, am văzut că Dumnezeu a păstrat într-un chip minunat acest popor și l-a risipit în toată lumea ca să se poată vedea că au parte într-un mod deosebit de blestemul lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu îi părăsise pe iudei ca națiune, dar că vor fi totuși convertiți unii dintre ei, în mod individual, și făcuți în stare să sfâșie perdeaua ce le acoperă inima și să vadă că profeția care

îi privește s-a împlinit; ei Îl vor primi pe Isus ca Mântuitor al lumii și vor vedea marele păcat al națiunii lor — acela de a-L fi respins și răstignit. {ST 213.1}

Capitolul 51 - Taina nelegiuirii

A fost întotdeauna scopul lui Satana acela de a întoarce mintea oamenilor de la Isus către om și de a nimici responsabilitatea individuală. Satana nu a reușit să-și atingă acest scop când L-a ispitit pe Fiul lui Dumnezeu, dar a reușit mai bine când s-a îndreptat către oamenii căzuți. Creștinismul a devenit corupt. Papii și preoții s-au încumetat să ocupe o poziție înălțată și au învățat poporul să caute iertarea păcatelor la ei, în loc să privească la Isus în mod individual. {ST 213.2}

Poporul a fost înșelat cu totul. A fost învățat că papii și preoții sunt reprezentanții lui Hristos, când aceștia erau, de fapt, reprezentanții lui Satana, iar cei care se plecau înaintea lor i se închinau lui Satana. Poporul a cerut Biblia, dar preoții au considerat că este un lucru primejdios să le-o dea s-o citească singuri, ca nu cumva să se lumineze și să descopere păcatele conducătorilor lor. Poporul a fost învățat să primească fiecare cuvânt venit de la acești amăgitori ca și cum ar fi venit din gura lui Dumnezeu. Ei aveau asupra minții acea putere pe care numai Dumnezeu ar trebui s-o aibă. Dacă vreunii îndrăzneau să-și urmeze convingerile personale, aceeași ură pe care Satana și iudeii o îndreptaseră asupra lui Isus se aprindea împotriva lor, iar cei care reprezentau autoritatea însetau după sângele lor. {ST 214.1}

Mi-a fost arătat un moment deosebit în care a triumfat Satana. O mulțime de creștini fuseseră uciși într-un mod îngrozitor pentru motivul că doreau să-și păstreze puritatea religiei. Biblia era urâtă și erau depuse eforturi pentru a „curăța” pământul de ea. Sub amenințarea cu moartea, oamenilor li se interzicea s-o citească și toate exemplarele care puteau fi găsite erau arse. Dar am văzut că Dumnezeu avea o grijă deosebită față de Cuvântul Său. L-a protejat. În anumite perioade, nu existau decât foarte puține exemplare ale Bibliei, dar El nu a acceptat pierderea Cuvântului Său, căci în zilele din urmă numărul de exemplare avea să fie în așa măsură sporit, încât fiecare familie să o poată avea. Am văzut că, atunci când nu erau decât câteva exemplare, ea era prețioasă și îi mângâia pe urmașii persecutați ai lui Isus. Era citită în modul cel mai secret cu putință, iar cei care aveau acest înalt privilegiu simțeau că au avut parte de un dialog cu Dumnezeu, cu Fiul Său, Isus, și cu ucenicii. Dar acest privilegiu binecuvântat i-a costat viața pe mulți. Dacă erau descoperiți, erau duși la butucul călăului, la rug sau în temniță pentru a muri prin înfometare. {ST 214.2}

Satana nu putea împiedica planul de mântuire. Isus a fost răstignit și a înviat a treia zi. Dar Satana le-a spus îngerilor lui că va face în așa fel încât răstignirea și învierea să fie spre avantajul lui. Era de acord ca aceia care mărturiseau credința în Isus să creadă că legile care

prescriau jertfele și arderile de tot iudaice încetaseră la moartea lui Hristos, dacă putea să-i împingă și mai departe și să-i determine să creadă că și Legea Celor Zece Porunci murise o dată cu Hristos. {ST 215.1}

Am văzut că mulți au cedat cu ușurință în fața acestei născociri a lui Satana. Tot cerul a fost străbătut de indignare când a văzut cum Legea cea sfântă a lui Dumnezeu a fost călcată în picioare. Isus și toată oștirea cerească erau familiarizați cu natura Legii lui Dumnezeu; știau că El nu o va modifica sau abroga. Starea lipsită de speranță a omului de după cădere a stârnit cea mai adâncă tristețe în cer și L-a determinat pe Isus să Se ofere pe Sine să moară pentru cei care încălcau Legea sfântă a lui Dumnezeu. Dacă acea Lege ar fi putut fi abrogată, omul ar fi putut fi mântuit fără moartea lui Isus. Prin urmare, moartea Lui nu a distrus Legea Tatălui Său, ci a înălțat-o, a cinstit-o și a pretins ascultarea față de toate preceptele ei sfinte. {ST 215.2}

Dacă biserica ar fi rămas curată și statornică, Satana nu ar fi putut-o amăgi și conduce să calce în picioare Legea lui Dumnezeu. Prin acest plan îndrăzneț, Satana atacă în mod direct temelia guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ. Răzvrătirea lui l-a făcut să fie expulzat din cer. După ce s-a răzvrătit, pentru a se salva, a dorit ca Dumnezeu să-și schimbe Legea, dar i s-a spus înaintea întregii oștiri cerești că Legea lui Dumnezeu este imuabilă. Satana știe că, dacă îi poate face pe alții să încalce Legea lui Dumnezeu, i-a câștigat de partea sa; căci orice călcător al Legii trebuie să moară. {ST 215.3}

Satana a hotărât să meargă și mai departe. Le-a spus îngerilor că unii vor fi atât de devotați Legii lui Dumnezeu, încât nu vor putea fi prinși în plasa lui; Cele Zece Porunci erau atât de simple, încât mulți aveau să creadă că erau încă obligatorii și că, din această cauză, el trebuia să caute să strice măcar una dintre ele. Apoi și-a călăuzit reprezentanții să încerce să schimbe porunca a patra — sau porunca Sabatului — schimbând-o în acest fel pe singura din cele zece care Îl aduce înaintea omului pe adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Satana a prezentat înaintea lor învierea glorioasă a lui Isus și le-a spus că, prin învierea Sa în prima zi a săptămânii, a schimbat Sabatul, dintr-a șaptea zi în prima zi a săptămânii. {ST 215.4}

În felul acesta a folosit Satana învierea pentru împlinirea propriului scop. S-a bucurat împreună cu îngerii lui că rătăcirile pe care le pregătiseră ei prinseseră atât de bine la așa-zișii prieteni ai lui Hristos. Ceea ce unul privea cu oroare, altul primea. În felul acesta, multe rătăciri au fost primite și apărate cu zel. Voința lui Dumnezeu, atât de clar dezvăluită în Cuvântul Său, a fost acoperită de rătăciri și tradiții care au fost propovăduite ca fiind porunci ale lui Dumnezeu. Deși se va îngădui ca această amăgire strigătoare la cer să fie continuată până la cea de-a doua venire a lui Isus, în tot acest timp de înșelăciune și rătăcire Dumnezeu nu a rămas fără martori. În mijlocul întunecimii și al prigonirii bisericii, au existat întotdeauna unii credincioși și sinceri care au păzit toate poruncile lui Dumnezeu. {ST 216.1}

Am văzut că toți cei din oastea cerească erau plini de uimire privind suferințele și moartea Împăratului slavei. Dar am văzut că nu s-au minunat deloc că Domnul vieții și slavei, Cel care a umplut tot cerul de bucurie și splendoare, a rupt legăturile morții și a ieșit din temnița Sa ca biruitor încununat de triumf. De aceea, dacă ar fi să comemorăm vreunul din aceste evenimente, acela ar fi răstignirea. Dar am văzut că nu s-a avut în vedere ca vreunul din aceste evenimente să abroge Legea lui Dumnezeu; dimpotrivă, ele aduc cea mai puternică dovadă a imuabilității ei. {ST 216.2}

Fiecare din aceste două evenimente importante își are memorialul lui. Luând Cina Domnului, pâinea frântă și rodul viței, arătăm moartea Domnului până la revenirea Sa. Scenele suferinței și morții Lui sunt astfel aduse din nou înaintea minții noastre. Învierea lui Hristos este comemorată prin îngroparea noastră împreună cu El prin botez și ridicați din mormântul de apă, după chipul învierii Sale, pentru a trăi într-o înnoire a vieții. {ST 217.1}

Mi-a fost arătat că Legea lui Dumnezeu va rămâne în picioare pentru totdeauna și va exista pe noul pământ toată veșnicia. La Creațiune, când au fost așezate temeliile pământului, fiii lui Dumnezeu au privit cu admirație la lucrarea Creatorului și toată oștirea cerească a strigat de bucurie. Atunci a fost așezată temelia Sabatului. La sfârșitul celor șase zile ale Creațiunii, Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse, în cea de-a șaptea zi; și a binecuvântat și a sfințit cea de-a șaptea zi pentru că în ea Se odihnise de toată lucrarea Sa. Sabatul a fost instituit în Eden, înainte de cădere, și a fost păzit de Adam și Eva și de toată oștirea cerească. Dumnezeu S-a odihnit în cea de-a șaptea zi, a binecuvântat-o și a sfințit-o. Am văzut că Sabatul nu va fi desființat niciodată, ci, mai mult, că sfinții răscumpărați și toată oștirea îngerească îl vor păzi toată veșnicia în cinstea marelui Creator. {ST 217.2}

Capitolul 52 - Moarte, nu viață veșnică în nenorocire

Satana și-a început lucrarea de amăgire în Eden. El i-a spus Evei: „Hotărât că nu veți muri”. Aceasta a fost prima lecție a lui Satana despre nemurirea sufletului și el a dus mai departe această amăgire din acel timp până în prezent și o va continua până când robia copiilor lui Dumnezeu va lua sfârșit. Am fost îndrumată să mă uit la Adam și Eva în Eden. Ei au luat din pomul oprit și au fost alungați din grădină și apoi, sabia de foc a fost pusă în jurul pomului vieții, pentru ca ei să nu ia din fructele lui și să fie niște păcătoși nemuritori. Pomul vieții urma să asigure nemurirea. L-am auzit pe un înger întrebând: „Este cineva din familia lui Adam care a trecut de sabia de foc și a luat din pomul vieții?” Am auzit răspunsul dat de un alt înger: „Nici unul din familia lui Adam nu a trecut de acea sabie de foc pentru a mânca din pom; de aceea nu există nici un păcătos nemuritor”. Sufletul care păcătuiește va muri de o moarte veșnică — o moarte care va ține veșnic, în care nu există nădejdea unei învieri; și atunci mânia lui Dumnezeu se va stinge. {ST 218.1}

M-am mirat că Satana a reușit atât de bine să-i facă pe oameni să creadă că spusele lui Dumnezeu, „sufletul care păcătuiește, acela va muri”, înseamnă că sufletul care păcătuiește nu va muri, ci va trăi în chinuri veșnice. Îngerul a spus: „Viața este viață, fie că este în durere, fie că este în fericire. Moartea este fără durere, fără bucurie, fără ură.” {ST 218.2}

Satana le-a spus îngerilor lui să facă un efort deosebit pentru a răspândi minciuna spusă pentru prima dată Evei în Eden: „Hotărât că nu veți muri”. Iar când rătăcirea a fost primită de către popor și acesta a fost condus să creadă că omul este nemuritor, Satana l-a făcut să creadă mai departe că păcătosul avea să trăiască în chin veșnic. Atunci a fost pregătită calea pentru ca Satana să lucreze prin reprezentanții lui și să-L reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor ca fiind un tiran răzbunător — Unul care îi aruncă în iad pe toți aceia de care nu este mulțumit și îi face să simtă veșnic mânia Sa; și, în timp ce aceștia suferă un chin de nespus și se răsucesc de durere în flăcările veșnice, El este reprezentat ca uitându-se la ei cu satisfacție. Satana știa că, dacă această rătăcire avea să fie primită, Dumnezeu va fi urât de mulți, în loc să fie iubit, adorat, și că mulți aveau să fie făcuți să creadă că amenințările din Cuvântul lui Dumnezeu nu vor fi împlinite în mod literal, căci ar fi împotriva caracterului Său plin de bunăvoință și iubire să arunce în tortură eternă făpturile pe care le-a creat. {ST 218.3}

O altă extremă pe care Satana i-a făcut pe oameni s-o adopte este aceea de a trece total cu vederea dreptatea lui Dumnezeu și amenințările din Cuvântul Său și să-L reprezinte ca fiind numai îndurare, așa încât nimeni nu va pieri, ci toți, atât sfinții, cât și păcătoșii, vor fi în cele din urmă mântuiți în Împărăția Sa. {ST 219.1}

Ca urmare a rătăcirilor atât de răspândite — a nemuririi sufletului și a chinului veșnic — Satana pune stăpânire spre propriul avantaj pe o altă categorie și îi conduce să privească

Biblia ca fiind o carte neinspirată. Ei cred că ea învață multe lucruri bune; dar nu se pot bizui pe ea și nu o pot iubi, pentru că au fost învățați că aceasta susține doctrina chinului veșnic. {ST 219.2}

Satana conduce o altă categorie de oameni și mai departe, până la negarea existenței lui Dumnezeu. Aceștia nu pot vedea nici o consecvență în caracterul Dumnezeului biblic din moment ce El va provoca suferințe îngrozitoare pe vecie unui grup al familiei omenești. Prin urmare, ei tăgăduiesc veridicitatea Bibliei și existența Autorului ei și privesc moartea ca pe un somn veșnic. {ST 219.3}

Și mai este încă o categorie, formată din oameni temători și timorați. Satana îi ispitește pe aceștia să comită păcate și, după ce au păcătuit, le pune înainte faptul că plata păcatului nu este moartea, ci viața în chinuri îngrozitoare, care vor fi îndurate veacuri fără număr. Mărind în acest fel înaintea minții lor slabe oroarea unui iad fără sfârșit, el pune stăpânire pe intelectul lor și ei își pierd facultatea de a raționa. Atunci Satana și îngerii lui jubilează, iar necredincioșii și ateii se unesc în batjocurile pe care le aruncă asupra creștinismului. Ei pretind că aceste rele sunt rezultatul firesc al credinței în Biblie și în Autorul ei, când, de fapt, acestea sunt urmările primirii unei rătăciri atât de răspândite. {ST 219.4}

Am văzut că oștirea cerească era străbătută de indignare cu privire la această lucrare îndrăzneață a lui Satana. Am întrebat de ce s-a îngăduit ca toate aceste amăgiri să capete înrâurire asupra minții oamenilor, când îngerii lui Dumnezeu erau puternici și, dacă ar fi fost însărcinați cu aceasta, ar fi putut zdrobi cu ușurință puterea vrăjmașului. Apoi am văzut că Dumnezeu știa că Satana avea să încerce orice metodă pentru a-l distruge pe om; din acest motiv a făcut să fie scris Cuvântul Său și pentru ca scopurile Sale în privința neamului omenesc să fie atât de limpezi, încât nici cel mai slab să nu poată greși. După ce i-a dat omului Cuvântul Său, l-a păzit cu grijă ca să nu fie distrus de Satana, de îngerii lui sau de orice alți agenți sau reprezentanți de-ai lui. În timp alte cărți puteau fi distruse, aceasta urma să fie nemuritoare. Și, în apropiere de încheierea timpului, când amăgirile lui Satana aveau să crească, urma să fie tipărită atât de mult, încât toți aceia care doreau să poată avea un exemplar și, dacă voiau, să se poată înarma împotriva amăgirilor și minunilor mincinoase ale lui Satana. {ST 220.1}

Am văzut că Dumnezeu păzise Biblia într-un mod deosebit; cu toate acestea, când erau puține exemplare, oameni învățați au schimbat uneori cuvinte, gândind că fac totul mult mai clar, când, în realitate, ei mistificau ceea ce era limpede, provocând o alunecare către părerile lor preconcepute, care erau conduse de tradiție. Dar am văzut că, unitar, ca întreg, Cuvântul lui Dumnezeu este un lanț perfect, o porțiune legându-se de alta și explicând-o. Adevărații cercetători ai adevărului nu au de ce să greșească, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu numai că este clar și simplu când declară calea vieții, dar este dat și Duhul Sfânt drept călăuză în înțelegerea căii către viață, așa cum este descoperită acolo. {ST 220.2}

Am văzut că îngerii lui Dumnezeu nu au niciodată libertatea de a controla voința. Dumnezeu pune înaintea omului viața și moartea și el poate alege. Mulți doresc viața, dar continuă să meargă pe calea cea largă. Ei aleg să se răzvrătească împotriva stăpânirii lui Dumnezeu, în ciuda marii Sale îndurări și compasiuni, arătate prin aceea că și-a dat Fiul să moară pentru ei. Cei care nu aleg să accepte mântuirea cumpărată cu un preț atât de mare trebuie să fie pedepsiți. Dar am văzut că Dumnezeu nu-i va închide în iad pentru a suporta un chin veșnic și nici nu-i va lua în cer; căci a-i aduce în compania celor curați și sfinți i-ar face teribil de nefericiți. În schimb, El îi va nimici cu desăvârșire, făcându-i ca și cum n-ar fi fost vreodată; atunci va fi satisfăcută dreptatea Sa. L-a făcut pe om din țărâna pământului, iar cei neascultători și nesfinți vor fi mistuiți de foc și se vor întoarce în țărână. Am văzut că bunăvoința și compasiunea lui Dumnezeu în această privință ar trebui să-i facă pe toți să-I admire caracterul și să-I adore Numele sfânt. După ce nelegiuiții sunt șterși de pe fața pământului, toată oștirea cerească va spune: „Amin!” {ST 221.1}

Satana privește cu o mare satisfacție la cei care mărturisesc Numele lui Hristos, dar se lipesc totuși de amăgiri care își au originea în el. Lucrarea lui este încă aceea de a născoci noi amăgiri, iar puterea și inventivitatea lui în această direcție cresc continuu. Și-a împins reprezentanții, papii și preoții, să se înalțe pe ei înșiși și să atâțe poporul să-i prigonească amarnic și să-i distrugă pe aceia care nu sunt dispuși să-i accepte amăgirile. O, ce agonie, ce suferințe au fost făcuți să îndure prețioșii urmași ai lui Hristos! Îngerii au ținut un raport credincios al tuturor acestor lucruri. Jubilând, Satana și îngerii lui răi le-au spus îngerilor care slujeau acestor sfinți suferinzi că vor fi omorâți toți, astfel încât nu va mai rămâne un singur creștin sincer pe pământ. Am văzut că biserica lui Dumnezeu era pură atunci. Nu exista primejdia ca în ea să intre oameni cu inima stricată; căci creștinul adevărat, care îndrăznea să-și mărturisească credința, era în primejdia de a fi tras pe roată, ars pe rug și amenințat cu orice tip de tortură pe care l-au inventat vreodată îngerii răi și l-au inspirat minții omenești. {ST 221.2}

Capitolul 53 - Reforma protestantă

În ciuda întregii persecuții îndreptate către cei sfinți, au fost ridicați pretutindeni martori vii în favoarea adevărului lui Dumnezeu. Îngeri ai lui Dumnezeu înfăptuiau lucrarea ce le fusese încredințată. Ei cercetau locurile cele mai întunecate și alegeau din întuneric oameni care aveau o inimă cinstită. Aceștia erau de-a dreptul îngropați în rătăcire. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a chemat, așa cum l-a chemat pe Saul, pentru a fi vase alese ca să poarte adevărul Său și să-și înalțe glasurile împotriva păcatelor celor ce mărturiseau că sunt poporul Său. Îngeri ai lui Dumnezeu au mișcat inima lui Martin Luther, a lui Melanchton și a altora din diferite locuri și i-au făcut să înseteze după mărturia vie a Cuvântului lui Dumnezeu. Vrăjmașul năvălise ca un râu și trebuia ridicat un zăgaz împotriva lui. Luther era cel ales pentru a da piept cu furtuna, pentru a se împotrivi urii unei biserici căzute și a-i întări pe puținii oameni care erau

loiali mărturisirii lor de credință. El se temea întotdeauna ca nu cumva să-L jignească pe Dumnezeu. A încercat să-I obțină favoarea prin fapte, dar nu a fost mulțumit până când o rază de lumină din cer nu a risipit întunericul din mintea lui și nu l-a condus să se încreadă nu în fapte, ci în meritele sângelui lui Hristos. Atunci a putut să vină el însuși la Dumnezeu, nu prin intermediul papilor sau al duhovnicilor, ci doar prin Isus Hristos. {ST 223.1}

O, cât de prețioasă era pentru Luther această lumină nouă și glorioasă care a răsărit peste priceperea lui întunecată și a risipit superstiția! El o prețuia mai mult decât pe cele mai bogate comori pământești. Cuvântul lui Dumnezeu era nou. Totul era schimbat. Cartea de care se temuse pentru că nu putea vedea deloc frumusețe în ea, era acum pentru el viață, viață veșnică. Era bucuria, mângâierea sa, învățătorul lui binecuvântat. Nimic nu-l putea face să-și părăsească studiul. Se temuse de moarte; dar, când a citit Cuvântul lui Dumnezeu, toate lucrurile care-l îngrozeau au dispărut; a admirat caracterul lui Dumnezeu și L-a iubit. A cercetat Biblia singur și s-a delectat cu comorile bogate pe care le conținea aceasta; apoi a cercetat-o pentru biserică. A fost dezgustat de păcatele celor în care se încrezuse pentru mântuire și, pe măsură ce i-a văzut și pe mulți alții cuprinși de același întuneric care-l învăluise și pe el, a căutat cu neliniște o ocazie de a-i îndruma către Mielul lui Dumnezeu, singurul care ridică păcatul lumii. {ST 223.1}

Ridicându-și glasul împotriva rătăcirilor și păcatelor bisericii papale, el s-a străduit cu seriozitate să rupă lanțurile întunericului care îi țineau legați pe mii de oameni și îi făceau să se încreadă în fapte pentru a fi mântuiți. Își dorea fierbinte să fie făcut în stare să deschidă înaintea minții lor adevăratele bogății ale harului lui Dumnezeu și splendoarea mântuirii obținute prin Isus Hristos. În puterea Duhului Sfânt, el a strigat împotriva păcatelor existente la conducătorii bisericii; și, când a dat piept cu împotrivirea preoților, curajul nu l-a părăsit; căci el se bizuia cu tărie pe brațul puternic al lui Dumnezeu și avea încredere neclintită că va obține biruința prin El. Dezlănțuind tot mai mult conflictul, mânia preoților s-a aprins și mai

mult împotriva lui. Ei nu doreau să facă reformă. Au ales să fie lăsați în tihnă, în plăceri imorale și în răutate; și mai doreau ca și biserica să fie păstrată în întuneric. {ST 223.2}

Am văzut că Luther era zelos și înflăcărat, cutezător și neînfricat în mustrarea pe care o dădea păcatului și în apărarea adevărului. Nu-i păsa de dușmănia oamenilor răi sau a demonilor; știa că are alături pe Cineva care era mai puternic decât toți aceștia la un loc. Luther avea zel, curaj și cutezanță și se afla uneori în primejdia de a merge în extreme. Dar Dumnezeu l-a ridicat pe Melanchton, care era tocmai opusul lui ca temperament, pentru a-l ajuta să ducă mai departe lucrarea de reformare. Melanchton era timid, temător, prudent și avea o mare răbdare. Era foarte mult iubit de Dumnezeu. Avea o profundă cunoaștere a Scripturilor, iar judecata și înțelepciunea sa erau excelente. Iubea cauza lui Dumnezeu tot atât de mult ca și Luther. Dumnezeu a întrețesut inimile acestor bărbați; erau prieteni nedespărțiți. Luther era un mare ajutor pentru Melanchton când acesta se afla în primejdia de a fi fricos și încet, iar Melanchton, la rândul lui, îi era de mare ajutor lui Luther când acesta se afla în primejdia de a se mișca prea repede. Prudența vizionară a lui Melanchton evita adesea necazuri care ar fi putut veni asupra cauzei, dacă lucrarea ar fi fost lăsată exclusiv în mâinile lui Luther; și adesea lucrarea nu ar fi putut înainta, dacă ar fi fost lăsată doar în seama lui Melanchton. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în alegerea pe care a făcut-o — ca acești doi bărbați să ducă mai departe lucrarea de reformă. {ST 224.1}

Apoi mi s-a arătat ce s-a întâmplat în zilele apostolilor și am văzut că Dumnezeu a ales să întovărășească un Petru zelos și înflăcărat cu un Ioan blând și răbdător. Petru era uneori impetuos și adesea, când se întâmpla aceasta, ucenicul preaiubit îl tempera. Totuși, aceasta nu l-a făcut să se schimbe. Însă după ce s-a lepădat de Domnul lui, după ce s-a pocăit și s-a convertit, nu mai avea nevoie decât de o ușoară atenționare din partea lui Ioan pentru a-și stăpâni zelul și impetuozitatea. Cauza lui Hristos ar fi suferit adesea dacă ar fi fost lăsată doar în seama lui Ioan. Era nevoie de zelul lui Petru. Cutezanța și energia lui îl scotea adesea, din dificultăți și îi reducea la tăcere pe vrăjmașii lor. Ioan era cuceritor. Îi câștigase pe mulți la cauza lui Hristos prin îndelunga lui răbdare și prin devotamentul lui profund. {ST 224.2}

Dumnezeu a ridicat bărbați pentru a striga împotriva păcatelor existente ale bisericii papale și a duce mai departe Reforma. Satana a căutat să-i nimicească pe acești martori vii; dar Domnul a ridicat un zid în jurul lor. Unora, pentru slava Numelui Său, li s-a îngăduit să-și pecetluiască cu sângele propriu mărturia pe care o dăduseră; dar erau alți oameni puternici, ca Luther și Melanchton, care-L puteau slăvi cel mai bine pe Dumnezeu trăind și dezvăluind păcatele preoților, papilor și împăraților. Aceștia tremurau la vocea lui Luther și a tovarășilor lui de lucrare. Prin acești oameni aleși, razele de lumină au început să risipească întunericul și foarte mulți au primit cu bucurie lumina și au umblat în ea. Iar când un martor era ucis, doi sau mai mulți erau ridicați să-i ia locul. {ST 225.1}

Dar Satana nu era satisfăcut. Nu avea putere decât asupra trupului. Nu-i putea face pe cei credincioși să renunțe la nădejdea și la credința lor. Și aceștia au triumfat chiar și în moarte, însuflețiți de o luminoasă nădejde a nemuririi la învierea celor drepți. Ei aveau mai mult decât o energie a celor muritori. Nu îndrăzneau să adoarmă nici pentru o clipă, ci se încingeau cu armătura creștină, pregătiți pentru o luptă nu doar cu dușmani nevăzuți, ci chiar cu Satana în trupurile oamenilor al căror strigăt neîncetat era: „Renunță la credința ta sau mori”. Acești câțiva creștini erau puternici în Dumnezeu și mai prețioși în ochii Lui decât jumătate din lumea care poartă Numele lui Hristos dar, cu toate acestea, sunt niște lași în cauza Sa. În timpul în care biserica era prigonită, membrii ei erau uniți și plini de dragoste; erau puternici în Dumnezeu. Păcătoșilor nu li se îngăduia să se unească cu biserica. Numai cei care sunt dispuși să lase totul de dragul lui Hristos pot fi ucenicii Lui. Acestora le plăcea să fie săraci, umili și asemenea lui Hristos. {ST 225.2}

Capitolul 54 - Unirea dintre biserică și lume

După aceasta, l-am văzut pe Satana consultându-se cu îngerii lui și evaluând lucrurile pe care le câștigaseră. Adevărat, reușiseră, prin frica de moarte, să oprească unele suflete timide să îmbrățișeze adevărul; dar mulți, chiar și dintre cei mai fricoși, primiseră adevărul, și pe aceștia îi părăsiseră de îndată temerile și timiditatea. Când au fost martori la moartea fraților lor și le-au văzut fermitatea și răbdarea, au știut că Dumnezeu și îngerii i-au sprijinit să îndure asemenea suferințe — și au devenit cutezători și neînfricați. Și când au fost chemați să-și dea viața, și-au menținut credința cu o asemenea răbdare și neclintire, încât și ucigașii lor au început să tremure. Satana și îngerii lui au decis că exista o cale mult mai bună pentru distrugerea sufletelor, o cale care va fi mult mai sigură la sfârșit. Deși creștinii au fost făcuți să sufere, statornicia lor și speranța strălucitoare care îi înveselea îi făceau și pe cei mai slabi să devină puternici și să se apropie fără frică de scaunul de tortură și de flăcări. Ei au imitat ținuta nobilă a lui Hristos când Se afla înaintea ucigașilor Săi și, prin consecvența lor și slava lui Dumnezeu care era asupra lor, i-au convins pe mulți alții de adevăr. {ST 226.1}

Din acest motiv, Satana a hotărât că trebuie să acționeze într-o formă mai blândă. Stricase deja doctrinele Bibliei, iar tradițiile care aveau să ruineze milioane de suflete prindeau rădăcini adânci. Reținându-și ura, a decis să nu-i atâțe pe supușii lui la o asemenea prigoană amară, ci să conducă biserica să se lupte pentru diferitele tradiții, în locul credinței date sfinților o dată pentru totdeauna. În timp ce a reușit să facă biserica să primească favoruri și onoruri din partea lumii, sub motivul că beneficia de avantaje, aceasta a început să piardă favoarea lui Dumnezeu. Evitând să declare cu tărie adevărurile tăioase care să-i țină afară pe iubitorii de plăceri și pe cei ce erau prieteni cu lumea, ea și-a pierdut în mod treptat puterea. {ST 226.2}

Acum biserica nu este acel popor distinct, deosebit, așa cum era când flăcările persecuției au fost aprinse împotriva ei. Vai, cum s-a înnegrit aurul și cum s-a schimbat aurul cel curat! Am văzut că, dacă biserica și-ar fi păstrat întotdeauna caracterul sfânt, specific, puterea Duhului Sfânt, care a fost atribuită ucenicilor, încă ar fi cu ea. Cei bolnavi ar fi vindecați, demonii ar fi mustrați și scoși afară, iar ea ar fi puternică și i-ar îngrozi pe vrăjmașii ei. {ST 227.1}

Am văzut un grup foarte mare mărturisind Numele lui Hristos, dar Dumnezeu nu-i recunoștea ca fiind ai Lui. Nu-și găsea nici o plăcere în ei. Satana părea să-și asume un caracter religios și era foarte dispus să accepte ca oamenii să se considere creștini. Era foarte doritor ca ei să creadă în Isus, în răstignirea și în învierea Sa. Satana și îngerii lui cred ei înșiși pe deplin aceste lucruri și tremură. Dacă, însă, această credință nu împinge la fapte bune și nu-i determină pe cei ce o mărturisesc să imite viața de tăgăduire de sine a lui Hristos, pe Satana nu-l deranjează deloc aceasta; căci ei nu fac altceva decât să-și spună

creștini, în timp ce inimile lor sunt încă firești, iar el îi poate folosi în slujba sa mult mai bine decât dacă nu ar fi mărturisit nimic. Ascunzându-și diformitatea sub numele de creștin, ei trec mai departe cu firea lor nesfințită și cu pasiunile lor rele nesupuse. Lucrul acesta îi dă ocazie necredinciosului să-L batjocorească pe Hristos din pricina nedesăvârșirilor lor și îi face pe cei care au într-adevăr o religie curată, neîntinată, să dobândească o reputație proastă. {ST 227.2}

Predicatorii propovăduiesc lucruri liniștitoare, care să fie pe placul enoriașilor lor lumești. Ei nu îndrăznesc să-L predice pe Isus și adevărurile tăioase ale Bibliei; căci, dacă ar face-o, acești credincioși firești nu ar mai rămâne în biserică. Deoarece mulți dintre ei sunt bogați, ei trebuie păstrați, deși nu sunt mai potriviți să ocupe un loc acolo decât Satana și îngerii lui. Exact așa dorește Satana să fie. Religia lui Hristos este concepută în așa fel încât să pară populară și onorabilă în ochii lumii. Oamenilor li se spune că aceia care mărturisesc religia vor fi mai onorați de către lume. Aceste învățături diferă foarte mult de învățăturile lui Hristos. Doctrina Sa și lumea sunt ireconciliabile. Cei care L-au urmat au trebuit să renunțe la lume. Aceste lucruri liniștitoare vin de la Satana și de la îngerii lui. Ei au făcut un plan și credincioșii cu numele l-au dus la îndeplinire. Au fost învățate și primite de îndată povești plăcute și fățarnicii și păcătoșii care nu ascundeau că sunt păcătoși s-au unit cu biserica. Dacă adevărul ar fi fost predicat în puritatea lui, ar fi oprit afară această categorie de oameni. Dar nu exista vreo diferență între lume și cei ce mărturiseau că sunt urmași ai lui Hristos. Am văzut că, dacă acoperământul fals ar fi fost smuls de pe membrii bisericilor, s-ar fi descoperit atâta nelegiuire, ticăloșie și stricăciune, încât nici cel mai reticent copil al lui Dumnezeu n-ar fi ezitat vreo clipă să le spună pe nume acestor așa-ziși creștini, copii ai tatălui lor, diavolul; căci lucrările lui le făceau. {ST 228.1}

Isus și toată oștirea cerească priveau cu dezgust această scenă; cu toate acestea, Dumnezeu avea o solie importantă și sfântă pentru biserică. Dacă era primită, ar fi făcut o reformă deplină în biserică, ar fi înviat mărturia vie care i-ar fi făcut pe ipocriți și păcătoși să iasă afară din ea și ar fi adus din nou biserica în grația lui Dumnezeu. {ST 228.2}

Capitolul 55 - William Miller

[Vezi Apendice (n. tr.)]

Dumnezeu și-a trimis îngerul pentru a mișca inima unui fermier, care nu crezuse în Biblie, și pentru a-l conduce să cerceteze profețiile. Îngeri ai lui Dumnezeu l-au vizitat în mod repetat pe cel ales pentru a-i călăuzi mintea și pentru a deschide înțelegerii lui profeții care au fost întotdeauna acoperite de întuneric pentru poporul lui Dumnezeu. I-a fost dat începutul lanțului adevărului și a fost condus mai departe să caute verigă după verigă, până când a privit minunat și cu admirație asupra Cuvântului lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț perfect al adevărului. Acel Cuvânt pe care îl privise ca neinspirat i s-a deschis acum înaintea ochilor în frumusețea și slava lui. A văzut că un pasaj din Biblie îl explică pe altul, iar când un pasaj era închis pentru priceperea lui, el găsea în altă parte a Cuvântului ceea ce îi oferea explicația. A privit Cuvântul sacru al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cel mai profund respect și teamă. {ST 229.1}

Urmărind firul prorociilor, el a văzut că locuitorii pământului trăiau în ajunul scenelor de încheiere ale istoriei acestui pământ și, totuși, nu știau aceasta. S-a uitat către biserici și a văzut că erau stricate; ele aleseseră să iubească lumea în locul lui Isus; căutau onoarea lumească, în locul aceleia care vine de sus; întindeau mâna după bogății lumești, în loc să-și strângă o comoară în ceruri. A putut vedea pretutindeni fățărnicie, întunecime și moarte. Duhul lui era mișcat înlăuntrul său. Dumnezeu l-a chemat să-și lase ferma, așa cum El l-a chemat și pe Elisei să-și lase boii și câmpul în care trudea, pentru a-l urma pe Ilie. Tremurând, William Miller a început să desfășoare înaintea oamenilor tainele Împărăției lui Dumnezeu, conducându-i pe ascultătorii lui pe firul profețiilor până la cea de-a doua venire a lui Hristos. El căpăta putere cu fiecare efort depus. Așa cum Ioan Botezătorul a vestit prima venire a lui Isus și a pregătit calea pentru venirea Sa, William Miller și cei care i s-au alăturat au vestit cea de-a doua venire a Fiului lui Dumnezeu. {ST 229.2}

Mi s-au arătat cele întâmplate în zilele ucenicilor și am văzut că Dumnezeu avea o lucrare specială pentru preaiubitul Ioan. Satana era hotărât să împiedice această lucrare și și-a împins slujitorii să-l ucidă pe Ioan. Dar Dumnezeu și-a trimis îngerul și l-a păstrat în viață într-un mod minunat. Toți cei ce au fost martori la manifestarea marii puteri a lui Dumnezeu în izbăvirea lui Ioan au fost uluiți și mulți au fost convinși că Dumnezeu era cu el și că mărturia pe care o dădea acesta cu privire la Isus era corectă. Cei care căutau să-l nimicească s-au temut să încerce din nou să-i ia viața și acestuia i s-a îngăduit să sufere mai departe pentru Isus. A fost acuzat pe nedrept de către vrăjmașii lui și a fost în scurtă vreme exilat pe o insulă singuratică, unde Domnul și-a trimis îngerul pentru a-i descoperi evenimente care urmau să aibă loc pe pământ și starea bisericii până la sfârșit — apostazia ei și poziția pe care ar ocupa-o dacă i-ar face pe plac lui Dumnezeu și, dacă în final, ar birui. {ST 230.1}

Îngerul din cer a venit la Ioan în splendoarea sa, înfățișarea lui strălucind de slava minunată a lui Dumnezeu. I-a descoperit lui Ioan scenele de adânc și emoționant interes din istoria bisericii lui Dumnezeu și a adus înaintea lui conflictele primejdioase pe care urmașii lui Hristos aveau să le îndure. Ioan i-a văzut trecând prin încercări de foc, lămuriți și încercați și, în cele din urmă, biruitori salvați într-un mod glorios în Împărăția lui Dumnezeu. Fața îngerului era tot mai strălucitoare de bucurie, peste măsură de luminoasă, în timp ce-i arăta lui Ioan triumful final al bisericii lui Dumnezeu. Când apostolul a privit izbăvirea din urmă a bisericii, a fost uimit de slava acelei scene și, cu adânc respect și teamă, a căzut la picioarele îngerului pentru a i se închina. Solul ceresc l-a ridicat imediat și l-a mustrat cu delicatețe, spunând: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te: căci mărturia lui Isus este duhul profeției.” Îngerul i-a arătat apoi lui Ioan Cetatea Cerească în toată splendoarea și slava sa orbitoare, iar el, fermecat și copleșit, uitând complet de mustrarea anterioară a îngerului, a căzut din nou la picioarele acestuia pentru a i se închina. Din nou i s-a dat o mustrare blândă: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu!” {ST 230.2}

Predicatorii și poporul au privit asupra cărții Apocalipsei ca fiind tainică și de o mai mică importanță decât alte porțiuni ale Sfintelor Scripturi. Dar am văzut că această carte este într-adevăr o descoperire dată spre folosul special al celor care vor trăi în ultimele zile, pentru a-i ajuta să afle cu certitudine care este adevărata lor poziție și datorie. Dumnezeu a călăuzit mintea lui William Miller spre profeții și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei. {ST 231.1}

Dacă ar fi fost înțelese viziunile lui Daniel, poporul ar fi putut înțelege mai bine viziunile lui Ioan. La vremea potrivită, însă, Dumnezeu l-a însuflețit pe slujitorul Său ales care, cu claritate și în puterea Duhului Sfânt, a deschis profețiile, a arătat armonia care există între viziunile lui Daniel și cele ale lui Ioan și alte pasaje ale Bibliei și a imprimat cu putere în inimile oamenilor avertizările înfricoșătoare, sfinte, ale Cuvântului, în vederea pregătirii pentru venirea Fiului omului. O convingere adâncă și solemnă a cuprins mintea celor care l-au auzit și, pastori și popor, păcătoși și necredincioși s-au întors la Domnul și au căutat să aibă o pregătire care să-i îndreptățească la judecată. {ST 231.2}

Îngeri ai lui Dumnezeu l-au însoțit pe William Miller în misiunea sa. El era ferm și netulburat, proclamând neînfricat solia ce îi fusese încredințată. O lume care zăcea în fărădelege și o biserică rece, lumească au fost de-ajuns pentru a-i pune la lucru toată energia și pentru a-l face să îndure de bunăvoie truda, lipsurile și suferința. Deși i se împotriveau așa-zișii creștini și lumea și era lovit de Satana și de îngerii lui, nu a încetat să predice mulțimilor Evanghelia veșnică, oriunde era invitat, făcând să răsune în depărtare și în

apropiere strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui!” {ST 232.1}

Capitolul 56 - Solia Primului înger

[Vezi Apendice (n. tr.)]

Am văzut că Dumnezeu a fost prezent în acțiunea de vestire a împlinirii timpului în 1843. Chiar El a avut ca scop ridicarea unui popor și aducerea lui într-un punct de încercare, în care să se hotărască în favoarea sau împotriva adevărului. Pastorii erau convinși de corectitudinea pozițiilor luate față de perioadele profetice și unii au renunțat la mândrie și și-au părăsit salariile și comunitățile pentru a vesti solia. Însă după ce mesajul ceresc a putut găsi un loc în inima câtorva pastori dintre cei ce se considerau ai lui Hristos, lucrarea a fost așezată asupra multora care nu erau predicatori. Unii și-au părăsit câmpurile pentru a trâmbița solia, în timp ce alții au fost chemați de la magazinele și mărfurile lor. Și chiar unii de diferite profesii au fost siliți să-și lase slujba și să se angajeze în lucrarea deloc populară de a vesti prima solie îngerească. {ST 232.2}

Pastorii și-au lăsat deoparte părerile și simțămintele lor sectare și s-au unit în vestirea venirii lui Isus. Oriunde era dus acest mesaj, oamenii erau mișcați. Păcătoșii se pocăiau, plângeau și se rugau pentru iertare, iar cei ale căror vieți fuseseră marcate de necinste erau gata să facă reparații. Părinții simțeau cea mai adâncă grijă față de copiii lor. Cei care primeau solia lucrau cu rudele și prietenii lor neconvertiți și, cu sufletele aplecate sub povara soliei solemne, îi avertizau și îi îndemnau fierbinte să se pregătească pentru venirea Fiului omului. Cazurile cele mai împietrite erau acelea ale oamenilor care nu cedau în fața greutății unor dovezi aduse o dată cu avertizări spuse din inimă. Această lucrare de curățire a sufletului a întors dragostea de lucruri lumești către o consacrare care nu mai fusese trăită vreodată. {ST 232.3}

Mii de oameni au fost conduși să îmbrățișeze adevărul predicat de William Miller și au fost ridicați slujitori ai lui Dumnezeu în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama solia. Asemenea lui Ioan, premergătorul lui Isus, cei care au predicat această solie solemnă s-au simțit constrânși să-și lase securea la rădăcina copacului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor a fost gândită pentru a activa și a afecta serios bisericile, determinându-le să-și dea pe față adevăratul caracter. Și, pe măsură ce răsuna avertizarea solemnă de a fugi de mânia viitoare, mulți care făceau parte din diferite biserici au primit solia vindecătoare; și-au văzut apostazia și, cu lacrimi amare de pocăință și profundă durere sufletească, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Și, în timp ce Duhul lui Dumnezeu Se odihnea asupra lor, au ajutat și ei să se dea strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui!” {ST 233.1}

Propovăduirea unui timp precis a stârnit mare împotrivire din partea tuturor categoriilor de oameni, de la slujitorul de la amvon până la cel mai înrăit și nepăsător păcătos. „Nimeni nu știe ziua sau ceasul”, se auzea din partea pastorului fățarnic și batjocoritorului cutezător.

Nici lămuriri nu erau aduse, nici corecturi nu veneau din partea celor care arătau către anul în care credeau că perioadele profetice se vor termina și către semnele care arătau că Hristos era aproape, chiar la uși. Mulți păstori ai turmei, care mărturiseau că Îl iubesc pe Hristos, au spus că nu au nimic împotriva predicării venirii lui Hristos, dar că obiectau împotriva fixării unei date clare, Ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu le-a citit inimile. Nu-L doreau pe Isus în apropiere. Știau că viețile lor lumești nu aveau să treacă acest test cu bine, pentru că nu umblau pe cărarea umilă pe care o indicase El. Acești păstori falși stăteau de-a curmezișul lucrării lui Dumnezeu. Adevărul, în puterea lui de convingere, a stârnit interesul oamenilor și, asemenea temnicerului, au început să întrebe: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” Dar acești păstori se postaseră între adevăr și popor și au predicat lucruri plăcute urechii firești pentru a-i îndepărta de la adevăr. Ei s-au alăturat lui Satana și îngerilor lui strigând: „Pace, pace!”, când nu era deloc pace. Cei care își iubeau tihna și erau mulțumiți cu distanța pe care o păstrau față de Dumnezeu nu s-au lăsat treziți din siguranța lor lumească. Am văzut că îngerii lui Dumnezeu au notat totul; veșmintele acelor păstori neconsacrați au fost acoperite de sângele sufletelor. {ST 233.2}

Pastorii care nu au acceptat această solie mântuitoare i-au împiedicat și pe cei care voiau s-o primească. Sângele sufletelor este asupra lor. Predicatori și popor s-au unit pentru a se opune acestei solii cerești și pentru a-l persecuta pe William Miller și pe cei care i s-au alăturat în lucrarea sa. Pentru a-i distruge influența, au fost lansate neadevăruri; și, în anumite momente, după ce el declara pe față care era sfatul lui Dumnezeu, tăindu-i la inimă pe ascultătorii lui prin adevăruri directe, o mare mânie s-a aprins împotriva lui și, pe când părăsea locul întâlnirii, unii l-au pândit deoparte pentru a-i lua viața. Dar îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să-l protejeze și l-au condus în siguranță departe de gloata furioasă. Lucrarea lui nu se terminase. {ST 234.1}

Cei mai devotați au primit cu bucurie solia. Știau că era de la Dumnezeu și că fusese trimisă la timpul potrivit. Îngerii priveau cu cel mai adânc interes rezultatul vestirii soliei cerești, iar când bisericile s-au întors și au respins-o, cu tristețe, s-au consultat cu Isus. El și-a întors fața de la acele biserici și le-a poruncit îngerilor Lui să vegheze cu credincioșie asupra celor prețioși care nu respinseseră mărturia, căci asupra lor avea să strălucească o nouă lumină. {ST 235.1}

Am văzut că, dacă aceia care-și spuneau creștini ar fi iubit venirea Mântuitorului lor, dacă și-ar fi centrat afecțiunea asupra Lui și ar fi simțit că nu era nimeni pe pământ care să se poată compara cu El, ar fi salutat cu bucurie primul zvon al venirii Sale. Dar neplăcerea pe care au manifestat-o când au auzit de venirea Domnului lor a fost o dovadă grăitoare a faptului că nu-L iubeau. Satana și îngerii lui au triumfat și I-au aruncat în față Domnului Hristos și îngerilor Săi faptul că aceia care se numeau poporul Lui aveau atât de puțină dragoste pentru Isus, încât nu doreau cea de-a doua Sa venire. {ST 235.2}

I-am văzut pe cei din poporul lui Dumnezeu bucuroși în așteptare, uitându-se după Domnul lor. Dar Dumnezeu intenționa să-i pună la încercare. Mâna Sa a acoperit o greșeală care fusese făcută în calculele perioadelor profetice. Cei care priveau după Domnul lor nu au descoperit această greșeală și nici oamenii cei mai învățați care se împotriveau fixării acelei date nu au reușit s-o observe. Dumnezeu intenționa ca poporul Lui să se confrunte cu o dezamăgire. Timpul a trecut și cei care L-au așteptat pe Mântuitorul lor cu nerăbdare s-au întristat și s-au descurajat, în timp ce aceia care nu iubiseră venirea lui Isus, ci au îmbrățișat solia din teamă, au fost mulțumiți că nu venise la vremea la care fusese așteptat. Mărturisirea lor nu atinsese inima și nu curățise viața. Trecerea fără evenimente a perioadei fusese calculată pentru a scoate la iveală astfel de inimi. Aceștia au fost primii care s-au întors și i-au ridiculizat pe cei întristați și dezamăgiți, care au iubit cu adevărat venirea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în încercarea adusă asupra poporului Său și punerea lor la proba cercetării pentru a-i descoperi pe cei care aveau să se dea înapoi în ceasul încercării. {ST 235.3}

Isus și toată oștirea cerească au privit cu compasiune și iubire asupra celor care așteptaseră plini de fericire să-L vadă pe Acela pe care-L iubeau sufletele lor. Îngeri erau deasupra și în jurul lor pentru a-i sprijini în ceasul încercării lor. Cei care neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric și mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că nu au vrut să primească lumina pe care o trimisese din cer. Cei credincioși, dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce nu venise Domnul lor, nu au fost lăsați în întuneric. Ei au fost conduși din nou la bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifrele ascunse și greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceeași dovadă pe care o aduseseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că acestea se vor termina în 1844. Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra situației în care se aflau și au descoperit un timp de întârziere — „Dacă zăbovește [prorocia], așteapt-o!” În dragostea lor pentru imediata venire a lui Hristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea împlinirii, care a fost calculată pentru a-i da pe față pe adevărații așteptători. Aveau din nou un punct temporal fixat. Cu toate acestea, am văzut că mulți dintre ei nu puteau trece peste grava lor dezamăgire și erau incapabili de a avea acel nivel al zelului și energiei care le marcase credința în 1843. {ST 236.1}

Satana și îngerii lui au triumfat asupra lor, iar cei care nu au vrut să primească solia s-au felicitat singuri pentru judecata lor pătrunzătoare și înțelepciunea de a nu fi primit amăgirea — după cum o numeau ei. {ST 236.2}

Nu-și dădeau seama că respingeau în detrimentul lor sfatul lui Dumnezeu și lucrau împreună cu Satana și cu îngerii lui pentru a-i încurca pe cei din poporul lui Dumnezeu, care trăiau solia trimisă din cer. {ST 237.1}

Cei care credeau în această solie au fost prigoniți în bisericile lor. Pentru o vreme, cei care nu voiau să primească solia au fost reținuți de frică să nu acționeze pe față după simțămintele pe care le aveau în inimi; dar trecerea acelei date a scos la iveală adevăratele lor sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care așteptătorii s-au simțit constrânși s-o poarte, și anume, că perioadele profetice se extindeau până în 1844. Credincioșii au explicat cu claritate greșeala pe care o făcuseră și au arătat motivele pentru care L-au așteptat în 1844 pe Domnul lor. Împotrivitorii lor nu au putut aduce nici un argument împotriva explicațiilor puternice care au fost oferite. Cu toate acestea, mânia bisericilor s-a aprins; erau hotărâți să nu asculte dovezile și să-și închidă ușile împotriva mărturiei, așa încât să n-o poată auzi și ceilalți. Cei care nu au îndrăznit să oprească lumina pe care le-o dăduse Dumnezeu să ajungă și la alții au fost scoși afară din biserici; dar Isus era cu ei și ei erau bucuroși în lumina feței Sale. Erau pregătiți să primească solia celui de-al doilea înger. {ST 237.2}

Capitolul 57 - Solia celui de-al doilea înger

[Vezi Apendice (n. ed.)]

Când bisericile au refuzat să primească solia primului înger, ele au respins lumina venită din cer și au căzut din grația lui Dumnezeu. S-au încrezut în propria lor tărie și, împotrivindu-se primei solii, s-au plasat într-un loc în care nu puteau vedea lumina celui de-al doilea înger. Dar preaiubiții lui Dumnezeu, care erau oprimați, au acceptat mesajul „A căzut Babilonul!” și au părăsit bisericile. {ST 237.3}

Către încheierea celei de-a doua solii îngerești [Vezi Apendice (n. ed.)], am văzut o lumină mare din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele de lumină străluceau ca soarele. Și am auzit glasuri de îngeri strigând: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” {ST 238.1}

Acesta era strigătul de la miezul nopții, care trebuia să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Au fost trimiși îngeri din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și pentru a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Nu cei mai talentați bărbați au fost cei dintâi care au primit această solie. Au fost trimiși îngeri la cei umili, consacrați, și i-au constrâns să dea strigătul: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Cei cărora li s-a încredințat strigarea s-au grăbit și, în puterea Duhului Sfânt, au făcut să răsune solia și i-au înviorat pe frații lor descurajați. Această lucrare nu depindea de învățătura și erudiția oamenilor, ci de puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Lui care au auzit strigarea nu au putut să-i reziste. Cei mai spirituali au primit această solie, iar cei care conduseseră mai înainte lucrarea au fost ultimii care au primit-o și au ajutat la amplificarea strigătului: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” {ST 238.2}

În fiecare loc din țară era dată lumina privind solia celui de-al doilea înger și strigătul înmuia inimile a mii și mii de oameni. Ea a mers din oraș în oraș și din sat în sat până când poporul așteptător al lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit. În multe biserici nu s-a permis ca această solie să fie dată, și un mare grup, care avea mărturia cea vie, a părăsit aceste biserici căzute. O lucrare puternică a fost săvârșită prin strigătul de la miezul nopții. Solia cerceta inimile, conducându-i pe cei credincioși să caute o experiență vie, personală. Știau că nu se pot sprijini unul pe celălalt. {ST 238.3}

Sfinții L-au așteptat pe Domnul lor cu nerăbdare, cu post, cu veghere și cu rugăciune aproape necurmată. Chiar unii păcătoși așteptau cu groază împlinirea timpului; dar marea masă de oameni manifestau spiritul lui Satana în împotrivirea lor față de solie. Își băteau joc și glumeau, repetând pretutindeni: „Nimeni nu știe ziua și ceasul”. Îngerii răi i-au împins să-și împietrească inimile și să respingă fiecare rază de lumină din cer, pentru a putea fi bine prinși în capcana lui Satana. Mulți care mărturiseau că Îl caută pe Hristos nu făceau nimic pentru vestirea soliei. Slava lui Dumnezeu, la care fuseseră martori, umilința și profunda

consacrare a celor care așteptau și greutatea copleșitoare a dovezilor îi determinaseră să mărturisească faptul că primesc adevărul; dar ei nu fuseseră convertiți; nu erau pregătiți pentru venirea Domnului. {ST 238.4}

Pretutindeni, sfinții au simțit un spirit de rugăciune serioasă și solemnă. O solemnitate sfântă plana asupra lor. Îngerii priveau cu un profund interes efectul soliei, îi înălțau pe cei care o primeau și îi întorceau de la lucrurile pământești, pentru a-și face rezerve bogate din izvorul mântuirii. Poporul lui Dumnezeu a fost acceptat atunci de El. Isus S-a uitat cu plăcere la ei, căci chipul Său era reflectat în ei. Făcuseră o jertfă completă, o consacrare deplină și se așteptau să fie preschimbați în persoane nemuritoare. Dar erau meniți să fie din nou amar dezamăgiți. Timpul spre care priviseră, așteptând izbăvirea, a trecut; erau încă pe pământ, iar efectele blestemului nu au părut niciodată mai clare. Afecțiunea lor fusese legată de cer și anticipaseră cu o dorință arzătoare izbăvirea nemuririi; dar speranțele lor nu-și aflaseră împlinirea. {ST 239.1}

Teama care îi cuprinsese pe mulți nu a dispărut imediat; ei nu au izbucnit de îndată în triumf asupra celor dezamăgiți. Dar pentru că nu apăreau semne evidente ale mâniei lui Dumnezeu, ei și-au revenit din frica pe care o simțiseră și au început să arunce batjocuri și ridiculizări. Poporul lui Dumnezeu a fost pus din nou la încercare și testat. Lumea a râs de ei, i-a ridiculizat și i-a batjocorit; iar cei care crezuseră fără nici o umbră de îndoială că Isus avea să vină chiar atunci pentru a-i învia pe cei morți și pentru a-i preschimba pe sfinții aflați în viață, ca să ia Împărăția pentru a fi a lor în veci de veci au simțit același lucru pe care l-au simțit ucenicii lângă mormântul lui Hristos: „L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” {ST 239.2}

Ilustrarea mișcării advente

Am văzut un număr de grupuri care păreau legate unele de altele prin frânghii. Mulți care aparțineau acestor grupuri se aflau în întuneric profund; ochii le erau îndreptați în jos, către pământ, și nu părea că există vreo legătură între ei și Isus. Împrăștiate, însă, printre aceste grupuri diverse erau și persoane ale căror fețe arătau luminoase și ai căror ochi erau ridicați spre cer. Le-au fost oferite de la Isus raze de lumină, asemenea razelor soarelui. Un înger m-a îndemnat să privesc cu atenție și am văzut un alt înger care veghea asupra fiecărei persoane care avea o rază de lumină, în timp ce îngerii răi îi înconjurau pe cei care erau în întuneric. Am auzit glasul unui înger care striga: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui!” {ST 240.1}

Apoi o lumină strălucitoare s-a lăsat peste aceste grupuri pentru a-i lumina pe cei care ar fi vrut s-o primească. Unii dintre cei care se aflau în întuneric au primit lumina și s-au bucurat. Alții s-au împotrivit luminii din cer spunând că a fost trimisă pentru a-i duce în rătăcire. Lumina s-a stins de la ei și au fost lăsați în întuneric. Cei care primiseră lumina de

la Isus s-au bucurat de sporirea luminii prețioase care fusese revărsată asupra lor. Fețele lor străluceau de o bucurie sfântă, în timp ce privirea le era îndreptată în sus, cu un mare interes, către Isus, și vocile lor au fost auzite în armonie cu glasul îngerului: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui!” În timp ce înălțau acest strigăt, i-am văzut pe cei care erau în întuneric împingându-i cu șoldul și cu umărul. Atunci mulți care îndrăgeau lumina sacră au rupt frânghiile care îi țineau legați și au ieșit în afara grupului lor. În timp ce făceau acest lucru, bărbați care aparțineau unor grupuri diferite și care erau respectați în aceste formațiuni și-au făcut loc, unii cu cuvinte plăcute, alții cu priviri mânioase și gesturi amenințătoare și au strâns frânghiile care slăbeau. Acești bărbați spuneau neîncetat: „Dumnezeu este cu noi. Ne aflăm în lumină. Avem adevărul.” Am întrebat cine sunt acești oameni și mi s-a spus că erau pastori și fruntași care respinseseră ei înșiși lumina și nu voiau ca alții s-o primească. {ST 240.2}

I-am văzut pe cei care îndrăgeau lumina privind în sus cu o dorință arzătoare, așteptându-L pe Isus să vină și să-i ia la El. La scurt timp după aceea, a trecut un nor pe deasupra lor, iar fețele le erau triste. Am întrebat care era explicația acestui nor și mi-a fost arătat că era dezamăgirea lor. Timpul la care Îl așteptaseră pe Mântuitorul lor trecuse și Isus nu venise. În timp ce descurajarea punea stăpânire peste așteptători, pastorii și fruntașii pe care-i remarcasem mai înainte se bucurau și toți cei care respinseseră lumina au triumfat, în timp ce Satana și îngerii lui jubilau. {ST 241.1}

Apoi am auzit glasul unui alt înger care zicea: „A căzut, a căzut Babilonul!” O lumină a strălucit asupra celor disperați, și aceștia, cu o dorință arzătoare să-L vadă venind, și-au fixat din nou ochii asupra lui Isus. Am văzut un număr de îngeri conversând cu cel care strigase: „A căzut, a căzut Babilonul!” și aceștia s-au unit cu el în strigarea: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Glasurile melodioase ale acestor îngeri păreau să ajungă pretutindeni. O lumină extrem de intensă părea să strălucească în jurul celor care îndrăgiseră lumina ce le fusese dată. Fețele lor străluceau de o slavă minunată și ei s-au alăturat îngerilor în strigarea: „Iată, Mirele vine!” În timp ce înălțau în mod armonios strigarea în mijlocul diferitelor grupuri, cei care respinseseră lumina i-au împins și, cu priviri mânioase, își băteau joc de ei. Dar îngeri de-ai lui Dumnezeu și-au întins aripile peste cei persecutați, în timp ce Satana și îngerii lui căutau să-și extindă întunericul în jurul lor, pentru a-i face să respingă lumina din cer. {ST 241.2}

Apoi am auzit un glas spunându-le celor care fuseseră împinși și luați în râs: „Ieșiți din mijlocul lor și nu vă atingeți de ce este necurat!” În ascultare de această voce, un mare număr de oameni au rupt frânghiile care îi țineau legați și, părăsind grupurile care erau în întuneric, s-au alăturat celor care își dobândiseră mai înainte libertatea și și-au unit bucuroși glasurile cu ei. Am ascultat glasurile rugăciunii sincere, din suflet, a câtorva care rămăseseră încă în grupurile aflate în întuneric. Pastorii și fruntașii treceau împrejurul acestor grupări diferite, strângând și mai bine funiile; dar încă auzeam glasul rugăciunii sincere. Apoi i-am

văzut pe cei care se rugaseră, întinzând mâinile după ajutor către grupul unit care se afla în libertate și se bucura în Dumnezeu. În timp ce priveau cu stăruință către cer, răspunsul venit din partea lor a fost: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei!” Am văzut indivizi luptându-se pentru libertate. În cele din urmă ei au rupt funiile care îi țineau legați. Se împotriviseră eforturilor depuse pentru strângerea și mai tare a frânghiilor și refuzaseră să ia în seamă declarațiile repetate: „Dumnezeu este cu noi”, „Avem cu noi adevărul”. {ST 242.1}

Oameni părăseau continuu grupurile care se aflau în întuneric și se alăturau grupului liber care părea să se afle într-un câmp deschis, ridicat deasupra pământului. Privirile le erau îndreptate în sus, slava lui Dumnezeu se odihnea asupra lor, iar ei Îi aduceau cu bucurie laude. Erau foarte uniți și păreau învăluiți în lumina cerului. În jurul acestui grup erau unii care veniseră sub influența luminii, dar care nu erau tocmai uniți cu acest grup. Toți cei care îndrăgeau lumina revărsată asupra lor priveau în sus cu mare interes și Isus îi privea cu o duioasă aprobare. Ei Îl așteptau să vină și tânjeau după apariția Lui. Nu aruncau nici măcar o privire de dor către pământ. Dar iarăși s-a așezat un nor peste așteptători și i-am văzut coborându-și ochii obosiți. Am întrebat care era cauza acestei schimbări. Îngerul care mă însoțea a spus: „Sunt iarăși dezamăgiți în așteptările lor. Isus nu poate veni pe pământ încă. De dragul Lui, ei trebuie să îndure încercări mai mari. Trebuie să renunțe la rătăcirile și tradițiile primite de la oameni și să se întoarcă cu totul către Dumnezeu și către Cuvântul Său. Ei trebuie să fie curățiți, albiți și încercați. Cei care vor suporta acea amară încercare vor obține o biruință veșnică.” {ST 243.1}

Isus nu a venit pe pământ, așa cum credea grupul bucuros de așteptători, pentru a curăți sanctuarul, purificând pământul prin foc. Am văzut că ei au fost corecți în calcularea perioadelor profetice. Timpul profetic s-a terminat în 1844 și Isus a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a curăți Sanctuarul la sfârșitul zilelor. Greșeala lor consta în neînțelegerea a ceea ce era sanctuarul și natura curățirii sale. Privind din nou la grupul de așteptători dezamăgiți, mi-au părut triști. Ei au cercetat cu grijă dovezile credinței lor și au urmărit firul calculelor perioadelor profetice, dar nu au putut descoperi nici o greșeală. Timpul se împlinise, dar unde era Mântuitorul lor? Îl pierduseră. {ST 243.2}

Mi-a fost arătată dezamăgirea ucenicilor când au venit la mormânt și nu au găsit trupul lui Isus. Maria a spus: „L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus”. Îngerii le-au spus ucenicilor întristați că Domnul lor înviase și că va merge înaintea lor în Galileea. {ST 244.1}

Tot așa, am văzut că Isus îi privea cu cea mai profundă compasiune pe cei care așteptaseră venirea Sa; și El și-a trimis îngerii pentru a le călăuzi mintea, ca să-L poată urma în locul în care Se afla. Le-a arătat că acest pământ nu este sanctuarul, ci El trebuia să intre în Locașul Preasfânt pentru a face ispășire pentru poporul Său și pentru a primi Împărăția de la Tatăl Său și că atunci avea să se îndrepte spre pământ și să-i ia pentru a fi mereu cu El.

Dezamăgirea primilor ucenici reprezintă foarte bine dezamăgirea celor care L-au așteptat pe Domnul lor în 1844. {ST 244.2}

Mi s-a arătat din nou timpul în care Hristos intra triumfător în Ierusalim, călare pe măgăruș. Ucenicii bucuroși credeau că El avea să ia atunci Împărăția și să domnească asemenea unui prinț pământesc, vremelnic. L-au urmat pe Împăratul lor cu mari speranțe. Au tăiat ramuri minunate de palmier, și-au scos hainele și, cu un zel plin de entuziasm, I le-au așternut în cale; și unii au ieșit înaintea Sa, strigând: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!” Entuziasmul i-a deranjat pe farisei și au dorit ca Isus să-i mustre pe ucenicii Săi. Dar El le-a spus: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga”. Profeția din Zaharia 9, 9 trebuia să se împlinească; cu toate acestea, ucenicii trebuia să îndure o amară dezamăgire. În numai câteva zile, ei L-au urmat pe Isus pe drumul spre Calvar și L-au privit sângerând și mutilat pe crucea cea aspră. Au fost martorii morții Sale agonizante și L-au așezat în mormânt. Inimile li s-au rupt de durere; așteptările nu li se împliniseră nici în cea mai mică măsură, iar speranțele lor muriseră o dată cu Isus. Dar când El S-a ridicat dintre morți și li S-a arătat ucenicilor întristați, speranțele le-au înviat. Îl regăsiseră. {ST 244.3}

Am văzut că dezamăgirea celor care crezuseră în venirea Domnului în 1844 nu a egalat-o pe cea a primilor ucenici. Profeția a fost împlinită în prima și cea de-a doua solie îngerească. Ele au fost date la momentul cuvenit și împliniseră lucrarea pe care o avusese Dumnezeu în vedere pentru ei. {ST 245.1}

Capitolul 58 - O Altă ilustrație

Mi-a fost arătat interesul pe care-l manifestase tot cerul față de lucrarea care se afla în desfășurare pe pământ. Isus însărcinase un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru cea de-a doua Sa venire. Când îngerul a plecat de la Isus din cer, o lumină nespus de puternică mergea înaintea lui. Mi s-a spus că misiunea lui era de a lumina pământul cu slava sa și de a-i avertiza pe oameni de apropiata mânie a lui Dumnezeu. Mulțimi au primit lumina. Unii dintre aceștia păreau să fie foarte solemni, în timp ce alții erau bucuroși și extaziați. Toți cei care au primit lumina și-au întors fețele către cer și I-au dat slavă lui Dumnezeu. Deși era revărsată peste toți, unii nu au făcut decât să vină în raza ei de influență, dar nu au primit-o din toată inima. Mulți erau plini de o mare mânie. Pastori și popor s-au unit cu cei răi și s-au împotrivit crâncen luminii revărsate de îngerul cel puternic. Dar toți cei care au primit-o s-au retras din lume și au fost strâns uniți unii cu alții. {ST 245.2}

Satana și îngerii lui erau absorbiți de lucrarea de a distrage mintea cât mai multora de la lumină. Grupul celor care o respinseseră a fost lăsat în întuneric. L-am văzut pe îngerul lui Dumnezeu privindu-i cu cel mai profund interes pe cei ce mărturiseau că sunt poporul Său, pentru a nota ce caracter își dezvoltau în timp ce le era prezentată solia de origine cerească. Și, în timp ce mulți, care mărturiseau dragostea față de Isus, și-au întors fețele cu dispreț, batjocură și ură de la solia cerului, un înger care avea un pergament în mână a înregistrat raportul cel rușinos. Tot cerul era indignat că Isus a fost insultat în felul acesta de către cei ce spuneau că Îi sunt urmași. {ST 246.1}

Am văzut dezamăgirea celor credincioși când nu L-au văzut pe Domnul lor la momentul așteptat. Fusese scopul lui Dumnezeu acela de a ascunde viitorul și de a-i aduce pe cei din poporul Său la o răscruce a deciziei. Fără predicarea timpului fixat pentru venirea lui Hristos, lucrarea a cărei împlinire o dorea Dumnezeu nu s-ar fi săvârșit. Satana îi făcea pe foarte mulți să caute departe, în viitor, evenimentele mărețe legate de judecată și de sfârșitul perioadei de probă. Era necesar ca poporul să fie adus în situația de a căuta cu seriozitate să facă o pregătire urgentă. {ST 246.2}

După ce a trecut momentul așteptat, cei care nu primiseră întru totul lumina îngerului s-au alăturat celor care disprețuiseră solia și s-au întors cu ridiculizări împotriva celor dezamăgiți. Îngerii au notat starea în care se aflau cei ce mărturiseau că sunt urmași ai lui Hristos. Trecerea perioadei fixate îi pusese la probă și îi testase și mulți au fost cântăriți în balanță și găsiți prea ușori. Au pretins cu glas tare că sunt creștini și, cu toate acestea, au eșuat în aproape toate privințele să-L urmeze pe Hristos. Satana a jubilat văzând starea celor ce spuneau că sunt urmașii lui Isus. Îi avea în capcană. Îi condusese pe cei mai mulți dintre ei să părăsească drumul cel strâmt și aceștia încercau să urce către cer pe o altă cale. Îngerii i-au văzut pe cei curați și sfinți amestecați cu păcătoșii din Sion și cu fățarnicii care iubeau

lumea. Ei vegheaseră asupra adevăraților ucenici ai lui Isus; dar cei stricați îi afectau pe cei sfinți. Creștinilor ale căror inimi ardeau cu o dorință fierbinte de a-L vedea pe Isus le-a fost interzis de către cei ce mărturiseau că le sunt frați să vorbească despre venirea Sa. Îngerii priveau acest tablou și simțeau împreună cu rămășița celor care iubeau apariția Domnului lor. {ST 246.3}

A fost însărcinat un alt înger puternic să coboare pe pământ. Isus pusese în mâna lui un text scris și, când a ajuns, îngerul a strigat: „A căzut, a căzut Babilonul!” Apoi i-am văzut pe cei dezamăgiți ridicându-și din nou ochii către cer, uitându-se cu credință și nădejde să-L vadă pe Domnul lor făcându-și apariția. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de somnolență, ca și cum erau adormiți; totuși, puteam să văd pe fețele lor urma unei întristări profunde. Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul de zăbovire și că trebuie să aștepte cu răbdare împlinirea viziunii. Aceleași dovezi care i-au condus să privească după Domnul lor în 1843 i-au făcut să-L aștepte și în 1844. Am văzut, cu toate acestea, că majoritatea nu avea acea energie specifică pentru credința pe care o avuseseră în 1843. Dezamăgirea lor le slăbise credința. {ST 247.1}

Când cei din poporul lui Dumnezeu s-au unit în strigătul celui de-al doilea înger, oștirea cerească a notat cu cel mai profund interes efectul pe care l-a avut solia. I-au văzut pe mulți dintre cei ce purtau numele de creștin întorcându-se cu dispreț și cu batjocură împotriva celor care fuseseră dezamăgiți. În timp ce le ieșeau de pe buze cuvintele: „Încă n-ați mers sus!”, un înger le scria. Îngerul a spus: „Pe Dumnezeu Îl batjocoresc aceștia”. Atenția mi-a fost îndreptată către un păcat similar comis în vremurile străvechi. Ilie fusese luat la cer și mantaua lui căzuse asupra lui Elisei. Atunci, tineri răi, care învățaseră de la părinții lor să-l disprețuiască pe omul lui Dumnezeu, l-au urmat pe Elisei și au strigat în batjocură: „Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!” Insultându-I în felul acesta pe slujitorul Său, ei L-au insultat pe Dumnezeu și și-au întâlnit pedeapsa atunci și acolo. Într-o manieră asemănătoare, cei care au râs și și-au bătut joc de ideea ca sfinții să se suie la cer vor primi mânia lui Dumnezeu și vor fi făcuți să simtă că nu este un lucru ușor să glumești cu Creatorul. {ST 247.2}

Isus însărcinase alți doi îngeri să zboare repede pentru a înviora și a întări credința care scădea, a poporului Său, și să-i pregătească să înțeleagă solia celui de-al doilea înger și mișcarea importantă care avea să fie curând făcută în cer. I-am văzut pe acești îngeri primind o mare putere și lumină de la Isus și zburând repede către pământ pentru a se achita de sarcina lor, aceea de a-l ajuta pe cel de-al doilea înger în lucrarea lui. O lumină puternică a strălucit asupra poporului lui Dumnezeu când îngerii au strigat: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Apoi i-am văzut pe cei dezamăgiți ridicându-se și vestind la unison cu cel de-al doilea înger: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Lumina de la îngeri străpungea pretutindeni întunericul. Satana și îngerii lui căutau să împiedice această lumină să se răspândească și să aibă efectul dorit. Ei se certau cu îngerii din cer, spunându-le că

Dumnezeu îi amăgise pe oameni și, cu toată lumina și puterea lor, n-ar putea să facă lumea să creadă că vine Hristos. Însă, în ciuda faptului că Satana se lupta să ridice ziduri în cale și să distragă mintea oamenilor de la lumină, îngerii lui Dumnezeu și-au continuat lucrarea. {ST 248.1}

Cei care primiseră lumina păreau foarte fericiți. Priveau cu statornicie către cer și își doreau fierbinte ca Isus să apară. Unii plângeau și se rugau cuprinși de o mare tulburare. Ochii păreau să le fie fixați asupra lor înșiși și nu îndrăzneau să privească în sus. O lumină din cer a risipit întunericul care îi învăluia și ochii lor, care fuseseră fixați în disperare asupra propriilor lor persoane, s-au îndreptat în sus, în timp ce fiecare trăsătură a feței lor exprima recunoștință și bucurie sfântă. Isus și întreaga oștire îngerească au privit cu aprobare asupra așteptătorilor credincioși. {ST 248.2}

Cei care respinseseră și se împotriviseră luminii soliei primului înger au pierdut lumina celei de-a doua solii și nu au putut beneficia de puterea și slava care însoțea solia: „Iată, Mirele vine!” Isus le-a întors spatele cu dezaprobare, căci ei Îl insultaseră și Îl respinseseră. Cei care primiseră solia erau învăluiți într-un nor de slavă. Se temeau foarte tare ca nu cumva să-L jignească pe Dumnezeu; așteptau, vegheau și se rugau pentru a-I cunoaște voia. L-am văzut pe Satana și pe îngerii lui căutând să oprească lumina să ajungă la poporul lui Dumnezeu; dar, atâta vreme cât așteptătorii îndrăgeau lumina și își păstrau ochii ridicați de la pământ către Isus, Satana nu putea avea nici o putere de a-i priva de razele-i prețioase. Solia dată din cer i-a turbat de mânie pe Satana și pe îngerii lui, iar aceștia i-au făcut pe cei care spuneau că Îl iubesc pe Isus, dar Îi disprețuiau venirea, să-i ia în râs și să-i disprețuiască pe cei credincioși, încrezători. Dar un înger nota fiecare insultă, fiecare defăimare, fiecare nedreptate pe care o primeau copiii lui Dumnezeu de la acești așa-ziși frați ai lor. {ST 249.1}

Foarte mulți și-au ridicat glasurile pentru a striga: „Iată, Mirele vine!” și i-au părăsit pe frații lor care nu iubeau reîntoarcerea lui Isus și care nu suportau ca ei să le vorbească despre cea de-a doua venire a Sa. L-am văzut pe Isus întorcându-și fața de la cei care au respins și au disprețuit venirea Sa și apoi poruncind îngerilor Săi să-I scoată poporul dintre cei necurați pentru a nu se întina și ei. Cei care s-au supus soliei au ieșit și au stat afară, liberi și uniți. O lumină sfântă strălucea asupra lor. Ei s-au lepădat de lume, și-au jertfit interesele pământești, au renunțat la comorile lor pământești și și-au îndreptat către cer privirile pline de dor, așteptând să-L vadă pe iubitul lor Izbăvitor. O lumină sfântă le strălucea pe față, arătând pacea și bucuria care domnea înăuntru. Isus le-a poruncit îngerilor să meargă și să-i întărească, întrucât ceasul încercării lor se apropia. Am văzut că acești așteptători nu au fost încă încercați așa cum ar fi trebuit. Ei nu erau lipsiți de rătăciri. Și am văzut mila și bunătatea lui Dumnezeu în faptul că a trimis o avertizare locuitorilor pământului și, în mod repetat, mesaje care să-i conducă la o sârguincioasă cercetare a inimii și la studiul Scripturilor, ca să se poată debarasa de rătăcirile care le fuseseră transmise de păgâni și

papiști. Prin aceste solii, Dumnezeu i-a scos pe cei din poporul Său într-un loc în care putea lucra pentru ei cu o putere mai mare și în care puteau să păzească toate poruncile Sale. {ST 249.2}

Capitolul 59 - Sanctuarul

Am văzut dureroasa dezamăgire a celor din poporul lui Dumnezeu pentru faptul că nu L-au văzut pe Isus la timpul la care se așteptau să-L vadă. Ei nu știau de ce nu venise Mântuitorul lor; căci nu puteau vedea nici o dovadă că timpul profetic nu se terminase. Îngerul a spus: „A greșit Cuvântul lui Dumnezeu? Nu a reușit Dumnezeu să-și împlinească făgăduințele? Nu; El a împlinit tot ceea ce a promis. Isus S-a ridicat și a închis ușa de la Locul Sfânt din Sanctuarul ceresc, a deschis o ușă către Locul Preasfânt și a intrat pentru a curăți Sanctuarul. Toți aceia care așteaptă cu răbdare vor înțelege taina. Omul a greșit; dar nu a existat nici o greșeală din partea lui Dumnezeu. Tot ce a făgăduit Dumnezeu a fost împlinit întocmai; dar omul a crezut în mod eronat că pământul este sanctuarul care trebuie curățit la sfârșitul perioadelor profetice. Așteptările omului au fost cele care au eșuat, nu făgăduința lui Dumnezeu.” {ST 250.1}

Isus și-a trimis îngerii pentru a îndrepta mintea celor dezamăgiți către Locul Preasfânt, unde mersese El pentru a curăți Sanctuarul și a face o ispășire specială pentru Israel. Isus le-a spus îngerilor că toți aceia care L-au găsit vor înțelege lucrarea pe care urma să o săvârșească. Am văzut că în timpul în care Isus este în Locul Preasfânt, va fi legat prin căsătorie de Noul Ierusalim; iar după ce lucrarea Sa se va sfârși în Sfânta Sfintelor, va coborî către pământ în puterea Sa împărătească și îi va lua la Sine pe cei prețioși, care au așteptat cu răbdare întoarcerea Sa. {ST 251.1}

Mi-a fost arătat ce a avut cu adevărat loc în cer la încheierea perioadelor profetice din 1844. Când Isus și-a sfârșit slujirea în Locul Sfânt și a închis ușa acelei încăperi, un întuneric adânc s-a așezat peste cei care auziseră și respinseseră mesajul despre venirea Sa și nu L-au mai văzut. Atunci Isus S-a îmbrăcat cu veșminte prețioase. În partea de jos a hainei Sale, se vedeau un clopoțel și o rodie, un clopoțel și o rodie. De umerii Lui a fost atârnat un pieptar care avea un model neobișnuit. Când Isus Se mișca, acesta strălucea precum diamantele, mărind literele care păreau a fi nume scrise sau gravate pe pieptar. Pe capul Său era ceva care aducea a coroană. Când a fost cu totul pregătit, îngerii L-au înconjurat și, într-un car de foc, a trecut dincolo de cea de-a doua despărțitură. {ST 251.2}

Mi s-a poruncit atunci să observ cele două încăperi ale Sanctuarului ceresc. Perdeaua, sau ușa, a fost deschisă și mi s-a îngăduit să intru. În prima încăpere, am văzut sfeșnicul cu șapte lămpi, masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului, altarul pentru tămâie și cădelnița. Tot mobilierul acestei încăperi părea din aurul cel mai curat și reflecta chipul Celui care intrase în acel loc. Perdeaua care despărțea cele două încăperi avea culori și materiale diferite, cu o margine foarte frumoasă, în care erau figuri lucrate din aur, reprezentând îngeri. Perdeaua a fost ridicată și am privit în cea de-a doua încăpere. Am văzut acolo un chivot care părea din aurul cel mai fin. Pe marginea capacului chivotului era

o lucrătură de o frumusețe desăvârșită, reprezentând coroane. În chivot se aflau tablele de piatră, conținând Cele Zece Porunci. {ST 251.3}

Doi heruvimi încântători, câte unul la fiecare capăt al chivotului, stăteau în picioare cu aripile întinse deasupra lui și atingându-se deasupra capului lui Isus, în timp ce El stătea înaintea tronului îndurării. Fețele lor erau întoarse una către cealaltă și priveau în jos, către chivot, aceștia reprezentând toată oștirea îngerilor, care priveau cu interes la Legea lui Dumnezeu. Între heruvimi se afla o cădelniță de aur și, în timp ce rugăciunile sfinților, ridicate în credință, se înălțau la Isus, iar El le prezenta Tatălui Său, un nor plăcut mirositor se ridica din tămâie, arătând ca un fum format din cele mai frumoase culori. Deasupra locului în care stătea Isus, înaintea chivotului, era o slavă de o strălucire neasemuită la care nu mă puteam uita; părea să fie scaunul de domnie al lui Dumnezeu. În timp ce fumul de tămâie se înălța către Tatăl, slava strălucitoare a venit de la tronul lui Isus și, de la El, a fost revărsată peste cei ale căror rugăciuni se ridicaseră asemenea tămâii plăcut mirositoare. Lumina cădea din abundență asupra lui Isus și umbrea tronul îndurării, iar poalele mantiei slavei umplea Templul. Nu am putut privi mult timp strălucirea nespus de mare. Nici o limbă nu o poate descrie. Am fost copleșită și m-am întors de la splendoarea și măreția acelei scene. {ST 252.1}

Mi-a fost arătat un sanctuar de pe pământ care avea două despărțituri. Semăna cu cel din cer și mi s-a spus că era o reprezentare a celui ceresc. Mobilierul din prima încăpere a sanctuarului pământesc era asemenea celui din prima despărțitură a celui ceresc. Perdeaua a fost ridicată, am privit în Sfânta Sfintelor și am văzut că mobilierul era întocmai ca în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. Preotul slujea în ambele încăperi ale celui pământesc. Intra zilnic în prima încăpere, dar nu intra în Sfânta Sfintelor decât o dată pe an, pentru a o curăța de păcatele care fuseseră transmise acolo. Am văzut că Isus slujea în ambele încăperi ale Sanctuarului ceresc. Preoții intrau în cel de pe pământ cu sângele unui animal ca jertfă pentru păcat. Hristos a intrat în Sanctuarul ceresc cu jertfa propriului Său sânge. Preoții pământești își încetau lucrarea datorită morții. Din acest motiv, ei nu puteau continua slujirea pentru mult timp; dar Isus era un Preot veșnic. Prin jertfele și arderile de tot aduse la sanctuarul pământesc, copiii lui Israel trebuia să se prindă de meritele unui Mântuitor care avea să vină. Și, în înțelepciunea lui Dumnezeu, ne-au fost date amănuntele acestei lucrări pentru a putea, privindu-le, să înțelegem lucrarea lui Isus din Sanctuarul ceresc. {ST 252.2}

Când Isus a murit pe Calvar, a strigat: „S-a sfârșit!”, și perdeaua templului s-a sfâșiat în două, de sus până jos. Acest lucru avea menirea să arate că slujbele sanctuarului pământesc s-au terminat pentru totdeauna și că Dumnezeu nu avea să Se mai întâlnească în templul lor pământesc cu preoții pentru a le accepta jertfele. Atunci a fost vărsat sângele lui Isus care urma să fie oferit de către El Însuși în Sanctuarul ceresc. După cum preotul intra în Sfânta Sfintelor o dată pe an pentru a curăța sanctuarul pământesc, tot așa a intrat Isus în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, la sfârșitul celor 2300 de seri și dimineți din Daniel 8, în

1844, pentru a face o ispășire finală pentru toți cei care puteau fi binecuvântați prin mijlocirea Sa și, în acest fel, pentru a curăți Sanctuarul. {ST 253.1}

Capitolul 60 - Solia celui de-al treilea înger

[Vezi Apendice (n. ed.)]

Când lucrarea lui Isus din Sfânta a luat sfârșit și El a trecut în Locul Preasfânt și a stat înaintea chivotului care conținea Legea lui Dumnezeu, Domnul a trimis un alt înger puternic, cu un al treilea mesaj pentru lume. Un sul de pergament a fost pus în mâna îngerului și, când acesta a coborât către pământ în putere și măreție, a vestit o înfricoșătoare avertizare împreună cu cea mai îngrozitoare amenințare adusă vreodată omului. Scopul urmărit de această solie era de a-i pune în gardă pe copiii lui Dumnezeu, arătându-le ceasul ispitei și suferinței, care se afla înaintea lor. Îngerul a spus: „Ei vor fi aduși în luptă directă cu fiara și cu icoana ei. Singura lor speranță de a dobândi viața veșnică este aceea de a rămâne neclintiți. Deși le sunt în joc viețile, ei trebuie să se prindă cu putere de adevăr.” Cel de-al treilea înger își încheie mesajul în felul acesta: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Când a repetat aceste cuvinte, el a arătat către Sanctuarul ceresc. Mintea celor care îmbrățișează această solie este îndreptată către Sfânta Sfintelor, unde Isus stă înaintea chivotului, făcând o ultimă mijlocire pentru toți aceia pentru care mila încă zăbovește și pentru cei care au încălcat Legea lui Dumnezeu din neștiință. Această ispășire se face atât pentru cei neprihăniți morți, cât și pentru neprihăniții aflați în viață. Ea îi include și pe toți cei care au murit încrezându-se în Hristos, dar care, neavând lumina asupra poruncilor lui Dumnezeu, au păcătuit încălcându-i preceptele fără să știe. {ST 254.1}

După ce Isus a deschis ușa de la Sfânta Sfintelor, s-a văzut lumina Sabatului, iar cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu au fost puși la probă, tot așa cum copiii lui Israel au fost puși la probă în vechime, pentru a se vedea dacă vor păzi sau nu Legea lui Dumnezeu. L-am văzut pe cel de-al treilea înger arătând în sus, indicându-le celor dezamăgiți calea către Locașul Preasfânt din Sanctuarul ceresc. Când ei, prin credință, intră în Sfânta Sfintelor, Îl găsesc pe Isus și nădejdea și bucuria îi cuprind din nou. I-am văzut privind înapoi, rememorându-și trecutul, de la vestirea celei de-a doua veniri a lui Isus până la experiența trecerii timpului profetic, în 1844. Ei își explică dezamăgirea și sunt animați din nou de bucurie și certitudine. Cel de-al treilea înger a iluminat trecutul, prezentul și viitorul și ei știu că Dumnezeu i-a călăuzit cu adevărat prin providența Sa misterioasă. {ST 254.2}

Mi-a fost reprezentat modul în care cei care formau rămășița Îl urmau pe Isus în Sfânta Sfintelor, priveau chivotul și tronul îndurării și erau captivați de slava acestora. Isus a ridicat apoi capacul chivotului și, iată! Tablele de piatră, cu Cele Zece Porunci scrise pe ele. Ei citesc Cuvântul viu al lui Dumnezeu, dar se dau înapoi, cutremurându-se, când văd cea de-a patra poruncă între cele zece precepte sfinte având o strălucire mai puternică decât celelalte nouă și o aură de slavă în jurul ei. Ei nu găsesc nimic acolo care să le indice că Sabatul a fost abolit sau schimbat în favoarea primei zile a săptămânii. Porunca stă scrisă ca atunci

când a fost rostită de Dumnezeu în solemnitatea și măreția înfricoșătoare de pe munte, în timp ce fulgerele luminau și tunetele bubuiau; este aceeași ca atunci când a fost scrisă chiar cu degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău.” Sunt uimiți când văd grija față de Cele Zece Porunci. Le văd păstrate în apropierea lui Iehova, umbrite și protejate de sfințenia Sa. Ei văd că porunca a patra a Decalogului a fost călcată în picioare și a fost păzită o zi transmisă de păgâni și papiști în locul zilei sfințite de Iehova. Ei se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își regretă păcatele din trecut. {ST 255.1}

Am văzut cum tămâia din cădelniță scotea fum când Isus înălța înaintea Tatălui Său mărturisirile și rugăciunile lor. Și în timp ce se ridica, o lumină strălucitoare se lăsa asupra lui Isus și asupra tronului îndurării; și rugătorii cei sinceri, care erau tulburați pentru că descoperiseră că ei înșiși erau călcători ai Legii lui Dumnezeu, au fost binecuvântați și fețele lor au strălucit de nădejde și fericire. Ei s-au alăturat lucrării celui de-al treilea înger și și-au înălțat glasurile pentru a vesti solemna avertizare. Puțini însă au primit-o la început; cu toate acestea, cei credincioși au continuat cu multă vigoare să vestească solia. Apoi, i-am văzut pe mulți îmbrățișând solia celui de-al treilea înger, unindu-și glasurile cu cei care dăduseră primii avertizarea și onorându-L pe Dumnezeu prin păzirea zilei Lui sfinte de odihnă. {ST 256.1}

Mulți care au îmbrățișat cea de-a treia solie nu avuseseră o experiență în primele două solii. Satana a înțeles aceasta și ochiul lui rău a fost asupra lor pentru a-i învinge; dar cel de-al treilea înger le îndrepta atenția către Locașul Preasfânt, iar cei care avuseseră o experiență în ultimele solii le arătau calea către Sanctuarul ceresc. Mulți au văzut lanțul desăvârșit al adevărului în soliile îngerilor și le-au primit cu voioșie în ordinea în care au fost date și L-au urmat pe Isus prin credință în Sanctuarul ceresc. Aceste solii mi-au fost reprezentate ca o ancoră pentru poporul lui Dumnezeu. Cei care le înțeleg și le primesc nu se vor afla în primejdia de a fi măturați de multele amăgiri ale lui Satana. {ST 256.2}

După marea dezamăgire de la 1844, Satana și îngerii lui au fost foarte ocupați cu așezarea de capcane pentru a zdruncina credința corpului de credincioși. El a afectat mintea persoanelor care avuseseră o experiență în soliile date și care aveau o aparență de umilință. Unii arătau către viitor pentru împlinirea primelor două solii, în timp ce alții arătau un trecut îndepărtat, susținând că acestea fuseseră împlinite atunci. Ei câștigau o influență asupra minții celor lipsiți de experiență și le zdruncinau credința. Unii cercetau Biblia pentru a-și construi o credință proprie, independentă de corpul credincioșilor. Satana jubila în toate acestea, căci el știa că pe cei care se desprind de ancoră îi putea afecta, prin rătăciri diferite, și purta încoace și încolo prin multe vânturi de învățătură. Mulți care fuseseră fruntași în primele două solii acum le negau și în tot corpul de credincioși era confuzie și neînțelegere. {ST 256.3}

Atenția mi-a fost atunci îndreptată către William Miller. Arăta încurcat peste măsură și era plecat sub povara grijii și neliniștii pentru poporul său. Cei din grupul care fusese unit și iubitor în 1844 își pierdeau iubirea, împotrivindu-se unul celuilalt și căzând într-o stare rece de apostazie. În timp ce privea aceasta, durerea i-a epuizat tăria. Am văzut bărbați de frunte privindu-l cu atenție și temându-se ca nu cumva să primească cea de-a treia solie îngerească și poruncile lui Dumnezeu. Iar când el se apleca înspre lumina cerului, acești bărbați născoceau vreun plan pentru a-i întoarce mintea de la aceasta. Se exercita o influență omenească pentru a-l ține în întuneric și a-i reține influența în mijlocul celor care se împotriveau adevărului. În cele din urmă, William Miller și-a ridicat glasul împotriva luminii din cer. N-a primit solia care i-ar fi explicat pe deplin dezamăgirea și ar fi aruncat asupra trecutului o lumină și slavă care i-ar fi refăcut forțele epuizate, i-ar fi reînviat speranța și l-ar fi călăuzit să-I dea slavă lui Dumnezeu. El s-a plecat către înțelepciunea omenească în locul celei divine, dar, fiind frânt de atâta muncă pentru cauza Stăpânului său și datorită vârstei, el nu a fost tot atât de răspunzător ca aceia care l-au ținut departe de adevăr. Ei sunt răspunzători; păcatul stă asupra lor. {ST 257.1}

Dacă William Miller ar fi putut vedea lumina celei de-a treia solii, multe lucruri care păreau întunecate și tainice pentru el și-ar fi găsit explicația. Dar frații lui mărturiseau un interes și o dragoste atât de profundă față de el, încât a crezut că nu se poate rupe de aceștia. Inima lui înclina către adevăr, iar apoi el se uita către frații săi; însă ei se împotriveau luminii. Se putea el rupe de cei care stătuseră umăr la umăr cu el în vestirea venirii lui Isus? S-a gândit că în mod sigur ei nu l-ar conduce spre rătăcire. {ST 258.1}

Dumnezeu a îngăduit ca el să cadă sub puterea lui Satana, sub stăpânirea morții, și l-a ascuns în mormânt de cei care îl îndepărtau neîncetat de adevăr. Moise a greșit tocmai când era gata să intre în țara Făgăduită. În același fel, am văzut că William Miller, tocmai când mai avea puțin până să intre în Canaanul ceresc, a greșit lăsând ca influența lui să acționeze împotriva adevărului. Alții l-au împins la aceasta; alții trebuie să plătească pentru aceasta. Dar îngerii veghează praful prețios al acestui slujitor al lui Dumnezeu, și el va ieși afară la sunetul ultimei trâmbițe. {ST 258.2}

Capitolul 61 - O bază solidă

Am văzut un grup care stătea bine păzit și ferm, care nu arunca nici măcar o privire către cei care doreau să zdruncine credința întemeiată a celor credincioși. Dumnezeu S-a uitat asupra lor aprobator. Mi-au fost arătate trei trepte — prima, a doua și cea de-a treia solie îngerească. Îngerul care mă însoțea a spus: „Vai de acela care va mișca o cărămidă sau va deranja fie și cât un vârf de ac aceste solii. Înțelegerea adevărată a acestor mesaje este de o importanță vitală. Destinul sufletelor atârnă de modul în care sunt primite.” Am fost iarăși purtată de-a lungul acestor solii și am văzut cât de scump plătiseră cei din poporul lui Dumnezeu pentru experiența lor. Ea fusese obținută prin multă suferință și conflict sever. Dumnezeu îi condusese pas cu pas, până când îi plasase pe o platformă solidă, de neclintit. Am văzut diferite persoane apropiindu-se de platformă și examinându-i fundația. Bucurându-se, unii au urcat imediat pe ea. Alții au început să critice temelia. Doreau să se facă îmbunătățiri, pentru că, ziceau ei, atunci ar fi fost platforma desăvârșită și poporul mult mai fericit. Unii au coborât de pe platformă pentru a o examina și au declarat că este așezată greșit. Dar am văzut că aproape toți stăteau ferm pe platformă și îi implorau pe cei care pășiseră în afara ei să înceteze să se mai plângă; căci Dumnezeu era Maistrul Constructor, și ei luptau împotriva Lui. Au reamintit minunata lucrare a lui Dumnezeu care i-a condus la platforma solidă și, toți împreună, și-au ridicat ochii către cer și I-au dat laudă lui Dumnezeu cu glas tare. Lucrul acesta i-a mișcat pe unii din cei care se plânseseră și părăsiseră platforma și, cu priviri pline de umilință, au urcat din nou pe ea. {ST 258.3}

Atenția mi-a fost îndreptată către vestirea primei veniri a lui Hristos. Ioan fusese trimis în puterea și în duhul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au beneficiat de învățăturile lui Isus. Împotrivirea lor față de solia care prevestea venirea Sa i-a plasat într-un loc în care nu puteau primi cu plăcere cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă încă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând acest lucru, ei s-au plasat într-un loc în care nu puteau primi binecuvântările Zilei Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea către Sanctuarul ceresc. Sfâșierea perdelei de la templu a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât în Ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, în care Isus intrase prin propriul Său sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi foloasele ispășirii făcute de El. Dar iudeii au fost lăsați într-un întuneric total. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și arderile lor de tot inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc — cu toate acestea, ei nu știau nimic de această schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Isus în Locul Sfânt. {ST 259.1}

Mulți privesc cu oroare la calea urmată de iudei când L-au respins și L-au răstignit pe Hristos; iar când citesc istorisirea rușinoasei Lui maltratări, ei cred că Îl iubesc și nu L-ar fi tăgăduit ca Petru sau răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pe care ei mărturiseau că o simt față de Isus. Tot cerul a privit cu cel mai adânc interes primirea primei solii îngerești. Dar mulți care au mărturisit că-L iubesc pe Isus și care au vărsat lacrimi când au citit povestea crucii, au luat în râs vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau venirea Sa și i-au dat afară din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut avea vreun avantaj de la cea de-a doua; și nu au avut nimic de câștigat nici prin strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus în Locul Preasfânt din Sanctuarul ceresc. Și, respingând primele două solii, ei și-au întunecat în așa măsură priceperea, încât nu pot vedea nici urmă de lumină în cea de-a treia solie îngerească, care arată calea către Sfânta Sfintelor.

Am văzut că, după cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa bisericile cu numele răstigniseră aceste trei solii și nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele inutile, ei își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o; și Satana, mulțumit de această amăgire, își ia o aparență religioasă și îndreaptă către sine mintea acestor așa-ziși creștini, lucrând cu puterea lui semne și minuni mincinoase pentru a-i imobiliza în capcană. Pe unii îi amăgește într-un fel, pe alții într-altul. El are pregătite amăgiri diferite pentru a influența minți diferite. Unii privesc cu oroare asupra uneia dintre amăgiri, în timp ce primesc cu brațele deschise o alta. Satana îi amăgește pe unii prin spiritism. Vine, de asemenea, și ca înger de lumină și își răspândește influența în toată țara prin intermediul reformelor false. Bisericile jubilează și consideră că Dumnezeu lucrează într-un mod minunat pentru ei, când de fapt este lucrarea unui alt duh. Entuziasmul se va stinge și va lăsa lumea și biserica într-o stare mai rea decât înainte. {ST 260.1}

Am văzut că Dumnezeu are copii sinceri printre adventiștii cu numele și bisericile căzute și, înainte ca plăgile să fie turnate, pastori și popor vor fi chemați afară din aceste biserici și vor primi cu bucurie adevărul. Satana știe aceasta; și înainte de a fi dată marea strigare a celui de-al treilea înger, el stârnește un entuziasm în aceste grupări religioase, pentru ca aceia care au respins adevărul să poată gândi că Dumnezeu este cu ei. El nădăjduiește să-i amăgească pe cei cinstiți și să-i facă să creadă că Dumnezeu încă lucrează pentru biserici. Dar lumina va străluci și toți aceia care sunt cinstiți vor părăsi bisericile căzute și vor lua poziție alături de rămășiță. {ST 261.1}

Capitolul 62 - Spiritismul

Mi-a fost prezentată amăgirea ciocăniturilor misterioase și am văzut că Satana are puterea de a aduce înaintea noastră înfățișarea unor trupuri care pretind că sunt rudele sau prietenii noștri, care dorm în Isus. Se va face în așa fel, încât să pară ca și cum acești prieteni ar fi într-adevăr prezenți. Vor fi spuse cuvinte pe care ei le-au rostit pe când erau aici, pe care noi le cunoaștem bine, și urechea va percepe același ton al vocii pe care l-au avut aceștia când trăiau. Toate acestea vor înșela lumea și o vor prinde în capcana de a crede această amăgire. {ST 262.1}

Am văzut că sfinții trebuie să înțeleagă foarte bine adevărul prezent, pe care vor fi obligați să-l susțină din Scripturi. Ei trebuie să înțeleagă starea celor morți; căci duhurile de demoni nu vor înceta să li se arate, mărturisind că sunt rudele sau prietenii lor iubiți, care le vor transmite învățături nebiblice. Vor face tot ce le stă în putere pentru a trezi simpatia și vor face minuni înaintea lor pentru a confirma ceea ce susțin. Pentru a ține piept acestor duhuri, cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătiți cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și cei care se arată în felul acesta sunt duhuri de demoni. {ST 262.2}

Trebuie să examinăm bine temelia nădejdii noastre, căci va trebui să răspundem pentru aceasta din Scripturi. Această amăgire se va răspândi și noi va trebui să luptăm cu ea față în față; și dacă nu suntem pregătiți pentru ea, vom fi prinși în capcană și biruiți. Dar dacă facem tot ce ne stă în puteri pentru a fi gata pentru conflictul care ne stă înainte, Dumnezeu Își va face partea, și brațul Său atotputernic ne va apăra. El Își va trimite mai degrabă toți îngerii din slavă pentru a face un zid în jurul sufletelor credincioase, decât ca acestea să fie amăgite și rătăcite de minunile mincinoase ale lui Satana. {ST 262.3}

Am văzut rapiditatea cu care se răspândea această rătăcire. Mi-a fost arătat un tren care mergea cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să mă uit cu atenție. Mi-am fixat privirile asupra trenului. Părea că lumea întreagă se afla în vagoane, că nu se putea să fi rămas vreun om. Apoi mi-a arătat conducătorul locomotivei, care părea o persoană măreață, plină de noblețe, pe care toți pasagerii o admirau și o respectau. Eram nedumerită și l-am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine era. Mi-a spus: „Este Satana. El este conducătorul, în forma unui înger de lumină. El a luat lumea în robie. Aceștia sunt pradă unei lucrări de rătăcire, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. Acest agent, următorul în grad după el, este mecanicul și alți agenți de-ai lui sunt folosiți în slujbe diferite, după cum are nevoie de ei, și toți merg cu viteza fulgerului către pierzare.” {ST 263.1}

L-am întrebat pe înger dacă nu cumva a mai rămas cineva. M-a îndemnat să mă uit în direcția opusă și am văzut un grup mic, care călătorea pe o cărare îngustă. Toți păreau strâns uniți prin adevăr. Acest grup mic părea ros de griji, ca și cum trecuseră prin încercări și

conflicte severe. Și părea că soarele tocmai apăruse de după un nor și le lumina fețele, făcându-i să arate triumfători, ca și cum biruința lor era aproape câștigată. {ST 263.2}

Am văzut că Domnul a dat lumii ocazia de a descoperi capcana. Acest lucru este pentru creștin o dovadă suficientă, chiar dacă n-ar mai fi alta, și anume, că nu se face nici o diferență între cei prețioși și cei răi. Thomas Paine, al cărui trup s-a descompus și este acum țărână și care va fi chemat la sfârșitul celor o mie de ani, la cea de-a doua înviere, pentru a-și primi răsplata și a suferi moartea a doua, este reprezentat de Satana ca fiind în ceruri și încă înălțat peste măsură acolo. Satana l-a folosit pe pământ cât a putut și acum își continuă aceeași lucrare susținând că l-a înălțat și onorat atât de mult în cer; Satana vrea să pară că, așa cum acesta a dat învățătură pe când era pe pământ, și în ceruri face la fel. Sunt unii care au privit cu dezgust la viața și moartea sa și la învățăturile lui stricate pe când trăia, dar care se lasă acum învățați de el, unul dintre cei mai ticăloși și mai stricați oameni, unul care L-a disprețuit pe Dumnezeu și Legea Sa. {ST 263.3}

El, care este tatăl minciunii, orbește și amăgește lumea trimițându-și îngerii să vorbească având înfățișarea apostolilor din vechime și făcând în așa fel, încât să pară că vin în contradicție cu ceea ce au scris mânați de Duhul Sfânt pe când erau pe pământ. Acești îngeri mincinoși îi fac pe apostoli să-și modifice propriile învățături și să le declare ca fiind denaturate. Făcând așa, Satana se bucură să-i arunce pe cei ce mărturisesc că sunt creștini și întreaga lume în nesiguranță în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. Căci Cartea Sfântă îi iese mereu în cale și îi zădărnicește planurile; de aceea, el îi face să se îndoiască de originea sa divină. Apoi îl înalță pe necredinciosul Thomas Paine ca și când ar fi fost ridicat la cer când a murit și acum, împreună cu apostolii sfinți pe care i-a urât când era pe pământ, ar fi angajat în lucrarea de a da învățătură lumii. {ST 264.1}

Satana dă fiecăruia din îngerii lui un rol de jucat. Le ordonă tuturor să fie vicleni, abili, perfizi. Îi instruiește pe unii din ei să se dea drept apostoli și să cuvânteze ca din partea acestora, în timp ce alții trebuie să joace rolul celor care au fost necredincioși și nelegiuiți și au murit blestemându-L pe Dumnezeu, dar care acum apar ca persoane foarte religioase. Nu există nici o diferență între cei mai sfinți apostoli și cei mai înrăiți necredincioși. Ei sunt făcuți să dea aceeași învățătură. Pentru Satana nu contează cine va vorbi pus de el, dacă obiectivul său este atins. El a fost atât de strâns legat de Paine pe pământ, ajutându-l în lucrarea lui, încât este un lucru ușor pentru el să cunoască în detaliu cuvintele pe care le-a folosit, chiar și scrisul de mână al celui care i-a slujit cu atâta credincioșie și i-a împlinit atât de bine scopurile. Satana i-a dictat multe din scrierile acestuia și este un lucru ușor pentru el să-și dicteze ideile prin îngerii lui acum și să facă în așa fel, încât să pară că vin prin Thomas Paine. Aceasta este capodopera lui Satana. Toate aceste învățături, cu pretenția că sunt de la apostoli, sfinți sau nelegiuiți care au murit, vin direct de la geniul satanic. {ST 264.2}

Faptul că Satana pretinde că unul pe care l-a iubit atât de mult și care Îl ura pe Dumnezeu cu o ură desăvârșită este acum cu sfinții apostoli și cu îngerii în slavă, ar trebui

să fie suficient pentru a îndepărta vălul de pe toate mințile și a le descoperi lucrările întunecate, tainice ale lui Satana. El spune practic lumii și celor necredincioși: „Indiferent cât de răi sunteți, indiferent dacă nu credeți sau credeți în Dumnezeu sau în Biblie, trăiți după cum poftiți, cerul este oricum căminul vostru; căci toți știu că, dacă Thomas Paine este în cer, și încă înălțat foarte mult, ei vor ajunge cu siguranță acolo". Această rătăcire este atât de evidentă, încât toți pot s-o vadă dacă doresc. Satana face acum, prin persoane ca Thomas Paine, ceea ce a încercat să facă de la căderea lui. Prin puterea și minunile lui mincinoase, el distruge temelia nădejdii creștine și stinge soarele care are menirea de a le da lumina pe poteca îngustă, ce duce către cer. El face lumea să creadă că Biblia nu este inspirată, că nu este mai bună decât o carte de povești pentru copii, și, în acest timp, el întinde ceva care să-i ia locul — manifestările spiritiste! {ST 265.1}

Aici există un canal care îi aparține în întregime și se află sub controlul lui și el poate face lumea să creadă ce vrea. Cartea care urmează să-l judece, pe el și pe urmașii lui, este pusă de către el în umbră, acolo unde vrea s-o știe. El face din Mântuitorul lumii un om obișnuit și nimic mai mult; și așa cum soldații care au asigurat paza mormântului lui Isus au răspândit știrea falsă pe care le-au pus-o pe buze preoții cei mai de seamă și bătrânii cetății, tot așa, sărmanii urmași înșelați de aceste pretinse manifestări ale spiritelor repetă și încearcă să facă să pară că nu este nimic miraculos legat de nașterea, moartea și învierea Mântuitorului nostru. După ce L-au lăsat pe Domnul Isus în umbră, ei atrag atenția lumii către ei înșiși și către minunile lor mincinoase care, declară ei, întrec cu mult lucrările lui Hristos. În felul acesta, lumea este prinsă în capcană și ademenită într-un sentiment de siguranță, pentru a nu afla despre amăgirea lor îngrozitoare decât la revărsarea ultimelor șapte plăgi. Satana râde când vede că planul său reușește atât de bine și lumea este prinsă în capcană. {ST 265.2}

Capitolul 63 - Lăcomia

Am văzut că Satana le-a poruncit îngerilor lui să-și întindă capcanele în special pentru cei care așteptau ce-a de-a doua venire a lui Hristos și păzeau toate poruncile lui Dumnezeu. Satana le-a spus îngerilor lui că bisericile erau adormite. Își va spori puterea și minunile mincinoase și le va putea ține în stăpânire. „Dar", a spus el, „noi urâm secta păzitorilor Sabatului; ei lucrează continuu împotriva noastră și îi iau de la noi pe supușii noștri, pentru ca aceștia să țină Legea cea urâtă a lui Dumnezeu. Mergeți, îmbătați-i cu nenumărate griji pe cei ce au pământuri și bani. Dacă îi veți putea face să-și întoarcă iubirea către aceste lucruri, încă nu i-am pierdut. Ei pot să mărturisească tot ce poftesc — faceți-i numai să le pese mai mult de bani decât de succesul Împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărurilor pe care le urâm. Prezentați lumea înaintea lor în cea mai atrăgătoare lumină, pentru ca ei să o iubească și să o idolatrizeze. Trebuie să păstrăm în rândurile noastre toate mijloacele materiale prin care putem câștiga controlul. Cu cât urmașii lui Hristos consacră mai multe mijloace materiale în slujba Sa, cu atât vor face mai mult rău împărăției noastre, prin faptul că ne vor atrage supușii. Când fixează întâlniri în diferite locuri, ne aflăm în pericol. Fiți vigilenți atunci. Dacă este posibil, provocați tulburare și confuzie. Nimiciți iubirea unuia pentru celălalt. Descurajați-i pe pastori și faceți-i să-și piardă entuziasmul căci îi urâm. Prezentați înaintea celor care au bani orice scuză plauzibilă pentru a nu-i oferi. Controlați chestiunile financiare dacă puteți și împingeți-i pe pastorii lor în lipsuri și griji. Aceasta le va slăbi curajul și zelul. Luptați-vă pentru fiecare centimetru de teren. Faceți ca lăcomia și dragostea pentru comorile pământești să fie trăsăturile fundamentale ale caracterului lor. Atâta vreme cât aceste trăsături domnesc, mântuirea și harul vor sta deoparte. Îngrămădiți în jurul lor orice atracție, și ei vor fi cu siguranță ai noștri. Și nu numai că vom fi siguri de ei, dar influența lor detestabilă nu va mai fi exercitată pentru a-i conduce pe alții la cer. Când vreunii dintre ei vor încerca să dea, inspirați-le o părere de rău, pentru ca darul să fie sărac." {ST 266.1}

Am văzut că Satana își duce bine la îndeplinire planurile. Când slujitorii lui Dumnezeu fixează întâlniri, Satana și îngerii lui sunt pe teren pentru a împiedica lucrarea. El pune neîncetat sugestii în mintea celor din poporul lui Dumnezeu. Îi conduce pe unii într-o direcție și pe alții în alta, profitând întotdeauna de trăsăturile rele de caracter ale fraților și surorilor, atățând și hrănind înclinațiile firii lor. Dacă dispoziția lor firească este de a fi egoiști și lacomi, Satana vine lângă ei și face tot ce-i stă în putere pentru a-i determina să-și îngăduie păcatele pe care le îndrăgesc. Harul lui Dumnezeu și lumina adevărului pot topi întrucâtva lăcomia și simțămintele lor egoiste, însă dacă ei nu vor obține întreaga biruință, Satana va veni când ei nu se află sub o influență mântuitoare și va ofili orice principiu nobil și generos, iar ei vor fi de părerea că se cere prea mult de la ei. Ei obosesc în facerea de bine și uită marele sacrificiu pe care l-a făcut Isus pentru a-i răscumpăra de sub puterea lui Satana și dintr-o nenorocire fără speranță. {ST 267.1}

Satana a profitat de înclinația spre lăcomie și egoism a lui Iuda și l-a făcut să murmure când Maria a turnat mirul cel scump asupra lui Isus. Iuda a privit acest lucru ca fiind o mare risipă și a declarat că mirul ar fi putut fi vândut, și banii dați săracilor. Lui nu-i păsa de săraci, dar a considerat că darul generos ce-i fusese făcut lui Isus era extravagant. Iuda Îl prețuia pe Domnul lui atât de mult, încât L-a vândut pentru câteva monede de argint. și am văzut că erau unii, asemenea lui Iuda, printre cei care mărturisesc că Îl așteaptă pe Domnul lor. Satana îi ține sub control, dar ei nu știu aceasta. Dumnezeu nu poate fi de acord nici cu cel mai mic grad de lăcomie sau egoism și este scârbit de rugăciunile și cererile celor care își îngăduie aceste trăsături rele. Văzând că nu are mult timp, Satana îi face pe oameni să fie tot mai egoiști și mai lacomi și jubilează apoi văzându-i preocupați de ei înșiși, avari și lipsiți de generozitate. Dacă ochii unor asemenea persoane ar putea fi deschiși, l-ar putea vedea pe Satana într-un triumf diabolic, jubilând din pricina lor și râzând de nebunia celor care îi acceptă sugestiile și intră în capcanele lui. {ST 268.1}

Satana și îngerii lui notează toate faptele rele influențate de lăcomie ale acestor persoane și le prezintă înaintea lui Isus și a îngerilor Săi sfinți, spunând în batjocură: „Aceștia sunt urmașii lui Hristos! Se pregătesc să fie luați la cer!” Satana compară calea lor cu pasaje ale Scripturii care o condamnă în mod lămurit și apoi îi ia peste picior pe îngerii cerești, spunând: „Ei Îl urmează pe Hristos și Cuvântul Său! Ei sunt rodul jertfei și răscumpărării aduse de Hristos!” Îngerii se întorc cu dezgust de la această scenă. Dumnezeu pretinde o activitate continuă din partea poporului Său, iar când aceștia se satură de binefacere, și El Se satură de ei. Am văzut că Domnul este extrem de nemulțumit fie și de cea mai măruntă manifestare a egoismului din partea celor ce se consideră poporul Său, pentru care Isus nu și-a cruțat viața Sa prețioasă. Fiecare persoană egoistă, lacomă va cădea pe drum. Asemenea lui Iuda, care L-a vândut pe Domnul lui, ei își vor vinde principiile bune și o fire nobilă și generoasă pentru puțin câștig pământesc. Toți aceștia vor fi cernuți și scoși în afara poporului lui Dumnezeu. Cei care doresc cerul trebuie, cu toată energia pe care o au, să nutrească principiile cerului. În loc să se ofilească din cauza egoismului, sufletele lor ar trebui să înflorească în dărnicie. Ar trebui folosită fiecare ocazie pentru a face bine unul altuia și pentru a prețui astfel principiile cerului. Isus mi-a fost prezentat ca fiind Modelul perfect. Viața Sa a fost lipsită de vreun interes egoist și a fost marcată în schimb de o dărnicie dezinteresată. {ST 268.2}

Capitolul 64 - Zguduirea

I-am văzut pe unii care, cu o credință puternică și strigăte agonizante, se rugau de Dumnezeu. Fețele lor erau palide și marcate de o profundă suferință, reflectând lupta lor interioară. Fețele lor exprimau fermitate și o mare sinceritate; de pe frunțile lor cădeau stropi mari de transpirație. Din timp în timp, fețele li se luminau de semnele ce arătau aprobarea lui Dumnezeu, după care revenea privirea aceea solemnă, sinceră, hotărâtă. {ST 269.1}

Îngeri răi îi înconjurau, aducând întuneric asupra lor, ca să-L ascundă pe Isus de privirile lor, pentru ca ochii să le fie atrași de întunericul care îi înconjura și să fie astfel determinați să nu aibă încredere în Dumnezeu și să cârtească împotriva Lui. Unica lor siguranță era de a-și ține privirile ațintite în sus. Îngeri ai lui Dumnezeu îi aveau în grijă pe cei din poporul lui Dumnezeu și, pe măsură ce atmosfera otrăvită a îngerilor răi era împinsă cu insistență în jurul acestor persoane neliniștite, îngerii cerești își agitau neîncetat aripile deasupra lor pentru a risipi negura groasă. {ST 269.2}

În timp ce aceia care se rugau își continuau strigătele sincere, din timp în timp, o rază de lumină de la Isus venea asupra lor pentru a le încuraja inimile și a le lumina fețele. Am văzut că unii nu luau parte la această lucrare a rugăciunii agonizante. Păreau indiferenți și lipsiți de griji. Ei nu se împotriveau întunericului din jurul lor, și acesta îi învăluia ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceștia și au mers în ajutorul celor sinceri, care se rugau. Am văzut îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se să-i sprijine pe toți aceia care se luptă din toate puterile să țină piept îngerilor răi și să se ajute singuri, făcând cu perseverență apel la Dumnezeu. Dar îngerii Săi i-au părăsit pe cei care nu făceau nici un efort să se ajute singuri; și apoi nu i-am mai văzut. {ST 270.1}

Am întrebat care este înțelesul zguduirii pe care o văzusem și mi s-a arătat că aceasta va fi provocată de mărturia directă, adusă de sfatul Martorului Credincios către laodiceeni. Aceasta își va face efectul asupra inimii celui ce o primește și îl va face să înalțe stindardul și să vestească fără ocoliș adevărul. Unii nu vor suporta mărturia directă. Ei se vor ridica împotriva ei, și aceasta este ceea ce va provoca o zguduire în poporul lui Dumnezeu. {ST 270.2}

Am văzut că nu s-a luat aminte nici pe jumătate la mărturia Martorului Credincios. Mărturia solemnă de care atârnă destinul bisericii nu a fost apreciată la valoarea ei, dacă nu a fost chiar trecută întru totul cu vederea. Această mărturie trebuie să provoace o pocăință profundă; toți cei ce o primesc cu adevărat se vor supune și vor fi curățiți. {ST 270.3}

Îngerul a spus: „Ascultă!” După puțin timp, am auzit o voce asemenea multor instrumente, toate răsunând în acorduri perfecte, dulci și armonioase. Întrecea orice muzică auzită vreodată de mine, părând să fie plină de îndurare, compasiune și de o bucurie înălțătoare, sfântă. Ea mi-a străbătut întreaga ființă. {ST 270.4}

Îngerul a spus: „Privește!” Atenția mi-a fost apoi îndreptată către grupul teribil de zguduit pe care-l văzusem. Mi-au fost arătați cei pe care îi văzusem mai înainte plângând și rugându-se cu un duh zdrobit. Detașamentul de îngeri păzitori din jurul lor fusese dublat, iar ei erau îmbrăcați cu armură din cap până în picioare. Se mișcau într-o ordine desăvârșită, ca o companie de soldați. Fețele lor arătau conflictul teribil prin care trecuseră. Cu toate acestea, trăsăturile lor, marcate de o mare suferință interioară, străluceau acum de lumina și slava cerului. Ei obținuseră biruința, și aceasta îi umpluse de cea mai adâncă recunoștință și bucurie sfântă. {ST 271.1}

Acest grup scăzuse ca număr. Unii fuseseră zguduiți, căzuseră în afară și rămăseseră pe drum. Cei nepăsători, indiferenți — care nu se alăturaseră celor care puneau preț pe biruință și mântuire într-atât, încât să se roage cu perseverență și durere pentru a o primi — nu au obținut victoria și au fost lăsați în urmă, în întuneric, iar locurile lor au fost imediat ocupate de alții, care s-au prins de adevăr și au completat rândurile. Îngerii răi făceau încă presiuni asupra lor, dar nu puteau avea nici o putere asupra lor. {ST 271.2}

I-am auzit pe cei îmbrăcați în armură rostind răspicat adevărul cu mare putere. Acesta avea efect. Mulți fuseseră legați; unele soții de soții lor și unii copii de părinții lor. Cei sinceri, care au fost opriți să asculte adevărul, s-au prins acum cu nerăbdare de el. Toată teama pe care o aveau față de rudele lor dispăruse și numai adevărul era înălțat înaintea lor. Flămânziseră și însetaseră după adevăr, care le era mai drag și mai prețios decât viața. Am întrebat ce anume provocase această mare schimbare. Un înger a răspuns: „Este ploaia târzie, înviorarea de la fața Domnului, marea strigare a celui de-al treilea înger”. {ST 271.3}

O mare putere îi însoțea pe acești aleși. Îngerul a spus: „Privește!” Atenția mi-a fost îndreptată către cei răi sau necredincioși. Erau cu toții agitați. Erau turbați de mânie pentru că zelul și puterea poporului lui Dumnezeu crescuseră. Tulburarea, încurcătura era la tot pasul. Am văzut cum se luau măsuri împotriva grupului care avea lumina și puterea lui Dumnezeu. Întunericul s-a îndesit în jurul lor; cu toate acestea, ei stăteau neclintiți, aprobați de Dumnezeu și încrezători în El. I-am văzut încurcați; apoi, i-am auzit strigând cu sinceritate către Dumnezeu. Strigătul lor nu înceta nici ziua, nici noaptea: „Voia Ta, o, Doamne, să se facă! Dacă aceasta poate slăvi Numele Tău, deschide o cale de scăpare pentru poporul Tău! Izbăvește-ne de păgânii care ne împresoară. Au hotărât să ne omoare; dar brațul Tău poate aduce mântuirea.” Acestea sunt toate cuvintele pe care mi le pot aminti. Toți păreau să aibă un simțământ profund al nevredniciei lor și manifestau o supunere totală față de voința lui Dumnezeu; totuși, asemenea lui Iacov, fiecare, fără excepție, se ruga cu seriozitate și se lupta pentru izbăvire. {ST 272.1}

Curând după ce aceștia își înălțaseră strigătul puternic, îngerii, plini de milă, au dorit să meargă să-i salveze. Însă un înger comandant, înalt, nu i-a lăsat. A spus: „Voia lui Dumnezeu nu s-a împlinit încă. Ei trebuie să bea din această cupă. Trebuie să fie botezați cu acest botez.” {ST 272.2}

La scurt timp, am auzit glasul lui Dumnezeu, care a făcut să se cutremure cerurile și pământul. S-a produs un mare cutremur de pământ. Peste tot se prăbușeau clădiri. Am auzit apoi un strigăt de biruință, puternic, melodios și clar. M-am uitat la grupul care, nu cu mult timp în urmă, se afla în necaz și robie. Captivitatea lor luase sfârșit. O lumină deosebită strălucea asupra lor. Cât de frumoși arătau atunci! Toate semnele grijilor și oboselii dispăruseră și pe toate fețele se puteau vedea sănătatea și frumusețea. Vrăjmașii lor, păgânii care îi înconjurau, au căzut ca morți; nu au putut îndura lumina care strălucea asupra celor izbăviți, sfinți. Această lumină și slavă au rămas asupra lor până când Isus a fost văzut pe norii cerului, și grupul celor credincioși, încercați, a fost preschimbat într-o clipă, într-o clipire din ochi, dintr-o slavă în alta. Și mormintele s-au deschis, iar sfinții au ieșit îmbrăcați în nemurire, strigând: „Biruință asupra morții și a mormântului”; și, împreună cu sfinții aflați în viață, au fost luați pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh, în timp ce strigăte pline de armonie, de slavă și biruință ieșeau de pe buzele nemuritoare ale tuturor. {ST 272.3}

Capitolul 65 - Păcatele Babilonului

Am văzut că de când cel de-al doilea înger proclamase căderea bisericilor, acestea fuseseră cuprinse din ce în ce mai mult de stricăciune. Ei spun că sunt urmașii lui Hristos; totuși, este cu neputință să-i deosebești de lume. Prelații lor își aleg textele din Cuvântul lui Dumnezeu, dar predică lucruri care să nu doară. Inima firească nu simte nici o obiecție față de acestea. Inimii firești nu-i sunt urâte decât spiritul și puterea adevărului și mântuirea lui Hristos. În predicile populare nu există nimic care să stârnească mânia lui Satana, să-l facă pe păcătos să tremure sau să pună înaintea inimii și conștiinței realitățile înfricoșătoare ale unei judecăți care va veni curând. Oamenii răi sunt în general mulțumiți de o formă de evlavie care nu are practic o sfințenie adevărată; ei vor ajuta și sprijini o astfel de religie. {ST 273.1}

Îngerul a spus: „Nimic care este mai puțin decât toată armătura neprihănirii nu-l poate face pe om în stare să biruie puterile întunericului și să-și mențină victoria asupra lor. Satana a luat în stăpânire totală bisericile ca întreg. Se iau în discuție zicalele și faptele oamenilor în locul adevărurilor pătrunzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Spiritul lumii și prietenia ei sunt în vrăjmășie cu Dumnezeu. Când adevărul, în simplitatea și puterea lui, așa cum este el în Isus, este adus pentru a lupta împotriva spiritului lumii, dintr-o dată spiritul de prigoană se trezește. Foarte mulți, care mărturisesc că sunt creștini nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Inima firească nu a fost schimbată și mintea nerenăscută rămâne în vrăjmășie cu Dumnezeu. Aceștia sunt slujitorii credincioși ai lui Satana, chiar dacă și-au dat un alt nume.” {ST 273.2}

Am văzut că, de când Isus a părăsit Locul Sfânt din Sanctuarul ceresc și a trecut dincolo de cea de-a doua despărțitură, bisericile s-au umplut cu orice pasăre necurată și urâtă. Am văzut multă nelegiuire și răutate în biserici; cu toate acestea, membrii lor mărturiseau că sunt creștini. Mărturisirea, rugăciunile și cererile lor fierbinți sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Dumnezeu nu găsește un miros plăcut în adunările lor. Egoismul, impostura și înșelăciunea sunt practicate de ei fără mustrări de conștiință. Și peste toate aceste trăsături rele, ei aruncă mantia religiei.” Mi-a fost arătată mândria bisericilor cu numele. Dumnezeu nu Se află în gândurile lor; mințile lor firești se ocupă de propriile lor persoane; își împodobesc bietele trupuri muritoare și apoi privesc asupra lor cu satisfacție și plăcere. Isus și îngerii privesc la ei cu mânie. Îngerul a spus: „Păcatele și mândria lor au ajuns la cer. Partea lor este pregătită. Dreptatea și judecata au dormit îndelung, dar se vor trezi curând. A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti, spune Domnul.” Amenințările înfricoșătoare ale celui de-al treilea înger se vor împlini și toți cei răi vor bea din mânia lui Dumnezeu. O mulțime de îngeri răi se răspândesc în toată țara și umplu bisericile. Acești agenți ai lui Satana privesc cu satisfacție la organizațiile religioase, căci mantia religiozității acoperă cele mai mari nelegiuiri și crime. {ST 274.1}

Tot cerul privește cu indignare cum făpturi omenești, care sunt lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, sunt aduse de către semenii lor la cele mai de jos cote ale degradării fiind plasate pe aceeași treaptă cu animalele. Unii care mărturisesc că sunt urmașii acelui drag Mântuitor, a cărui compasiune a fost întotdeauna trezită la vederea suferinței omenești, se implică cu toată inima în acest păcat enorm și grav și fac negoț cu sclavi și suflete omenești. Agonia omenească este transportată din loc în loc, cumpărată și vândută. Îngerii au notat totul; este scris în carte. Lacrimile roabelor și robilor evlavioși, ale taților, mamelor și copiilor, ale fraților și surorilor, toate sunt păstrate spre aducere aminte în cer. Dumnezeu nu-și va mai reține mânia decât puțină vreme. Mânia Sa arde împotriva acestei națiuni și mai ales împotriva acelor organizații religioase, care au aprobat acest negoț îngrozitor și s-au implicat ele însele în acesta. Mulți care mărturisesc că sunt urmași ai blândului și umilului Isus privesc cu o indiferență lipsită de inimă asemenea nedreptate și suferințe. și mulți pot ei înșiși să provoace, cu o satisfacție detestabilă, toată această agonie de nedescris; și îndrăznesc totuși să se închine lui Dumnezeu. Aceasta este o insultă strigătoare la cer; Satana jubilează la aceasta și, văzând asemenea contradicție, aruncă batjocuri către Isus și îngerii Săi, spunând, cu un triumf drăcesc: „Aceștia sunt urmașii lui Hristos!” {ST 275.1}

Acești așa-ziși creștini citesc despre suferințele martirilor și lacrimile le curg pe obraji. Ei se miră că oamenii se pot împietri într-o așa măsură, încât să acționeze cu o atare cruzime față de semenii lor. Cu toate acestea, cei care gândesc și vorbesc astfel țin în sclavie făpturile omenești. Și aceasta nu este tot; ei taie legăturile firești și își oprimă semenii. Ei pot declanșa cea mai inumană tortură cu aceeași cruzime neînduplecată, arătată de papiști și păgâni față de urmașii lui Hristos. Îngerul a spus: „În ziua aplicării sentinței date de Dumnezeu la judecată, va fi mai ușor pentru păgâni și pentru papiști decât pentru asemenea oameni”. Strigătele celor oprimați au ajuns până la cer, iar îngerii stau uimiți când văd nespusele suferințe agonizante, pe care omul, făcut după chipul și asemănarea Creatorului său, le provoacă semenului său. Îngerul a spus: „Numele apăsătorilor sunt scrise cu sânge, în dungi ca acelea lăsate de biciuiri, și inundate de lacrimile agonizante, arzătoare ale suferinței. Mânia lui Dumnezeu nu va înceta până când această țară a luminii nu va bea drojdiile din cupa mâniei Sale, până când nu va fi răsplătit dublu Babilonului. Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea.” {ST 275.2}

Am văzut că stăpânul de sclavi va fi nevoit să dea socoteală pentru sufletul sclavului său, pe care l-a ținut în ignoranță; iar păcatele sclavului vor cădea asupra stăpânul lui. Dumnezeu nu-l poate lua la cer pe robul care a fost ținut în ignoranță și degradare, neștiind nimic de Dumnezeu sau de Biblie, netemându-se de nimic în afară de biciul stăpânului său și ocupând o poziție inferioară animalelor. Domnul face însă pentru el cel mai bun lucru pe care-l poate înfăptui un Dumnezeu plin de compasiune. El îngăduie ca acesta să nu mai existe, ca și cum n-ar fi fost vreodată, în timp ce stăpânul trebuie să suporte ultimele șapte plăgi și apoi să

învie la cea de-a doua înviere și să suporte cea mai îngrozitoare moarte, moartea a doua. Atunci va fi satisfăcută dreptatea lui Dumnezeu. {ST 276.1}

Capitolul 66 - Marea strigare

Am văzut îngeri grăbindu-se încoace și încolo în cer, coborând către pământ și urcând apoi iarăși la cer, pregătindu-se pentru împlinirea unui eveniment important. Apoi, am văzut un alt înger puternic, însărcinat să coboare pe pământ, să-și unească glasul cu al celui de-al treilea înger și să dea putere și energie soliei sale. Slavă și o mare putere au fost date îngerului și, când a coborât, pământul a fost luminat de slava lui. Lumina care-l însoțea pe acest înger pătrundea pretutindeni, în timp ce el striga cu o voce puternică: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.” Solia căderii Babilonului, așa cum a fost dată de cel de-al doilea înger, este repetată, cu menționarea în plus a stricăciunilor care au intrat în biserici din 1844. Lucrarea acestui înger vine chiar la timp pentru a se alătura ultimei mari lucrări a soliei celui de-al treilea înger, în timp ce se transformă într-o mare strigare. Iar cei din poporul lui Dumnezeu sunt astfel pregătiți să rămână în picioare în ceasul ispitei, pe care urmează să o înfrunte în curând. Am văzut o lumină puternică asupra lor, iar ei s-au unit pentru a vesti fără frică solia celui de-al treilea înger. {ST 277.1}

Au fost trimiși îngeri în ajutorul puternicului înger din cer și am auzit voci care păreau să se audă pretutindeni: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” Această solie părea să fie un adaos la cea de-a treia solie, alăturându-i-se așa cum strigătul de la miezul nopții se alăturase soliei celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu era asupra sfinților răbdători, așteptători, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, vestind căderea Babilonului și chemându-i pe cei care aparțineau poporului lui Dumnezeu să iasă afară din el pentru a scăpa de sfârșitul lui înfricoșător. {ST 277.2}

Lumina care a fost revărsată asupra așteptătorilor a pătruns pretutindeni, iar cei din biserici, care aveau ceva lumină, care nu auziseră și nu respinseseră cele trei solii, s-au supus chemării și au părăsit bisericile căzute. Mulți fuseseră conștienții de ani întregi de când fuseseră date aceste solii și lumina a strălucit asupra lor, iar ei au avut privilegiul să aleagă viața sau moartea. Unii au ales viața și au luat poziție alături de cei care-L așteptau pe Domnul lor și păzeau toate poruncile Lui. Cea de-a treia solie avea să-și facă lucrarea; toți aveau să fie probați prin ea, iar cei prețioși să fie chemați afară din acele organizații religioase. O putere constrângătoare i-a mișcat pe cei onești, în timp ce manifestarea puterii lui Dumnezeu a adus o teamă și o reținere asupra rudelor și prietenilor lor necredincioși, astfel încât ei nu îndrăzneau și nici nu aveau puterea de a-i împiedica pe cei care simțeau lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra lor. Ultima chemare a fost dusă chiar și bieților sclavi, și cei mai evlavioși dintre ei au dat glas cântecelor lor de bucurie entuziastă la perspectiva fericitei lor izbăviri. Stăpânii lor nu-i puteau opri; teama și uimirea îi făceau să

păstreze tăcerea. Se făceau minuni mari, cei bolnavi erau vindecați și cei credincioși erau însoțiți de semne și minuni. Dumnezeu era la lucru și fiecare sfânt, netemându-se de consecințe, și-a urmat convingerile propriei conștiințe și s-a alăturat celor care păzeau toate poruncile lui Dumnezeu; și ei au făcut să răsune până în depărtări cea de-a treia solie. Am văzut că acest mesaj se va încheia cu o putere și energie cu mult mai mare decât a strigătului de la miezul nopții. {ST 278.1}

Slujitorii lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus, cu fețele luminoase, strălucind de consacrare sfântă, au mers să proclame solia din cer. Suflete care erau risipite prin toate organizațiile religioase au răspuns chemării și cei prețioși au fost zoriți afară din bisericile condamnate, așa cum Lot a fost zorit să iasă din Sodoma înainte de nimicirea ei. Cei din poporul lui Dumnezeu au fost întăriți de slava măreață care îi acoperea cu generozitate și îi pregătea să îndure ceasul ispitei. Am auzit pretutindeni o mulțime de glasuri spunând: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. {ST 278.2}

Capitolul 67 - Încheierea vestirii celei de-a treia solii îngereşti

Atenția mi-a fost îndreptată către timpul încheierii vestirii soliei celui de-al treilea înger. Puterea lui Dumnezeu rămăsese asupra poporului Său; ei își împliniseră lucrarea și erau pregătiți pentru ceasul încercării, care era înaintea lor. Primiseră ploaia târzie — sau înviorarea de la fața Domnului — și mărturia cea vie fusese reînviată. Ultima mare avertizare răsunase pretutindeni și îi aţâţase și turbase de mânie pe locuitorii pământului care nu au vrut să primească solia. {ST 279.1}

Am văzut îngeri grăbindu-se încoace și încolo în ceruri. Un înger care purta o călimară la brâu s-a întors de pe pământ și I-a raportat lui Isus că lucrarea lui a fost înfăptuită și că sfinții erau numărați și sigilați. Apoi L-am văzut pe Isus, care slujise înaintea chivotului care conținea Cele Zece Porunci, aruncând jos cădelnița. Și-a ridicat mâinile și a strigat cu putere: „S-a sfârșit!” Și toată oștirea îngerească și-a pus deoparte cununile în timp ce Isus a făcut declarația solemnă: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” {ST 279.2}

Fiecare caz fusese hotărât pentru viață sau moarte. În timp ce Isus slujise în Sanctuar, judecata continuase pentru neprihăniții care erau morți și apoi pentru neprihăniții aflați în viață. Hristos Își primise Împărăția după ce făcuse ispășire pentru poporul Său și le șterse păcatele. Era hotărât cine aveau să fie supușii Împărăției. Nunta Mielului luase sfârșit. Și Împărăția și măreția ei în întregime au fost date lui Isus și moștenitorilor mântuirii, iar Isus urma să domnească ca Împărat al împăraților și Domn al Domnilor. {ST 280.1}

Când Isus a ieșit din Sfânta Sfintelor, am auzit clopoțeii veșmântului Său; și, în acel moment al ieșirii Sale, un nor de întuneric i-a acoperit pe locuitorii pământului. Atunci nu a mai fost nici un mijlocitor între omul vinovat și un Dumnezeu jignit. Câtă vreme Isus stătuse între Dumnezeu și omul vinovat, oamenii avuseseră o protecție asupra lor; dar când El a încetat să mai stea între om și Tatăl, aceasta a fost îndepărtată și Satana a avut controlul deplin asupra celor nepocăiți de la sfârșitul timpului. Era imposibil ca plăgile să fie revărsate în timp ce Isus slujea în Sanctuar; dar când lucrarea Sa de acolo ia sfârșit și mijlocirea Sa se încheie, nu mai există nimic care să stăvilească mânia lui Dumnezeu, și aceasta se dezlănțuie cu furie asupra capului neprotejat al păcătosului vinovat, care a disprețuit mântuirea și a urât mustrarea. În acel timp înfricoșător, la încheierea mijlocirii lui Isus, sfinții trăiau fără Mijlocitor înaintea unui Dumnezeu sfânt. Fiecare caz în parte era hotărât, fiecare mărgăritar numărat. Isus a zăbovit o clipă în prima încăpere a Sanctuarului ceresc și păcatele care fuseseră mărturisite în timp ce El Se aflase în Sfânta Sfintelor au fost puse asupra lui Satana, autorul păcatului, care trebuie să suporte pedeapsa hotărâtă pentru ele. {ST 280.2}

Apoi, L-am văzut pe Isus scoțându-și veșmintele de preot și îmbrăcându-Se în hainele de Împărat. Pe capul Său erau multe coroane așezat una într-alta. Înconjurat de oștirea îngerească, El a părăsit cerul. Plăgile cădeau asupra locuitorilor pământului. Unii Îl acuzau pe Dumnezeu și Îl blestemau. Alții se grăbeau la cei din poporul lui Dumnezeu și îi implorau să-i învețe cum să scape de judecățile Lui. Dar sfinții nu aveau nimic pentru ei. Fusese vărsată ultima lacrimă pentru păcătoși, fusese înălțată ultima rugăciune agonizantă, fusese purtată ultima povară, fusese dată ultima avertizare. Dulcele glas al îndurării nu avea să-i mai îmbie vreodată. Când sfinții și tot cerul au fost interesați de mântuirea lor, ei nu au avut nici un interes față de propriile lor persoane. Le-a fost pusă înainte viața și moartea. Mulți au dorit viața, dar nu au făcut nici un efort pentru a o obține. Ei nu au ales viața, și acum nu mai exista nici un strop de sânge ispășitor pentru a-i curăți pe cei vinovați, nici un Mântuitor plin de compasiune, care să pledeze în favoarea lor și să strige: „Cruță-l, cruță-l pe păcătos încă puțină vreme”. Tot cerul se unise cu Isus în timp ce auziseră cuvintele înfricoșătoare: „S-a împlinit! S-a sfârșit!”. Planul de mântuire fusese împlinit, dar puțini aleseseră să-l accepte. Și, în timp ce glasul cel dulce al îndurării se stingea, frica și groaza îi cuprindea pe cei răi. Cu o îngrozitoare claritate, ei au auzit cuvintele: „Prea târziu! Prea târziu!” {ST 281.1}

Cei care nu prețuiseră Cuvântul lui Dumnezeu se grăbeau încoace și încolo, rătăcind de pe o mare pe alta și de la miază-noapte la răsărit pentru a căuta Cuvântul lui Dumnezeu. Îngerul lui Dumnezeu a spus: „Nu-l vor găsi. Este foamete în țară; nu o foamete de pâine, nici sete de apă, ci de a auzi cuvintele Domnului. Ce n-ar da ei pentru un cuvânt de aprobare din partea lui Dumnezeu! Dar nu, ei trebuie să flămânzească și să înseteze mai departe. Zi după zi au disprețuit mântuirea, prețuind comorile și plăcerea pământească mai mult decât orice comoară și perspectivă cerească. Ei L-au respins pe Isus și I-au disprețuit sfinții. Cei necurați trebuie să rămână necurați pentru totdeauna.” {ST 281.2}

Mulți dintre cei răi au fost teribil de mânioși când au suferit efectele plăgilor. Era o scenă a unei îngrozitoare agonii. Părinții le reproșau amarnic copiilor lor și copiii părinților, frații surorilor și surorile fraților. Din toate părțile veneau strigăte puternice, tânguitoare: „Tu m-ai oprit să primesc adevărul care m-ar fi salvat de acest ceas teribil”. Poporul s-a întors împotriva pastorilor lor cu o ură amarnică și reproșându-le astfel: „Nu ne-ați avertizat. Ne-ați spus că toată lumea urma să fie convertită și ați strigat «pace, pace», pentru a aduce la tăcere orice temere care se ridica. Nu ne-ați spus despre acest ceas; și despre cei care ne-au avertizat ați spus că sunt fanatici și oameni răi, care ne vor provoca ruina.” Dar am văzut că pastorii nu au scăpat de mânia lui Dumnezeu. Suferința lor era de zece ori mai mare decât cea a poporului lor. {ST 282.1}

Capitolul 68 - Vremea marii strâmtorări

I-am văzut pe sfinți părăsind orașele și satele, strângându-se laolaltă în grupuri și trăind în locurile cele mai singuratice. Îngerii le asigurau hrana și apa, în timp ce oamenii cei răi sufereau de foame și de sete. Apoi i-am văzut pe conducătorii pământului consfătuindu-se, iar pe Satana și îngerii lui, lucrând febril în jurul lor. Am văzut ceva scris și multe copii ale acestui document răspândite în diferite părți ale țării, cu ordin ca, dacă sfinții nu renunță la credința lor specifică, dacă nu părăsesc Sabatul și nu păzesc prima zi a săptămânii, oamenii să aibă libertatea, după o anumită perioadă de timp, să-i omoare. Dar, în acest ceas al încercării, sfinții erau calmi și cu stăpânire de sine, încrezându-se în Dumnezeu și prinzându-se de făgăduința Sa, că se va croi o cale de scăpare pentru ei. În unele locuri, înainte de împlinirea timpului pentru punerea în practică a decretului, cei răi s-au repezit asupra sfinților pentru a-i ucide; dar îngeri sub chip de războinici au luptat pentru ei. Satana dorea să aibă privilegiul de a-i nimici pe sfinții Celui Preaînalt; dar Isus le-a poruncit îngerilor Săi să vegheze asupra lor. Făcând un legământ cu cei care păziseră Legea Sa, Dumnezeu avea să fie onorat înaintea păgânilor care îi înconjurau; și Isus avea să fie onorat prin preschimbarea, fără a vedea moartea, a acelor credincioși care Îl așteptaseră atât de mult timp. {ST 282.2}

Curând după aceea, i-am văzut pe sfinți suferind un mare chin sufletesc. Păreau înconjurați de locuitorii cei răi ai pământului. Totul părea a fi împotriva lor. Unii au început să se teamă că în cele din urmă Dumnezeu îi lăsase să piară de mâna celor răi. Dacă însă li s-ar fi putut deschide ochii, s-ar fi văzut înconjurați de îngeri ai lui Dumnezeu. Apoi a venit mulțimea celor răi, mânioși, și după aceea o masă de îngeri răi care-i zoreau pe nelegiuiți să-i omoare pe sfinți. Dar înainte să se poată apropia de cei din poporul lui Dumnezeu, cei răi trebuia mai întâi să treacă de acest detașament de îngeri sfinți, puternici. Acest lucru era imposibil. Îngerii lui Dumnezeu îi făceau să se întoarcă, iar pe îngerii răi care făceau presiuni în jurul lor, de asemenea, să se retragă. {ST 283.1}

Pentru sfinți, acesta a fost un ceas de o îngrozitoare agonie. Au strigat zi și noapte la Dumnezeu pentru izbăvire. După câte se vedea, nu exista vreo cale de scăpare. Cei răi începuseră deja să se simtă triumfători, strigând: „De ce nu vă izbăvește Dumnezeul vostru din mâinile noastre? De ce nu fugiți ca să vă salvați viețile?” Dar sfinții nu-i luau în seamă. Asemenea lui Iacov, ei se luptau cu Dumnezeu. Îngerii doreau fierbinte să-i scape, dar trebuia să mai aștepte puțină vreme; cei din poporul lui Dumnezeu trebuia să bea cupa până la capăt și să fie botezați cu acest botez. Îngerii, credincioși misiunii ce le fusese încredințată, și-au continuat vegherea. Dumnezeu nu avea să accepte ca Numele Său să fie batjocorit printre păgâni. Se apropiase timpul în care avea să-și dea pe față puterea cea mare și să-i izbăvească pe sfinții Lui într-un mod slăvit. Pentru slava Numelui Său, El avea să-i

salveze pe toți cei care Îl așteptaseră cu răbdare și ale căror nume erau scrise în carte. {ST 283.2}

Atenția mi-a fost îndreptată către credinciosul Noe. Când a început să cadă ploaia și a venit potopul, Noe și familia lui intraseră în arcă și Dumnezeu i-a închis înăuntru. Noe îi avertizase cu credincioșie pe locuitorii lumii antediluviene, în timp ce ei îl batjocoriseră și îl luaseră peste picior. Și în timp ce apele cădeau pe suprafața pământului și aceștia se înecau, unul după altul, priveau acea arcă, pe seama căreia făcuseră atâtea glume, plutind în siguranță pe creasta valurilor, salvându-l pe Noe cel credincios și pe familia lui. Am văzut că membrii poporului lui Dumnezeu, care avertizaseră cu credincioșie lumea de mânia care avea să vină, aveau să fie salvați în același fel. Dumnezeu nu va îngădui ca oamenii cei nelegiuiți să-i nimicească pe cei care au așteptat să fie luați la cer și care nu au vrut să accepte decretul fiarei sau să primească semnul ei. Am văzut că, dacă celor răi li s-ar permite să-i ucidă pe sfinți, Satana și oștirea lui cea rea și toți cei care Îl urăsc pe Dumnezeu ar fi satisfăcuți. Și, ah, ce triumf ar fi pentru maiestatea satanică să aibă putere în acea ultimă luptă asupra celor care au așteptat atât de mult să-L poată privi pe cel pe care-L iubeau! Cei care au luat în râs ideea ca sfinții să se înalțe la cer vor fi martorii grijii lui Dumnezeu față de poporul Său și vor privi slăvita lor izbăvire. {ST 284.1}

Când sfinții au părăsit orașele și satele, au fost urmăriți de cei răi, care căutau să le ia viața. Dar săbiile care au fost ridicate pentru a-i ucide pe cei din poporul lui Dumnezeu s-au frânt și au căzut la fel de neputincioase ca niște paie. Îngeri ai lui Dumnezeu îi apărau pe sfinți. Strigătul lor, înălțat zi și noapte după izbăvire, a ajuns înaintea Domnului. {ST 285.1}

Capitolul 69 - Izbăvirea sfinţilor

La miezul nopții a ales Dumnezeu să-i izbăvească pe cei din poporul Său. În timp ce nelegiuiții își băteau joc în jurul lor, soarele se arătă dintr-o dată, strălucind în puterea sa, iar luna rămase nemișcată. Cei răi se uitară la această scenă uluiți, în timp ce sfinții priveau cu o bucurie solemnă dovezile eliberării lor. Semne și minuni se succedară rapid. Totul părea să fi ieșit de pe făgașul normalului. Apele încetară să curgă. Se iviră nori negri, grei, și se izbiră unii de alții. Dar exista un petic de cer neacoperit, plin de slavă, de unde se auzi glasul lui Dumnezeu, ca niște ape multe, zguduind cerurile și pământul. S-a produs un mare cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis și cei care au murit în credință în timpul soliei celui de-al treilea înger, păzind Sabatul, s-au sculat din paturile lor de țărână, cu trupuri de slavă, pentru a asculta legământul de pace pe care urma să-l facă Dumnezeu cu cei ce păziseră Legea Sa. {ST 285.2}

Cerul s-a deschis și s-a închis și era în mare agitație. Munții s-au scuturat ca o trestie în vânt și au aruncat pretutindeni stânci zgrunțuroase. Marea fierbea ca o oală pe foc și a aruncat pietre mari pe uscat. Iar când Dumnezeu a rostit ziua și ceasul venirii lui Isus și a enunțat legământul cel veșnic pentru poporul Său, a spus o singură frază și apoi a făcut o pauză, în timp ce cuvintele Sale făceau pământul să vibreze. Cei din Israelul lui Dumnezeu stăteau cu ochii ațintiți în sus și ascultau cuvintele pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și zguduiau pământul ca bubuiturile celui mai puternic tunet. Totul era de o solemnitate înfricoșătoare. La sfârșitul fiecărei fraze sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu și străluceau de slavă așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu se puteau uita la ei din pricina slavei. Și când binecuvântarea veșnică a fost rostită pentru cei care-L onoraseră pe Dumnezeu prin sfințirea Sabatului Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei. {ST 285.3}

Atunci a început anul de bucurie, când pământul trebuia să se odihnească. L-am văzut pe robul evlavios ridicându-se în triumf și biruință și scuturându-se de lanțurile care-l legau, în timp ce stăpânul său cel rău era tulburat și nu știa ce să facă, căci cei răi nu au putut să priceapă cuvintele rostite de Dumnezeu. La puțin timp de la aceasta, a apărut marele nor alb, pe care era așezat Fiul omului. Când a putut fi văzut pentru prima dată, la distanță, acest nor părea foarte mic. Îngerul a spus că acesta era semnul Fiului omului. Pe măsură ce se apropia de pământ, noi puteam privi slava minunată și maiestatea lui Isus, în timp ce El înainta pentru a birui. O suită de îngeri sfinți, cu coroane strălucitoare pe capete, Îl însoțeau în drumul Său. Nici o limbă nu poate descrie slava acelei scene. Norul viu, de o maiestate și slavă neîntrecută, se apropia din ce în ce mai mult, și noi am putut privi clar persoana minunată a lui Isus. El nu purta o cunună de spini; pe fruntea Lui sfântă odihnea o coroană de slavă. Pe haină și pe coapsă era scris un Nume: Împăratul împăraților și Domnul

domnilor. Fața Îi strălucea ca soarele la amiază, ochii Îi erau ca o flacără și picioarele Lui se asemuiau cu arama aprinsă. Vocea Lui răsuna ca multe instrumente muzicale. {ST 286.1}

Pământul tremura înaintea Sa, cerurile s-au strâns ca un sul de piele și toți munții și insulele s-au mutat din locurile lor. „Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»” Cei care cu numai puțin timp în urmă i-ar fi ucis pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu de pe pământ erau acum martorii slavei lui Dumnezeu care îi acoperise pe aceștia. Și în mijlocul groazei care-i cuprinsese, au auzit glasurile sfinților, în tonuri vibrând de bucurie, spunând: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui”. {ST 287.1}

Când glasul lui Dumnezeu i-a chemat pe sfinții adormiți, pământul s-a zguduit îngrozitor. Aceștia au răspuns chemării și au ieșit înveșmântați în nemurire slăvită, strigând: „Victorie, victorie asupra morții și mormântului! O moarte, unde îți este boldul? O mormântule, unde îți este biruința?” Apoi, sfinții aflați încă dinainte în viață, împreună cu cei înviați și-au ridicat glasurile într-un strigăt lung, fericit, de biruință. Acele trupuri care coborâseră în mormânt purtând semnele bolii și morții ieșiseră din el cu putere și sănătate nepieritoare. Sfinții aflați deja în viață sunt preschimbați într-o clipă într-o clipeală din ochi, și ridicați împreună cu cei înviați pentru a-L întâmpina pe Domnul lor în văzduh. O, ce revedere glorioasă! Prieteni pe care moartea îi separase erau uniți, pentru a nu se mai despărți vreodată. {ST 287.2}

De fiecare parte a carului de nor erau aripi, iar sub acesta erau roți vii; iar când carul se înalță, roțile strigară „Sfânt” și, mișcându-se, aripile strigară „Sfânt”, iar suita de îngeri sfinți din jurul carului strigară: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic!” Și sfinții din nor strigară: „Slavă! Aleluia!” Și carul se înalță către Cetatea cea Sfântă. Înainte de a intra în cetate, sfinții au fost aranjați într-un careu perfect, având-L pe Isus în mijloc. Capul și umerii Săi îi depășeau ca înălțime pe sfinți și pe îngeri. Silueta Sa maiestuoasă și înfățișarea-I încântătoare puteau fi văzute de către toți cei care formau careul. {ST 287.3}

Capitolul 70 - Răsplata sfinților

Apoi am văzut cum un număr foarte mare de îngeri au adus din Cetate cununi glorioase — o cunună pentru fiecare sfânt, cu numele său scris pe ea. Pe măsură ce Isus cerea coroanele, îngerii I le aduceau și, chiar cu mâna Sa dreaptă, Isus cel minunat le punea pe capul sfinților. În același fel au adus îngerii și harpele, iar Isus le-a oferit și pe acestea sfinților. Îngerii conducători au dat primii tonul pe instrumentele lor și după aceea toate glasurile s-au înălțat în laudă fericită, plină de recunoștință și fiecare mână a trecut cu îndemânare peste corzile harpei, scoțând o muzică plină de armonie în acorduri bogate, perfecte. Apoi L-am văzut pe Isus conducându-i pe cei răscumpărați către poarta Cetății. A prins poarta cu mâna, a tras-o înapoi făcând-o să se miște în balamalele sale strălucitoare și a îndemnat pe cei care păziseră poruncile să intre. În Cetate, totul era o încântare pentru ochi. Ei priveau pretutindeni o slavă minunată. Apoi, Isus S-a uitat la sfinții Săi răscumpărați; fețele le străluceau de slavă; și, în timp ce Își fixase asupra lor ochii plini de iubire, a spus, cu glasul Său adânc, melodios: „Privesc rodul muncii sufletului Meu și sunt mulțumit. Vă veți putea bucura de această slavă bogată pentru veșnicie. Întristările voastre au luat sfârșit. Nu va mai exista moarte, nici suferință, nici plâns și nici durere nu va mai fi.” Am văzut mulțimea celor răscumpărați plecându-se, aruncându-și coroanele la picioarele lui Isus și apoi, când mâna Lui plăcută le-a făcut semn să se ridice, atingându-și harpele de aur și umplând tot cerul cu muzica lor bogată și cântările închinate Mielului. {ST 288.1}

Apoi L-am văzut pe Isus conducându-și poporul la pomul vieții și noi I-am auzit din nou vocea încântătoare, mai bogată decât orice melodie care a ajuns vreodată la urechea omenească, spunând: „Frunzele acestui pom sunt pentru vindecarea neamurilor. Mâncați cu toții din ele.” În pomul vieții erau cele mai frumoase fructe, din care sfinții puteau lua după plăcerea inimii. În Cetate era un tron plin de slavă, din care ieșea un râu curat cu apa vieții, limpede precum cristalul. De fiecare parte a acestui râu era pomul vieții, iar pe malurile râului se mai aflau și alți pomi minunați care aveau fructe bune de mâncat. {ST 289.1}

Limba este cu totul neputincioasă pentru a încerca o descriere a cerului. În timp ce această scenă se desfășoară înaintea mea, am rămas fără grai de uimire. Copleșită de splendoarea neîntrecută și slava strălucitoare, îmi las jos tocul și exclam: „O, ce iubire! Ce iubire minunată!” Cea mai elevată exprimare nu poate reuși să redea gloria cerului sau profunzimea necuprinsă a iubirii Mântuitorului. {ST 289.2}

Capitolul 71 - Pământul pustiit

Atenția mi-a fost iarăși îndreptată către pământ. Cei răi fuseseră nimiciți și trupurile lor moarte zăceau pe fața pământului. Mânia lui Dumnezeu, manifestată prin cele șapte plăgi de pe urmă, căzuse asupra locuitorilor pământului, făcându-i să-și muște limbile de durere și să-L blesteme pe Dumnezeu. Păstorii mincinoși fuseseră obiectul deosebit al mâniei lui Iehova. Ochii li se mistuiseră în orbite și limbile lor în gură în timp ce ei stăteau încă în picioare. După ce sfinții fuseseră izbăviți de glasul lui Dumnezeu, mulțimea de oameni răi și-au întors mânia unii asupra altora. Pământul părea inundat cu sânge și trupurile moarte erau întinse pretutindeni, de la un capăt la altul. {ST 289.3}

Pământul arăta ca un ținut sălbatic pustiit. Orașe și sate, spulberate de cutremur, zăceau în mormane de moloz. Munții se mișcaseră din locurile lor, lăsând în urmă gropi enorme. Stânci zgrunțuroase, aruncate afară din mare sau rupte chiar din uscat, erau risipite pe toată suprafața lui. Copaci mari fuseseră dezrădăcinați și risipiți pe tot pământul. Iată care avea să fie căminul lui Satana și al îngerilor lui pentru o mie de ani. Aici va fi îngrădit să stea, pentru a străbate de-a lungul și de-a latul scoarța sfâșiată a pământului și a vedea efectele răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu. Timp de o mie de ani, el se poate bucura de roadele blestemului pe care el însuși l-a provocat. Legat de planeta Pământ, el nu va avea privilegiul de a ajunge la alte planete, pentru a-i ispiti și necăji pe cei care nu au căzut. În acest timp, Satana suferă îngrozitor de mult. De la căderea lui, caracteristicile lui rele s-au aflat într-un neîncetat exercițiu. Atunci însă, el urmează să fie privat de puterea lui și lăsat să reflecteze asupra rolului pe care l-a jucat de la căderea sa și să privească înainte cu groază și cutremur, către viitorul teribil, în care va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a înfăptuit și să fie pedepsit pentru toate păcatele la comiterea cărora a contribuit. {ST 290.1}

Am auzit strigăte de triumf, scoase de îngeri și sfinții răscumpărați, care răsunau ca zece mii de instrumente muzicale, pentru că nu aveau să mai fie vreodată necăjiți și ispitiți de Satana și pentru că locuitorii altor lumi fuseseră scutiți de prezența și ispitele lui. {ST 290.2}

Apoi am văzut niște scaune de domnie și cum Isus și sfinții răscumpărați s-au așezat pe ele; și sfinții au domnit ca împărați și preoți ai lui Dumnezeu. Hristos, împreună cu poporul Său, i-a judecat pe morții cei răi, comparând faptele lor cu cartea statutară, Cuvântul lui Dumnezeu, și hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Ei au hotărât apoi pentru cei răi cât trebuie să sufere — după faptele lor; și lucrul acesta a fost scris în dreptul numelor lor în cartea morții. Satana și îngerii lui au fost, de asemenea, judecați de Isus și de sfinți. Pedeapsa lui Satana urma să fie cu mult mai mare decât a acelora pe care-i amăgise. Suferințele lui aveau să le depășească într-o măsură atât de mare pe ale acestora din urmă, încât să nu suporte nici o comparație. După ce toți aceia pe care-i amăgise vor fi pierit, el urma să trăiască încă și să pătimească mult mai mult. {ST 290.3}

După ce se terminase judecarea morților celor răi, la sfârșitul celor o mie de ani, Isus a părăsit Cetatea, iar sfinții, alături de o suită de îngeri, L-au urmat. Isus a coborât pe un munte mare, care, de îndată ce a fost atins de picioarele Sale, s-a despicat în două și a devenit o câmpie foarte mare. Apoi, noi am privit în sus și am văzut Cetatea cea mare și frumoasă, având douăsprezece temelii și douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură și câte un înger la fiecare dintre acestea. Noi am strigat: „Cetatea! Cetatea cea mare coboară din cer de la Dumnezeu!" Și aceasta s-a coborât în toată splendoarea și slava sa orbitoare și s-a așezat pe câmpia întinsă, pe care o pregătise Isus pentru ea. {ST 291.1}

Capitolul 72 - Cea de-a doua înviere

Apoi Isus, toată suita de îngeri sfinți și toți sfinții răscumpărați au părăsit Cetatea. Îngerii L-au înconjurat pe Comandantul lor și L-au însoțit în direcția în care mergea, iar grupul sfinților răscumpărați îi urmau. După aceasta, cu o măreție teribilă, înfricoșătoare, Isus i-a chemat la viață pe morții cei răi; aceștia au ieșit cu aceleași trupuri slăbite, bolnăvicioase, cu care coborâseră în morminte. Ce privelişte! Ce scenă! La prima înviere, toți au venit la viață în floarea nemuririi; la cea de-a doua însă, semnele blestemului sunt vizibile asupra tuturor. Împărații și nobilii pământului, cei săraci și umili, cei învățați și cei neînvățați, toți au înviat împreună. Toți L-au privit pe Fiul omului; și chiar aceia care L-au disprețuit și batjocorit, care I-au pus cununa de spini pe fruntea sacră și care L-au lovit Îl privesc în toată măreția Sa împărătească. Cei care L-au scuipat în ceasul încercării Lui, se întorc acum din fața privirii Sale pătrunzătoare și de la slava înfățișării Lui. Cei care au bătut cuiele în mâinile și picioarele Lui privesc acum semnele lăsate de răstignire. Cei care au înfipt lancea în coasta Sa privesc semnele cruzimii aplicate asupra trupului Său. Și ei știu că El este chiar Acela pe care L-au răstignit și de care și-au bătut joc în agonia ultimelor Sale clipe de viață. Și atunci se înalță un vaiet lung de suferință agonizantă, în timp ce aceștia aleargă pentru a scăpa de prezența Împăratului împăraților și Domnului domnilor. {ST 292.1}

Toți caută să se ascundă în spatele stâncilor, să se pună la adăpost de slava teribilă a celui pe care odată L-au disprețuit. și, copleșiți și îndurerați de măreția și slava Sa nemăsurat de mare, își ridică glasurile la unison și exclamă, cu o teribilă claritate: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” {ST 292.2}

Apoi Isus și îngerii neprihăniți, însoțiți de toți sfinții, merg din nou în Cetate, iar plângerile amare și vaietele celor pierduți umplu văzduhul. Apoi am văzut că Satana și-a început din nou lucrarea. A trecut printre supușii lui, i-a întărit pe cei slabi și neputincioși și le-a spus că el și îngerii lui sunt puternici. A arătat către milioanele nenumărate ale celor care fuseseră înviați. Erau războinici puternici și regi care erau foarte pricepuți în luptă și care cuceriseră împărății. Și erau uriași teribili și oameni viteji care nu pierduseră niciodată o bătălie. Era mândrul și ambițiosul Napoleon, a cărui simplă apropiere făcuse împărății să tremure. Erau aliniați acolo bărbați de o statură impunătoare și o ținută nobilă, care căzuseră în luptă când însetau după cuceriri. Când ies din mormintele lor, ei își reiau firul gândurilor de unde-l lăsaseră la moarte. Ei au aceeași dorință de a cuceri care-i domina și când au căzut. Satana se consultă cu îngerii lui și apoi cu acei împărați, cuceritori și bărbați puternici. Apoi, se uită peste armata uriașă și le spune că în Cetate este o oștire mică și slabă și că ei pot să urce și să o cucerească, să-i arunce afară pe locuitorii ei și să fie ei înșiși posesorii bogățiilor și slavei de acolo. {ST 293.1}

Satana reușește să-i amăgească și toți încep imediat să se pregătească de luptă. Sunt mulți oameni pricepuți în armata aceea enormă și ei construiesc tot felul de dispozitive de

război. Apoi, cu Satana în fruntea lor, mulțimea se pune în mișcare. Împărații și războinicii îl urmează îndeaproape pe Satana și mulțimea vine imediat după ei, organizată pe companii. Fiecare companie își are comandantul ei și se respectă ordinea în timp ce mărșăluiesc pe suprafața crăpată a pământului către Cetatea cea Sfântă. Isus închide porțile Cetății și această armată uriașă o înconjoară și se pun în poziție de luptă, așteptându-se la o încleștare crâncenă. Isus, toată oștirea îngerească și toți sfinții, cu coroanele strălucitoare pe cap, urcă pe partea superioară a zidurilor Cetății. Isus vorbește cu demnitate, spunând: „Priviți, voi, păcătoșilor, răsplata celor drepți! și priviți, voi, răscumpărații Mei, răsplata celor răi!” Mulțimea fără număr privește grupul slăvit adunat pe zidurile Cetății. Și, văzând splendoarea coroanelor lor strălucitoare și fețele luminate de slavă, reflectând chipul lui Isus, și după ce privesc apoi slava și măreția inegalabilă a Împăratului împăraților și a Domnului domnilor, curajul îi părăsește. Sunt copleșiți de simțământul comorii și slavei pierdute și își dau seama că plata păcatului este moartea. Ei văd grupul sfânt, fericit al celor pe care i-au urât, acum acoperiți de slavă și cinste și înveșmântați în viață fără de moarte, în timp ce ei se află în afara Cetății, alături de tot ce poate fi mai josnic și mai respingător. {ST 293.2}

Capitolul 73 - Moartea a doua

Satana se avântă în mijlocul urmașilor săi și încearcă să împingă mulțimea la acțiune. Dar foc de la Dumnezeu din cer este aruncat ca o ploaie asupra lor și oamenii cei mari, cei puternici, nobilii, cei săraci și nenorociți, toți sunt mistuiți laolaltă. Am văzut că unii erau nimiciți cu repeziciune, în timp ce alții sufereau mai mult timp, erau pedepsiți după faptele făcute în trup. Unii ardeau multe zile la rând și, atâta vreme cât exista o parte din ei nemistuită, tot simțământul suferinței rămânea. Îngerul a spus: Viermele vieții nu va muri; focul lor nu se va stinge atâta timp cât va mai exista chiar și o fărâmă minusculă din ei, din care să se hrănească. {ST 294.1}

Satana și îngerii lui au suferit mult timp. Satana a purtat nu numai povara și pedeapsa cuvenită pentru propriile lui păcate, dar și păcatele celor mântuiți, care fuseseră puse asupra lui; și el va trebui, de asemenea, să sufere și pentru ruina pe care a adus-o asupra sufletelor. Apoi, am văzut că Satana și toată oștirea celor răi fuseseră mistuiți și dreptatea lui Dumnezeu fusese împlinită; toată oștirea îngerească și toți sfinții mântuiți au spus cu un glas puternic: „Amin!” {ST 294.2}

Îngerul a spus: „Satana este rădăcina, copiii lui sunt ramurile. Acum, ei sunt mistuiți, rădăcină și ramură deopotrivă. Au murit de o moarte veșnică. Ei nu vor mai avea parte vreodată de o înviere, iar Dumnezeu va avea un Univers curat.” M-am uitat apoi și am văzut cum focul care-i mistuise pe cei răi ardea resturile și curăța pământul. M-am uitat iarăși și am văzut pământul purificat. Nu mai exista nici măcar o urmă a blestemului. Scoarța crăpată, neuniformă a pământului arăta acum ca o câmpie întinsă, netedă. Întregul Univers al lui Dumnezeu era curat și Marea Luptă se încheiase pentru totdeauna. Oriunde priveam, toate lucrurile asupra cărora ne aruncam privirile erau frumoase și sfinte. Și ceata tuturor mântuiților, vârstnici și tineri, mari și mici, și-au aruncat coroanele la picioarele Răscumpărătorului lor, s-au plecat în adorare înaintea Sa și s-au închinat Celui care este viu în veci de veci. Minunatul pământ nou, cu toată slava sa, era moștenirea veșnică a sfinților. Apoi, împărăția, domnia și măreția întregii împărății de sub soare au fost date sfinților Celui Preaînalt, și ale lor vor fi în nesfârșita veșnicie. {ST 295.1}

Apendice

13-20: „Prima mea viziune” — Cele prezentate în acest capitol au fost publicate prima dată de editorul de la Day-Star, la data de 24 ianuarie 1846, ca „O scrisoare de la sora Harmon”, datată „Portland, Maine, 20 decembrie 1845”. A văzut din nou lumina tiparului în 1846, 1847 și 1851 sub titlul „Către rămășița risipită între popoare”. Titlul de față i-a fost dat în 1882, cu ocazia retipăririi Experiențelor și viziunilor. {ST 297.1}

Descrieri autobiografice detaliate — așa cum au fost publicate în 1860 și 1885 — prezintă ceea ce aici par să fie două viziuni distincte. Vezi „Prima mea viziune” în Daruri spirituale 2:30-35; Mărturii pentru comunitate 1:58-61; și „Viziunea despre pământul cel nou”, în Daruri spirituale 2:52-55; Mărturii pentru comunitate 1:67-70. {ST 297.2}

15-20: Zugrăvirea unor evenimente viitoare — Când Ellen White a descris ceea ce i-a descoperit Dumnezeu despre evenimentele viitoare, ea a făcut uneori acest lucru ca o persoană care participa la aceste evenimente, fie că erau în trecut, în prezent sau viitor. Ca răspuns legat de starea în care se afla când era în viziune, E. White a scris: {ST 297.3}

„Când Domnul consideră potrivit să-mi dea o viziune, sunt luată în prezența lui Isus și a îngerilor și sunt cu totul absentă față de lucrurile pământești. [...] Atenția îmi este adesea îndreptată către scenele care se petrec pe pământ. Uneori sunt purtată mult înainte, în viitor, și mi se arată ce are să se întâmple. Apoi îmi sunt iarăși arătate lucruri așa cum au avut ele loc în trecut.” — Spiritual Gifts 2:292 {ST 297.4}

Ellen White, ea însăși adventistă, a scris ca una care a văzut și a auzit ceea ce încă nu s-a întâmplat; de exemplu, în Scrieri timpurii: {ST 297.5}

„La scurtă vreme, am auzit vocea lui Dumnezeu, asemenea unor ape multe, care ne-a spus ziua și ceasul venirii lui Isus”. — 15. {ST 297.6}

„Am intrat împreună în nor și am urcat timp de șapte zile până la marea de cristal, când Isus ne-a adus cununile și ni le-a pus pe frunte cu propria Sa mână, cea dreaptă”. — 16. {ST 297.7}

„Am pătruns cu toții și am simțit că aveam tot dreptul să fim în cetate”. {ST 297.8}

„Acolo am văzut pomul vieții și scaunul de domnie al lui Dumnezeu”. {ST 297.9}

„Cu Isus în frunte, am coborât cu toții din cetate înapoi pe acest pământ”. — 17. {ST 297.10}

„Iar când eram pe punctul să intrăm în templul cel sfânt....” {ST 297.11}

„Nu pot să descriu lucrurile minunate pe care le-am văzut acolo”. — 19. {ST 297.12}

După viziune, Ellen White putea să-și aducă aminte multe din cele care-i fuseseră arătate, dar nu-și putea aminti ceea ce era secret și nu trebuia descoperit. Ca o parte a scenei care urmează să aibă loc când poporul lui Dumnezeu va fi izbăvit (285), ea a auzit anunțându-se „ziua și ceasul venirii lui Isus”. (15; vezi, de asemenea, 34.) Dar despre aceasta a scris mai târziu: „Nu cunosc absolut deloc timpul rostit de Dumnezeu. Am auzit cum a fost vestit ceasul, dar nu mi-am mai amintit acea oră după ce am ieșit din viziune. Pe dinaintea mea au trecut scene solemne, deosebit de interesante — cum nici o limbă nu le-ar putea descrie. Totul era pentru mine asemenea unei realități vii.” Ellen G. White, Scrisoarea 38, din 1888, publicată în Selected Messages 1:76. {ST 297.13}

Faptul că ea părea să participe la anumite evenimente nu oferea nici o garanție că va participa efectiv și atunci când vor avea loc evenimentele respective. {ST 298.1}

17: Frații Fitch și Stockman — Relatând prima sa viziune, Ellen White amintește de „frații Fitch și Stockman” ca bărbați pe care i-a întâlnit și cu care a conversat în Noul Ierusalim. Amândoi fuseseră pastori pe care Ellen White îi cunoscuse și cu care lucrase activ în vestirea soliei așteptatei veniri a lui Hristos, dar care muriseră la scurt timp după dezamăgirea de la 22 octombrie 1844. {ST 298.2}

Charles Fitch, un pastor presbiterian, a acceptat mesajul advent citind prelegerile lui William Miller și întâlnindu-l pe Josiah Litch. S-a aruncat cu toată inima în lucrarea de vestire a așteptatei veniri a lui Hristos la încheierea perioadei profetice a celor 2300 de ani și a devenit un lider important în Marea Trezire Adventă. În 1842, el a conceput schema profetică ce a fost folosită cu atâta eficiență și la care se face referință la pagina 74 a Scrierilor Timpurii. El a murit cu ceva mai bine de o săptămână înainte de 22 octombrie 1844. Moartea lui a survenit în urma expunerii prelungite la frig, când a oficiat trei servicii de botez într-o zi rece de toamnă. (Vezi Credința profetică a părinților noștri, 4, 533-545) {ST 298.3}

Levi F. Stockman era un tânăr pastor metodist din statul Maine care, în 1842, împreună cu alți circa treizeci de pastori metodiști au îmbrățișat și au început să propovăduiască cea de-a doua venire a lui Hristos. El lucra în Portland, Maine când, în 1843, sănătatea i-a fost afectată. La 25 iunie 1844 a murit de tuberculoză. La el a mers Ellen White, când era fată, pentru a primi un sfat când era descurajată. Dumnezeu i-a vorbit în două vise. (Vezi Scrieri timpurii, 12, 78-81; Credința profetică a părinților noștri 4, 780-782) {ST 298.4}

21: Mesmerismul — Pentru a-și justifica împotrivirea, unii dușmani de la început ai viziunilor au sugerat că experiența lui Ellen White venea din mesmerism, un fenomen cunoscut astăzi prin numele de hipnoză. Hipnoza este o stare care se aseamănă cu somnul, indusă prin puterea de sugestie, subiectul hipnotizat raportându-se la cel care i-a provocat această stare și răspunzând la sugestiile lui. Cu toate acestea, după cum povestește Ellen

White aici, când un doctor care practica mesmerismul a încercat să o hipnotizeze, acesta a fost neputincios în prezența ei. {ST 298.5}

În experiența sa timpurie, Ellen White a fost avertizată de primejdiile reprezentate de hipnoză și, mai târziu, într-o serie de ocazii, a primit instrucțiuni în această privință. Ellen White a dat avertismente privind pericolele grave care însoțesc orice practică prin care o minte capătă controlul asupra alteia. (Vezi Divina vindecare, 242-244; Lucrarea medicală, 110-112; Selected Messages 2:349, 350, 353) {ST 298.6}

33: Adventiștii nominali (cu numele) — Cei care s-au alăturat la vestirea primei și celei de-a doua solii îngerești, dar care au respins solia celui de-al treilea înger cu adevărul său despre Sabat sunt numiți de Ellen White „adventiști nominali" sau cei care „resping adevărul prezent" (69) și, de asemenea, „diferitele grupări ale așa-zișilor credincioși adventiști" (124). În literatura noastră de început, acești oameni erau numiți și „adventiști de ziua întâi". {ST 299.1}

Un mare număr de creștini au fost dezamăgiți în toamna lui 1844 când Hristos nu a venit, așa cum se așteptau ei. Adventiștii s-au scindat în mai multe grupuri, ai căror supraviețuitori compun astăzi Biserica Creștină Adventistă, un grup mic, și Adventiștii de Ziua a șaptea. {ST 299.2}

Foarte puțini dintre adventiști și-au păstrat încrederea în împlinirea profeției de la 1844; cei care au făcut-o însă, au pășit cu adevărat înainte în solia celui de-al treilea înger, cu al ei Sabat al zilei a șaptea. Despre experiența acelei perioade critice, Ellen White a scris mai târziu: {ST 299.3}

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire de la 1844, și-ar fi păstrat cu putere credința și ar fi mers înainte în unitate în providența deschizătoare de drumuri a lui Dumnezeu, primind solia celui de-al treilea înger și vestind-o lumii în puterea Duhului Sfânt, ei ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu, Domnul ar fi lucrat cu putere, alăturându-Se eforturilor lor, lucrarea ar fi fost sfârșită și Hristos ar fi venit până acum pentru a-i primi pe cei din poporul Lui în vederea răsplătirii lor. {ST 299.4}

Dar în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii adventiști au renunțat la credința pe care o aveau. Au venit între ei dezbinările și disensiunile. Cu vocea și cu tocul, cei mai mulți s-au împotrivit celor puțini, care, mergând în providența lui Dumnezeu, au primit reforma Sabatului și au început să vestească solia celui de-al treilea înger. Mulți dintre cei care ar fi trebuit să-și consacre timpul și talentele scopului unic de a trâmbița avertizarea adresată lumii erau absorbiți de lupta împotriva Sabatului și, în consecință, energia apărătorilor lui era în mod inutil folosită în încercările de a răspunde acestor împotrivitori și de a apăra adevărul. În acest fel, lucrarea era împiedicată și lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit pe temelia

poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, istoria noastră ar fi fost total diferită!” — Selected Messages 1:68. {ST 299.5}

42-45: Ușa deschisă și cea închisă — Când Ellen White a comentat, în Tragedia veacurilor, Marea Mișcare Adventă și dezamăgirea de la 22 octombrie 1844, și s-a referit la pozițiile luate imediat după Dezamăgire, ea menționează concluzia inevitabilă care s-a tras la scurtă vreme, că „ușa milei a fost închisă”. Dar, așa cum declară Ellen White, „o dată cu cercetarea chestiunii Sanctuarului a venit o lumină mai clară”. Vezi „Prolog istoric” în acest volum și Tragedia veacurilor, 429 și întreg capitolul intitulat „În Sfânta Sfintelor”, paginile 423-432. {ST 299.6}

Referindu-se la modul în care s-a raportat la această chestiune, chiar ea a scris în 1874 că „n-a avut niciodată o viziune în care să se descopere că nu va mai fi convertit nici un păcătos”. Și nici nu a dat vreodată o învățătură care să susțină așa ceva. „Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu”, a scris Ellen White cu altă ocazie, „a fost aceea care a îndreptat greșeala pe care o făcusem și ne-a făcut în stare să vedem poziția cea corectă”. (Selected Messages 1:74, 63.) {ST 300.1}

43, 44 și 86: Ciocăniturile misterioase din New York și Ciocăniturile din Rochester — Aici se face aluzie la întâmplările care se leagă de începuturile spiritismului modern. În 1848, s-au făcut auzite ciocănituri misterioase în casa familiei Fox din Hydesville, o comunitate aflată la treizeci și cinci de mile la est de orașul Rochester, New York. Într-o vreme în care existau diferite ipoteze în ce privește cauza ciocăniturilor, Ellen White a anunțat, în baza autorității viziunii ce-i fusese dată, că ele erau o manifestare a spiritismului, că acest fenomen se va dezvolta rapid și că, în numele religiei, va câștiga popularitate și va înșela o mulțime de oameni, ajungând în zilele din urmă să fie capodopera amăgirii concepute de Satana. {ST 300.2}

50: Soli fără o solie — Această expresie apare într-o relatare a unei viziuni date lui Ellen White la 26 ianuarie 1850. La această dată, adventiștii păzitori ai Sabatului nu aveau nici o organizație bisericească. Aproape toți se temeau că orice tip de organizație avea să aducă formalismul printre credincioși. Însă o dată cu scurgerea timpului, elemente ale discordiei și-au făcut loc în rândurile lor. Din partea lui Ellen White au venit mesaje de avertizare, iar adventiștii de ziua șaptea au fost conduși pas cu pas să adopte formele organizării bisericești. Ca rezultat, grupurile de credincioși au fost sudate laolaltă mai strâns decât vreodată înainte; s-a conceput o modalitate prin care să se facă recunoașterea pastorilor care făceau dovada că puteau predica solia și o puteau apăra cu viața proprie; s-au luat măsuri pentru a-i exclude pe cei care predicau rătăcirile sub pretextul că propovăduiesc adevărul. Vezi „Prolog istoric”. {ST 300.3}

61, 62: Unitatea păstorilor — Vezi nota pentru 50, Soli fără o solie. {ST 300.4}

75: Datoria de a merge la Ierusalimul istoric — Ellen White se referă la părerile greșite pe care le susțineau atunci un număr foarte mic de persoane. În anul ce a urmat, în numărul din 7 octombrie 1851 al publicației Review and Herald, James White scrie despre „părerile nefolositoare și aducătoare de tulburări legate de Ierusalimul cel vechi și iudei etc., care se vehiculează astăzi” și despre „noțiunile ciudate pe care le-au îmbrățișat unii, și anume că sfinții trebuie să meargă acum la Ierusalimul istoric etc., etc.” {ST 300.5}

77: Editorul lui Day-Star — Enoch Jacobs locuia în Cincinnati, Ohio și publica Day-Star, unul din primele jurnale care vesteau cea de-a doua venire a lui Hristos. Lui Enoch Jacobs i-a trimis Ellen Harmon în decembrie 1845 o relatare a primei sale viziuni, sperând să-l întărească și să-l stabilizeze. Ea observase că acesta oscila în încrederea pe care o avea în ce privește conducerea lui Dumnezeu în experiența adventă. În Day-Star a publicat editorul prima viziune a lui Ellen White, în numărul din 24 ianuarie 1846. Într-un număr special al acestui jurnal, Day-Star Extra, din 7 februarie 1846, a fost publicat articolul memorabil despre Sanctuarul ceresc și curățirea lui, pregătit de Hiram Edson, Dr. Hahn și O. R. L. Crozier. Acesta a expus învățătura Scripturii referitoare la slujba Domnului Hristos din Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc începând cu data de 22 octombrie 1844. Tot în acest jurnal, a fost publicat la 14 martie 1846 un al doilea comunicat scris de Ellen Harmon. (Vezi Scrieri timpurii, 32-35.) Nota din paragraful în discuție este făcută referitor la opinii ulterioare pe care le-a susținut Enoch Jacobs și amăgirile spiritiste pe care le-a îmbrățișat. {ST 301.1}

86: Vezi nota din Apendice pentru 43, 44. {ST 301.2}

89: Thomas Paine — Scrierile lui Thomas Paine au fost bine cunoscute și larg citite în Statele Unite în anii 1840. Cartea lui, Era rațiunii a fost o lucrare deistă și a adus prejudicii credinței și practicii creștine. Cartea începea cu cuvintele: „Cred într-un singur Dumnezeu și nimic mai mult”. Paine nu avea deloc credință în Hristos și a fost folosit cu succes de către Satana în atacurile lui împotriva bisericii. Așa cum a indicat Ellen White, dacă un om ca Paine ar putea găsi intrare în cer și ar fi foarte onorat acolo, atunci orice păcătos ar putea fi admis acolo fără o schimbare a vieții și fără credință în Isus Hristos. Ea a demascat această rătăcire într-un limbaj vehement și a arătat cât de irațional este spiritismul. {ST 301.3}

101: Perfecționismul — Unii adventiști de la început, imediat după experiența de la 1844, s-au rătăcit de Dumnezeu și au alunecat pe panta fanatismului. Ellen White i-a înfruntat pe acești extremiști cu un „așa zice Domnul”. Ea i-a mustrat pe cei care propovăduiau o stare de perfecțiune în trup, datorită căreia nu mai puteau păcătui. Despre astfel de persoane, Ellen White a scris mai târziu: {ST 301.4}

„Ei au susținut că persoanele sfințite nu pot păcătui, iar acest lucru a dus în mod firesc la credința că afecțiunea și dorințele celor sfințiți erau întotdeauna corecte și niciodată în primejdia de a-i conduce la păcat. Conducându-se după aceste sofisme, ei practicau păcatele

cele mai rele — sub haina presupusei sfințenii, — și prin influența lor amăgitoare, hipnotică, câștigau o putere stranie asupra unora dintre cei cu care se întovărășeau, care nu vedeau răul din aceste teorii seducătoare și frumoase numai în aparență.... {ST 301.5}

Amăgirile acestor învățători mincinoși au fost prezentate cu claritate înaintea mea și am văzut raportul înfricoșător care era scris împotriva lor în cartea rapoartelor și vina îngrozitoare care stătea asupră-le pentru a fi mărturisit sfințenia desăvârșită în timp ce faptele lor de zi cu zi erau jignitoare înaintea lui Dumnezeu." — Schițe din viața mea, 83, 84. {ST 301.6}

116, 117: Cina Domnului; Femeile spălând picioarele bărbaților și Sărutarea sfântă — Pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea, acceptând adevărul despre Sabat, s-au apucat cu o mare hotărâre să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare amănunt al său, fiind atenți în același timp să se protejeze împotriva interpretărilor sucite date de unii Cuvântului și de orice extremă sau fanatism. Ei au văzut cu claritate privilegiile și obligațiile Cinei Domnului, stabilite pentru biserica Domnului nostru. S-au ridicat niște întrebări legate de spălarea picioarelor și sărutarea sfântă. În această viziune, Domnul a clarificat anumite puncte delicate, care urmau să călăuzească și să protejeze biserica în formare. {ST 302.1}

Cât despre chestiunea frecvenței cu care ar trebui să se împlinească ritualurile sfinte, unii au insistat pentru o dată pe an; dar a fost dată instrucțiunea ca Cina Domnului să fie luată mai des. Astăzi, biserica urmează planul de înfăptuire a ceremonialelor de patru ori pe an. {ST 302.2}

Au fost date sfaturi privitoare la spălarea picioarelor. Se pare că au fost diferențe de opinii privind procedura care ar trebui urmată. Unii acționaseră fără înțelepciune și rezultatul fusese „confuzia". S-a dat sfatul ca aceste ceremonii să fie împlinite cu grijă și cumpătare, într-un asemenea mod, încât să nu se stârnească prejudecățile. Au existat ceva întrebări legate de spălarea picioarelor bărbaților de către femei și invers. În acest punct, Ellen White a adus mărturia Scripturii care indica faptul că se cuvenea ca o femeie — desigur, în anumite condiții — să spele picioarele unui bărbat, dar a dat sfatul ca un bărbat să nu spele picioarele unei femei. {ST 302.3}

În privința sărutării sfinte, Comentariile Biblice AZȘ declară: {ST 302.4}

„Mai cu seamă în Orient, sărutarea era un mod obișnuit de a exprima dragostea și prietenia în salut. (Vezi Luca 7, 45; Faptele Apostolilor 20, 37.) «Sărutarea sfântă» sau «sărutarea de dragoste» (1 Petru 5, 14) reprezenta un simbol al afecțiunii creștine. Se pare că devenise un obicei la primii creștini să împărtășească acest salut la vremea Cinei Domnului. (Prima apologie a lui Iustin Martirul, 65.) Scrieri de mai târziu arată că nu era un obicei acela de a da o «sărutare sfântă» cuiva de sex opus. (Apostolic Constitutions, ii. 57; viii. 11)" — Comentarii Biblice AZȘ 7:257, 258. {ST 302.5}

Printre primii adventiști păzitori ai Sabatului era obiceiul de a folosi reciproc o sărutare sfântă cu ocazia ceremonialului umilinței. Nu se face nici o referință privind faptul că este evident nepotrivit să se schimbe sărutări sfinte între bărbați și femei, dar există un apel adresat tuturor de a ne feri de orice se pare că ar fi rău. {ST 302.6}

118: A face zgomot — Năvodul Evangheliei prinde în el tot felul de oameni. Erau unii care simțeau că experiența lor religioasă nu era veritabilă, dacă nu era însoțită de strigăte zgomotoase, „demonstrative" de laudă la adresa lui Dumnezeu, de rugăciuni lungi și pasionale, de „amin-uri" însuflețite. Și în acest punct, iarăși, bisericii i s-a dat în experiența ei de la început o notă de avertizare, care făcea apel la bun-simț și solemnitate în actul închinării. {ST 302.7}

229-232: William Miller — William Miller este amintit adesea în notele referitoare la Marea Trezire Adventă din America în anii 1830 și 1840. În cartea Tragedia veacurilor este consacrat un capitol întreg vieții și slujbei lui William Miller, sub titlul „Un reformator american". (317-342.) William Miller s-a născut în Pittsfield, Massachusetts, în 1782 și a murit în Low Hampton, New York, în 1849. Când avea vârsta de patru ani, familia lui s-a mutat în Low Hampton, New York, lângă lacul Champlain și a crescut la o fermă de frontieră. A fost întotdeauna studios și un cititor atent. A devenit un lider în comunitatea sa. În 1816 a început să facă un studiu atent al Cuvântului lui Dumnezeu și studiul său l-a condus la marile profeții legate de timp și la acelea care vorbeau despre cel de-al doilea advent. El a tras concluzia că a doua venire a lui Hristos era aproape. Revăzându-și părerile la care ajunsese în mai mulți ani și verificând corectitudinea și siguranța pe care o prezentau, el a răspuns unei invitații de a-și prezenta public opiniile despre profeții, în prima parte a lunii august 1831. Din acel moment, timpul său a fost devotat în mare măsură vestirii soliei advente. La timpul potrivit, i s-au alăturat sute de alți pastori protestanți care au participat la Marea Trezire Adventă din anii 1840. {ST 303.1}

La vremea dezamăgirii de la 22 octombrie 1844, Miller era epuizat și bolnav. Depindea mai ales de tinerii săi tovarăși care fuseseră alături de el în vestirea soliei advente. Aceștia l-au convins să respingă adevărul despre Sabat când acesta a intrat în atenția sa curând după Dezamăgire. Pentru acest lucru, nu William Miller, ci ei vor fi considerați răspunzători. Ellen White scrie despre această experiență la pagina 258 și ne asigură că Miller se va afla printre aceia care vor fi chemați din mormintele lor la sunetul dat de ultima trâmbiță. {ST 303.2}

232-240, 254-258: Soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14 — Într-o serie de trei capitole, care încep la 32, Ellen White pune în discuție prima, cea de-a doua și cea de-a treia solie îngerească. Ea scria pentru aceia care, alături de ea, trecuseră prin Marea Trezire Adventă și prin dezamăgirile din primăvara și toamna anului 1844. Nu s-a ocupat de explicarea acestor solii, presupunând că cititorii ei aveau o cunoștință deplină a acestei experiențe. A prezentat ceea ce, în lumina experienței lor, avea să aducă înțelegere și curaj

tovarășilor săi credincioși. Trebuie să revenim la cartea sa Tragedia veacurilor pentru a avea o descriere detaliată a poverii acestor solii. Solia primului înger a făcut să răsune avertizarea despre apropierea ceasului judecății lui Dumnezeu. Vezi Tragedia veacurilor, capitolele „Vestitorii dimineții", 299-316, „Un reformator american", 317-342 și „O mare redeșteptare religioasă", 355-374. Pentru prezentarea soliei celui de-al doilea înger vezi capitolul „Avertizarea respinsă", începând cu 375. Relatarea despre Dezamăgire este prezentată în capitolele „Profeții împlinite", 391-408, „Ce este Sanctuarul?" 409-422, „În Sfânta Sfintelor", 423-432. Solia celui de-al treilea înger este expusă în capitolul „Legea lui Dumnezeu, de neschimbat", 433-450 și „O lucrare de reformă", 451-460. {ST 303.3}

238: Încheierea soliei celui de-al doilea înger — Când înțelegem cu claritate că soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger sunt mesaje care își găsesc aplicabilitatea în zilele noastre, recunoaștem, de asemenea, că în prima fază a vestirii ei, declarația primei solii îngerești că „a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu" este legată de vestirea așteptatei veniri a lui Hristos în 1830 și în prima parte a deceniului următor. Cea de-a doua solie îngerească a răsunat inițial la începutul verii anului 1844, prin apelul făcut către credincioșii adventiști ca să iasă din bisericile cu numele care respinseseră vestirea primei solii îngerești. Și câtă vreme este adevărat că a doua solie îngerească este în continuare adevăr prezent, a existat o încheiere culminantă a celei de-a doua solii îngerești imediat după 22 octombrie 1844. Când soliile celor trei îngeri vin cu putere înaintea lumii, chiar înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos, îngerul din Apocalipsa 18, 1 se alătură în vestirea mesajului celui de-al doilea înger, că „a căzut Babilonul", „ieșiți din ea poporul Meu". Vezi capitolul „Ultima avertizare" din Tragedia veacurilor, 603-612. {ST 304.1}

254: Vezi nota din Apendice pentru paginile 232-240. {ST 304.2}

276: Sclavi și stăpâni de sclavi — Conform Apocalipsei 6, 15.16, va exista sclavie la cea de-a doua venire a lui Hristos. Aici găsim cuvintele „slobozi și robi". Declarația lui Ellen White, pe care o avem în discuție indică faptul că i s-a arătat în viziune sclavul și stăpânul de sclavi la cea de-a doua venire a lui Hristos. În aceasta, Ellen White este în perfectă armonie cu Biblia. Atât lui Ioan, cât și lui Ellen White li s-au arătat stări de lucruri care vor exista la cea de-a doua venire a Domnului nostru. Și câtă vreme nu se poate nega faptul că sclavii de culoare din Statele Unite au fost eliberați prin Proclamația pentru eliberarea sclavilor , care a intrat în vigoare la șase ani după scrierea declarației în discuție, nu este mai puțin adevărat că mesajul nu este invalidat, căci în zilele noastre, în diferite părți ale lumii, există milioane de bărbați și femei într-o stare de principiu sau chiar reală de sclavie. Nu este posibil să fie judecată o profeție despre viitor până nu ajungem în vremea împlinirii acelei profeții. {ST 304.3}
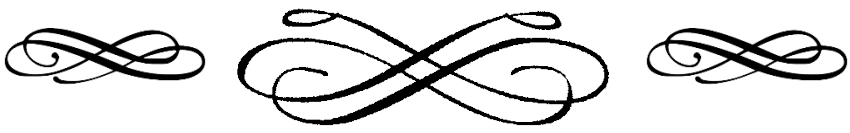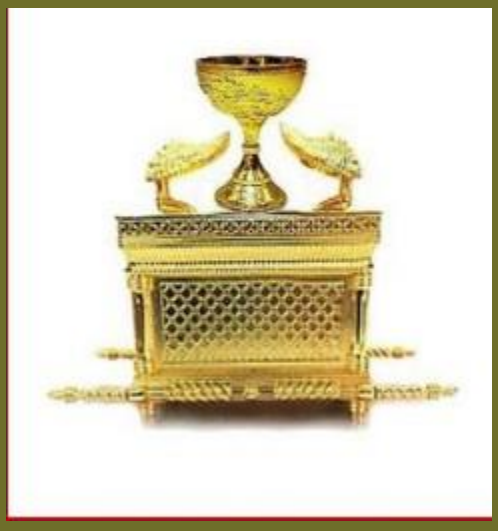
În Așteptarea Sfârșitului